

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

felah

LEMAN VELİ

TARİH: 27 EYLÜL 2020

YER: KARABAĞ

Tümgeneral Halil Uluant'ın yegâne kızı Hilal Uluant, gözü kara bir gazetecidir. Hilal, İkinci Karabağ Savaşı'na gönüllü olarak gittiğinde hayatı tamamen değişir. Mikrofonuna sarılarak insanların sesini duyurmaya, savaşın hakiki yüzünü göstermeye çalışırken bir çukura düşer ama bu sıradan bir çukur değil, yıllar önce yapılan gizli geçitlerden biridir. Düştüğü geçitte mahsur kalan Hilal'in ilerlemekten başka şansı yoktur çünkü savaştan dolayı geçit kapanmıştır. Gizli geçidin içerisinde ilerledikçe buraya depolanmış eski silahları fark eder ve nereye çıkacağını bilmeden karanlık yoluna devam eder. Işığı görmek, ışığı bulmak için...

Ama bulacağı ışığın zifirî karanlık olacağını farkında değildir.

Çünkü onu buradan çıkaracak kişi düşmanın ta kendisidir.

HALEF ve ROTA serisi, ardından YEŞİLİ SEVMEK kitabı ile okurlar tarafından büyük ilgi gören Leman Veli, merakla beklenen FELAH serisi ile okurları bu sefer Karabağ'ın dehlizlerine götürüyor ve savaştan arta kalan duyguları en derin şekilde açığa vuruyor.

KARABAĞ

FELAH

LEMAN VELİ

FELAH 1

Yazarı Leman Veli
Genel Yayın Yönetmeni Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayanı Emre Özcan
Editörü Ece Uyar
Düzeltili: Zeynep Karadeniz
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Kapak Tasarım: İrem Çırak
Sayfa Tasarım: Merve Polat

1. Baskı: Ekim, 2023
ISBN: 978-625-6476-33-2

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2023, Leman Veli
Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

*Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."*

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

FELAH

LEMAN VELİ

*Yıllar önce Karabağ'dan koparılan
tüm masumlara...*

*Ve son ana kadar mücadele ederek
Karabağ'ı geri alan tüm askerlerimize ithafen...*

Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

I. KAYIP

Bir süredir tüm dünyanın susmasını, duraksamasını ve herkesin aynada kendisine bakıp işledikleri tüm günahları görmelerini diliyordum.

Zaman neden durmaya hiç tenezzül etmemişti? İhtiyaç hâlinde birkaç saniyeliğine durabilir, insanlara yardımcı olabilirdi.

Ama zaman acımasızlıktan ve vicdansızlıkla harmanlanan, herkese adil davranan bir kavramdı.

Herkesin hayatının bir dönüm noktası olurdu. Kimisi herhangi bir başarıya imza attığı tarihi, dönümü olarak adlandırırdı. Kimisi iyi bir koleji ya da üniversiteyi kazanmıştır. Kimisi anne ve babasını kaybetmiştir. Herkesin bir dönüm noktası illaki vardır ya da olacaktır.

Benim dönüm noktam hiç şüphesiz bu savaştı.

“Yemeğini neden yemiyorsun?” Başımı sağ tarafa çevirerek karşı karşıya oturan iki askerin konuşmasına dikkat kesildim. İkisi de çok gençti. Biri yemeğini yerken diğeri karşısındaki çorbaya boş gözlerle bakıyor, tepkisizliğini sürdürüyordu.

“Döndüğümüzde yerim.”

“Ya dönemezsek?”

Boğazım düğümlenirken, “Asker,” dedim. Her ikisi de bana baktığında gözlerim yemeğini yemeyi reddeden askerin

üzerindeydi. “Bu çorbayı kaç yaşında kadın getirdi sizlere. Bu saygısızlığı duyarsa üzülür.” Civardaki köylerden her gün kocaman tencerelerde yemekler geliyordu buraya. Sandviçler, ekmeğin arasında köfteler, sucuklar ve daha nicesi. Tüm ülkenin kalbi cephede atıyordu ve herkes faydalı olabilecek her şeyi buraya yolluyordu.

“Emredersiniz, Hilal Hanım.”

Cevabı yüzümde belli belirsiz bir tebessüm doğurduğunda başımı sallayarak karşımdaki mercimek çorbasından birkaç yudum daha aldım ve geriye yaslandım. Alp, “Tadı çok güzel,” diyerek bitiremediğim çorbama baktı. “Yemeyeceksen bana verebilirsin.”

“İştahım yok,” dedim kısık sesle. “Sen al.”

Alp önümdeki kâseye uzandığında, “Hilal Hanım,” dedi demin uyardığım asker. “Siz neden yemiyorsunuz?”

“Adın ne senin?”

“İbrahim.”

“İbrahim, savaşan ben değilim. Sizin kuvvete ihtiyacınız var.”

Alp’in elindeki kaşık havada kaldı. Sanırım dediğime bozulmuştu. Askerler onun bu hâline gülerken, “Siz de savaşıyorsunuz,” diyerek bana karşı çıktı İbrahim. “Günlerdir burada bizimle savaşıyorsunuz. Dünyanın görmeyi reddettiği her şeyi bağıra bağıra söylüyorsunuz.”

İç çekerek “Savaşı durduramam ama elime mikrofon alarak insanların sesini duyurabilirim,” diye mırıldandım. Elimden sadece bu geliyordu çünkü. Daha fazlası gelseydi onu da yapardım hiç şüphesiz.

Bu sefer İbrahim, “Zaten bunu yapıyorsunuz,” diyerek bana katıldı. “Sizin her kurduğunuz cümle tarihe geçecek.”

Bir anda herkes ayaklanınca Alp ve ben gelen kişiye bakmak için arkamızı döndük sakince. Herkes asker selamı verirken

gördüğüm sima sandalyemi geri itip ayaklanmama sebep oldu.
“Hazır mısınız, asker?”

“Her zaman, komutanım!”

“Görev yerlerine geçebilirsiniz yemeğinizden sonra.”

“Emredersiniz, komutanım.”

“Rahat.”

Tekrar yemeğine döneceklerini sandım ama hepsi görev yerlerine doğru koşmuş, yemekhanede Alp’le yalnız kalmamıza sebep olmuşlardı.

Gözlerim, gözlerinin rengini ve şeklini aldığım adamla birleştiğinde bana doğru adım attı ve tam karşımda durdu. Onun yanında duran komutan Bayramov, “Hilal, yorgun görünüyorsun,” dedi. “Dinlenmek ister misin?”

“Teşekkür ederim ama buraya dinlenmeye gelmedim.”

Bayramov başını salladı. “Kime benzediğin bence tartışmaya kapalı.” Gözleri, yanında duran babama değdi. “Komutanım, izninizle ben gideyim.” O çıktığında Alp çorbasına dudak bükerek baktıktan sonra masanın üzerinde olan kamerasını aldı ve Bayramov’un peşinden gitti. İçeride sadece babam ve ben kaldık böylece.

“Tüm kanallar seni konuşuyor.” Sesinde tek bir anlam aradım. Gurur, övgü, methiye? Ama hiçbirini bulamadım.

“Seni bilmiyorlar.” Niyetim onunla alay etmek değildi asla. Sadece bu konuda içini rahatlatmak istiyordum.

“Burada olduğumu çok az kişi bilmeli.”

“Anlıyorum.”

“Anlamıyorsun, Hilal,” dedi kuru bir sesle. “Herkes baban olduğumu öğrenmiş. Neden bunu gizlemiyorsun?”

Derin derin nefes aldım ve bakışlarımı yüzüne kenetledim. Tıraşlı yüzü beyazlarının çıktığını gizliyordu ama saçlarının

kenarlarına dikkatlice baktığımda akları seçebiliyordum. Alnının ortası, kaşlarının arasında kocaman birkaç kırış vardı. Çatılı kaşları onun olmazsa olmaz yüz ifadesiydi. Biçimli kaşları düz çizgi hâlini alıyor ve delici bakışları insana binlerce kurşunu aynı anda sıkıyordu.

“Çünkü seninle gurur duyuyorum, baba.”

Güçlü ve kocaman elini omzumda hissettim. “Ben de seninle gurur duyuyorum, kızım. İnan... Sen, her babanın sahip olmak isteyeceği bir evlatsın. Ama baban olduğumu bilmemeleri ikimiz için de en iyisi. Bir savaşın ortasındayız. Bir tek sen kaldın, Hilal. Seni de kaybedemem.”

“Beni kaybetmeyeceksin,” dedim, onu inandırmak ister gibi. Annemden sonra en büyük korkusunun bu olduğunu biliyordum. “Bu savaş bitecek ve biz Türkiye’ye döneceğiz.”

“Bu savaşın bitmesinden çok onu kazanmak istiyorum.” *Kazanmak*. Babamın hayattaki en büyük isteği, hedefi her zaman kazanmak olmuştu. İsteddiği her şeyi, her insanı kazanmıştı bu zamana kadar. Ve şu an elindekileri kaybetmekten korktuğunu ama bunu kendine dahi itiraf edemediğini biliyordum.

“Ben de,” dedim kararlı ifadeyle. “Bu ülke için elimden geleni yapacağım. Askerler, Karabağ’a hem Azerbaycan hem de Türk bayrağını asana kadar buradayım.”

Çenesini dikleştirerek “Korkmuyor musun?” diye sordu. Bakışları birer ok gibi bana saplandı.

“Ben Tümgeneral Halil Uluant’ın tek kızıyım. Babamın ve İstiklal Marşı’nın bana ilk öğrettiği şey korkmamak. Ben asla korkmam, baba.” *Senin aksine ben kazandıklarımı da kaybetmekten korkmam.*

O esnada, “Komutanım,” dedi Azerbaycanlı bir asker. “SIHA kontrol odasına gelmeniz mümkün mü?”

Babam son kez bana bakarak “Akşam gel yanıma,” dedi. “Çay içeriz.”

“Gelirim.”

Arkasını dönerek hayran olduğum yürüyüşüyle çıkışa doğru ilerlediğinde istemsizce tebessüm ettim. Onunla çay içmek, dertleşmek, saatlerce tarih konuşmak hayattan aldığım en büyük zevklerden biriydi.

Masanın üzerindeki telefonumu aldım ve gelen mesajları kontrol ettim. Azerbaycan sınırları içerisinde internet savaş başladığı günden bugüne kadar devlet tarafından sınırlandırılmıştı. Neredeyse hiçbir uygulama çalışmıyordu ve bu kararın amacı sosyal medyaya her şeyin yansıtılmasıydı. Bana göre, oldukça yerinde bir karardı. Belirli kişiler haricinde kimse internet kullanamıyordu ama elbette bunun için de bir çıkış yolu bulmuşlardı. VPN’den başka ülke bağlantılarıyla sosyal medyaya erişim mümkündü. Fakat internetin kesintiye uğramadığı kişilerin içinde olduğum için VPN kullanmama gerek kalmıyordu.

Yemekhaneden çıkıp açık griye boyanmış boş koridorda yürürken, “Hilal Hanım,” dedi bir asker. Omzumun üzerinden ona baktığımda çekingen tavırla bana doğru adımladığını fark ettim. “Telefonunuzu kullanabilir miyim?”

Gözlerimi kısıtım. “Kimi arayacaksın?” Hem babam hem de komutan Bayramov beni askerlere telefon vermemem konusunda uyarmıştı çünkü içlerinde hain olabilirdi. Kimsenin canını riske atmamak için çok tedbirli davranıyordu ikisi de.

“Annemi.”

Anne kelimesi neden her kilidin anahtarıydı?

Dudaklarımı ıslatıp “Hoparlöre alacaksan arayabilirsin,” dedim.

“Tabii,” dedi hevesle elini uzatıp. Telefonun şifresini girerek ona uzattığımda numarayı yazarken parmaklarının titrediğini

görür gibi oldum. En sonunda annesinin numarasını tamamlayıp aradığında, telefon ilk çalışta açıldı ve kadın, “Alo?” dedi.

Asker bu sefer Azerbaycan Türkçesiyle konuşmaya başladı. “Anne? Benim.”

Eş zamanlı olarak hıçkırık sesi kulaklarımıza doldu. “Oğlum, iyi misin? Ne yapıyorsun? Aç mısın?”

“İyiyim... Siz nasılsınız?”

“Oğlum, sen boş ver bizi. Tam olarak hangi bölgedesin onu söyle.”

Askerin gözleri bana dokundu. “Anne, söyleyemem, biliyorsun.” Hepsi telefon konuşmalarına dikkat etmelerine dair uyarılmıştı çünkü. “Ama merak etme. Çok iyiyim. Köyden teyzeler yemekler getiriyor bizim için. Hiç aç kalmıyoruz. Havalar da iyi.” Yalan söylüyordu. Havalar gitgide soğuyordu.

“Allah sizi korusun,” dedi annesi ağlamaklı sesle. “Kurban olurum ben sana. Gel artık...”

Askerin telefonu tutan eli titredi. “Geleceğim. Şimdi kapatmak zorundayım. Babamı öp benim için.” Annesinin cevap vermesine müsaade etmeden telefonu kapattı ve bana uzattı. “Teşekkür ederim, Hilal Hanım.”

Telefonu alıp cebime attım. “Bir şey değil. Adın ne?” Mümkün olduğu kadar buradaki herkesin adını öğrenmeye çalışıyordum çünkü gittiğimde onları sadece yüzleriyle değil, isimleriyle de hatırlamak istiyordum.

“Hüseyin.”

“Memnun oldum, Hüseyin.”

Arkamı dönerek koridordaki rotama tekrar girdiğimde sonda Haydar Aliyev’in heykelinin bulunduğu yerden sağa döndüm ve Alp’i buldum. Alp dinlenme odasında, kanepede uzanmış vaziyette ekmek kemiriyordu.

Kaşlarımı çatarak “Ekmek mi kemiriyorsun yine?” diye sordum. “Ruhun fakir.” Kendisi çok zengin bir aileden geliyordu, babası kuyumcuydu ama o bu işi asla beğenmediği için fotoğrafçılık ve kameramanlık bölümünde okumayı tercih etmiş, sonrasında kanalda işe girmişti. İki yıldır beraber çalışıyorduk ve neredeyse her gün onu ekmek kemirirken buluyordum.

Omuz silkti. “Seviyorum.”

“Yemeğin de yarım kaldı.”

Elini boş ver derecesinde salladı. “Ekmek stokladım odama. Hatta demin bir teyze geldi ve cebime şeker, çikolata attı.”

“Kanaldakileri sömürdün, sıra burada mı?”

Bana göz kırptı. “Sınırları aşıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Komik değil.”

Alaycı ifadesi kayboldu ve ciddi bir sesle, “Baban sana kızdı mı?” diye sordu..

Başımı iki yana salladım ve ekmeğin kenarından kırıp dudaklarıma götürdüm. “Kızmadı sanırım. Akşam beraber çay içeceğiz.”

“Çok tuhafsınız ya! Birbirinizi çaya davet ediyorsunuz resmen.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Annemden kalma bir detay. Bir zamanlar babamla birbirilerini çaya davet ederlermiş. Küçükken de babam ödevlerimi incelediğinde karşılıklı çay içmeyi severdik. Gerçi çoğu zaman sorduğu soruların heyecanından ben içemezdim ama...”

“Çok otoriter birine benziyor.”

Kaşlarım havalanırken, “Beni askerleriyle karıştırıyor,” diye mırıldandım. “Alıştım sayılır.”

“Kanalda sana ‘Paşanın Kızı, Generalin Kızı’ diye lakaplar takmışlar. Hatta buraya da babana prim kazandırmak için geldiğini iddia ediyorlar.”

Ekmeği dişlerimle öğütürken dediklerinde zerre doğruluk payı olup olmadığını düşündüm ama yoktu. Onun buraya geleceğinden habersizdim çünkü o benimle görev bilgilerini asla paylaşmazdı. Bir gün öncesinde bavulumu toplayıp onu aradığımda Karabağ'a gideceğimi belirtmiştim ve o an ekranda beliren ifadesini sanırım asla unutamazdım.

“Buraya gelmemek için binlerce bahane uyduran sözde gazetecileri umursamıyorum, Alp. Bak, ikimiz varız sadece. Suriye’de ikimiz vardık. Irak’ta da. Filistin’de de...”

“Bana sen ilham oldun,” dedi, ardından bacaklarını yere indirerek doğruldu. “Sen olmasan buraya gelmezdim. Sende gerçek bir Türk ruhu var, Hilal. Sayende buradayım. Bu benim için sıradan bir savaş değil, sanki kendi kardeşlerim savaşıyormuş gibi hissediyorum ve gerçekten onlara faydalı olmaya çalışıyorum.”

“Eyvallah.”

“Övülmekten nefret ediyorsun.”

Belki de övgüleri seslendiren kişinin babam olmasını istediğimdendir.

“Neyse, dışarı çıkalım mı? Etraf sakın görünüyor.”

“Çıkalım.” Her ikimiz masanın üzerindeki miğferleri başımıza geçirdik, ardından kamera ve mikrofonu alarak dışarıya çıkan koridorda ilerlemeye başladık. Ortalık sakindi. Ve bu sakinliğin nasıl bozulacağını artık ikimiz de öğrenmiştik.

Dışarı çıktığımız an kapıda bekleyen asker, “Nereye?” diye sordu. “Komutanların haberi var mı?”

Alp, “Bak ne sorduğunu anlıyorum ama asla cevap veremiyorum,” dedi bana dönerken. Azerbaycan Türkçesinde asla konuşmıyordu, konuştuğunda da kulağa çok komik geliyordu.

“Uzaklaşmayacağız,” dedim askere ve mikrofonumu düzelterek karargâhın çıkışına doğru adımladım.

Alp bana yetişmeye çalışıyordu. “*Yahşi* kelimesini öğrendim. *Salam* kelimesinin selam olduğunu öğrendim. Hatta küfür bile öğrendim.” Ona bakarak tekrar gözlerimi devirdiğimde heyecanla konuşmaya devam ediyordu. “Azeri bir kız da buldum mu tamam bu iş!”

“Azeri ne? Azerbaycan Türk’ü ya da Türk diyeceksin. Öğrenemedin mi?”

“Öğrenemedim!”

“Geri zekâlısın. Kaç kere anlattım sana.”

“Dünya siyaseti Türk milletini ayırıp devletlere böldü, ayırdı; coğrafyamızın adını taşıyoruz ama aslında hepimiz Türk’üz... Kâşgarlı Mahmud’un yazılarında her şey var, 1918’de Azerbaycan’ın resmî dili Türkçeymiş... Ezberledim artık. Ama yine de alıştım Azeri demeye.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Cahilsin, cahil.”

“Kameracılar!” Uzaktan gelen bir sese doğru döndüğümüzde kadın bize el sallayarak yanımıza gelmeye başladı ama İbrahim onu durdurdu.

Teyze karşısındaki nöbet tutan İbrahim’e bir şeyler anlatırken yavaş yavaş onlara doğru ilerlemeye başladım. “Süzülmüşsünüz hepiniz! Ekmek arasında köfte getirdim size! En çok da şu zayıf kıza.”

Alp kıkırdadı. İbrahim ise duruşunu bozmadan, “Bu kadar yakına gelmeniz yasak. Evinize dönün,” dedi. Teyze büyük ihtimal arkadaki köylerden birinde kalıyordu. Onlara defalarca evlerini boşaltmaları söylenmişti ama bunu kabul etmiyorlardı.

Burada bir deyim vardı. Babamdan duymuştum ilk bu deymi. Ona da annem söylemişti. *Gezmeye gurbet ülke, ölmeye vatan yahşi...* Annem Kars doğumlu bir Azerbaycan Türkü’ydü. Babam Kars’ta görev yaparken tanışmışlardı. Eşsiz bir hikâyeleri vardı ve her defasında hikâyelerini en başından babamdan dinlemeye bayılırdım.

Alp, “Köfte ekmekleri alsak?” dediğinde dirseğimle karnına vurup onu uyardım ama gözü hâlâ teyzenin getirdiklerindeydi.

İbrahim, “Teyze, gerçekten bu kadar yolu gelmene gerek yok,” dedi. Haklıydı. Arabasız bu kadar yolu gelmesi hem yorucu hem de çok tehlikeliydi.

“Boğazımdan geçmedi evladım,” dedi teyze ve bize tatlı tatlı güldü. “Hadi, al bir tanesini. Kalanlarını da görev başındaki arkadaşlarına verirsin. Ne siz beni gördünüz ne de ben sizi. Gittim!”

Poşeti İbrahim’in eline tutuşturarak karargâhın çıkışına doğru yürümeye başladığında Alp, “Bize verecek misin kardeşim?” diye sordu. İbrahim ters bir şekilde ona baktığında Alp, “Göz hakkı?” diye tekrar şansını dener. “Günah...”

İbrahim poşeti Alp’e uzattığında başımı şiddetle iki yana salladım. “Onun kusuruna bakma, İbrahim.”

“Sorun değil, Hilal Hanım.”

Kaşlarımı çattım istemsizce. “Herkesin bana Hilal Hanım demesi sinirlerimi bozuyor. Yaşlı hissediyorum kendimi.”

“Siz paşanın kızısiniz.”

“Hatırlattığın iyi oldu,” dedim alayla. “Ne alakası var? Bu, hanım demeni gerektirmiyor.”

Dudakları kıvrılır gibi oldu. Buraya geldiğimden beri onu ilk kez gülümserken görüyordum sanırım. “Peki, Hilal.”

Alp’in uzattığı köfteli ekmeğin kokusu burnuma dolduğunda kendime engel olamayarak aldım ve kocaman ısırdım. Bugün neredeyse hiçbir şey yememiştim ve midem feryat etmek üzereydi. Kocaman ekmeği mideme indirdiğimde birkaç asker de gelip bizimle beraber yemeye başladı.

Doymadığım için ikinci ekmeğe uzanmak istedim.

Uzanamadım.

Bir anda kulakları sağır eden sesler gelmeye başladığında ellerimi kulaklarıma bastırıp seslerin kesilmesini bekledim.

Bekledim, bekledim, bekledim.

Sesler kesildi, savaş ise bitmedi.

Gözlerime giren toprağı kolumla silip doğruldum ve Alp'e baktım. Neden korkuyorduk? Ölmekten korkulur muydu? Ölmekten korkan dünyaya gözlerini açar mıydı? Yaşama, hayata tutunur muydu? Biz zaten günün birinde ölmek için yaşamıyor muyduk?

“Alp! Kamera!” Tüm gücümle bağırdığımda Alp ikiletmeden kameranın kapağını açtı ve görüntü almaya başladı. Üzerimi temizledim, karargâhın çıkışına doğru yürümeye başladık. Güneşin açısı bu kısımdan daha güzeldi ve görüntü için gayet uygun bir yerd.

“Hilal! Oraya gitme. Mayınlı olabilir!” İbrahim'in sesi kulağıma dolduğunda ona dönerek tebessüm ettim ve işaret parmağımı dudağıma getirerek sessiz olmasını istedim.

“Birkaç görüntü alıp döneceğim. Söz...”

Tereddütle başını salladığında, “Gidelim Alp,” diye mırıldandım ve topraktan oluşan el yapımı basamakları indim.

Alp etrafı çekiyor, dağların arasından çatışma sesleri yükseliyordu. Karargâhın olduğu yerden uzaklaştığımız sırada neredeyse yüz metre uzağımıza bir top düştü. Topun kulak perdesini yırtan sesiyle beraber ellerimi kulaklarıma götürdüğümde toprak havaya doğru yükselmeye başladı. Yanımdaki Alp'i bile zor görecektim durumdaydım.

Mikrofonuma sarıldım. “Gördüğünüz gibi çatışmalar devam ediyor. Ermenistan tarafından sürekli sivillerin olduğu bölgelere füzeler, toplar yağıyor. Bu bir suçtur ve bu suçun bedelini ödeyecekleri günü bekliyoruz! Ben Hilal Uluant, kameraman arkadaşım Alp Talay ile sizler için sınır hattındayız!”

Alp tekrar etrafı çektikten sonra kameranın kapağını kapattı. “Toprak yatışsın, devam ederiz. Hemen montaja gönderirim.”

“Tamam,” diyerek güneş gözlüğünü taktım. Deminden beri gözüme giren toprak görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Toprak yavaş yavaş yatışmaya başladığında topun düştüğü tarafa doğru ilerledim. Her adımında mayın olabilecek araziye bastığım sırada ansızın boşluğa düşmüştüm. O an bir mayına bastığımı, hatta patladığımı, bedenimin parçalarının dört bir yana savrulduğunu düşündüm. Alp benim herhangi bir parçamı bedenimden ayrılmış bir şekilde görürse muhtemelen kalp krizinden orada ölürdü.

Fakat saniyeler içerisinde kurguladığım bu senaryo gerçekleşmedi. Boyum kadar bir çukura düşünce, “Hilal!” diye bağırdı Alp.

Gözüme giren toz ve toprağı çıkarmaya çalışırken burada bir geçit olduğunu fark etmem uzun sürmedi. “Hilal! Siper al!” Şu an başımın üzeri kapalıydı ve siper almama gerek yoktu. Tünel benzeyen geçide doğru adım attım. Biraz eğilerek içeriye doğru adımlamaya başladığımda sağ tarafta toprağın arasına sıkışmış bir silah dikkatimi çekti.

Birkaç adım daha attım. Yukarıdan gelen çatışma sesleri yükselmiş, Alp’in sesini bastırmıştı.

Bu tünel nereye çıkıyor olabilirdi? Dahası yapımı kime aitti?

Biraz daha ilerlediğimde arka taraftan yüksek ses geldi, ardından kocaman bir toprak fırtınası başladı. Arkamı dönmeye çalıştım. Döndüğümde topraktan bir duvarla karşılaşmıştım.

Yüksek sesle öksürüp elimi geldiğim yola uzattım. Geçit kapanmıştı.

Önümde dar bir yol kalmıştı ve ben kaybolmuştum.

Artık Alp’in sesini duyamıyordum.

Nefes almakta zorlandığımı fark ettiğimde sırtımı daha çok eğerek koştum. Dakikalar sonra bir ışık gördüm. Kolumu bur-
numdan kaldırarak önüme doğru oksijeni ciğerlerime çektim.

Arka taraftan daha temizdi ve burada toprak ıslak olduğu için yukarı çıkmamıştı.

En sonunda bir çıkış bulabildiğimde başımı göğe kaldırarak “Kimse yok mu?” diye bağırdım. “Alp! İbrahim!”

Adım sesleri gelince başımdaki kaskı geriye doğru iterek gözlerimin kenarlarındaki kumları temizledim ve tekrar yukarıya baktım.

Güneş ışığının önünü kesen bir asker belirince, “Çıkmam için yardım eder misin? Alp nerede bu arada?” diye sordum ve ona elimi uzattım.

Cevap vermedi. Kaşlarım çatılırken, “Beni tanımadın mı? Hilal Uluant. Gazeteciyim. Türkiye’den geldim sırf burada olanları insanlara çekip göstermek için. Babam da...” diye konuşacağım sırada dizlerini kırdı ve bana doğru eğildi.

Ama bu Azerbaycan askerinin giydiği forma değildi.

Dudaklarım aralanırken bir adım geri çekildim korkuyla. O sırada başını eğmiş, güneşin önüne geçmişti. “Türk kızı... Olman gereken en son yerdesin.”

Tuhaf bir aksanla konuştuğunda nefesim kesilir gibi oldu. Kalbim durdu, nabzım zayıfladı.

Yutkundum zorlukla. “Neredeyim?”

“Artsakh Cumhuriyeti’ndesin.¹ Başın belada...”

Göğsüm şiddetle inip kalkarken, “Bu bir şaka mı?” diye sordum öyle olmasını umarak. “Sen Türkçe konuşuyorsun!”

Gözleri kısıldı, kaşları çatıldı. “Birinci kural; düşmanın dili ni, âdetlerini, tarihini öğren. Böylece ondan her zaman bir adım daha önde olursun.” Geri geri gitmeye çalıştığımda bir anda çukura atlayıp beni ensemden yakaladı. “Nereden geldin sen? Kimsin?”

¹Dağlık Karabağ Cumhuriyeti veya resmî ismiyle Artsakh Cumhuriyeti; hukuken Azerbaycan’a ait Dağlık Karabağ ve çevresindeki yedi Azerbaycan ilini kapsayan topraklar üzerinde yer alan devletin toprakları, uluslararası toplum tarafından Ermenistan işgali altında olarak nitelendiriliyor. (Editör Notu)

Ensemi ondan kurtarmaya çalıştım. “Bırak beni! Geri döneceğim.” Oysa dönecek yolum kalmamıştı çünkü çukur kapanmıştı.

“Nasıl döneceksin?” Yolu mu öğrenmeye çalışıyordu? Beni bırakacak mıydı?

Sesimi zerre kadar titretmeden, “Tünel,” dedim. “Tünel kazılmış. Yanlışlıkla düştüm ve geri dönemedim.”

“Nereye çıkıyor bu tünel?”

“Demin nereye füze ve toplar yağdırdıysanız oraya!” Cesaretimin kaynağını sorguluyordum. Omzundan astığı tüfeği bile benim boyumla eşit sayılırdı. Beni burada çekip vursa cesedim bu çukurda çürürdü ve asla bulunamazdım.

O sırada uzaktan gelen, “Rob!” sesleri bir anda beni bırakmasına sebep oldu. Başka biri, “Robert!” diye seslendiğinde kısa bir an için bozguna uğradığını fark ettim.

Derin nefes aldı ve bana baktı. Gözleri tüm bedenimde gezinirken, “Çıkar şunu,” diyerek çelik yeleğin üzerine giydiğim, kanalın logosunun olduğu montumun önünü açtı.

Zihnimde binlerce senaryo aynı anda dönmeye başladı. “Lütfen,” diye fısıldadım cılız sesle. “Öldür beni.” Bana dokunması yerine ölmeyi tercih ederdim çünkü.

“Çıkar üzerindeki ve mikrofonunu, telsizini, telefonunu bana ver!”

Söylediklerini algılamama fırsat tanımadan montumu çıkardı ve tünelin karanlığına doğru savurdu. Elimdeki mikrofonu, telefonu, telsizi aldı ve hepsini devre dışı bırakarak çantasının içine attı.

Tam o sırada, “Robert!” diyen kişi yaklaştı. Üzerimize düşen gölgeyle beraber başımı kaldırdığımda başka bir askerin geldiğini gördüm.

Tüm bedenimden kocaman bir titreme dalgası geçerken, “Ne yapıyorsun burada?” diye sordu Rusça. Onlar Rus muydu yani? “Kız kim?”

Robert dediği ve beni bulan askerin gözleri kısa bir süre için bana değdi. Uyarıcı bakışlarını bana yolladıktan sonra başını kaldırıp “Kuzenim,” diye cevap verdi Rusça. “Dolaşmaya çıkmıştık ama çatışma çıktığı için çukura girdik.”

Dudaklarım aralanırken şaşkınlıktan ve korkudan nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım. Beni kuzeni olarak mı tanıtmıştı, yoksa ben ana dilim gibi bildiğim Rusçayı mı unutuyordum korkudan?

Kalbim şiddetle çarparken yukarıda başka bir askeri daha fark ettim. Aşağı doğru ip uzatırken tek umudum önce Robert’ın yukarı çıkmasıydı. Ben de geldiğim yoldan geri dönecek ve tünelde havasızlıktan ölecektim.

Ölmek, düşmanın eline düşmekten daha onurluydu. Esir düşmezdim. Bu duyguyu ve korkuyu ne kendime ne de babama yaşatabilirdim.

Robert sanki düşüncelerimi duymuş gibi, “Önce sen çıkacaksın,” dedi kısık sesle. Türkçe konuşmuştu. “Sakın kaçmaya çalışma. Vururlar seni. Eğer kaçarsan ve seni vururlarsa cesedini karşıya bile yollamam.”

İşlevini kaybeden ellerimle uzattıkları halata tutundum. Ayaklarımla sert duvara baskı uygulayarak yukarıya doğru tırmanmaya başladığımda gözümü kör eden güneş bile içimi rahatlatmamıştı. Yukarısı herkes için aydınlık olabilirdi ama benim için dipsiz, karanlık ve geldiğim tünelden daha karanlık olacağı barizdi.

Askerler beni yukarı çektikten sonra, “İyi misin?” diye sordu. Biri su uzattığında başımı iki yana salladım. Ağzımı açmıyor, konuşmuyordum. Ya Türk olduğumu anlarsalardı? Anında alnımın ortasından beni vurabilirlerdi. Fakat daha kötüsü...

Tarih... Tarih nelere şahit olmuştu. Kelbecer'e² Ermenilerin saldırdığı günün ertesi sabahı bir helikopter inmiş ve kadınlarla çocukları Bakü'ye götüreceğini söylemişti. Düşman, Azerbaycan Türkçesini her zaman çok iyi konuşmuştu ve onların Bakü'den geldiğini sanan herkes, genç kadınları helikoptere bindirmişti çocuklarla beraber. Sonuç? Helikopter Bakü'ye değil, Ermenistan'a gitmiş ve onlarca kadının akıbeti bugüne kadar belirlenememişti.

Tarih... Ne kıyametleri görmüştü. Hocalı Katliamı'nı³ babam bana defalarca anlatmıştı. Hamile kadınların karnını bıçakla kesip bebeğini vahşice rahminden aldıktan sonra annesinin gözleri önünde bebeği öldürmüşlerdi.

Bu insanlar bana her şeyi yapardı.

Çukurdan çıkan Robert'le bakışlarımız çakıştığında oturdum yerde geri geri gittim. Delici gözleriyle beni uyardı. "Sakin," diye fısıldadı.

Ayaklanmak, koşmak istediğimde bunu önceden fark ederek yanıma geldi ve kolumdan tutup beni kaldırdı. Kolunu omzuma atarken, "O biraz korktu. Siz görev yerlerinize dönün, ben de onu güvenli eve götüreyim," dedi.

İki asker aynı anda başlarını sallayıp koşar adım arka tarafa doğru ilerlediğinde kolunun altından çıktım ve ondan uzaklaştım. "Rus musun? Neden Türk olduğumu söylemedin? Neden beni vurmalarını emretmedin?" Kuşkulu bakışlarla onu süzdü. "Ne yapacaksın bana? Eğer bana dokunacak olursan önce seni, sonra da kendimi öldürürüm."

²Azerbaycan'da bir şehir. 2 Nisan 1993'te Ermenistan Silahlı Kuvvetleri tarafından işgal edildi. İşgalden sonra Kelbecer'de yaşayanlar Azerbaycan'ın başka şehirlerine göç etti. 10 Kasım 2020 tarihinde yürürlüğe giren Dağlık Karabağ Ateşkes Antlaşması gereğince 25 Kasım 2020 tarihinde Azerbaycan'a teslim edildi. (Yazar Notu)

³Karabağ Savaşı sırasında 26 Şubat 1992 tarihinde Azerbaycan'ın Dağlık Karabağ bölgesindeki Hocalı kasabasında yaşanan ve sivillerin Ermenistan'a bağlı kuvvetler tarafından toplu şekilde öldürülmesi olayıdır. Saldırıda 106'sı kadın, 83'ü çocuk olmak üzere toplam 613 Azerbaycan Türkü ölmüştür. (y.n.)

“Ermeni’yim ve eminim, öldürürsün ama şimdi konumuz bu değil. Tünelle geri dönemez misin?” Benim aksime oldukça sakin-di.

Derin nefes aldım ve başımı iki yana salladım. “Geçit kapandı. O bölgeye top ya da füze düşmüş olmalı.” Bir süre düşündü. Bu süre beni daha da endişelendirince, “Kaç kilometre var sınıra?” diye sordum sabırsızca. “Beyaz bayrak ver bana. Elimde beyaz bayrakla gidersem eğer...”

“Beş adımda bir mayın var,” dedi ve başını iki yana salladı. “Ayrıca beyaz bayrakla karşıya geçebileceğini sana hangi saçma savaş filmi düşündürdü? Anında vurur buradakiler seni.”

“Lütfen, beni gönder. Burada olmamam lazım!”

“Buraya gelmemen lazımdı!” diye düzeltti beni. “Başımı belaya sokuyorsun! Şu an seni üstlerime teslim etmem gerekiyor!”

“Nesin sen?” Rütbesine baktım ama çıkarmıştı. Çatışma zamanı rütbesi yüksek olan askerler, bazen rütbelerini sökerdi. Bunu babam defalarca yapmıştı. “Yüzbaşı falan mı?”

“Falan değil, yüzbaşı.”

“Niyetin ne?” Sinirlerim gerilmiş, damarlarımda gezinen adrenalinden heyecanım ikiye katlanmıştı. “Eğer bana dokunacak olursan seni gözümü kırpmadan öldürürüm!”

Kollarını göğsünde birleştirerek “Sana neden dokunayım?” diye sordu. Bakışları baştan aşağı üzerimde dolaştı. “Çok fesatça düşündüğünün farkında mısın?”

Yüzümü buruşturdum. “Beni incelemeyi kes! Ayrıca yıllar önce neler yaptığınızı herkes biliyor. Tarihim iyidir.”

“Tarihin kadar coğrafyan iyi olsaydı şu an bizim topraklarımızda olmazdın.”

Kaşlarım bu sefer havalandı. “Sizin topraklarınız mı? Şu an Karabağ’dayım!”

Başını iki yana salladı. “Artsakh Cumhuriyeti’ndesin. Hafızan da kötüymiş, Türk kızı. Hemen de unuttun.”

“Artsakh değil burası!” diye bağırdım bir anda kendime engel olamayarak. “Karabağ!”

Saniyeler içerisinde önümde belirip avucunu dudaklarıma bastırdı ve beni susturdu. Gözleri seri bir şekilde etrafı kontrol ederken, “Canına kastın mı var senin?” diye tısladı. “Sesini kes yoksa kimseye bırakmam, ben alırım canını.”

Gözlerimde yanan alevleri gözlerine dokundururken onun da benden farksız olduğunu anladım. Altın renkli harelerinde yükselen alevlerle bana bakıyor, belki de beni korkutmaya çalışıyordu ama beni korkutan o değil, burada bana yapacaklarıydı.

“Sesini çıkaracak mısın?” Başımı iki yana salladığımda dudaklarına memnun bir tebessüm yerleşti. “Güzel. Peki, Rusça ya da Ermenice biliyor musun?” Cevabımı duymak adına avucunu dudaklarımdan çektiğinde yakınlığından rahatsız olup bir adım geri çekilerek derin nefes aldım.

“Rusçam iyidir.”

“Pekâlâ, o zaman soranlara Moskova’daki kuzenim olduğunu söyleyeceğiz. Buraya beni ziyarete geldin ama savaş çıkınca geri dönmedin. Tamam mı? Adın da...” Kaşlarını çatı. “Hilal miydi?”

“Sana ne adımdan?”

“İyi,” diye kestirip attı. “Çok meraklıydım zaten adına. Burada adın Ekaterina. Unutma sakın.”

“Beni geri gönder,” dedim uzaklardaki Azerbaycan sınırına bakarak. “Gürcistan ya da İran sınırından geçemez miyim? Beni arayacaklar! Eğer haberlere çıkarsam burada sağ bırakmazlar.”

Başını yavaşça omzuna yatırdı. “Çok mu önemli birisin?” Babam çok önemli biriydi ve bu yüzden beni arayacaklardı. Ama babamın kim olduğunu söyleyemezdim çünkü bunu kullanabilirdi. Babamı, Azerbaycan tarafını benimle tehdit edebilir.

herhangi bir takas talebinde bulunabilirdi. “Merak etme, kimse bir gazeteciyi aramaz. Ne kayıplar veriliyor, seni mi umursayacaklar? Ayrıca sen aptal mısın? Türk’sün, Azerbaycan’da ne işin var?”

“Geri zekâlı!” diye hırladım. “Azerbaycan’dakiler de Türk!”

“Sizin bu dramalarınız yok mu? Bize çok komik geliyor.” İç çekti ve kollarını çözerek düşen tüfeğini omzundan astı tekrar. “Neyse, arkamdan gel. Mayın olabilir buralarda.”

“Neden arkandan geleyim? Patlamam senin için sorun mu olur?”

“Aynen,” diye onayladı beni. “Sağdan, soldan parçalarını toplamak bugünümün programında yok, Türk kızı. Uzatma ve yürü.”

“Türkçeyi öğrenmişsin ama kibarlık öğrenememişsin. Hem beni nereye götüreceksin? Dönmem gerekiyor! Elin, kolun uzunsa bir uçak ya da helikopter ayarla. Başka bir ülkeye geçeyim, oradan yolumu bulurum.”

Bana döndüğünde dudakları aralandı. “Türk kadınları gerçekten çok konuşuyor.” Göğe bakarak bir süre hiçbir şey söylemedi. “Sana dokunmayacağım, zarar da vermeyeceğim. Öldürmek istesem o çukurda sıkardım kafana. Bunu yapmadığıma göre geri dönmeni istiyorumdur. Ama şu an burada duramayız, çok açıkta-
tayız. SİHA’lar her an gelebilir.”

SİHA dediği an bedenimden tuhaf bir titreme dalgası geçti. SİHA görüntüleriyle benim bir sivil, dahası gazeteci olduğumu, Hilal Uluant olduğumu anlamaları mümkün müydü?

“Beni görürlerse kurtarırlar! SİHA’lar nereden geçiyor?”

Eliyle alnına vurdu. “SİHA dedim, İHA demedim. SİHA gördüğü an vurur! Hem sen kimsin? Seni arayacaklarından çok emin gibisin. Çukurda bir şeyler zırvaladın, babanla ilgili.”

Adımı ve soyadımı ona çukurda söylemiştim, babamla ilgili ise konuşmamıştım çünkü lafımı kesmişti. *İyi ki...*

Cevap alamayınca, “Öğrenirim, Ekaterina. Dert değil,” dedi. Konuşması akıcıydı ama çok az bir aksanı vardı.

“Hay senin Ekaterina’n batsın!”

Belli belirsiz güldüğünü görür gibi oldum. Hemen ardından uzaktan bir patlama sesi geldi ve göğe yükselen siyah dumana baktım. Ben donup o dumana bakarken, “Koş!” diye bağırdı ve kolumdan tutarak beni arkasından götürmeye başladı.

Kalbim boğazımda atmaya başladığında ikinci bir patlama sesi gelmişti. “SİHA’lar var. Saklanmalıyız.” Beni ormana doğru götürdüğünde kolumu elinden kurtarmaya çalışıyordum ama bu nafile bir çabaydı. Tutuşu çok sıkıydı. Bir taraftan SİHA’ların görüş açısına girmek istiyordum. Belki benim için gönderilmişlerdi. Ama diğer taraftan dediğinde çok haklıydı. Anında vurulabilirdim, kim olduğumu görmeyebilirlerdi.

Ormanın derinliklerine doğru hiç durmadan koştuk. En sonunda ağaçların sıkı olduğu ve kenarda küçük bir mağaranın bulunduğu bölgeye vardığımızda, “Burası güvenli,” diyerek kayalığın altına girmemi sağladı.

Kendisi telsizini çıkardığında kolumu özgür bıraktı. Kaşlarını çatarak “Eğer beni ihbar edersen,” diye başladım konuşmama.

Başını bana çevirdi ve sorgu dolu gözlerle beni süzdü. “Ne olur?” Telsizini havaya kaldırdı ve dudaklarına yaklaştırdı. “Söyle, ne yaparsın?”

“Ölürsem peşini bırakmam. Ruhum sana dadanır, rahat uyku bile çekmene izin vermem.”

“Çok korktum.”

“Sizin korkak olduğunuzu zaten biliyordum.” Öfkeyle kızaran koluma baktım. “Bana dokunmayacağım söylemiştin. Kolum kızarmış.”

“İsteyerek olmadı,” diye açıkladı. Ses tonu daha sakindi. “Kendini SIHA’ların önüne atacak kadar aptal görünüyordun gözüme.”

“Aptal değil, cesur,” diye düzelttim cümlesini. “Hem ölmem neden umurunda?”

Omuz silkti. “Parçalarını toplamak istemiyorum. Hem başıma bela olursun.”

“Ne zaman geri döneceğim?”

“Soluklan önce,” dedi ve gözlerini devirdi. “Ve benim de düşünmeme izin ver.” Kısa bir süre düşündü, ardından telsizi çalıştırdı. Bu sefer Rusça değil, Ermenice konuşmuştu ve kafamın karışmasına neden olmuştu. Tek kelime de bilmiyordum bu dilde. Belki de sırf bu yüzden, anlamamam için konuşmuştu.

Yanında Türk bir kadın olduğunu söylemiş olabilirdi ve birazdan birileri gelip beni alacaktı. Büyük ihtimal ilk sorgu için götürürlerdi beni. Ajan olduğumu sandıkları için bir sürü sorular sorarlardı, hatta işkenceler uygulayabilirlerdi. Onlara kimliğimi söylediğimde beni Google’da aratmaları kısa sürerdi. Ama bu sefer de babamın kim olduğuna erişip beni şantaj, takas olarak kullanma ihtimalleri doğardı. Babama bunu yaşatamazdım, kariyerimi onlara esir düşen gazeteci olarak kirletemezdim.

Hem esir düşersem Azerbaycan ve Türkiye tarafı da onlara bilgi sızdırdığımı düşünüp bana şüpheyle yaklaşırdı. Bunu dayanamazdım. Babam bile sırf benim bilgi sızdırma ihtimalime karşılık görevinden alınabilirdi.

En kötü ihtimaller bunlardı. En iyi ihtimal ise gizlice karşı tarafa geçmekti beyaz bayrakla. Ama beyaz bayrağı gördükleri an beni buranın haini sanıp vuracaklarını söylemişti. Bu yüzbaşıya inanmak istemesem de söylediklerinde gerçeklik payı vardı.

Diğer iyi ihtimaller onun sahte kuzeni kimliğiyle İran ya da Gürcistan sınırından geçmekti. Oradan sonrası çok rahattı. Türkiye ya da Azerbaycan büyükelçiliklerine sığındığım an tüm tehlikeden kurtulmuş olacaktım.

Ormanın derinliklerinden silah sesleri gelmeye başladığında irkilmedim ama içimde binlerce tufan aynı anda koptu. “Kim olduğumu söyledin. Benim için geliyorlar.” Dudaklarım seğirdi. “Lütfen, kafama sık. Cesedimi göndermesen de olur ama öldür beni, yüzbaşı.”

Benim yüzümden ne babamı ne de Türkiye ve Azerbaycan’ı tehdit etmelerini istiyordum.

İşkence görmek istemiyordum.

Bana dokunmalarını istemiyordum.

Acılar içinde kıvranmak istemiyordum.

Basit bir ölüm istiyordum sadece. Yüzbaşı bu kadarını bana çok görmezdi değil mi?

Sesler artık daha yakından geliyordu. Yüzbaşı da sesleri duyduktan sonra iç çekti ve yanımdaki taşın üzerine oturup bana döndü. “Son bir sözün var mı, Türk kızı?”

Tebessüm ettim. “Vatan sağ olsun.”

“Neden bu kadar cesur davranıyorsun? Şu an titremen, korkudan ağlaman gerekiyordu.”

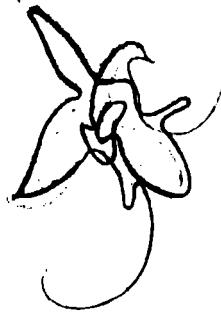
Daha geniş tebessüm ettim. “Türk kanı akıyor damarlarımda yüzbaşı. Sen anlayamazsın.”

Sesler mağaraya daha da yaklaşıırken, “O zaman bu cesareti ni ödüllendireceğim,” diyerek ayağa kalktı, belindeki tabancayı çıkarıp namlunun ucunu alnımın ortasına getirdi. Titremedim, gözümü dahi kırpmadım. “Hâlâ emin misin ölmek istediğinden? Güzel kadınsın, üstlerimden biri seni beğenirse yaşayabilirsin.”

Yutkundum ve gözlerinin içine bakarak alnımı namlunun ucuna bastırdım. “Eminim. Öldür beni.”

“Yazık olacak.”

Son duyduğum cümle de bu oldu çünkü aldığım darbeye beraber gözlerim kararı, bilincimi kaybettim.

2. DİP

Çok derinlerde kaybolan ruhumu bulup uyandığımda nefeslerimi kontrol altına almaya çalıştım. Gözlerimi açmaya dahi korkuyordum çünkü uyanacağım yeri kestiremiyordum. Dahası, hayatta olup olmadığımı bile bilmiyordum.

En son hatırladığım karanlıktı.

Karanlığa mahkûm olmuş, ardından zifiri bir dip tarafından çekilmiştim.

Ölmüş müydüm?

Oysa ben yaşamak istiyordum.

Gözlerimi açmadan babamı hayal ettim. O çukura düştüğümde beni bulanın o olduğunu hayal ettim. Kocaman ellerini bana uzattığında tereddütsüz ona tutunarak o çukurdan çıkabilirdim. Beni azarlardı başına buyruk davrandığım için fakat gözlerimiz birbirine dokunduğunda siniri de geçerdi, emindim.

“Uyandığını biliyordum,” dedi tok bir sesle. “Boşuna numara yapma.”

Gözlerimi yavaşça açtığımda görüş alanıma giren yüzbaşı sertçe yutkunmama neden oldu. Kaşlarımı çatarak ona, ardından olduğum yere baktım. Bir evin salonunda, kanepede uzanıyordum.

Boğazımı temizleyerek yattığım yerden kalktığımda enseme diken gibi saplanan acıyı hissettim. En son beni bayıltmıştı! Öldüreceğini sanırken o neden bunu tercih etmişti peki?

“Beni neden öldürmedin?” Tüm korkum yeniden kayboldu ve yerini her zaman babamın aşıladığı cesaretim aldı.

Tek kaşı havalandı. “Seni öldürmemi mi tercih ederdin?”

“Aklında ne var?” diye sordum dan diye. “Maksadın ne?”

Kanepenin karşısındaki sehpanın üzerine oturdu ve bu sayede yüzlerimiz aynı hizaya geldi. Üzerinde hâlâ askerî forması vardı. Altın rengindeki gözleri yüzümde dolaşıyordu. Saçları ıslaktı ama duş almadığı kesindi çünkü yüzünde aynı bende olduğu gibi kir vardı.

Kendine gelmek için sadece saçlarını muslukta mı ıslatmıştı? Buna defalarca Alp yaparken şahit olmuştum. Saçlarını ıslattığında daha iyi düşünebildiğini ve dağınık zihnini toplayabildiğini söylemişti bana.

Yüzbaşının zihni neden dağınıktı? Benimle ne yapmayı düşünüyordu?

“Düşünüyorum,” dedi sabit sesle. “Ama cevaplar sende. Hadi, bana hangi ülkeye hizmet ettiğini söyle. O tünel hikâyen inandırıcı değildi. Ajan mısın?”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Gazeteciyim ve Türkiye’de çalışıyorum.”

Gözlerini sanki dünyadaki en büyük tehlike oymuş gibi kıstı. “Kanıtla.”

“Telefonunu ver,” dediğimde birkaç saniye yüzüme boş boş baktıktan sonra telefonunu bana verdi. YouTube uygulamasını açarak klavyesini İngilizceye çevirdim ve kendi ismimle soyadımı yazdım. Anında yüzlerce haberim, röportajım çıktı. Telefonu yavaşça ona doğru çevirdim ve kimliğimi bu şekilde ona kanıtla-

dım. Tek dileğim, beni araştırırken babamın kim olduğunu öğrenmemesiydi.

“Hilal Uluant...” Dudaklarından dökülen ismim sertçe yutkunmama neden oldu. Kimliğimi öğrenmesi başıma büyük belalar açabilirdi. “İkna oldum ajan olmadığına ama yeterli değil.”

Bu sefer ben gözlerimi kısıtım. “Ne istiyorsun?”

“Tüneli anlat. Nereye çıkıyor?”

Çenemi dikleştirdim. “Bilmiyorum.”

“Geldiğin yeri bilmiyor musun?”

“Hayır,” dedim hazırcevap bir tavırla. “Arabayla gidiyorduk ve aniden durduk. Konumu tam olarak bilmiyorum.”

“Yalan söylediğini anlayacak kadar tecrübem var, Türk kızı.” Gözlerimi inatla gözlerinden çekmedim ve tek kelime daha etmedim. “Seni öldürmedim çünkü elinde silah değil, mikrofon vardı. Bu, bana yakışmazdı.”

Dudaklarımı hayret eden bir tavırla büktüm. “Sizin prensiplerinizi mi vardı? Şaşırdım. Ayrıca mikrofonumu küçümseyemezsin. Bazen dilden dökülen kelimeler kurşunlardan daha öldürücü olabiliyor çünkü.”

Derin bir iç çekerek. “İnan bana, seninle uzun uzun tartışmak isterdim ama çok işim var. Bu yüzden yarın gece İran’a gideceksin,” dedi. “Oradaki büyükelçiliklere git ve yanlışlıkla İran sınırına girdiğini söyle. Asla buraya geldiğinden bahsetme. Tamam mı?”

“İran’a nasıl gideceğim?”

“İran’dan buraya silah sevkiyatı yapılacak, ardından içi boş kamyonlar geri dönecek. Sen de onlardan birinde saklanacaksın. İran’da yaşayan Türkler birkaç kamyonu devirmiş yardım gelmesi için. Yollar tehlikeli ama sınırda yoklamalar olmayacak. Bir taksiye atla ve büyükelçiliğe git. Bu kadar.”

Ağzım açık kalmış, gözlerim belermişti. “İran, alenen Ermenistan’ı mı destekliyor? Otuz beş milyon Azerbaycan Türkü nüfuzuna rağmen düşmana yardım mı gönderiyor?”

“Konumuz bu mu?” Öfkelenmişe benziyordu. “Sana dönüş planını anlatıyorum ve takıldığın nokta bu mu?”

“Hiç kitap okumadın mı?” Başımı şiddetle iki yana salladım. “Bu savaşın haksız tarafı sizsiniz. Bunu anlamak çok mu zor?”

Altın renkli harelerini gözlerime kilitledi ve soludu. “Türk kızı,” dedi sert sesle. Sabrının sınırında olduğunu anlamak zor değildi. “Yarın gece gidiyorsun ve o zamana kadar bu evden çıkman yasak. Anladın mı?”

“Beni ihbar etmeyecek misin gerçekten?” Gözlerimi yumup açtım ve ona baktım dikkatlice. “Neden? Tanımadığın ve düşmanın olan birine neden iyilik yapıyorsun? Hem beni bayılıp buraya getirdin, ya birine teslim etmek için oyalıyorsan?”

“Sırf seni buldum diye beni sürekli başkente çağırıp bin tane de soru soracaklardır. Hiç uğraşamam. O yüzden gitmen en iyisi. Ve eğer, seni birine teslim edecek olsaydım yanından ayrılmazdım.” Ayağa kalkarak üzerindeki formayı düzeltti. “Benim çıkmam gerekiyor. Perdeler kapalı, kapıyı da kilitleyeceğim. Sesini çıkarmadan burada otur.”

“Nereye?” Beni burada bırakıp nasıl giderdi?

“Ben bir komutanım ve şu an bir savaşın ortasındayız,” diyerek açıkladı durumu. “Seninle burada oturup tarih tartışmaktan daha önemli işlerim var. Otur ve sesini çıkarma.” Başka hiçbir şey söylememe izin vermeden miğferini başına geçirip salonun çıkışına doğru ilerledi. Tam salondan çıkacağı an omzunun üzerinden bana bakıp “Mutfak sol tarafta,” dedi ve gözden kayboldu.

O gittikten sonra derin nefes alıp acıyan enseme ovdum ve bir süre düşündüm. Dediklerine inanmalı mıydım? Öte yandan, beni ihbar edecek olsa çoktan bayılıp gerekli yere teslim ederdi.

Ama o beni evine getirmişti. Tabii, dökülmek üzere olan bu harabe onun eviyse eğer.

Eğer birine teslim edecek olsa yanımdan ayrılmaz, beni riske atamazdı ama o sadece kapıyı üzerime kilitleyerek gitmişti.

Gerçekten beni yarın gönderecek miydi yoksa bu bir oyalamak için uydurduğu yalan mıydı?

Zihnimde dönen sorular kocaman bir kargaşayı doğurduğunda ayaklanarak salonun penceresine doğru ilerledim. Gri kalın perdeler sayesinde içerisi hiç görünmüyordu ama ben dışarıyı çok merak ediyordum.

Perdenin ucunu tutarak yavaşça çektim ve gün ışığının salona sızmasına sebep oldum. Gözlerimi kırıştıtırıp dışarıya baktım. İlk kattaydım ama pencerede korkuluk vardı. Dışarısı, sıradan bir köy evinin bahçesiydi. Tek farkı, oldukça dağınık olmasıydı. Bahçede elma ağacı, arkasında mavi renkli kocaman kapı vardı. Kapı içeriden açılan kilide sahipti ama dışarı nasıl çıkabilirdim? Pencereelerde korkuluk vardı, kapıyı da üzerime kilitlemişti.

Ona güvenip sessizce burada oturamazdım.

Beni her an ihbar edebilirdi.

Ona güvenemezdim.

Bir çıkış yolu arayarak tüm pencerelere baktım ama hepsinde parmaklık vardı. Tek çare kapıydı. Mutfığa girerek dolapları karıştırmaya başladım ve en sonunda aradığım tornavida ile kerpeteni bulup koridorun sonundaki eski kapıya doğru ilerledim ve yere oturdum. Önce tornavida ile anahtarın kenarlarındaki çivileri açtım ve yere bıraktım. Ardından kerpetenle anahtarın girmesi gereken kısmı bir sağa, bir sola tüm gücümle hareket ettirdim. Saniyeler sonra kilidi kırmış, kapıyı açmayı başarmıştım.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım ve kendimi bahçeye attım. Bakımsız bahçenin kapısına doğru koştuğumda tam da tahmin

ettiğim gibi kilidin içeriden olduğunu ve rahatlıkla açıldığını gördüm.

Ve sokağa çıktım.

Fakat aynı anda karşılaştığım başka bir yüzbaşı kanımın donmasına neden oldu.

Tüm bedenim kilitlenirken anlayamadığım birkaç şey söyledi. Ardından ona cevap vermediğimi fark edip öfkeleni, koluma yapıştı.

Tam o an kendime gelip Rusça konuşmaya başladım. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Ben Yüzbaşı Robert’in kuzeniyim. Lütfen, kolumu bırakın.”

Adamın yüz hatları gevşerken, “Özür dilerim,” dedi Rusça. “Sanırım dilimizi bilmiyorsunuz. Rusya’da mı büyüdüünüz? İsmi-niz nedir?”

Gerçek bir Rus aksanıyla, “Ekaterina,” diye yanıtladım sorusunu. “Moskova’da büyüdüüm ve kuzenimi ziyarete geldim ama maalesef bu savaş çıktı.”

Orta yaşlarındaki adam başını salladı anlayışla. “Merak etmeyin, her şey çok güzel olacak. Bakü’ye kadar gidecek askerlerimiz.”

Rüyanızda belki.

Ellerimle istavroz çıkarma hareketini yaparak rolümü daha inandırıcı oynadım. “Tanrı onları korusun.”

Aynı hareketi yaptı. “Göklerdeki babamız bize yardımcı olacaktır.” Başımı onayla salladığımda adam kısa bir süre beni inceledi. “Robert yok mu?”

“Birazdan döner,” diye yanıtladım sorusunu. “Ben de hava almak için çıktım. İçeri gireyim...” Fakat arkamı dönmeme fırsat vermeden kolumdan tuttu ama bu sefer tutuşu nazikti.

“Bu kaba adamın kendini tanıtmasına izin verin lütfen. Ben Victor. Robert’in arkadaşayım.”

Bana uzattığı eline bakarak dudaklarımı ıslattım ve ona karşılık verdim. Fakat ellerim kir içindeydi. Tırnaklarımın içine dolan toprağı görmemesi için dua ederken onun ellerimize değil, bana baktığını fark etmemle rahatlayıp elimi elinden çektim.

“Canınız sıkılmış olmalı. Sizi Robert’a götüreceğim.”

“Hiç gerek yok,” diyerek geri çekildim. “Ben eve geçsem daha iyi olur.”

Yüzbaşı benim evden kaçarken bu adama yakalandığımı öğrenirse şüphesiz ilk işi beni öldürmek olacaktı.

“İsrar ediyorum,” diyerek kolumdan tuttu ve beni evin yanındaki askerî aracına doğru yönlendirdi. “Yalnızlık bunaltıcı olabiliyor. O yüzden gidelim.”

Daha fazla itiraz edersem bunun beni şüpheli konuma sokacağını anladığımdan başımı sallayarak onunla beraber arkaya geçtim. Arabayı sürücü koltuğunda oturan asker çalıştırırken, “Buralar tehlikeli olduğu için çoğu kişi evlerini terk etti,” diye konuştu Victor. “Bazıları oldukça korkak davranabiliyor.”

Gülmek istedim. Gülerek karşı tarafın tek bir köyü dahi terk etmediğini ve sırf bunun için her gün polislerle, askerlerle kavga ettiğini anlatmak istedim. Binlerce gönüllü askerin savaşa katılmak için devlet kurumlarına yalvardığını söylemek istedim ama sustum.

O kötü biri izlenim bırakmıştı üzerimde. Yüzbaşı Robert’a güvenmesem bile Victor’dan daha tekin ve temkinli olduğunu anlamam zor değildi. Ben, insan sarrafı sayılırdım. Çoğu kişiyi tek bakışımda çözerdim ve yanımda oturan bu adam şerefsizin tekiydi. Bundan adım kadar emindim.

Adım...

Halil Uluant’ın adıyla uyumlu olmasını isteyen ve İstiklal Marşı’nda babamın en sevdiği kıtada geçtiği için seçilmiş ismimi burada unutmamalıydım.

Ekaterina değildim ben.

Hilal'dim.

Tümgeneral Halil Uluant ve Suna Uluant'ın tek kızıydım. Onların biricik Hilal'i'ydim.

Dudaklarım seğirdi. Burada olmamalıydım. Yüzbaşı haklıydı. *Burası, benim olmam gereken en son yerdi.*

Dakikalar sonra karargâhın önündeydik. Araç içeriye girdiğinde bahçede talim yapan askerleri gördüm. Çok kısa bir an bu karargâhı yok etmeyi diledim. Karşı tarafa atılan tüm kurşunların, füzelerin önünde nasıl kalkan olabilirdim? O tarafta kimse'nin burnunun kanamaması için neler yapabilirdim?

Victor araba durduğu an araçtan indiğinde ben de istemeyerek de olsa onu takip ettim. Her şeyin bir rüya olduğuna inanabiliyordim; eğer kocaman asılan Ermenistan ve onların uydurduğu Artsakh Cumhuriyeti bayrağını görmeseydim... O bayrakları gördüğüm an sanki zemin ayaklarımın altından kaymış gibi hissettim.

Duvarдан tutarak destek aldığımında Victor, "İyi misin?" diye sordu.

"Tansiyonum düştü," diye açıkladım. Ve hemen ardından zamanında Rusçayı bu kadar iyi öğrendiğim için kendimle gurur duydum.

Victor koluma girdi. Onu ittirmek, yüzüne tükürüp buradan koşarak kaçmak istedim ama bunların hiçbirini yapamadım çünkü koridorda gördüğüm yüzbaşı tüm bu ihtimalleri yok etti.

"Robert," dedi Victor yüzündeki gülümsemeye. "Sana kuzenini getirdim. Canı sıkılmıştı."

Yüzbaşı ağır adımlarla yanımıza geldiğinde bakışları hiç olmadığı kadar sertti. Fakat bana değil, doğrudan Victor'a bakıyordu. "Evimin etrafında ne işin vardı? Orası senin bölgen değil."

Victor, "Konumuz bu mu?" diye sordu hayretle ve yavaşça kolumu bıraktı. "Sana iyilik yaramıyor."

Yüzbaşı, “Uzak dur,” dedi.

Victor ise karşılığında sıırttı. “Evinden mi?” Oysa bana arkadaş olduklarını söylemişti ama arkadaştan ziyade kanlı bıçaklı düşman gibi konuşuyorlardı.

Yüzbaşı göz bile kırpmadan, “Evimden,” dedi kısık sesle. “Bölgemden ve ondan.”

O diye bahsedilen kişinin ben olması ihtimali ne kadardı?

Victor uzaklaşırken yüzbaşının delici bakışları beni buldu. Sanırım bu kısımda soruyu düzeltmem gerekiyordu. *Yüzbaşının beni öldürme ihtimali ne kadardı?*

“Ben...” Dudaklarımı ıslatarak etrafa bakındım. Fakat burada yardım isteyebileceğim tek bir kişi dahi yoktu.

“Sen kaçmaya çalıştın,” dedi durumu özetleyerek. “Eğer gerçekten ölmek istiyorsan bunu en acısız şekilde yapabilirim, Türk kızı.” Bu sefer yutkunarak ona baktığımda kaşlarının gitgide daha çok çatıldığını gördüm. “İnan bana, kaçarken yakalandığın her kişi ölümden daha beterini yaşatır sana.”

“Rob!” dedi Victor’un tanıdık sesi. “Çok öfkeli görünüyorsun. Kuzenini benim yüzümden azarlıyor musun yoksa?”

Yüzbaşı uzağımızda duran Victor’a bakarak “Sana ne?” diye sordu.

“Hadi ama! Onun bir suçu yok,” diyerek yanımıza geldi Victor. Varlığı tüm tenimin ürpermesine neden olduğunda mimiklerimi ve hareketlerimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

“Karışma,” dedi keskin bir tınıyla. Ardından kolumdan nazikçe tutarak beni karargâhın çıkışına doğru götürdü. Adımları... Babam gibi kocaman adımları beni koşturuyordu. Onun normal yürüyüşü benim için oldukça tempoluydu ve bu nefesimin kontrolden çıkmasına neden oluyordu.

“Biraz yavaş,” dedim zorlukla. Beni umursamayacağını düşündüm fakat yavaşlamıştı.

Onunla beraber bahçeye çıktığımızda hazırda bekleyen iki tankı fark ettim. Boğazım düğümlenirken bu tankların nereye gittiğini sorgulayan zihnim, cevabı bulmanın bana acı vereceğini anlamış ve kavrama yeteneğimi çürütmeye çalışmıştı. Hayır... Babamla benim bulunduğum bölgeye gidemezdi. Orada neredeyse herkesi tanıyordum. Babam, Alp, Bayramov, İbrahim, Hüseyin ve daha nice asker... Orası olamazdı.

Seğiren çeneme rağmen, "Tankları durdur," dedim.

"Ne?"

"Tanklar nereye gidiyor?"

"Sence?"

"Durdur," dedim kısık sesle. "Yoksa ben..."

"Ne yaparsın?" derken tam karşıma geçti ve başını eğerek yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. "Kendini tankın önüne mi atarsın?"

"Gerekirse atarım," dedim gözlerinin içine bakarak. Tek bir merhamet kırıntısı aradım yabancının gözlerinin kuytularında.

O benim düşmanımdı. O benim tarafında olduğum milletin hakkına giren askerlerin komutanıydı. O haksız taraftı. O gaddar taraftı...

Ama ben burada sadece ondan yardım isteyebilecek durumdaydım ve bu durumda gururumun zerre önemi yoktu çünkü söz konusu bugün telefonumla konuşan ve annesine havaların sıcak olduğunu söyleyen Hüseyin'di. Çünkü söz konusu gireceği çatışmadan dönmeyeceğini düşünen İbrahim'di. Çünkü söz konusu benim peşimden buralara gelen Alp'ti. Çünkü söz konusu babamdı.

"Yapamazsın."

Dudaklarım kıvrıldı. "İzle yüzbaşı."

Yanımdan geçerek hazırda bekleyen tanklara doğru koştuğumda askerlerin bana doğru döndüğünü fark ettim ama bunu zerre umursamadan tankın önüne doğru koşup tam ortada durdum.

O sırada askerlerden biri Ermenice konuşarak karşımda dikildi ve bağırmaya başladı. Gözlerimi kırpmadan tankın önünde beklemeye devam ederken konuşmaya devam eden ve bağırarak askerleri umursamadım.

Fakat biri bana el kaldırdı.

Ve başka bir el onun elini havada yakaladı.

Yavaşça gözlerimi yüzbaşıya çevirdiğimde bana değil, doğrudan elini havada yakaladığı askere bakıyordu. Asker onu gördüğü an kızardı. Gözlerine yerleşen korkuyu fark ettim.

“Kime el kaldırdığını sanıyorsun sen?” Ve sonunda Rusça konuştuğuları için onları anlayabiliyordum.

“Tankların önünde durup bize engel oluyordu.”

“Bu ona vurabileceğin anlamına mı geliyor?”

“Komutanım...”

“Kes!” Hiddetli sesi tüm karargâhı inlettiğinde bu sefer ben bile korktum. “Ön cephede kalacaksın tüm gece. Ayağından bağlanacaksın. İstesen de kaçamazsın.”

Hepimizin gözleri aynı anda belerdi. “Komutanım...” Geri kalan tüm cümleleri Rusça değildi ama yalvardığı açıktı. Yüzbaşının ayaklarına dahi kapandı ama yüzbaşı asla ona taviz vermeden diğer askerlere başıyla işaret verdi. Saniyeler sonra iki kişi askeri kollarından tutup sürükleyerek ön cepheye doğru götürüyordu.

Ona acımamam gerekiyordu.

Ama neden üzülüyordum?

“Yürü.”

Kendime gelerek başımı şiddetle iki yana salladım. “Tanklar...”

Derin nefes alarak “Yarın gideceğin için o kadar mutluyum ki,” dedi. Ardından, “Tankları bakıma götürün!” diye bağırıyordu. “Altından tuhaf bir ses geliyor. Duymuyor musunuz?”

Askerler şaşkın bakışlarla birbirilerine baktı fakat emri ikiletmeden yerine getirmek için başlarını sallayıp tanklara bindiler.

Yüzbaşı bana bakmadan kocaman adımlarla karargâhın çıkışına doğru yürüdüğünde onu takip etmeye başladım. İstediyimi yapmıştı. Belki de ben gittikten sonra bu tanklar çatışmaya gidecekti ama en azından şu an için istediğim olmuştu.

Onunla beraber zırhlı bir araca geçtik. Bindığım an kemerimi takarken, “Cidden mi?” diye sordu. “Şu an seni ölümden koruyacak tek şey şu kemer mi sence?”

“Yoksa arabayı uçurumdan yuvarlamayı mı düşünüyordun, yüzbaşı? Komplo planların suya mı düştü?”

“Aynen,” dedi alayla. “Şu an tek işim sana komplo kurmakta zaten.”

Aracı çalıştırıp geldiğim yola doğru çevirip sürdüğünde, “Eve mi?” diye sordum.

“Başka nereye olacak?”

Omuz silktim. “Beni de ön cepheye götürüp bağlarsın diye düşündüm.” Aslında bunu düşünmemiştim ama neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Bağlamak?” Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. “İyi fikir.”

“Hayır!” diye çıkıştım. “Aklının ucundan bile geçirme!”

“Türk kızı,” dedi sabır dilenir bir ses tonuyla. “Susmak nedir bilir misin?”

Sustum. Onunla inatlaşırken olduğum konum aklımdan çıkıyordu ama söylediğim her kelimenin bana zarar vereceğini hesaba katmam gerekirdi. O, beni öldürmemişti ve yarın geri dönmeme yardım edecekti. Ben ise onunla zıtlaşarak bu durumu zorlaştırmaktan başka hiçbir şey yapmıyordum.

Düşmanımdı. İsteseydi bu zamana kadar beklemez, beni evde yalnız bırakmak yerine onlarca askerle aldırıp öldürtür ya da baş-

kente götürülmem için emir verirdi. Oysa o beni herkese kuzeni olarak takdim edip canımı güvenceye almıştı.

Belki de bana oynuyordu.

Belki de çoktan Tümgeneral Halil Uluant'ın gazeteci kızı Hilal Uluant'ın kayıp haberleri medyaya düşmüştü ve o başka şeylerin peşindeydi.

Haberim yapılmışsa bu, hem Türkiye'nin hem de Azerbaycan'ın krize sürüklenmesine neden olacaktı. Hain olduğumu düşünmeleri bile babamın istifasını vermesine yeterdi. Yıllarını vatanına adayan adamın tek kızı düşman hattındaydı ve sebebi belirsizdi.

Haberim yapılmamışsa? Babam şu an beni gizlice arıyor olabilir miydi? Belki de çatışmada öldüğümü düşünüp şu an cesedimi arıyordu askerlerle birlikte.

Ya da... Baba olduğunu unutup bir komutan gibi geriye bakmadan ileriye doğru gitme emrini vermiş ve beni kaybettiğini unutmaya çalışmıştı. Bu, daha beklendik olurdu.

Bir çatışmadan sonra gelip kanepeye çöktüğünde kurduğu cümleleri anımsadım.

“Onlarca evladımız öldü. Dönüp arkaya bakamadık bile. Daha fazlası ellerimizden kayıp gitmesin diye en acımasız ses tonuyla, ‘İleri, asker. Geriye bakma, asker. Başını çevirirsen, ölürsün!’ diye bağırdım. Ben acımasız biri mi oldum, Hilal?”

“Baba, sen acımasız biri değilsin.”

“Hiçbirinin son sözünü duyamadım.”

“Hepsinin son sözünü biliyorsun çünkü.”

“Vatan sağ olsun.”

“Bu suskunluğun beni şaşırttı,” diyen ses beni anılarımdan sıyrıldığında başımı yavaşça ona doğru çevirdim. Aracı evin önünde durdurmuştu. “Eve geçelim.”

Cevap vermeden kemerimi çözdüm ve kapıyı açarak yüksek araçtan inip demin çıktığım evin bahçesinden içeriye girdim. Yüzbaşı da peşimden geliyordu. “Sahi... Sen kapıyı nasıl açtın?”

İlerlemeye devam ederken, “Kilidi söktüm,” diye mırıldandım. Kaşları şaşkınlığından dolayı havalandı.

Hızımı kesmeden demin kilidini söktüğüm kapıyı ittim. Kapı gıcırdayarak açılırken içeriye girdim sessizce. Yüzbaşı ise kapının dışında durarak yerdeki kilidi inceliyordu.

“Seni evime alıyorum ve bana teşekkür şeklin bu mu?”

“Sana güvenemem.”

“O zaman git.” Ona bakakaldığımda, “Ne?” diye sordu öfkeyle. “Güvenmiyorsan çek git, öldürt kendini! Çırılçıplak soysunlar seni, binlerce işkenceler, fanteziler uygulasınlar. Hepsini görüntüleyip her yerde paylaşsınlar! Bunu mu istiyorsun? Öyleyse defol git!”

Kanım donduğunda bir adım geriledim istemsizce.

“Korktun mu yoksa? Hayret!”

Bana doğru bir adım attı.

“Gelme üzerime.”

“Neden? Korkuyor musun benden?” Kaşlarımı çatarak geri geri gitmeye başladığımda yüzünde tehlikeli bir gülümseme vardı. “Korkmalısın.”

Kocaman bir adım daha attığında tam yanımda duran eski sabit telefonu çekerek ona doğru fırlattım. Telefon kafasıyla buluştuğunda yüzbaşı inleyerek alnını tuttu ve telefon gürültüyle yere düştü.

“Ah!” Elini alnından çekerek akan kana baktığında tekrar avucunu kanayan yere bastırdı. “Vahşi misin sen?” Mutfığa doğru yürüdü ve tek eliyle çekmeceleri kurcaladı.

Durumun ciddiyetini sadece kan yere doğru damlamaya başladığında anlayabildim.

Kanın zemine damlayan sesi tüm tüylerimi şaha kaldırdığında yavaşça ona doğru adımladım ve çekmeceleri aramaya başladım. En sonunda ilk yardım çantasını buldum. “Tentürdiyot var mı?”

“Var...”

Çantayı kurcalayıp en sonunda pamuk ve tentürdiyot buldum. Açık yaraya direkt olarak tentürdiyot uygulamamak için önce pamuğu ıslattım. O sırada yüzbaşı bir sandalyeye oturup sırtını da tezgâha yaslamıştı. “Elini indir.”

“Direkt tentürdiyot bastır yaraya.”

“Yaraya değil, yaranın etrafına sürmem gerekiyor. İlk yardım eğitimi almadın mı sen?”

“Senin gibi bir vahşi tarafından evimde saldırıya uğrayacağımı bilsem daha sıkı eğitim alırdım.”

“Reflekslerin kötüymüş, yüzbaşı.”

Cümlemi bitirir bitirmez kolumu tuttu ve bir anda beni ters çevirip dizlerimin üzerinde yere düşmeme neden oldu. Kolumu boynumda sabitlediği için hareket edemiyordum.

“Tek bir hareketime bakar boynunun kırılması.”

“Sana iyilik yapanda kabahat.”

“İyilik?” Kulağıma doğru fısıldıyordu ve nefesi yüzüme çarpıyordu. “En az dört dikiş gereken bir yaram var sayende.”

“Tamam, kır boynumu,” dedim umursamaz çıkmasına özen gösterdiğim ses tonuyla. “Umarım tam tependen SİHA vurur da seni cesedin bile teşhis edilemez, yüzbaşı.”

Boynumdaki ve kolumdaki ellerinin baskısı gevşedi. “Başım çok kötü,” diye mırıldandı yorgun sesle. “Durdur şu kanamayı.”

Bir an için rol yaptığını düşündüm ama yerdeki kan gölünü ve yüzünün hâlini gördüğümde gerçekten de durumun ciddiyetini

fark ettim. Yarasına pansuman yapıp kanamayı durdurduğumda yüzündeki kanı da ıslak mendille temizledim.

“Ben şu an ne yapıyorum?” diye fısıldadım. Düşman askerlerin komutanının yarasına pansuman mı yapıyordum?

“Sen şu an seni kurtaran ve yarın seni buradan gönderecek olan birine yardım ediyorsun,” diye cevap verdi bana. “Kendini suçlama. Bu savaşı ne sen ne de ben başlattık.”

“Ama yine de sen bir tarafsın, ben de bir taraf.”

“Bu gerçek, içinden gelen iyiliği engelliyor mu peki? Hümanist olduğun besbelli.”

Çenemi kaldırıp “Hümanist olabilirim ama hakkımız olan savaşta kazanmayı daha çok istiyorum,” dedim.

“Bu konuyu tartışmayacağım çünkü her taraf kendini haklı çıkaracak sebeplere tutunur.”

“Peki ya sen? Hümanist olduğun için mi bana yardım ediyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Başımı belaya sokma diye...” Gözleri gözlerime dokundu. “Ama sen belanın ta kendisisin.”

“Ciddi bir soru sormuştum.”

“Düşüncemi belirttim sadece.”

“Çok iyi Türkçe konuşuyorsun.”

Omuzlarını dikleştirdi. “Düşmanın dilini öğrenmek ilk kuralımızdır,” dedi. “Türkiye Türkçesi, Azerbaycan Türkçesi... İkisine de hâkimim. Bayramlarınızı, âdetlerinizi, haritalarınızı hepsini ezbere biliyorum.”

Yutkunarak “Aramızda ajanlarınız var mı?” diye sordum.

“Aranızda hem ajanlarımız hem de hain askerleriniz var. Buraya öyle haberler uçuşuyorlar ki...”

Damarlarıma eşsiz bir öfke sızdığında yumruğumu sıkıyordum. “En azından biz sizin gibi korkup kaçmıyoruz!”

“Strateji yapıyoruz.”

“Kesin öyledir.”

İlk yardım çantasını toparlayarak dolaba koyduğum sırada, “Yemek yedin mi?” diye sordu.

“Neden? Zehir mi koydun içine?”

“Evet, gelip seni ölü bulmayı umuyordum.” Dolaptan ağrı kesici olduğunu anladığım ilacı alarak su içmeden yuttu ve ocağın üzerindeki tencereye baktı. “Burada çorba var. Isıtayım mı?”

Kaşlarımı çatarak “Karşılıklı oturup yemek yemeyeceğiz,” dedim. “Bu kulağa doğru gelmiyor.”

“O zaman arkanı dönerek yersin,” diyerek ocağın altını açtı. “Çünkü ben açım.”

Gözlerimi onun bu rahat tavırlarına karşı devirip sandalyeye oturdum. Birkaç dakika sonra masaya dilimlenmiş ekmek, iki kaşık ve sıcak iki kâse çorba koymuştu. Dumanı tüten çorbaları görene kadar aç olduğumu unutmuştum ama baharatın kokusu burnuma dolduğunda ağzım sulandı.

Kâseyi önüme çekerek kaşığı elime aldım ve çorbaya daldırdım. O sırada aklıma gelen detayla, “Domuz eti var mı içinde?” diye sordum.

“Tavuk çorbası,” dedi ve dolu kaşığı ağzına götürdü. Bunu beni zehirlemeyeceğini kavramam için yaptığı aşikârdı. “Ayrıca bu nasıl bir ön yargı? Tüm Hristiyanlar domuz eti tüketmiyor.”

“Konu din değil.”

“Öyleyse?”

Çorbadan bir kaşık aldım. Tadı fena değildi. Baharatı boldu ama çorbanın içeriği zengin sayılmazdı. “Sadece alışık olmadığım bir tat. Ve sevmiyorum.”

“Yarın gece için bir çanta hazırlayalım. İçine birkaç ilaç, su ve kıyafet koyarım.”

“Ya yakalanırsam?”

“Yakalanmayacaksın,” dedi kendinden emin sesle. “Tek risk İran’da ayaklanma olması. Buraya gelen kaç aracı devirdiler, yak-tılar, yıktılar. Sınırı geçtiğin an indirecekler seni. Bir taksi bulup hemen büyükelçiliklerden birine git. Kim olduğunu anlat, yar-dımcı olacaklardır.”

Derin bir iç çektim. “Sorgulanacağım.”

“Asla konuşamazsın,” diye uyardı beni. “Eğer burada olanları, beni, tek bir kişiye anlatırsan seni mahvederim Türk kızı. Yemin ederim. İsmimi anmayacaksın, beni görmemiş ve buraya hiç gel-memiş gibi hayatına devam edeceksin.”

Sanki biraz sonra beni kurşunlara dizecekmiş gibi tehlikeli çı-kan ses tonuna karşılık, “Konuşursam?” diye sordum. “Bir gaze-teciye nasıl güvenebilirsin?”

“Düşman hattında olmana rağmen bir yüzbaşidan nasıl kork-mazsın sen?”

“En fazla beni öldürürsün. İşkence etseydin çoktan başlaman gerekiyordu.”

“Konumuzu dağıtmayalım,” diyerek çorbasından bir kaşık daha aldı. “Gözlerini açtığında baygın bir şekilde İran sınırın-daydın. Saatlerce yürüdün ve birilerini aradın. Bir ağacın altında uyudun, sonra yoluna devam edip taksi buldun. Başka hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Bir şal da atacağım çantana, taksiye binmeden önce saçlarını kapatacak şekilde örtünmen gerekiyor.”

“Bunu neden yapıyorsun, yüzbaşı? Sadece başkente gidip gel-memek için mi?”

Çorbasını bitirerek ayağa kalktı ve tabaklarını tezgâha bıraktı. “Biraz uyumak istiyorum eğer kaçmayacaksan.”

“Kaçmam, uyu.”

Beni baştan ayağa süzdü. “Kıyafetlerin çok kirlenmiş.”

“Çukurdan çıkıp gitmek için olabilir.” <https://rantey.org>

Bana cevap vermeden içerideki odalardan birine girdi ve dakikalar sonra geri dönüp elindeki kıyafetleri koltuğun üzerine bıraktı. “Şunları giyebilirsin.”

Daha fazla bu hareketlerinin sebebini sorgulamadan kıyafetleri aldım ve içerideki odalardan birine girdim. Üzerimdekileri sıyırıp yere atarken seri bir şekilde siyah, sade kapüşonlu üstü ve gri eşofman altını giydim. Üzerime çok bol gelmişti ama bel kısmı lastikli olduğu için düşme tehlikesi yok gibiydi.

Giyinerek odadan dışarı çıktığımda onu salonda beni getirip bıraktığı kanepede gözleri kapalıyken yakaladım. Gerçekten de uyumuştur.

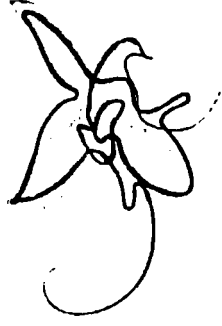
Bir süre sonra kanın metalik kokusu burnuma doldu ve yere baktım. Zemindeki kan izleri görüş açıma girdiğinde kokusuna daha fazla katlanamayacağım için mutfaktan bir bez aldım ve yerdeki lekeleri silmeye başladım.

Mutfaktan koridora kadar kan izlerini takip ettim. En sonda kana bulanmış telefonu yerden aldım ve yerine bıraktım.

Fakat başımı yerden kaldırdığımda yalnız olmadığımı fark ettim.

Görüş açıma ilk siyah botlar, askerî forma girdi. Ve hemen ardından tanıdık bir sima kalbimin boğazımda atmasına neden oldu.

“Yakaladım seni.”

3. KAYBOLMAK VE BULUNMAK

Korkularımız en olmadık zamanlarda kalbimizi tetikler, damarlarımızda akan kanın hızını değiştirirdi. Eklemelerimize kadar buz kestirir, ellerimiz ve ayaklarımızı titretirdi.

Korkunun esiri olmamak için verdiğim savaşta kendime yenilmemek için var gücümle dişlerimi sıkıyordum. Bağırma-lydım, korkmamalıydım. Tepkisizliğimi sürdürmeli, soğukkanlı ifademi korumalıydım.

Fakat boğazımda atan kalbim, bu duruma hiç de yardımcı olmuyordu.

İki kelime, tek cümle. Sondaki nokta bile işimin bittiği anlamına geliyordu.

“Yakaladım seni.”

Küçükken Kars’ın kırlarında koşarken köydeki arkadaşları-
mın kurduğu cümlelerden biriydi. Kırların bir tarafında mâniler,
türküler okunurdu. Diğer tarafında gençler festivaller için Kafkas
dansına çalışırdı. Tam ortada ise biz hayalî parkımızda koşturur-
duk. Bazen mânilere, türkülere eşlik ederdik, bazen dansçılara
özenip oynamaya çalışırdık ama beceremezdik.

En sonda ensem-den tutarlardı. Her zaman nefesi kesilen ve
hızını düşüren ilk ben olurdu-m çünkü. “Yakaladım seni,” derdi
yanakları kıpkırmızı olan Atıf. Ama onun sesi demin kulaklarıma

dolan ses kadar tehlikeli değildi. Atıf'ın sesi beni korkutmazdı, aksine güldürürdü. Kendimi yemyeşil çimenlerin üzerine atar ve kahkahalara boğulurdum.

Gözlerim yukarıya doğru tırmanırken askerî yeşili forma, ardından gri ile mavinin karışımı olan tehlikeli bir çift gözle karşılaştım. Bakışlarımız kesişirken hiç de samimi olmayan bir şekilde tebessüm etti Victor. "Korkuttum mu?"

Yutkunurken, "Hayır," dedim Rusça. "Fakat eve bu şekilde girmeniz hiç de etik değil."

"Kilidiniz kırılmış," dedi kinayeli sesle. "Nasıl oldu?"

"Anlamadım?" Boğazım kupkuruydu. Acilen bir bardak suya ihtiyacım vardı.

"Robert'le bir sorun mu var?" diye sordu dan diye. "Demin evden mi kaçtınız yoksa?"

Kaşlarım çatılırken yerden kalktım ve tüm cesaretimi toplayarak karşısında dikildim. "Bundan size ne? Ayrıca bu saçma senaryolarınızı dile getirmek için mi geldiniz?"

Başını iki yana salladı. "Rob nerede?"

"Uyuyor," dedim kısık sesle.

"Uyandırın."

Hiçbir şey söylemeden arkamı dönerek salona girdim ve kanepeye uyuyan yüzbaşıya baktım. Ağır bir uykusu olmalıydı çünkü adım seslerime tepki dahi vermemişti. Yanına doğru ilerleyip parmağımla kolunu dürttüğümde gözlerini fal taşı gibi açıp bana baktı. "Ne?"

İşaret parmağımla refleks olarak onun dudaklarının üzerine yerleştirdim. "Rusça konuş. O burada."

Hışımla ayağa kalktığı anda neye uğradığımı şaşırdım. Kaskatı bir yüz ifadesiyle rüzgâr gibi yanımdan geçti, ardından salondan çıktı. "Senin burada ne işin var?"

Salonun çıkışı ve koridorun girişi arasında kendime bir yer buldum ve duvara yaslanıp kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Onları bu açıdan net görebiliyordum. “Ziyarete geldim. Böyle mi karşılıyorsun?”

“Victor,” dedi dişlerinin arasında yüzbaşı. “Bölgemde ve dahası evimde ne işin var?”

“Ekaterina’ya üzüldüm. Rusya’ya dönemiyor.”

Yüzbaşının bakışları keskinliğini artırırken çenesini dikleştirdi. “Bundan sana ne?”

“Akşam onu da getir,” dedi Victor. “Biraz kafası dağınık.”

Yüzbaşının kaşları havalandı. “Saçmalama.”

“Yoksa kuzenini buraya izinsiz mi getirdin?” Victor başını omzuna yatırarak alenen yüzbaşıyla dalga geçiyordu. “Ya da aranızda kimsenin bilmemesi gereken bir durum mu var?”

Kalbim boğazımı yırtmak istercesine çarpmaya başladığında bedenimden geçen titreme dalgasını kontrole almaya çalıştım. Benim aksime yüzbaşı hiç gergin görünmüyordu. Aksine yüzünde bir tebessüm doğmuştu. Ya da hayır... Bu sıradan bir tebessüm değildi. Aşağılayıcı bir tebessümdü. “Beni yakaladın,” dedi kendinden emin sesle. “Üvey kuzenim. Ve aramızda kimsenin bilmemesi gereken bir durum var. Bu yüzden de akşam o gelemaz.”

Victor’un bakışları bana kaydıığında dudaklarımı ıslatarak tepkisizliğimi sürdürdüm. Gülümsedi. “Demek öyle... Tahminimde yanılmadım.” Derin nefes aldı. “Akşama ikinizi de bekliyorum. Benden sır çıkmaz ama ikinizi de orada görmek istiyorum. Hanımefendi gelir gelmez savaş çıkmış, hiç mi eğlenmesin?”

“Savaşın ortasında eğlence mi var?”

Victor, “Güzel günlere inanıyoruz,” diye mırıldandı. “Bu gece de o günlerin başlangıcı. O yüzden siz benim özel misafirim olacaksınız. Lütfen, gecikmeyin.” Başıyla vedalaşıp arkasını döndü ve kapıyı ittirerek dışarı çıktı.

Tuttuğum nefesimi verirken yüzbaşı seri adımlarla gelip salondaki pencereden dışarıya baktı. Ben de gelip yanında durduğumda Victor arabasına binerek evi terk ediyordu.

“Şüphelendi,” dedi yüzbaşı. “Bu yüzden çağırdı seni. Akşam diğerlerinin de içine şüphe düşmesini sağlayacak.”

Ona döndüm hayretle. “Ne yapacağız?”

“Bizden şüphelenmemesi için rol yapacağız.”

“Çok saçma... Savaşın ortasında bir eğlencenin olması çok saçma!”

“Güzel günlerin başlangıcı,” diyerek Victor’un dediklerini tekrar etti. “Belki de tam aksi.”

Uyuşan parmaklarımı hareket ettirerek kanepeye çöktüm. O kadar fazla düşmanın arasında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Yüzbaşıya bile güvenmiyorken o kadar fazla kişinin arasında nasıl hareket edecektim? Ya biri Türk olduğumu anlarsa? Ya birinin karşısına, sunduğum herhangi bir haberim çıkmışsa ve beni tanırsa?

Kısılan sesimle, “Beni tanıyabilirler,” dedim. “Yaptığım haberler çoğu zaman yurt dışı kanallarına satıldı ve çeviriyle sunuldu. Ya ifşa olursam?”

“Belki de çoktan ifşa olduk.” *Olduk mu demişti?*

Tabii ya... Ben ifşa olursam onun da sonu belliydi. İnfaz emri anında verilirdi.

Gözlerim yanmaya başladı. Onun da ölümüne ben mi sebep olacaktım? Sırf beni buldu ve öldürmedi diye canından mı olacaktı?

Yüzbaşı benim aksime hâlâ soğukkanlılığını koruyordu. “İfşa olmadıysak akşam davete katılmamamız dikkat çeker. Ve inan bana, Victor gibi iğrenç birinin dikkatini çekmek istemeyiz.”

Hâlâ ikimiz adına konuşuyordu.

“Yani?”

“Şüpheleri var ve bunlar çok doğal. Bu bölgeye bir yakınımızı getirmeden evvel izin alırsız. Askerler için ayrılan bir bölgedeyiz çünkü. Öyle bir izin almadığımı teyit ettirdi. Bu yüzden buraya geldi zaten. Senin herhangi bir bilgine ulaşamadı, aramızdaki ilişkiyi sorguladı. Ve...” Kaşları çatıldı, sustu.

Ona bakarak “Ve?” diye sordum.

“Sanırım senden hoşlandı.”

“Birkaç saatte?”

“Bana inat yapıyor,” diye mırıldandı. “Aramız pek de iyi sayılmaz.”

“Neden?”

İç çekerek karşımdaki kahverengi eski kanepeye oturdu. “Kız kardeşinin kalbini kırdım. Benden çok hoşlanıyordu ama ona yüz vermedim.”

“Victor senden intikam almak istiyordur belki de o zaman.”

“Olabilir,” diyerek beni onayladı. “Zaten sırf bu yüzden aramızdaki ilişkinin farklı boyutta olduğunu söyledim.”

“Yarın gece gittiğimde ne yapacaksın? Yani bunu ona nasıl açıklayacaksın?”

“Kimseye bir şey açıklamak zorunda değilim,” diyerek gözlerini kıstı. “Seni bir şekilde Rusya’ya gönderecek kadar bağlantımın olduğunu tahmin etmeli.”

“Neden Rusya’ya değil de İran’a gönderiyorsun o zaman?”

“İran daha yakın,” dedi omuz silkerek. “En kestirme yol her zaman en iyi ihtimaldir.” Hiçbir şey söylemeden sehpanın üzerindeki kül tablasına baktım boş boş. İçerisinde tam olarak sekiz izmarit vardı ve kokusu uzaktan bile duyuluyordu. Demek ki ben burada baygın hâlde yatarken o sigara içiyordu...

“Sen korkuyorsun,” diyen sesiyle gözlerimi tabladan çektim ve ona baktım ruhsuz bakışlarım eşliğinde. “Ama korkunu belli etmemek için savaşıyorsun. Neden?”

“Korkak değilim çünkü.”

Kaşları havalandı. “Sadece korkakların mı korktuğunu sanıyorsun?”

Dudaklarımı ıslattım. “Korkmamı tercih ediyorsun, anlıyorum ama korkmuyorum, yüzbaşı. En fazla ölürüm.”

“En fazla ölmezsin,” diyerek karşı çıktı bana. “En fazlasını hayal bile edemezsin. O yüzden cesurlukla aptallık arasındaki o çizginin üzerinde yürümekten vazgeç. Bazen... Cesurlar da korkar.”

Çenemi dikleştirerek onun altın harelerine odaklandım. “Sen? Korkuyor musun?”

Sertçe yutkundtu, âdemelması belirginleşti. “Herkesin korktuğu bir şey vardır, Türk kızı.”

“Sorumun cevabı bu değildi,” diyerek ısrar ettim. Yarın buradan gidecek olsam bile onunla ilgili bu detayı merak ediyordum. Geldiğim cephede bu soruyu kime sorarsam sorayım *korkuyorum* yanıtını almamıştım. Buradaki durumları da merak ediyordum.

Belki de ben mesleğimi değil, mesleğim beni seçmişti.

Merakımı en doğru şekilde icraat edeceğim işi seçmiştim.

“Başaramamak.”

“Ne?”

“Tek korkum başaramamak.”

“Başarı seni tatmin mi ediyor?”

Dudakları kıvrıldı. “Tatmin olup olmadığımı bilmiyorum ama başardığım şeylerin çoğu kişiyi etkilediği bir gerçek.”

“Dediklerinin altında bir anlam aramalı mıyım?”

Omuzlarını ağır ağır silkti. “Bilmem. Sence? Gazeteci olan sensin.”

“Seni araştırmamı mı istiyorsun, yüzbaşı?”

Bu sefer kısık, boğuk bir sesle güldü. “Sen benimle ilgili herhangi bir bilgiye ulaşabileceğini mi sanıyorsun? Kim olursan ol,

inan bana, kaynağın ne kadar sağlam olursa olsun benim hakkımda sana söylediklerim dışında hiçbir şey öğrenemezsin.”

Başımı omzuma doğru yatırırken onu süzdüm. “Kendinden çok eminsin.”

“Sen de öyle,” diyerek keskin gözlerini üzerimden çekmedi. “Kime güveniyorsun bu kadar? Arkan sağlam olmalı.”

Kalbim bir an için babamın kim olduğunu öğrenmesi ihtimaliyle sıkıştı. Eğer öğrenirse... Bunu anında bildirebilirdi. Sonuçta ben artık onun için basit bir gazeteci değil, aynı zamanda düşman tümgeneralinin kızı olacaktım ve bunu pekâlâ kullanabilirdi.

“Tek tabancayım,” dedim umursamaz çıkmasına özen gösterdiğim sesle.

“Babanla ilgili bir şeyler sayıklamıştın çukurda,” dedi sabit tonla. Hafızası neden bu kadar kuvvetliydi? “Umurumda olmadığına belirtmek isterim. Bunu kullanmam.” Zihnimi mi okuyordu bu adam?

“O an panikle saçmaladım sanırım.”

“Öyle olsun,” dedi ama inanmadığından adım gibi emindim. “Akşam için kıyafet bulmalarını isteyeceğim.” Demin giydiğim ve ona ait olan kıyafetlerine baktım. Sanırım başka çarem yoktu. Kendi kıyafetlerim yeterince kirliydi ve akşama pek de uygun sayılmazdı.

O telefonunu çıkarırken ben de boğazımı temizleyerek ona bakıyordum. “Dikkat çeker miyim sence?”

“Rusça konuştuğun ve karargâhtaki gibi davranmadığın sürece hayır,” dedi düz bir sesle.

Tereddütle, “Yani onlardan olmadığımı anlamazlar?” diye sordum. *Anlarsalarsa ne olurdu*, diye sormadım. Çünkü az çok bunu tahmin edebiliyordum artık.

“Alnında Türk olduğun yazmıyor,” diyerek endişelerimin yersiz olduğunu beyan etti. Fakat sonrasında yüzünde başka bir

ifade belirdi. Bu sefer doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. “Ama bu dik bakışlarında yazıyor. Biraz daha yumuşak bakmayı dene.”

Kendime bir çimdik attım ve gözlerimi kapattım. Birkaç saniye sonra gözlerimi açacaktım ve sınır hattındaki karargâhta olacaktım. Odanın bir ucundaki yeşil kanepede uzanıp ekmek kemiren Alp’le karşılaşp onu azarlayacaktım. Sonrasında yemek molası için yemekhaneye gidecektik onunla beraber. Askerlerle yemek yiyecek, sohbet edecektik. Belki de onlardan bilgi koparmaya çalışacaktım ve bunun yüzünden babamdan azar işitecektim.

Sonrasında kanaldan gelen telefonlarla uğraşacaktım. Kanal sahibine en son bağırp çağırmıştım. Beni delirtmişti çünkü Önder Bey. Sürekli savaşla ilgili gizli bilgileri sunmamı istiyordu. Canlı savaş konumlarını izleyicilere açıklamam olası değildi. Fakat o sürekli bunu talep ediyordu. *Reyting*. Adamın tek derdi sunduğum haberlerden gelecek reyting ve kendi cebine gidecek paraydı fakat sonrasını hiç düşünmüyordu.

Bu işin sonu kanalın kapatılmasına kadar giderdi.

Siyaset bilgisi sıfırdı.

Ve sırf bu yüzden en sonunda hep benim dediğimle uzlaşmak zorunda kalıyordu.

“Gözlerini kapattığında karşı tarafa ışınlanmayacaksın.”

Sesiyle beraber düşüncelerimden sıyrıldığımda gözlerimi yavaşça açtım. Haklıydı... Olduğum yer hâlâ aynıydı.

“Çok saçma,” dedim. Kalbim sıkışıyordu. “Burada olmam, akşam onlarca Ermeni arasına girecek olmam... Çok saçma!”

“Kendini ajan san,” dedi dünyanın en normal tavsiyesini veriyormuş gibi. “Hiç film izlemedin mi? Ethan Hunt⁴ karakterine bürünüyormuşsun gibi davran.”

⁴Kurgusal bir karakter ve *Görevimiz Tehlike* film serisinin başkahramanıdır. Film serisinde Tom Cruise’un canlandırdığı karakter ajan olduğu için ona gönderme yapılmıştır. (e.n.)

“*Görevimiz Tehlike* serisini elbette izledim ama ben Ethan değilim,” diyerek gözlerimi devirdim. “Ellerimden tavana kelepçelenseydim kalp krizinden aynı yerde ölürdüm sanırım.”

“Yani yakalanırsan ve işkence görürsen konuşur musun?”

Sesindeki ciddilik yüzündeki ifadeyle birleşirken dudaklarım aralandı. Kısa bir süre cevap veremedim. Ardından, “O kadar önemli biri değilim,” dedim. “Buraya bilerek gelmedim.”

“Konuşur musun, konuşmaz mısın?”

“Seni ifşa edip etmeyeceğimi dolaylı yoldan sormana gerek yok,” diyerek başımı iki yana salladım. “Bana yanlış yapmazsan ben de yapmam.”

“Nasıl emin olabilirsin? Belki de seni İran’a giden değil, Erivan’a giden tıra bindireceğim?”

Gözlerimi kıstım. “O zaman seni de yakarım, yüzbaşı. Türk Ceza Kanunu’nda ‘*Düşmanla İş Birliği Yapma Suçu*’ vardır. Bizde bu suçu işleyenler müebbet alır. Sizde de eminim, çok farklı değildir bu suçun cezası.”

“Beni kendi topraklarımda tehdit mi ediyorsun sen? Yürek mi yedin?”

“*Bir*, burası sizin topraklarınız değil. *İki*, yürek yemedim. *Bu şekilde doğdum.*”

Dudaklarını ağzının içine yuvarlayarak dik dik bana baktı. Ardından ayağa kalkıp mutfığa girdi. Mutfaktan gelen sesleri umursamadan kanepede arkama yaslandım ve yan tarafta bulduğum battaniyeyle ayaklarımı örttüm.

Küçükken anneannem sobanın kenarında bu şekilde otururdu. Her zaman üşürdü. Bu yüzden her bayramda ona patik alardım. Rengârenk patiklerini öldükten sonra huzur evinde dağıtırken kalbimde hissettiğim boşluğu duydum bir an için.

İnsan özlüyordu.

İnsan, kaybettiği canları özlüyordu.

Bazen gökyüzüne bakmak da yetmiyordu.

Bir tek rüyalarda onları görebiliyordum. Annemi ve anneannemi... Her defasında onları görürsem özlemimin azalacağını sanıyordum ama uyandığımda düştüğüm o boşluk beni mahvediyordu.

Anneanneme kızmıyordum ama ya annem? Bu kadar erken terk etmemeliydi babamla beni. Bu kadar erken evimizdeki o ocağı söndürmemeliydi. Bu kadar erken evimizdeki o sıcaklığı buz soğuğuna çevirmemeliydi.

Eski, bakımsız sobaya bakarak iç geçirdim. Eve yayılan sıcaklıktan çocukluğumun kokusu geliyordu. Şu an eskisi gibi köyümüzde olmak isterdim. Koyunların arasında koşmak, onları korkutup bazen çobanlık eden Atıf'ı kızdırmak, en sonunda anneannemin kollarına koşarak tüm günümün yorgunluğunu atmak isterdim. Sobadan yayılan sıcaklıkla onun kucağında uykuya dalmak, babam geldiğinde beni kucaklayıp odama götürmesini isterdim.

Babam hep eve geç gelirdi.

Babam beni hep uyurken yakalardı.

"Yine uyudu mu?" diye sorduğunu net olarak anımsıyordum. Uykunun kollarındaydım ama sesinin yakından geldiğini anlayacak kadar da bilincim yerindeydi.

"Yine geç geldin," dedi annem sitemle.

"İşim vardı."

"Takdir aldı. Onu göstermek için direndi, uyumadı ama en sonunda uyuyakaldı."

"Aferin," derdi sanki dünyanın en normal şeyini başarmışım gibi. Oysa sınıfta sadece bendim takdir alan ve bu abartılması gereken bir durumdu.

En büyük amacım her zaman onu gururlandırmaktı. Fakat ne yaparsam yapayım kendimi yetersiz hissederdim. Gece gündüz

çalışırdım, her işe atılırdım, kimsenin gitmeyi tercih etmeyeceği bölgelere giderdim ama babam bunların hepsini normal karşıladı. Hilal Uluant, Türkiye'nin en başarılı gazetecilerden biriydi. Fakat Halil Uluant'ın kızı Hilal Uluant sadece mesleğini yapan sıradan bir çalışandı.

"Sana silah doğrulttum," diyen sesiyle koyu kahverengi gözlerimi onun gözlerine çevirdim. "Korkmadın. Ölümünden korkmadığını anlamak zor değil. Fakat... İşkencelere ne kadar dayanılabilirsin?"

Dudaklarımı ıslatarak "Neden bu kadar çok korkuyorsun?" diye sordum. "Senin deyiminle *sizin bölgenize* giren benim. Benim sözüm burada ne kadar geçerli olabilir?"

"Yüzümü gördün," diyerek ayağını ayağının üzerine attı. "Victor'u gördün, o da seni gördü. Ve karargâhta tankın önüne atlayarak onlarca askerin seni fark etmesini sağladın. Basit bir sorguda hemen hain ilan edilirim."

"Müebbet cezadan mı korkuyorsun, infazdan mı?"

"İkisinden de korkmuyorum," dedi dümdüz bir sesle.

"O zaman?"

"Boş ver," diyerek konuyu saptırdı. "Nasıl olsa yarın gitmiş olacaksın. Şu an tek odağımız akşam. Az konuş, Rusça konuş ve donuk bakışlarını yok et."

"Nasıl bakayım?"

"Rus kadınları gibi."

Kaşlarım havalandı. "Rus kadınları gibi derken?"

"Cilveli bakarlar," dedi omuz silkerek. "İçkiden çok iyi anlarlar. Sohbetleri de iyidir. Onlarla konuşmak, heyecanlı bir kitap okumak gibidir."

"Sanırım çok Rus kadınıyla tanıştın, yüzbaşı."

Elini salladı. "Sayamam."

“Güzel,” dedim kısaca. “Dediklerini dikkate alırım.”

Koyu kırmızı saten elbiseyle aynanın önüne geçerken boğazım ve yanaklarım kıpkırmızı kesilmişti. Bu kadarı çok fazlaydı... Hem de çok. Bu elbiseyle çok yakın bir arkadaşımın düğününe, nişanına gidebilirdim. Ama şu an maksadını dahi bilmediğim, her tarafta düşmanlarımın olduğu bir mekâna gidecektim. Zaten kendimi burada çıplak kalmış gibi hissederken bu iddialı elbise oldukça fazla geliyordu. Elbisenin göğüs kısmı düzdü. Sonrasında ip kadar ince askılıkları sırtıma kadar uzanıyordu. Sırtımın yarısı çıplaktı ve zikzak şeklinde iplerle örgüler yapılmıştı. Elbise neredeyse topuklarıma kadar uzanıyordu, bel kısmı dar ve topluydu.

Kalbim göğüs kafesime ağırlık yapıyordu artık.

Duş almış, saçlarımı ütü sayesinde yalandan da olsa düzleştirmiştim. Yüzbaşı akşam için elbise, birkaç makyaj malzemesi, çanta ve ayakkabı bulabilmişti sadece. Saçım için düzleştirici bulamamıştı ve bu yüzden son çare ütüü kullanmak zorunda kalmıştım.

Zorunda kalmak. Sanırım burada geçen zamanımın tanımını bu iki kelimeydi.

Kapı hafifçe tıklandığında rujumu sürüyordum. “Gel?”

Önce başını içeriye doğru uzattı. Ardından kapı tam açıldı ve onu görebildim. Üzerinde tam da onun ölçülerinde bir takım elbise vardı. Baştan aşağıya siyaha bürünmüştü. Gözlerim altın harelerinde, koyu kahverengi saçlarında, ardından yeni tıraş edilen kemikli yüzünde dolaştı.

“Beni incelemen birtiyse çıkalım mı?”

“Kibarlıkla uzaktan yakından alakan yok değil mi?”

Gözlerini kıstı ve beni süzdü. “Kırmızı sana yakışıyor.”

Dudaklarım keyifsiz bir şekilde kıvrıldı. “Dalga geçme.”

“Ciddiydim,” dedi ifadesiz tonla. Bakışları saçlarımdaydı. Ardından hafif makyajıma, üzerimdeki elbiseye baktı. “Çıkabiliriz.”

“Parfüm?”

Kaşları çatıldı. Bunu akıl edemediği belliydi. “Benimkinden sıkarsın.”

“Hiç yoktan iyidir,” diye mırıldandığımda çekmeceyi açarak sağ taraftaki Chanel parfümünü aldı ve bana uzattı. “Marka düşkünüyüz sanırım?”

“Hediye.”

Hiçbir şey söylemeden elindeki parfümü aldım ve iki taraftan boynuma sıktım. Ardından parfümü aldığı yere koyarak çekmeceyi kapattım. “Çıkalım.”

“Bir şey eksik.” Topuklu ayakkabı, elbise, çanta, saç ve makyaj. Hepsi tamamdı. “Boynun boş.”

Elini cebine atarak içinden bir kolye çıkardı ve bana uzattı. “Bunu tak.” Altın renginde, küçük bir güvercinin olduğu kolyeye baktım.

Kolyeyi parmaklarının arasından alarak tersine çevirdim ve taktım. Güvercini tutarak ön tarafa geçirdiğimde, “Oldu mu?” diye sordum. “Savaşın ortasında güvercin kolyesi takmadım da demem artık. Elimde beyaz bayrakla mekâna giriş yapmamı da ister misin? Barışı ben sağlayacakmışım gibi hissettim çünkü.”

“Silahlı, tanklı kolye bulamadım. Kusuruma bakma.”

Gözlerimi devirerek odadan çıktığımda homurdandığını duydum ama adım sesleri arkamdan geldiğini gösteriyordu. Koridora çıktım, askılıktan benim için siyah sade kabanını aldı ve omuzlarıma attı. Bu şekilde kabanın ona ait olduğu belli olmuyordu.

Benim kırdığım, onun tamir ettiği kapıdan çıktığımızda, “Yaran belli olmuyor,” diye mırıldandım.

“Kafamı yardım,” dedi sinirle. “Saçımın biraz kapattım ama gayet de belli.”

“Üstüme gelmeseydin.”

“Şiddete meyilli misin?”

“Düşmanımın yanında, evet.”

“Yani ben de aynısını yaparsam normal mi karşılırsın?”

Ölümcül bakışlarımla ona baktım. “Bana vuracak mısın?”

Durdu. Adımları yere mihlanırken bana doğru döndü. Refleks olarak gözlerimi yumup bir adım geri çekildiğimde hangi ara bana vuracağını düşünmüştüm, bilmiyordum. Saniyeler aktı... Tek hareketlilik göğsümdeki kolyeye değen sıcak parmakların temasıydı.

Gözlerimi açtım. Yüzbaşı sol tarafa doğru kayan kolyemi düzeltiyordu. Sanki dünyanın en ciddi işini yapıyormuş gibi kaşları çatık, çehresi sertti.

Gözlerini gözlerime dokundurdu yavaşça.

“Sana asla vurmam,” dedi kısık, boğuk bir sesle. “Tamam mı?”

“Sana neden güveneyim?”

“Düşmanına güvenemezsin,” diyerek parmağını kolyemden çekti ve bir adım geriledi. “Güvenmemelisin. Çünkü bunun adı güven değil, aptallık olur.”

Yutkunarak “Yarın beni göndereceksin değil mi?” diye sordum zorlukla.

Dudaklarını ıslatarak “Bilemezsin,” dedi. Üşüdüğümü hissettim ama bu havadan kaynaklı değildi. “Bu sadece bir ihtimal. Ve senin tek umudun. Bu yüzden bu umuda tutun, bugün kimliğini açığa çıkar.”

“Beni tehdit ediyorsun...”

“Sana olacıklardan bahsediyorum,” dedi ruhsuz sesle. “Kendini açığa çıkardığın an başında bir çuvalla kaybolursun. Bir daha ne Türkiye’ye ne de Azerbaycan’a adım atabilirsin.”

“Anladım,” dedim kuru bir sesle. Boğazımı temizledim hemen. “Gidelim.”

Bahçe kapısının dışındaki zırlı araca bindik. Anında emniyet kemerimi taktığımda yine bu karşılık gözlerini devirdi. “Ne? Yoksa burada emniyet kemeri takmıyor musunuz?”

“Her an bir SİHA seni vurabilir, her yerden saldırıya uğrayabilirsin, onu geçtim ifşa olup hayal edemeyeceğin şeyler yaşayabilirsin ama sen kemerin seni koruyacağını sanıyorsun.”

“Kaza yapabiliriz,” diyerek omuz silktim. “Ölmek için çok gencim.”

“Kaş yaşındasın?”

“Yirmi dört. Sen?”

“Yirmi yedi.”

Sanki bir arkadaş ortamında tanışmışız gibi, “Doğum günün ne zaman?” diye sordum.

Bana inanmazcasına bakarak arabayı çalıştırdı ve taşlı yola doğru çevirdi. “Burcumu mu öğrenmeye çalışıyorsun?”

“Hayır,” diyerek inkâr ettim ama aslında burcunu öğrenmekti amacım. Burçlara inanıyordum ve kendi burcumun da beni temsil ettiğini savunurdum. Birkaç ay gazete ve internet sitelerinde burç yorumlarını yazan arkadaşımın yerine haber girmiştım. O zamandan sonra da merakım artmıştı burçlara karşı.

“4 Ocak,” diyerek göz ucuyla bana baktı. “Oğlak burcuyum.”

Başımı onayla salladım. “Beni sormayacak mısın?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Gülüp gülmemek arasında gidip geliyordu. “Şu hâlimize bak... Sence de durumumuza rağmen bu çok normal bir konuşma değil mi?”

“Olsun, sen yine de sor.”

“Pekâlâ, doğum günün ne zaman?”

“2 Şubat. Kova burcuyum.”

Kaşları havalanırken, “Kova,” diye mırıldandı. “Şu keşif meraklısı burç... Şaşırmadım.”

“Buraya keşif için gelmedim.”

“Bana o tüneli anlatsana. Sence kaç yıllıktı?”

“Bence Birinci Karabağ Savaşı’ndan önce kazılmış. İçinde eski marka silahlar vardı. Duvarın içine koymuşlar. Yani tünelin ortası top atışıyla açıldı, ben de içine düştüm. Geri dönüş yolum vardı ama bir anda kapandı.”

Kaşları düz bir çizgi hâlinde gerilirken, “Silahtan anlar mısın?” diye sordu.

Derin nefes alarak “Ben bir gazeteciyim,” dedim. “Her konu hakkında bilgim olmalı.” *Külliyen yalandı.* Silah tutmayı, onu ateşlemeyi, tam hedefe isabet ettirmeyi, silah bakımını bana babam öğretmişti. Sürekli peşine takılıp onunla beraber poligona gittiğim için beni askerleriyle beraber eğitirdi.

“Nerelerde görev yaptın daha önce?”

“Masum insanların öldüğü her yere gitmeye çalıştım,” dedim kederli bir sesle. “Her zaman hedefim bu oldu. Eğer masumlar bağırıyorsa ve geri kalanlar kulaklarını kapatıyorsa onların göreceği her şekilde seslerini duyurdum. Televizyon, YouTube, diğer sosyal medyalar... Sosyal medyada bir anda popüler oldum hatta. Zaten bu yüzden tereddüt ediyorum. Beni gideceğimiz yerde tanıyabilirler, yüzbaşı.”

“Maske.”

“Ne?”

“Maske takarsın,” dedi sakın bir tınıyla. “Biraz rahatsız olduğunı söyleriz. Maskeyi gün boyu da indirmezsene seni tanıyacaklarını sanmam. Aksanın çok iyi. Rusçayı ana dilin gibi konuşuyorsun.”

“Sen de Türkçeyi ana dilin gibi konuşuyorsun.”

“Demek ki ikimiz de dil öğrenmeye yatkınız.”

“Nasıl öğrendin Türkçeyi?”

“Çok meraklı olduğumu daha önce sana hiç söylediler mi?”

“Meraklı olduğum için para alıyorum,” dedim hazırcevap bir şekilde. “İşim bu. Merak etmek, araştırmak ve doğru bilgileri insanlara aktarmak.”

Hafifçe güldü. “Burada konuşulan her şeyi gazete manşetlerinde görmek istemediğim için sana cevap veremem.”

“Bana yanlış yapmazsan, sana yanlış yapmam,” diye tekrar ettim. “Seni hiç görmemiş, tanımamış gibi devam edeceğim hayatıma.”

Doğrudan yola bakıyordu, bana dönmemişti ama gözlerinin kısıldığını profil görüntüsünden bile fark etmiştim. “Zaten beni ne gördün ne de tanıdın.”

Kafamı karıştırıyordu. “Bu ne demek?”

“Cümlede anlaşılmayacak hiçbir şey yok.”

“Seni tanımadım ama gördüm?”

Gözlerini bana çevirdi. “Her gördüğün şey gördüğünden mi ibarettir?”

“Yüzbaşı!” Kafamı karıştırmaktan vazgeçmeliydi. Bu şekilde cümleler kurarsa gece gözüme uyku girmezdi. Zihnimde sorular doğarsa o sorular büyürdü. Ve onlar zihnimi kemirirken uyuyamazdım. Uyuyamadığımda ise dünyanın en bunaltıcı insanına dönüşebilirdim. Gözlerimi ondan alıp yola çevirdiğimde uzaktan gördüğüm yeşillikler duraksamama neden oldu. “Kars’a benziyor...” Kars... Annem öldükten sonra adım atamadığım, binlerce anımın olduğu özel bir yerdi. Oraya gidecek kadar cesur davranamamıştım. Çünkü biliyordum, ayak bastığım an gözyaşlarımda boğulacağımı. Çünkü biliyordum; ağaçların, çimenlerin kokusunda annemi anımsayacağımı.

“Karslı mısın?”

“Annem Karslıydı,” dedim kuru sesle. “Babam da orada çalıştığı için çocukluğum Kars’ta geçti. Buğday tarlalarında kaybolurdum, koyun sürüleri peşinde koştururdum, keçileri sağardım, arı kovanından bal çalardım. Bir keresinde arılardan canımı zor kurtarmıştım.”

Başını sallayarak “Harika bir çocukluk geçirmişsin, desene,” dedi. “Köyde özgürce koşturmak, şehirde bir apartmana hapsedilmekten iyidir.”

“Sen şehirde mi büyüdün?”

“Evet.”

“Erivan’da mı?”

Duraksadı. Ardından, “Evet,” diye yanıtladı sorumu.

“Peki, orası nasıl bir yer?”

“Sadece merkezi ihtişamlı sayılır. Her ışıltılı binanın ardında bambaşka hayatlar var. Gölgelere hapsedilmiş bir şehir. Bana sorsan, mutluluk orayı çoktan terk etti.”

“İnsanların ülkeden gittiğini okumuştum. Nüfuzu azalıyor.”

Omuz silkti. “Dediğim gibi, gölgelere hapsedildi.” Başka hiçbir şey konuşmadık. Zaten birkaç dakika sonra arabayı bir binanın önünde durdurmuştu. Dışarıya baktığımda arkamdaki bir binanın camlarının olmadığını gördüm. Bina çoktan terk edilmişti ve savaş sırasında hasara uğramıştı.

Kemerimi çözdüğüm sırada yüzbaşı araçtan indi ve etrafı kolaçan ederek inmem için bana işaret verdi. Derin nefes alarak aşağıya indim ve etrafa baktım. Burası terk edilmiş bir caddeydi. Sadece gördüğüm bina değil, her yer hasarlıydı ve terk edilmişti.

İssizlik.

Burasını tanımlayacak tek kelime ıssızlıktı.

“Ürkütücü mü?”

“Daha ürkütücü yerler görmüştüm,” diyerek bakışlarımı ona doğru çevirdim. “Pekâlâ, kendimi rolüme hazırlamam için bana birkaç saniye ver.”

“Elbette,” dedi Rusça konuşmaya başlayarak. Bu andan sonra Rusça konuşmamız gerektiğini bana bu şekilde hatırlattığında soluklanıp başımı salladım ve yanına gittim.

Onunla yan yana binanın içine girdik. İçeride bizi iki asker karşıladı, yüzbaşıya asker selamı verdiler ve bize holdeki asansöre kadar eşlik ettiler. Gergindim ama bunu belli etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Avuç içlerim, ensem terlemişti ve onu silmek için çantamda mendilim yoktu. Elbisem satendi, üzerine silersem bu belli olabilirdi.

Yüzbaşı, “Ekaterina,” dedi. İrkilerek ona doğru döndüğümde göğsündeki siyah mendili ve maskeyi çıkarıp bana uzattı.

Gözlerimi yumup açarak ona sessizce teşekkür ettim ve mendille terleyen avuçlarımı, enseme sildim. Ardından maskeyi taktım.

Asansör durdu, kapılar bu sefer burada gördüğüm en ısıtılı yere açılmıştı sanki.

Işıklar gözümü kamaştırıyordu. Kocaman, geniş, lüks bir düğün salonunu andıran yere doğru adımladığımda, “Sakin ol,” diye fısıldadı. “Hiçbir şey anlamayacaklar.”

On dokuzuncu yüzyılı andıran bir yerdi burası. Tavandan asılan kocaman avize, sarı ışığıyla aydınlatıyordu salonu. Etrafta kocaman masalar, klasik tasarımına sahip sandalyeler, altın işlemeli yere kadar uzanan örtüler ve perdeler vardı. Burası çok ihtişamlı görünüyordu. *İhtişamlı ve eski.*

Yüzbaşının adımlarını takip ederken bir yandan da yüz ifade mi kontrol etmeye çalışıyordum. Oyuncu... Küçükken okulda tiyatro kulübündeydim. Birçok oyunlarda başrolü almıştım. Senaryo ezberim, karakterin içine girme hızım her zaman takdir edilirdi. Elimde olsa kariyerimi oyunculuk yolunda devam ettirirdim ama babam bunun faydasız bir meslek olduğunu dile

getirmişti. Asla yolumu kesmemişti ama onun gözünde iyi bir işim olmama ihtimali beni durdurmuştu.

Şimdi de bir sahnedeymiş gibi düşünebilirdim. Rus bir kadın rolünü oynamak çok zor olamazdı.

“Demek geldiniz,” diyen tanıdık ses durmama neden oldu.

Victor, yanındaki iki adam ve bir kadın yanımızda durdu. Hepsinin elinde içkileri vardı. Garson gelip yanımızda durduğunda elimle ona olumsuz işareti yaptım. Yüzbaşı ise bir votka almıştı.

“Neden maske taktınız?”

Ukala bir tavırla, “Dünyanı kasıp kavuran bir virüsle baş ettiğimiz için olabilir,” dedim. Victor hariç herkes güldü. Bu sefer daha samimi bir sesle, “Biraz rahatsızım. Her ihtimal için sizleri korumak istedim,” dedim.

“Çok düşüncelisiniz,” dedi kadın Rusça. “Ben Ani. Siz de Ekaterina olmalısınız. Rusya’da mı doğdunuz?”

Başımı onayla salladım. “Moskova’da.”

Sarışın, uzun boylu adamlardan biri, “Moskova’nın neresi?”

Yutkunup cevap vereceğim sırada yüzbaşı, “Neden?” diye sordu onu tersleyerek. “Ziyarete mi gideceksin?”

Victor sıırıttı. “Robert kuzenine karşı aşırı korumacı. Kusuruna bakma.” Yüzbaşı, Victor’a üvey kuzen olduğumuzu ve aramızda kimsenin bilmemesi gereken özel bir durum olduğunu söylemişti. Victor hâlâ bizden şüpheleniyor olmalıydı ve bu şüphe tohumunu diğerlerinin de içine düşürmek niyetindeydi.

“Robert? Yoksa bekârlığa kuzenin sayesinde veda mı ediyorsun?” Kadın kadehini ona doğru kaldırdığında gözlerimin ucuyla yüzbaşıya bakmaya çalıştım.

Dimdikti.

Korkusuzdu.

Benim aksime kendinden oldukça emindi.

“Siz yabancı değilsiniz. Ekaterina ile üveyiz. Aramızda kan bağı yok ve birbirimizi seviyoruz,” dedi bir anda.

Kadın kahkaha atarak yüzbaşıyla kadehlerini tokuşturdu. “O zaman bu gece size içiyorum!”

Diğer adamlar aynı anda, “Tebrikler, komutan,” dediler. “Sonunda.”

Victor ise gözlerimin içine bakıyordu. Beni bir kitap gibi okumaya çalıştığı barizdi ama bunu başaramayacaktı. Ona hiçbir açık vermeden bu geceyi sonlandıracak ve yarın burayı terk edecektim.

Victor gözlerimin içine bakarak “Ekaterina ve Robert için,” dedi. Tekrar kadehleri kaldırdıklarında, yüzbaşı elimi tuttu ve kendi kadehini tutmamı sağladı. Elim avucunun içinde kaybolurken titredi. Bunu fark ederek parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve titrememi dizginlemeye çalıştı.

“Sen içmiyor musun tatlım?”

“Rahatsız olduğu için bugün içmemesini rica ettim.”

“Hadi ama,” diyerek güldü kadın. “Rusya’da doğup büyüyen herkes tek ilacın votka olduğunu bilir.”

“Doktorun yazdığı ilaçları tercih ederim,” diye mırıldandım. Yüzüm kireç gibiydi ama neyse ki maskeyle bunu saklayabiliyordum.

“Sizi çok tutmayalım,” dedi kadın tavrıma karşılık. “Lütfen, eğlenin. Ve hiç kuşkunuz olmasın. Sırrınız bizimle güvende.”

Yüzbaşı kolunu bana uzattığında önce boş boş ona baktım. Birkaç saniye sonra koluna girmeyi akıl ettiğimde onların yanından sıyrılmış ve boş masalardan birine geçmiştik. “Kahretsın.”

“Ne?”

Kolumdan çıktı ve sandalyemi çekerek oturmamı sağladı. Ardından yanıma geçerek “Ani... Albayın eşi. Birazdan bu

dedikoduyu buradaki herkese anlatacak,” dedi sinirle. “Artık herkesin gözünde kuzen değil, sevgilim olacaksın. Yarın gidişini nasıl açıklayacağım?”

“Kolay... Kavga ettik ve ayrıldık?” Cevap olarak gözlerini devirdi. Gerilmiştim. “Yani bu bir sorun olur mu senin için?”

“Sen zaten başlı başına bir sorunsun, Türk kızı. Beni nasıl buldun, inan hayret ediyorum.”

“Ben sanırım şükür ediyorum,” dedim dürüstçe. “Bir başkası beni bulsaydı çoktan ölmüştüm.”

“Değerim bilinmeye başlamış,” dedi alayla.

Gözlerimi devirdim. “Komik değil.”

“Doğru. Şu an kurtlar sofrasındayız. Bilmedikleri tek şey alfanın kim olduğu.”

“Söz konusu kurtlar olduğunda, alfa her zaman Türklerdir.”

“Sakın bana o saçma şeylere inandığını söyleme.”

“İnanıyorum? Hem sen destanı okumadın büyük ihtimal, bilemezsin.”

Gülümsedi. “Bilemem tabii. Ama anlatırsan, dinlerim.”

Kısıksesle, “Peki,” dedim. “Türklerin ilkataları Batı Denizi’nin batı kıyısında yaşarlardı. Türkler, Lin ülkesinin orduları tarafından yenilgiye uğratıldı o dönem. Düşman, bütün Türkleri erkek kadın, küçük büyük demeden öldürdü. Bu katliamdan sonra yalnızca on yaşlarında bulunan bir oğlan sağ kaldı geriye. Düşman askerleri bu çocuğu da buldu ama onu öldürmediler; bu yaşayan son Türk’ü acılar içinde can versin diye, kollarını ve bacaklarını keserek bir bataklığa attılar. Düşman hükümdarı, askerlerinin son bir Türk’ü sağ olarak bıraktığını öğrendi; hemen emir verdi. Bu son Türk de öldürülsün, Türklerin kökü tümüyle kazınsın, diye... Düşman askerleri çocuğu bulmak için onu attıkları yere geldiler. Fakat dişi bir Bozkurt çıktı ve çocuğu dişleriyle ensesinden kavrayarak kaçırdı; Altay dağlarında izi bulunmaz, ıssız

ve her yanı yüksek dağlarla çevrili bir mağaraya götürdü. Mağaranın içinde büyük bir ova vardı. Ova, baştan ayağa ot ve çayır-
larla kaplıydı; dört bir yanı dağlarla çevriliydi. Bozkurt burada
çocuğun yaralarını iyileştirdi; onu sütüyle, avladığı hayvanların
etiyle besledi, büyüttü. Sonunda çocuk büyüdü, ergenlik çağına
girdi ve Bozkurt ile yaşayan son Türk evlendiler. Bu evlilikten on
çocuk doğdu. Çocuklar büyüdüler; dışarıdan kızlarla evlendiler.
Türkler çoğaldılar ve çevreye yayıldılar. Ordular kurup Lin ülke-
sine saldırdılar, atalarının öcünü aldılar. Yeni bir devlet kurdular,
dört bir yana yeniden egemen oldular. Ve Türk kağanları, ataları-
nın anısına saygılarından, otağlarının önünde hep kurt başlı bir
sancak dalgalandırdılar...”

Ben kendimi kaptırarak destanın bir kısmını ona anlatırken
pürdikkat beni izliyordu. Gözlerini gözlerimden bir saniye bile
ayırmadan bana bakarken sustum ve dudaklarımı ıslattım.

“*Bozkurt destanı* bu değil mi?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Bu yüzden bizim için bozkurt-
ların özel bir anlamı var.”

“Anladım.”

Aklıma gelen anıyla güldüm kendi kendime.

*Küçükken 23 Nisan kutlamaları için Anıtkabir’i ziyarete git-
miştik. Orada başka bir okulun öğrencileriyle aynı saate denk geldi-
ğimiz için yan yana sırada dizilmiştik. Öğretmenleri son kez isimle-
rini ve soy isimlerini söyleyerek yoklama alırken duyduğum soy isime
karşılık tepkisiz kalamamıştım.*

*İsmi hatırlamıyordum ama soyadı Bozkurt olan bir çocuğun
ismini duyduğumda, “Soyadı bu mu? Ne kadar havalı!” demiştim.*

*Yüzü göremediğim o çocuk uzaktan, “İstersen sana soyadımı ve-
ririm,” dedi.*

*Alayla, “Nasıl olacakmış o?” diye seslendim. Tüm çocuklar bize
gülüyordu ama o kadar kalabalıktı ki yüzünü göremiyordum.*

“Büyüyünce evleniriz.”

Öğretmenlerimiz aynı anda, “Çocuklar!” diye uyardı bizleri. “Nerede olduğumuzu unutmayın!”

“Neye güldün?”

“Maske takmama rağmen güldüğümü nasıl anladın?”

“Gözlerinden,” dedi doğrudan gözlerime bakarak.

Dudaklarımı ağzımın içine yuvarlayarak “Hiç,” dedim. “Bozkurt soyadına zaafım olduğu geldi aklıma.”

Kaşları havalandı merakla. “Zaaf?”

“Hilal Bozkurt... Çok havalı değil mi? Gerçi kendi soyadım da havalı ama küçükken hep bu soyadı yakıştıırırdım kendime.”

Gözlerini gözlerimden çekmeden, “Yakıştı,” dedi ve belli olmayacak şekilde tebessüm etti.

Bir anda, “Neden bu kadar normal konuşuyoruz?” diye sordum. Arabada onunla sanki konumumuz burası değilmiş gibi rahatça konuşmuştuk ama nedensizce etrafımda onlarca Ermeni varken bunu yapmak bana ruhaf gelmişti.

Yorgun sesle, “Her şey çok karışık ve anormal,” dedi. “Biz normal konuşsak?”

Burası beni geriyordu. “Sen ve ben düşmanınız, yüzbaşı.”

“Unutabiliriz bu detayı.”

Burada bu mümkün değildi. “Ben unutamam.”

“Öyle olsun.”

Bir anda aşına olduğum Kafkas dansı çalmaya başladığında başımı kaldırarak etrafa baktım. Her Kars düğününde çalan, herkesin deli gibi dans ettiği müzikti bu. Küçükken gözlerimi dahi kırpmadan ayak hareketlerini izlemeye çalışırdım. En sonunda gözlerim yaşarırdı ve pes ederdim. Defalarca hareketleri öğrenmeye çalışmış, başaramamıştım. Başaramadığım için bir ağacın dibine çöküp saatlerce ağlamıştım hatta.

Köyümüzü özlüyordum.

Burnumun ucu sızlamaya başladığında, “Biraz hava alabilir miyiz?” diye sordum.

Gözlerimin dolduğunu fark ettiğinde usulca başını sallayıp ayaklandı. Ayağa kalkıp bu sefer kendi isteğimle onun koluna girdim çünkü gözleriyle bizi süzen Victor’u çoktan görmüştüm.

Yüzbaşıyla dışarı çıktığımızda, “Sorun ne?” diye sordu hemen.

“Bilmiyorum,” dedim. Kalbim sıkıştıyordu. “Tuhaf hissediyorum sadece.”

O sırada uzaktan bir kadın, “Lanet olsun!” diye bağıırıyordu Rusça. Fakat ardından kurduğu cümleleri anlayamadım. Camları kırılmış bir dükkânın önünde dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ayaklarım beni ona doğru götürdü.

“İyi misiniz?”

Yaşlı kadın başını kaldırarak bana baktı. Gözlerinden akan yaşlar eşliğinde, “İyi değilim,” dedi yakarırcasına. “Buradan, olduğum kişiden nefret ediyorum.”

“Anlayamadım?”

“Oğlumu öldürmüşler,” diyerek haykırdı. “Oğlumu...”

Boğazım düğümlenirken, “Sizi götürmemizi ister misiniz?” diye sordum.

“Nereye götüreceksin beni? İstesem de gidemem! Oğlum Azerbaycan vatandaşı! Oğlumu Ermeniler öldürdü. Benim milletim oğlumu öldürdü!”

“Nasıl?”

“Ben,” dedi gözyaşlarının arasında. “Bakü’de doğup büyüdüm. Sonra bir Azerbaycanlı ile evlendim. Çok mutluyduk biz, üç çocuğumuz vardı. Ama savaş yüzünden kaçmak zorunda kaldım buraya. Ve sadece iki çocuğum benimle geldi. Biri babasıyla

kaldı. Her yıl Rusya'da buluşuyorduk, hasret gideriyorduk. En son savaşa gönüllü gitti. Ve bugün oğlumu öldürmüşler... Yavruma kıymışlar! Benim kendi milletim, oğlumun canını almış!”

Kadının omuzlarından tutarak ona destek olmaya çalıştım. “Keşke... Bir kuş olup Bakü’nün üzerinden uçsam da oğlumu son kez görsem.” Kurduğu cümle irkilmeme neden oldu. “Neden insan doğacağı yeri seçemiyor? Neden? Ben bu vicdan azabıyla nasıl yaşarım?” Kadın bir anda ayaklandığında ılık hızında dükkânın kırık camlarından almış ve saniyeler içerisinde boğazını kesmişti.

Yüzbaşı ona doğru atlasa da hiçbir faydası yoktu.

Üzerimize sıçrayan kan tüm bedenimin kilitlenmesine neden olduğunda sadece kadının yerdeki cansız bedenine ve yağmur gibi yere boşalan kana bakıyordum.

“Türk kızı, kendine gel.”

Onu duyuyordum ama hareket edemiyordum.

“Geçti...”

Kolları çıplak omuzlarımı bulduğunda bile ona bakamıyordum.

“En son savaşa gönüllü gitti.”

“Keşke... Bir kuş olup Bakü’nün üzerinden uçsam da oğlumu son kez görsem...”

“Neden insan doğacağı yeri seçemiyor?”

“Benim kendi milletim, oğlumun canını almış!”

Gözlerimi kapattım. Bedenim bir ileri, bir de geri hareket ederken onun sıcak avuçları omzumu sıvazlıyor, kollarımı ısıtmaya çalışıyordu.

“Hilal, bana bak. Hilal...”

Gözlerimi açtım, ona baktım.

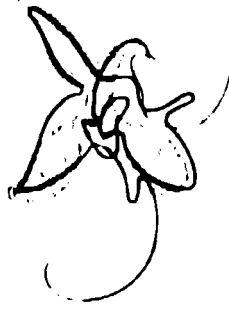
“Evet,” dedi altın harelerini gözlerime kenetlerken. “Bana bak... Geçti. Eve gidiyoruz, tamam mı?”

“Evim burada değil,” dedim kupkuru bir sesle. Gözlerim doldu. “Evime gidemem. Evim öteki tarafta...Evim çok uzakta, yüzbaşı. Ben kayboldum.”

Savaş kaybolmaktır.

Ben bu savaşta kayboldum.

“Kaybolmadın,” dedi keskin sesiyle. “Ben buldum seni, Hilal.”

4. DOST VE DÜŞMAN

Küçükken karıncaların evlerine ekmek kırıntıları götürmesini izlerdim. Hatta çoğu zaman elimde ekmekle onların başında dikilir, kırıntıları ulaşacakları bir noktaya dökerdim. Onların tüm kış bu kırıntılarla doyacağını düşünür, kendimle gurur duyardım.

Sonra... Her adımında karıncaları öldüreceğimi düşünmeye başladım. Paranoyak bir şekilde attığım her adımda yere baktım. Olur da bir karıncayı öldürürüm diye yavaş yürüdüm.

Babam o zaman demişti bana... *"Hilal, dünya hassas kalpler için cehennemdir."*⁵

"Ne yani? Gaddar mı olayım?"

"Hayır ama bu kadar hassas olursan yetişemezsin, kızım."

"Neye yetişemem?"

"Hayatına..."

Ben o günden bu güne kadar kaç karıncayı öldürmüştüm? Kaç karınca benim yüzümden evine dönememişti?

Gözümün önünde biri ölmüştü saatler önce. Oğlu karşı cephe de can vermişti, o da burada. Yaşadığı ve ait olduğu toprağın askerleri vurmuştu oğlunu. Bu... Bu savaşın gerçek yüzüydü. Bu savaşın en acı hâliydi.

⁵Alman yazar Goethe'ye ait bir alıntı. (e.n.)

Yüzlerce haber sunmuştum seyircilere. Çoğu acı doluydu haberlerimin çünkü her zaman en olmadık yerlerde bulurdum kendimi. Bazen gözlerim dolardı haberi sunarken. Bazen sesim titrerdi, bazen ellerim.

Fakat ben bile sanırım hayatım boyunca böylesine bir hikâyenin haberini yapamazdım. Bu kadarı çok fazlaydı.

Gözlerimi açmadan kanepede olmadığımı anlamıştım çünkü o rahatsız kanepede olamazdım. Uzandığım yer kendi yatağım kadar rahattı. Yastık lavantalı deterjan kokuyordu ve tüy kadar hafifti.

Yavaşça gözlerimi araladığımda perdeden sızan ışığı fark ettim. Neredeyse sabah olmak üzereydi.

Yorganı üzerimden iterek ayaklarımı zemine uzattım. Üzerimde hâlâ önceki gece giydiğim kırmızı elbise vardı. Gözlerim komodinin üzerindeki eşofman takımına iliştiğinde kapıyı kontrol ederek saten elbiseyi sıyırdım ve tüm bedenimi ısıtan eşofman takımını giydim. Ayaklarıma bol gelen siyah çorapları da giydikten sonra ayaklanıp odanın çıkışına doğru yürüdüm.

Evde ürkütücü bir sessizlik vardı.

Sessizce salona girdiğimde onu kanepede uyurken buldum. Rahatsızca kanepede uzanmıştı. Bacaklarını aşağıya doğru sarkıtmıştı çünkü kanepeye sığmıyordu. Birkaç adım daha attığımda ışığın vurduğu yüzü görüş açıma girdi. Kaşları çatıktı. Düzenli nefes alıp verdiğini görmesem bir an uyumadığını düşünürdüm ama derin bir uykuda olduğu aşikârdı.

Battaniyesi yere düşmüştü.

Yavaşça eğilip battaniyeyi yerden aldım ve üzerini örttüm. Minnetle ona bakarken, “Teşekkür ederim, yüzbaşı,” diye fısıldadım istemsizce.

En son bana dediği cümleyi anımsadım. “*Kaybolmadın. Ben seni buldum, Hilal.*”

Gözlerim dolarken, “Beni bulduğun için sana hep minnettar olacağım,” dedim sessizce. Tuhaftı... O benim düşmanımdı ama ben canımı, aldığım her soluğu ona borçluydum.

Derin nefes aldım ve arkamı dönerek mutfığa girdim. Açlıktan midem kazınıyordu. Buzdolabını açarak içinden bulduğum peyniri, salatalığı bir ekmeğin arasına koydum ve yemeye başladım. Kıtlıktan çıkmış gibi kocaman ekmeği birkaç dakikada mideme indirdim.

Tam o sırada, “Sonunda acıktın,” dedi tanıdık bir ses.

İrkilerek omzumun üzerinden gözlerini ovuşturan ona baktım. “Korktum!”

Hayretle bana baktı. “Bu da tuhaf bir gelişme. Sanırım normal tepkiler vermeye başlıyorsun, Türk kızı.”

Son lokmamı yuttuktan sonra kendime bir bardak su doldurdum. “Kadına ne oldu?”

Omuz silkti. “Öldü ve gömüldü?”

Birkaç yudum aldığım suyu tezgâha bıraktım. “Bu kadar basit mi?”

“Herkes bir gün ölecek,” dedi sakince. Ardından tezgâhtaki bardağı alıp yarım bıraktığım suyu kafasına dikti. Benim içtiğim bardaktan çevirme zahmetine bile girmeden içmesi afallamama neden olsa da tepkimi kontrol altında tutmaya çalıştım. “Kendini nasıl hissediyorsun? Tansiyonun düşmüştü. Bir ilaç içirdik hemşireyle sana ama bilincin yerinde değildi. Saatlerdir uyuyorsun.”

Dudaklarımı ıslatarak “Daha iyiyim,” diye mırıldandım. “Seni zor duruma soktum mu?”

Başını iki yana salladı. “Boğazı kesilen bir kadını gördüğünde en normal tepkiyi verdin. Zaten sonra oralar karıştı, kimseye de bir şey açıklamak zorunluluğum kalmadı. Seni alıp direkt eve geldim.”

Hiçbir şey söylemediğim sırada buzdolabından üç yumurtayı çıkardı, ardından bir domates, bir de salatalık aldı. Kaşlarını çatarak onu izledim. Malzemeleri yıkadı, ardından bıçakla güzelce doğradı. Büyük bir tabağa domatesle salatalığı yerleştirirken orta kısmına da birkaç dilim peynir eklemişti.

Dolaptan küçük gri renkli bir tavayı çıkarıp ocağa yerleştirdi. Ardından ısıttığı tavaya yağ ekleyip yıkadığı yumurtaları kırdı. “Sahanda yumurta mı yapıyorsun?”

“O ne?” Bu tabiri bilmiyordu sanırım.

“Göz yumurta yani.”

“Anlamadım,” dedi yavaşça.

“Boş ver... Siz de mi bu şekilde kahvaltı ediyorsunuz? Ekmek de banıyor musunuz tavaya?”

Omzunun üzerinden şaşkın bakışlarla beni süzdü. “Sadece yiyoruz.”

Gözlerimi kıstım. “Sormadık bir şey! Tamam.”

Birkaç dakika sonra tavayı masaya yerleştirdi. Ardından hazırladığı tabakla ekmeği getirdi. “Çayı gecedен demlemiştim. Kalmamış. İçer misin?”

“İçerim,” diye atladım hemen. “Çayı severim.”

“Biliyorum,” dedi ve kocaman bir bardağa çaylarımızı doldurdu. “Kültürünüze az çok hâkimim.”

“Ben tokum aslında.”

“Sahanda yumurta mı demiştin? Tadına bakmalısın. Yumurta taze. Askerlerim getirdi sen uyurken.”

“Köy yumurtalarına bayılırım,” diye konuşarak ekmekten küçük bir parça aldım ve yumurtaya bandım. Pürdikkat beni izlediğini fark ettiğimde, “Biz böyle yiyoruz,” diye açıkladım. “Deneyebilirsin.”

Tüm ciddiyetiyle ekmekten bir parça aldı ve demin parçaladığım yumurtanın gözüne banıp ağzına attı. Eliyle beğendiğini işaret ederken ben de gülümseyerek çayımdan bir yudum içtim ve peynirden bir dilim aldım tabağıma.

“Peynirin tadı biraz tuhaf,” dedi.

“Normal köy peyniri işte?” dedim sorarcasına. Tam yağlı sapsarı köy peyniriydi ve benim için normal bir lezzetti. “Ha... Sen şehirli olduğun için sevemedin. Bu organik, katkısız ve daha sağlıklı.”

“Daha önce köyde büyüdüğü için bu kadar gururlu olan birini görmemiştim.”

“Köylüyüm ben,” dedim ona bakarak. “Bunda utanılacak bir şey yok. Karslıyız, herkesten farklıyız.”

Yüzbaşı birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Dedğim cümle ve yaptığım kafiye ona anlamsız gelmiş olmalıydı. Fakat... Tam on saniye sonra güldü. İçten, sessizce ama oldukça samimi bir şekilde güldü.

Çok kısa bir an onunla düşman olduğumu unuttum. Sanki normal bir dostumla kahvaltı ediyormuş, sohbet edip gülüyormuş gibi hissettim. Ortama yayılan sıcak atmosfer bu düşüncemin etrafında kalkan olurken zihnim bu hayalimi saniyeler içerisinde dağıttı.

Bu... Doğru gelmiyordu hiç.

O benim dostum olmayacak kadar düşmanımdı.

Sanki zihnimden geçenleri okuyormuş gibi gülüşü soldu. İfade-siz bir şekilde tekrar yumurtaya ekmek bandı ve bu sefer sessizce yemeye koyuldu.

“Sınırlar çok tuhaf değil mi sence de? Bir adım atıyorsun başka bir ülkenin sınırlarındasın. Gerçi burası sizin sınırlarınız bile değil ama şu an savaşın tam ortasındayım. Olmamam gereken bir yerde, hatta düşman yüzbaşının evindeyim.”

Çayından bir yudum alarak “Sınırlar çok tuhaf,” diye mırıldandı. “Aslında hayatın kendisi çok tuhaf. Düşünsene, doğuyorsun ama hiçbir şeye karar verecek yetkin yok. Doğmak istediğin toprağı, ait olacağın aileyi, ülkeyi, milleti sana kimse sormuyor. İsmine, soyadına karar veremiyorsun. Hatta bazıları okuduğu üniversiteyi, evleneceğı kişiyi bile seçmekten aciz.”

Boğazım düğümленirken, “Eğer karar verebilseydin...” diye başladım soruma. “Yine de şu anki konumunda olmak ister miydin?”

Bir süre sessiz kaldı. “Bilmem,” dedi ardından ifadesiz, dümdüz bir tonla. “Sen?”

“Ben isterdim,” dedim dürüstçe. “Türk olduğum için kendimi her zaman şanslı hissetmişimdir.”

Başını onayla sallayarak gözleriyle tavayı işaret etti. “Hadi bakalım, bir şeyler ye. Acıkman tarihî bir olay.”

Ağzıma salatalıktan attım. “Bu kahvaltı işimi görür. İran’da acıkıp ünlü pilavlarından yerim artık. Tabii yakalanmazsam.”

“Azerbaycan Türkçesiyle konuşuyorlar hepsi neredeyse. Yakalanma ihtimalin düşük. Açık vermediğın sürece.”

“Açık vermem umarım,” diye mırıldandım. Ürperdim. “İran’a daha önce hiç gitmedim. Nasıl bir yer?”

Gözleri yüzümde dolaşırken, “Her kelimene dikkat etmen gereken bir yer,” diyerek uyardı beni. “Mümkünse kimseyle konuşmamaya özen göster. Saçma sapan sorular sorup dikkatleri üzerine çekme. Muhbire denk gelersen, işin biter.”

Kaşlarımı yok artık dercesine çattım. Bu kulağı pek de inandırıcı gelmemişti. “Muhtar mı?”

“İhtimaller,” diye hatırlattı bana. “Ne kadar düşük olursa olsun asla göz ardı edilmemesi gerekiyor.”

“Evinde düşmanını barındıran bir yüzbaşıya göre fazlasıyla temkinli konuşuyorsun.”

Dudakları keyifsiz tavırla kıvrıldı. “Fikrimi değiştirmemi mi tercih ederdin? Unutma, değişen fikrim senin sonun olur.”

Omuz silktim. “Sadece bir düşünceydi.” Pencereden içeri sızmaya başlayan güneş ışığına baktım. Yeni doğan bu güneş benim ya kurtuluşum ya da sonum olacaktı. Artık bundan emindim. “Sabah oldu. Ne yapacağız şimdi?”

“Mutfağı toplamakla başlayabiliriz.”

Gözlerimi devirdim. “Yüzbaşı.”

“Neden ismimi kullanmıyorsun?”

Gözlerimi gözlerine dokundurdum. Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Sebepsizce içimden ona Robert demek geçmiyordu. İçimden bir ses bu ismin ona yakışmadığını söylüyordu. İsimlerin kişilikleri temsil ettiğini savunan biriydim ve bu isim hiç de ona uymuyordu.

Kısık sesle, “Bilmiyorum,” dedim. “Sana uymuyor sanki.”

“Eğer bu ismi sevmediysen kod adımı kullanabilirsin. *Dört*.”

Kaşlarım havalandı. “Dört mü? Türkçesini mi kullanayım?”

Başını ağır ağır salladı. “Türkçesiyle de güzel sesleniliyor. Kullanabilirsin.”

“Neden Dört?”

“Anısı var,” dedi hüzünlü sesle. “Acılarımızla kodlanırsınız. Acılarla kodlanmak... Bu kulağa oldukça acımasızca geliyordu. Bunu yapmaktaki niyetleri askerlerine acılarını unutturmamak mı yoksa bu acılara tutunmayı öğretmek miydi?

“Dört yaşında bir çocuğun ne acısı olabilir?”

Gözlerini masaya dikti ve iç çekti. “Belki bir gün anlatırım, Türk kızı.”

Tebessüm ederek “O gün eğer bugün gidebilirim hiç gelmeyecek,” dedim. “Boş ver, anlatma zaten. Fazla anımız olmaması en doğrusu. Biz dost değiliz sonuçta.”

“Haklısın,” dedi düz bir sesle. “Birbirimizi tanımamız doğru olmazdı.”

O benim şu an nefes almamın yegâne sebebiydi ama onu tanıyamazdım. Ne kadar da tuhaf bir durumun içerisindeydik... Canımı borçlu olduğum ona, içimden geldiği gibi teşekkür bile edemiyordum.

Dost ve düşman. Sanki aynı anda her ikisini temsil ediyordu. Oysa bu tabirler tek kişide olamazdı.

Hangisiydi?

Dost mu?

Düşman mı?

Düşmanım beni taraf olduğu askerlerden ve devletten koruyordu canı pahasına. Ve bu gece beni göndererek çok büyük bir risk altına atıyordu kariyerini, hatta tüm hayatını...

“Bilincim kaymadan hemen önce bana ismimle hitap ettin,” dedim aniden. “Normalde ismimi kullanmazdın.”

Gözlerimizi birbirine kenetledim. Altın renkli hareleri bana odaklanırken dudaklarını ıslattı önce. Cevap vermek için zaman mı kazanıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu? Gözlerimizi kırsarak ondan acil bir şekilde cevap beklediğimi belli ettiğimde, “Özel bir sebebi yok,” dedi umursamaz tınıyla. “Öyle çıktı ağızımdan.”

“Ben sana Dört diye hitap edeyim, sen de bana Hilal de. Anlaştık mı?”

“Ne önemi var?”

Kupkuru sesle, “İsmimi duymak bana iyi geliyor,” dedim. Tek sebebi buydu. İsmim, babamın bana verdiği ilk hediye idi ve bu yüzden çok özel, anlamlıydı. İsmimi duymadığım her an daha da kayboluyordum sanki ve bu duygu beni alaşağı ediyordu.

“Kaybolmadın. Ben seni buldum, Hilal.”

Cümlesi tekrar zihnimde yankılanmaya başladığında, “Mecbur değilsin,” diye fısıldadım. Sanırım bu isteğim biraz fazla olmuştu.

“Mecbur değilim tabii ki,” diyerek yutkundu. “Ama Hilal kulağa melodik geliyor.”

İsmimi tekrar duymak dudaklarımın kıvrılmasına neden olduğunda, “Ekaterina’dan daha melodik olduğu aşikâr,” diyerek ona sataştım nedensizce.

“Şu laf atmaların olmasa fena biri değilsin aslında.”

Gülümsedim. “Pardon.”

Tam o sırada telsizine gelen sesle ayaklandı ve salona doğru hışımla yürüdü. Telsizden gelen ve Ermenice olan kelimeleri seçemedim. Dört; önce telsizi dinledi ardından konuşmaya ve komutlar vermeye başladı. Yüzü kireç gibi olmuştu ve bu sanırım onların açısından işlerin hiç de iyiye gitmediğinin göstergesiydi.

Birkaç dakikalık hararetli konuşmadan sonra telsizi kapatıp “Gitmemiz lazım,” dedi. “Yalnız kalma evde. Victor bugün arazide, ben de karargâhta olacağım. Her an buraya damlayabilir.”

“Bu kılıkta gidersem dikkat çeker miyim?” Üzerimdeki bol eşofmanları ona gösterdiğimde başını aşağı yukarı salladı.

“Sana bir şeyler aldırđım. Onları giyersen daha iyi olur. Oda-da, dolabın yanındaki poşette.” *Dost.*

“Tamam,” diyerek kabullendim ve ayağa kalkıp odaya doğru ilerledim. Dediğı yerde kocaman mavi bir poşet vardı. Poşeti alıp içini yatağın üzerine boşalttım. Krem renkli bir pantolon, siyah kazak, pantolonla aynı renkte kısa bir ceket, siyah askerî botlar, çorap ve iç çamaşırları vardı poşetin içerisinde. Her şeyi düşünmüştü.

Etiketleri dişlerimle koparıp aldıklarını seri bir şekilde üzerime geçirdim. Hepsi tam da üzerime oturmuştu. Parmaklarımla saçlarımı tarayıp atkuyruğı yaptığımda aynada son kez kendime baktım ve odadan dışarı çıktım.

Dört kapının hemen dışında beni bekliyordu. Beni görür görmez baştan aşağıya süzdü ve beğeni dolu bir tebessümle başını salladı.

“Çıkalım mı?”

“Çıkalım. Durumlar karışık.”

Kaşlarım çatılırken, “Ne oldu?” diye sordum merakla.

“Hadrut’u⁶ kaybettik şimdilik.” Hadrut, konum açısından oldukça önemli bir kasabaydı. Onun işgalden kurtulması demek Şuşa’ya⁷ olan yolun açılması ve düşmanın inancını tamamen yitirmesi demekti.

Gözlerim belerdi. “Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi sıkıntılı bir nefes eşliğinde. “Çok korunaklı bir yerdi oysaki. Buradan destek göndereceğiz mecbur.”

Mutluluğumu ondan gizlemeye çalıştım ama yüzümdeki ifade, gözlerimdeki sevinç parıltıları beni ele veriyordu. Adım adım Şuşa’ya doğru geldiklerini hissetmek içimdeki tarifsiz duyguların başkaldırmasına neden oluyordu.

Bu sefer bu savaşı kazanacaktık. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Aceleyle çıktığında peşine takıldım ve dudaklarımdaki tebessümü silmeye çalıştım. Bugün onu kızdırmak en son isteyeceğim şey olurdu sanırım.

Arabaya bindiğimizde uzaktan dağların arasından yükselen siyah dumanları gördüm. Arabanın pusulasına baktığımda şu an Hadrut’un kuzeyinde olduğumuzu anladım çünkü çatışmalar güneydeydi.

⁶Azerbaycan’da bir kasabadır. Hadrut, 1992’de Ermenistan Silahlı Kuvvetleri tarafından işgal edildi. (y.n.)

⁷Azerbaycan’ın Dağlık Karabağ bölgesinde yer alan bir şehirdir. Şuşa, 1992’de Ermenistan Silahlı Kuvvetleri tarafından işgal edildi ve hiçbir ülke tarafından tanınmayan Dağlık Karabağ Cumhuriyeti’nin de *facto* yönetimi altına girdi. (y.n.)

Tam o sırada büyük bir patlamanın sesi doldu kulaklarıma. İrkilmeden göz ucuyla ona baktım. O da benim tepkime bakıyordu. Omuzlarımı dikleştirerek “Bizimkiler durmuyor sanırım,” diye konuştum.

“Durdururuz.” Yutkundum ve cevap vermedim. *Düşman*. “Fikrimi değiştiririm diye bana cevap vermiyorsun.”

“Nereden anladın?”

“İçten içe güldüğünü anlamak zor değil. Ne olursa olsun fikrim değişmeyecek ve seni buradan göndereceğim. O yüzden rahat ol.” *Dost*.

“Bizi durduramayacaksınız,” dedim kendimden emin sesle. “Bu sefer karşınızda Hocalı Katliamı’ndaki silahsız kadınlar, çocuklar ve yaşlılar yok. Yalın ayak karların içerisinde evlerinden koparılan o minik çocuklar, büyüyüp tank üzerinde hakları olan toprakları almak için geri dönüyor. Tankı durdurabilirsin ama askerlerin bu topraklarda kaybolan çocukluklarının öfkesini durduramazsın. Bu toprakların üzerinde kokusu hiç gitmeyen kan var, yüzbaşı. O kanın kokusunu ben alabiliyorum. Şu an üzerinize gelen askerlerin çoğu burada ailelerini kaybetti. Hangi güç onları durdurur? Hangi duygu öfkelerini söndürür? Ben gördüm onları. Hepsinin gözlerinde aynı ateş var. Hiçbiri ölümden korkmuyor, yarını düşünmüyor. Hepsinin tek bir derdi var; o da Karabağ’ı geri almak.”

“Peki, burada doğan, burayı evi bilenlerin ne günahı var?” diye sordu aracı çalıştırıp toprak yola doğru sürerken. “Eski savaştan haberi olmayan, babasının ve dedesinin günahlarını sırtlanan gençlerin ne suçu var? Ellerine silah verildi ve savaşmaları talep edildi. Ne yapsınlar? Söyle...”

“Tarih okusunlar,” diye yanıtladım onu. “Doğruyu ve yanlış öğrensiner. Kendi masallarından tarih yazmaya çalışıp yalanları doğrularmış gibi lanse etmesinler dünyaya.”

“Geçmiş, geçmişte kaldı. Sor gençlere, savaşmak istemiyor çoğu. Mecburlar ama. Neden? Zamanında dedeleri savaşmış ve şu an bitmeyen savaşın sonunu belirlemek gençlere kalmış.”

“Geçmiş, geçmişte kalmadı. Topraklar sizde kaldı ve bu adil değil.”

“Dünyanın kendisi adil mi ki bizler Karabağ’da adalet arıyoruz?” *Düşman.*

“Ne yani sırf dünya adil değil diye otuz yıl daha mı susalım bu haksızlığa?”

“Bağırma,” diye uyardı beni. O ana kadar bağırdığımın farkında bile değildim ama Dört’ün uyarısıyla acıyan bademciklerim bunu doğrulamıştı.

“Sana neden bunları anlatıyorum ki?” diye sitem ettim. “Kaç yaşına gelmişsin ama hâlâ neye hizmet ettiğini bilmiyorsun. Yerinde olmak istemezdim asla. Tüm hayatın, kariyerin, inandığın değerler yanlış.”

Direksiyonu sağa doğru sertçe kırarken aracın içerisinde sarsıldım ve kapıya tutundum. “Yerinde olsam bu kadar sert cümleler kurmazdım.”

“Rahat olmamı söyleyen sendin,” diyerek omuz silktim. “Doğruları duymak ağır mı geldi yoksa?”

“Hilal,” dedi sabrının sonuna geldiğini belli edercesine bir tonla. “Tamam. Sus artık.”

Daha fazla inatlaşmadım. Dakikalar sonra aracı karargâhın önünde park ettiğinde seri bir şekilde aşağıya inmiş ve başıyla peşinden gelmemi işaret etmişti. Dedikini yaparak onun peşine takıldım. Karargâhta tam bir kaos vardı. Hadrut’un alınması sanırım buradaki herkesi sarsmıştı.

Birçok ses duyuyordum ama Rusça konuşmadıkları için anlayamıyordum. İçeriye girdiğimde gördüğüm gazeteciler gözlerinin irileşmesine neden oldu. Bunu fark eden Dört anında bana

döndü ve cebinden çıkardığı maskeyi seri bir şekilde bana uzattı. Maskeyi gözlerimin altından çeneme kadar büyütüp takarken gazetecilerin olduğu noktaya bakmamaya çalıştım. Rusya ve Avrupa ülkelerinden gelen medya çalışanları beni tanıyabilirdi ve bu felaketim olurdu.

Onların yanlarından geçerken Dört yanımda yürüyor ve beni saklıyordu yeteri kadar. Neredeyse on kişilik ekibin olduğu koridoru bitirip Dört'ün olduğunu anladığım odaya girdiğimizde rahat bir nefes aldım. “Burada ne işleri var?”

“Unuttum geleceklerini,” dedi kısık sesle. “Birkaç saatlik işleri var. Haber gireceklerdi.”

Gözlerimi kısıtım. “Karşı tarafın cephesinde hiçbiri yoktu. Neden buradalar? Neden bu şekilde taraf tutuyorlar?”

Çenesini dikleştirerek “Sen taraf tutmuyor musun?” diye sordu sert sesle. “Onlar da tutabilir.”

“Ben doğru olan taraftayım.”

“Herkesin doğruları farklıdır.”

“Doğruluk göreceli değildir. Siyaha beyaz diyemezsin, siyahın siyah olduğunu inkâr edemezsin.”

“Sen de kendi yaptığın bir şeyin aksini başkalarında gördüğünde kıyamazsın, Hilal. Onlar bir taraf, sen bir tarafsın. Aynı mesleği yapmanız, aynı düşüneceğiniz anlamına gelmiyor. Herkesin kendi doğruları vardır.”

“Beni anlamıyorsun...”

“Seni anlıyorum,” diyerek karşı çıktı bana. “Ama sen o kadar dikbaşlısın ki kendinden başka kimsenin ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamıyorsun.” *Ne dost ne de düşman.*

Gözlerim dolarken ona cevap vermek istedim ama boğazıma oturan yumru bunu engelledi. Neden böyle olmuşum ki? Bu tepkiyi babamla kavga ederken verirdim çünkü o kalbimi kırduğında var olan inadım kaybolurdu ve cevap vermem zorlaşırdı.

Oysa Dört'ü umursamamalıydım. Bana dedikleri kalbimi kırma-
malıydı çünkü onun bende yeri yoktu. Söylediklerinin de önemi
olmamalıydı.

Hiçbir şey söylemeden kapının kolunu aşağıya indirdim.
“Uzaklaşma ve bir delilik yapma. Bu sefer seni kurtaramayacak
kadar meşgulüm.”

Sessizce odasından çıkarken gazetecilerin olduğu tarafın aksi
yönünde yürüdüm. Karargâhın mutlaka başka bir çıkışı olmalı-
ydı ve nitekim vardı. Gördüğüm ışıqla beraber kendimi dışarıya
attığımda buradan gelen yoğun barut kokusu kısa bir an midemi
bulandırdı.

Askerlerin koşuşturduğu alanda kendimi bulduğumda bazıları
başını kaldırıp bana bakmış, bazıları kulaktan kulağa fısıldamış-
tı. Birkaç saniye sonra birisi bana doğru adımlayıp Rusça, “Bir
şey mi lazım hanımefendi?” diye sordu. “Yüzbaşının işi varsa biz
hallederiz.” *Demek ki beni tanıyordu. Daha doğrusu Ekaterina’nı
tanıyordu.*

“Yok,” diye yanıtladım sorusunu. “Burada oturursam size en-
gel olur muyum?”

“Hayır,” diyerek gülümsedi. “İstediğiniz gibi takılın. Biz de
zaten birazdan gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Ön cepheye,” diye yanıtladı sorumu. Fakat bunu söylerken
yüzü düşmüştü.

Kaşlarımı çattım. “Gitmek istemiyor musun yoksa?”

Omzunun üzerinden arkaya bakarak “Hayır,” dedi çekingen
bir tavırla. “Daha üniversiteye bile gidemedim. Hayatımın en
güzel döneminde elimde silah, hiç bilmediğim bu topraklarda
savaşıyorum. Çok saçma. Ne hayallerim vardı oysa. Stanford’da
okuyacaktım, annemi gururlandıracaktım.”

“Dönünce okursun sen de.”

Askerin gözlerine derin bir keder çörekledi. “Dönemeyeceğim. Bundan adım kadar eminim. Bizden çok daha güçlüler. Hava kontrolleri var her şeyden önce. Ne olduğunu anlayamadan havaya uçacağım.” Cümleleri kalbime birer ok gibi saplanırken boğazıma bu sefer daha büyük bir yumru oturdu. Ne diyeceğimi bilemedim. Karşımda düşmanım vardı ama ben onu teselli etmek istiyordum saçma bir şekilde. “Bu savaşa katılmak istemedim ben. Bu benim savaşım değil, geçmişin kapanmayan bir meselesi. Ve geçmiş yüzünden binlerce gencin geleceği mahvolacak.”

“Dönmenin bir yolu yok mu?”

Başını iki yana salladı. “Ölürsem ya da ağır yaralanırsam dönebilirim sadece.”

Dudaklarımı ıslattım. “Keşke seçim şansı verilseydi herkese.”

“O zaman buradan kimse savaşmak istemezdi. Kaybedeceğimiz bir savaşa girdik bile bile. Televizyonda siyasetçiler bağıra bağıra kazanacağımızı söylüyor ya... Hepsi yalan. Biz mağlubuz şimdiden. Hadrut gittiyse Şuşa da gider. Şuşa giderse Karabağ'ın kalbi fethedilmiştir zaten.”

Dedikleri beni hem mutlu etti hem de üzdü. İçimde asla insanları, dinleri, ırkları ayırmayan o Hilal buradaki gençlere üzülüyordu. Çünkü Azerbaycan askerlerinin aksine onlar savaşmak istemiyordu. Onların gözünde yanan bir ateş yoktu, arzu yoktu, istek yoktu. Onların her biri evine dönmek isterken Azerbaycan askeri Şuşa'ya bayraklarını dikmeden bu savaşa son vermemeye yemin etmişti. Azerbaycan askeri, şehit olma aşkıyla yanıp tutuşurken buradakiler evlerine, hayatlarına dönmek istiyordu.

Bu savaşı bir tarafın inancı kazanacak, diğer tarafın umutsuzluğu kaybedecekti hiç şüphesiz.

Sonucu daha şimdiden belli olan bu savaşta her iki taraf binlerce gencini kaybedecekti. Buna değer miydi? Geldiğim yerde bu soruyu kime sorsam degeceğini söylerdi. Evladı şehit olan

bir baba, *“Üç evladım vardı. Biri şehit oldu. İkisini de vatan için feda etmeye hazırım. Ben, benim evlatlarım her zaman vatan için canımızı vermeye razıyız. Vatan sağ olsun,”* demişti.

Oysa bu taraf böyle düşünmüyordu.

Ve bu da doğruyla yanlıştın o çizgisini net bir şekilde çiziyordu aslında.

“Gitmemiz lazım. Kendinize iyi bakın.”

Askerin cümlesiyle düşüncelerimden sıyrıldığımda ona bakarak el salladım. “Sen de kendine iyi bak.”

Dünyanın en tuhaf durumunun içerisindeydim. Çatışmaya giden düşman askerine el sallıyor ve içten içe ölmemesini, günün birinde Stanford’a okumaya gitmesini diliyordum.

Gözlerimi sıkıca yumup açtım. Kendimi kaybetmek üzereydim. Bunu düşünemezdim. Düşmanımın iyiliğini düşünmek, ona merhamet etmek beni aciz birine dönüştürürdü yoksa.

Babam olsaydı bana kızar ve savaşta zaafılara yer olmadığını söylerdi. O olsaydı düşmana asla merhamet etmezdi, benim gibi vicdanının sesine mağlup olmazdı.

“Hanımefendi, Fransa’nın haber ajansından geldik. Bizimle röportaj yapmak ister misiniz?”

İrkilerek yan tarafa baktığımda göz göze geldiğim kadın afallamama neden oldu. Ağzımdaki maskenin varlığı endişemi az da olsa yersiz kılarsa da nefes almakta zorluk çekiyordum.

“Hayır,” dedim İngilizce. “Teşekkürler.”

Beni tanıması an meselesiydi. Fransa’nın televizyon kanalları defalarca benim sunduğum haberleri çevirerek sunmuştu ve bunun için bizim kanaldan izin istemişti. Ve birkaç kez onların gazetecileri ile aynı sahalarda çalışmıştık. Şimdi içlerinden tanıdık biri çıkması olası bir ihtimaldi.

“İngilizce de biliyorsunuz. Lütfen bize buradaki son durumu özetler misiniz?”

Gazeteciler her zaman ısrar ederdi. Ben dâhil.

“Hayır,” dedim tekrar. “İyi çalışmalar.”

Aceleyle içeri girdiğimde Dört’ün odasını aramaya başladım. Karargâhta hâlâ muhteşem bir kaos hâkimdi. Herkes bir yerlere koşturuyordu, bağıırıyordu. Kulaklarımı tırmalayan sesler her dakika başı daha da artıyordu.

Dört’ün odasını bulup kapıyı birkaç kez tıklattım. Ses gelmediği için kapıyı açtığımda içerisinin boş olduğunu gördüm. Telsizi de masanın üzerinde yoktu. Demek ki dışarıda olmalıydı.

Gazetecilerin her biri bir tarafa dağıldığı için koridorda sadece askerler kalmıştı. Bu yüzden rahatça karargâhın ön kısmına açılan büyük kapıya doğru ilerledim. Dışarıda hazırlanan iki tank vardı ve askerler tankın içerisine biniyordu.

O sırada onlara bağıırarak emirler veren Dört’ü fark ettim. Ermenice konuştuğu için ne dediğini anlamıyordum ama sesinin hiddetinden emir verdiğini anlamak zor değildi. Askerler dediklerine harfiyen uyarken kısa bir süre sonra iki tank karargâhı terk etti.

Kalbim sıkıştı.

Bu tanklar bizden kaç can alacaktı?

Tüm bedenim donup kaldığında bana doğru gelen Dört’ü görebiliyordum ama bedenim kilitlenmişti sanki. Tepki veremiyordum.

“İyi misin?” *Düşman. Düşman. Düşman.*

Gözlerim yanmaya başladı. Çenem seğirirken, “O tankları benim askerlerimin üzerine gönderdin demin,” dedim zorlukla.

İnkâr etmesini bekledim. “Evet,” diye onayladı ama beni.

“Senden nefret ediyorum.”

Gözlerim gözlerine kurşunlar sıkarken, “Olması gereken bu,” dedi sakın sesle.

“Umarım ölürsün,” dedim dişlerimin arasında. Öfkem tüm mantığımı ele geçirmişti, korkum ise bedenimi. Ölmesini mi istiyordum gerçekten? Canımı ona borçluyken hem de?

“Umarım ölmezsin,” dedi benim aksime. Hâlâ sakinliğini itinayla koruyordu.

“Senden,” dedim nefes nefese. Bedenimi çözmek için omuzlarımı hareket ettirdim ve ona doğru dönüp tam önünde dikildim. Başımı kaldırarak yüzlerimizi aynı hizaya getirmeye çalıştım ama boyum ona yetişememişti yine de. “Senden gerçekten nefret ediyorum. O emirleri verdin ya... Sıfırsın artık gözümde. Sıfır.” *Düşman.*

Altın hareleri kahverengi gözlerime dokunurken, “Olması gereken bu,” dedi tekrar. “Sıfır. Ne eksik ne de fazla.”

“Keşke hayatımı kurtarmasaydın... O zaman seni öldürebilirdim belki.”

Dudağı alayla kıvrıldı. “Öldürmek benim işim, Hilal. O konuda bir anlaşılm.”

“O zaman beni neden yaşatmak için çabaladın?” Sesim titriyordu... Bedenim titriyordu... Ellerim titriyordu... Neden? Demin belki de onlarca askerin şehit olmasına sebep olacak emirleri yağdıran bu kişi hayatımı neden kurtarmıştı? Benim diğer düşmanlarından farkım neydi?

“Özel bir sebebi yok.” Gözlerini kaçırdı. Yemin ederim, bunu söylerken birbirine kilitlenmiş olan göz bebeklerimizi ayırmıştı.

“Yalan söylüyorsun,” dedim titreyen sesime rağmen. “Bir şey var. Bilmediğim bir şey var.”

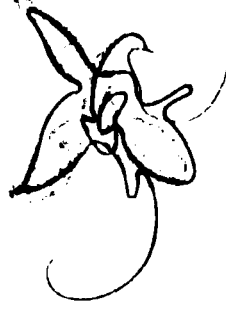
“Benden nefret etmeye devam et,” dedi ve bir adım geri çekildi. “Burada gördüğün her şeyi unutmazsan, yemin ederim nefretini gerçekten hak ederim.”

Dudaklarım aralandı. “Ne? Bu da ne demek?” Kafamı karıştırıyordu. “Yani şu an nefretimi gerçekten hak etmediğini mi iddia

ediyorsun? Hangi hakla? Demin o tanklar senin emrinle çıktı buradan! Nefretimi gayet de hak ediyorsun!”

“Tamam,” diyerek ellerini cebine koydu. “Öyle olsun.”

Yanımıza doğru koşan ve ona asker selamı verip hararetli bir şekilde konuşmaya başlayan askerle beraber konuşmamızı sonlandırdık. Bana son kez uyarıcı bir bakış atıp içeriye girdi.

5. İKİ EL KURŞUN

Her yaşımda meraklı, uyanık ve sabırsızdım. Beş yaşında annemle dışarı her çıktığımızda onu canından bezdirirdim. Kars'ın merkezindeki binalardan biri yeşil rengindeydi diğerlerinin aksine. O caddeden her geçtiğimizde, *"Anne, sence neden bu binanın rengi yeşil?"* diye sorardım. Annem de, *"Sahibi yeşili seviyordur herhâlde,"* derdi. Ama neden diye ısrar ederdim. Çünkü tüm binalar aynı renkteyken neden sadece bir tanesinin rengi aykırıydı?

Yedi yaşında babamın neden hep işte olduğunu sorgulamaya başladım. Sonra bunun bir iş değil, görev olduğunu öğretti annem bana. *Vatan borcu*, dedi. Başka çocuklar, aileler mutlu, huzurlu, güvenli olsun diye babamın bizi yalnız bıraktığını söyledi.

Başka çocukları hiç kıskanmadım.

Hiçbir anımda baba ve çocukların el ele okul çıkışına doğru yürümesine imrenmedim. Aksine her zaman gurur duydum babamın göreviyle, varlığıyla ve yokluğuyla.

Babamın kahraman olduğunu hayal ettim. Sanki kocaman bir vatani sadece o sırtlanıyormuş gibi hissettim uzun bir süre.

Dokuz yaşında sadece babamın değil, birçok kişinin vatani sırtlandığını anladım. Bunun sebebi de okuldan bir çocuğun babasının şehit olmasıydı. O gün anladım ki benim babam tek

değildi. Dahası, babasından başkalarının selameti için ayrı kalan tek çocuk da ben değildim.

Asker olmaya karar verdiğimde on iki yaşındaydım. Babam henüz üsteğmendi sanırım. Sık sık yanına giderdim karargâha. Oradaki askerleri izlerdim saatlerce. Talimlerini tekrarlarlarken nefesim kesilirdi ama inat ederdim.

Asker olmaktan vazgeçip doktor olmaya karar verdiğimde on beş yaşındaydım. Babamın yaralı bir askerini kurtaran doktorun ameliyathaneden çıktığındaki gururlu gülümsemesini net hatırlıyordum. Ona edilen onlarca teşekkür karşılık sadece, “Görevimiz,” demişti. Ondan sonra doktor olmak istemiştim yıllarca.

Fakat 2013... On sekiz yaşındayken olan bir olay hayatımı değiştirmişti. Molhem Barakat isimli gazeteci on yedi yaşında Halep’te, savaşın ortasında elindeki kamerayla can vermişti. Türkiye’de bıraktığı annesi ve kardeşinin her fotoğraf başına aldığı yirmi beş dolara ihtiyacı vardı. Bu yüzden gözü kapalı savaşın ortasına dalıp birkaç *sıcak* karenin peşine düşmüştü. Ajansı her defasında daha *sıcak kare* istedi. Bu da Molhem’i en tehlikeli yerlere sürüklemiş ve öldürülmüştü. Öldüğünde dahi eline tutuşturdukları fotoğraf makinesine sımsıkı sarılmıştı. Çektiği kareler yurt dışındaki gazetelerde, haber sitelerinde haber olurken ölümü oldukça sessiz karşılandı. Kimse bu çocuğun savaşın ortasında ne yaptığını sorgulamadı.

Molhem Barakat öldüğünde on yedi yaşındaydı. Bana ilham oldu, tüm hayatımı ölümüyle değiştirdi ve ben şu an yirmi dört yaşındaydım. Molhem gibi Suriye’de ve dahası nice savaş noktalarında gönüllü olarak çalışmışım. Molhem’in aksine hiçbir ajansa güvenmemiş, onların teklif ettiği hiçbir rakama kanmamışım. Sadece kendi kanalıma haberler sunmuş ve işimi tutkuyla yapmışım.

Sonuç?

Bir düşman yüzbaşının elinde, Karabağ'ın tam ortasındaki çatışmaların içindeydim. Üstelik bu sefer Hilal Uluant değildim. Önce onun kuzeni, daha sonra üvey kuzeni ve en sonunda da çakma sevgilisiydim.

“Kızgın mısın bana?”

Onun sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve başımı kaldırıp sorgu dolu gözlerine baktım. “Neden umursuyorsun? Bu akşam zaten gideceğim. Sen de askerlerine emirler vermeye devam et.”

“Ben onların komutanıyım, Hilal.” Haklıydı ama bu detay neden bu kadar canımı yakıyordu? Gözümün önünde emirler yağdırması neden kanıma dokunmuştu? Dahası geçen sefer engellediğim tankları neden bu sefer engelleyememiştim?

Üstelik aklımın almadığı, mantık çerçeveme sığmayan şeyler vardı. Dört garipti. Hayır, düzeltiyordum. Dört çok garipti. Bazı sözleri, cümleleri altında anlam aramamı gerektiriyordu fakat ben artık aklımı kaybetmiştim. Mantığım çoktan uçup gitmiş, düşünme becerilerimi yitirmiştim.

Onu çözemiyordum ve bu beni delirtiyordu.

“Bu kadar çok düşünme,” dedi kadife gibi bir ses tonuyla. Neden benimle böyle konuşuyordu? O böyle konuştuğu anlarda ben onun düşmanım olduğunu unutuyordum ve bu hiç de doğru değildi. “Akşam İran'da olacaksın. Hatta şanslıysan aynı gece Bakü'ye gidersin. Ya da ertesi sabah.”

“Sorgulanacağım,” dedim kısık sesle. “İran hiç de tekin bir yer değil.”

“Azerbaycan ya da Türkiye Konsolosluğu'na gideceksin. Oradakilere güvenebilirsin. Seni güvenle Ankara ya da Bakü'ye tahliye edeceklerdir. Fakat Bakü ve Ankara sana nasıl davranır, orasını bilemiyorum.”

Bakü ve Ankara'da herkes Tümgeneral Halil Uluant'ın kızı olduğumu ve hain olma ihtimalimin sıfır olduğunu bildiği için

beni sadece prosedür maksadıyla sorgulayacaklardı büyük ihtimal. Her iki ülke babamdan bağımsız olarak nasıl bir kariyer yolu izlediğimi biliyordu. Halil Uluant bir kenara, Hilal Uluant'ın da bir forsu, bir adı vardı.

Öte yandan birkaç gündür ortalıkta yoktum ve nerede olduğumu sormak herkesin hakkıydı. Özellikle de babamın. Peki, ben ona nasıl yalan söyleyecektim? Gözümün içine baktığı an ona yalan söylediğimi anlayacaktı, bundan emindim.

Sanki zihnimi okumuş gibi, “Burada olan hiçbir şeyi anlatamazsın,” diye hatırlattı bana.

“Biliyorum,” diye fısıldadım yorgun sesle. Kendimi çok yorgun ve bitkin hissediyordum. Belki de biraz uykuya ihtiyacım vardı ama zihnimdeki kaos buna müsaade edecek gibi değildi.

“Kanepeye uzanıp dinlen,” dedi. Bakışlarım deri kanepeye kaydıığında bayılmak üzereydim neredeyse. Dört, ayağa kalktı, ardından askıdaki askerî montu alıp kanepenin üzerine bıraktı. “Üzerini de ört.”

“Üşüyüp üşümemem neden umurunda?”

“Saçmalama. Onun için demedim,” diyerek bana karşı çıktı. “Dikkat çekme diye.”

“Askerlerin odanda üzerine mont atarak uyuyor mu?”

Kaşlarını çattı. “Hayır.”

“O zaman dikkat çekmemem için değil, üşüme ihtimalime karşılık verdin montunu. Kabul et ve lütfen dışarı çık. Uyuyacağım sanırım biraz.”

Dudakları aralandı. “Öyle değil!” Kaşları mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. “Beni odamdan mı kovdun az önce sen?”

Başımı onayla sallayıp bedenimi kanepeye attım ve montu üzerime çektim. “Aynen öyle. Kapıyı kapatırsan sevinirim. Korkma, kaçmam.”

“Kaçma zaten. Sağa sola mayın atıyorlar.”

Gözlerimi kapattım yavaşça. “Korktum.”

“Keşke korksan, Türk kızı. Keşke...” Ve başka hiçbir şey demeden odadan çıktı, kapıyı da kapattı.

Kulakları sağır eden bir gürültüyle uyandığımda dudaklarımın arasından kaçan korku dolu bir nidaya engel olamadım. Kalbim kulaklarımda atmaya başladığında üzerimdeki montu kanepenin diğer ucuna fırlattım ve ayağa kalkarak kapalı olan kalın perdeyi çektim. Karargâha oldukça yakın mesafede bir yerden kapkara dumanlar çıkıyor ve askerler o taraftan buraya doğru bağırarak koşuyordu.

Odanın kapısı gürültüyle açıldığında bedenimi o tarafa çevirdim refleks olarak. “Pencerenin kenarında ne işin var?” diye bağırdı hiddetli bir şekilde. “Gel buraya!”

Odanın ortasındaki halıyı tek eliyle alıp duvara doğru fırlattı ve oradaki gizli kapının kilidini anahtarla açtı. “Aşağıya inip bekle.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Hilal!”

“SİHA’yla tankınızı mı vurdular? O yüzden mi bu öfken?”

“Hilal, aşağıya in.”

“Benim için endişelenme. Zaten akşam oldu, birazdan gideceğim.”

“Hilal!” diyerek soludu öfkeyle. “Dediğimi yap.”

“Ya ikimiz de ineceğiz ya da hiçbirimiz.”

Gözleri belerdi. Tek dizi üzerinde oturduğu yerden yavaşça kalktı ve şaşkın gözlerle bana bakakaldı bir süre. “Anlamadım?”

“Sen ölürsen ve ben sağ kalırsam olmaz. Burada barınamam.”

Gözlerini kısı. “Yani sırf bu yüzden?”

Omuzlarımı dikleştirerek “Sen ne sandın?” diye sordum. “Seni umursayacak hâlim yok ya.”

“Doğru... Ama ben bir komutanım. Saklanamam.”

“Ben de bir generalin kızıyım. Asker gibi büyüdüm, bunlar beni korkutamaz,” demek istedim ama sustum.

“Ne zaman gidiyoruz?”

“Yaralı ve ölenleri arka cepheye gönderdikten hemen sonra,” dedi sakın sesle. “Burada kal sen. Yine bayılıp başıma bela olma.”

Gözlerimi devirdim. “Tamam.”

Son kez bana kısa ama uyarı dolu bir bakış atıp gözden kayboldu. Perdeyi kapatıp tekrar kanepeye oturdum. Yeniden uymak istiyordum ama dışarıdan gelen çığlıklar, inlemeler buna müsaade etmiyordu. Haklıydı. Dışarıdaki manzarayı görmemem en iyisiydi çünkü onlara merhamet ederdim. Onların acısına üzülürdüm. Bunu yaptığım takdirde babamın dediği gibi zayıf halka ben olurdum.

Ama ya içlerinde saatler önce tanıştığım asker gibi savaşı hiç istemeyen ve buraya zorla gelen kişiler varsa?

Gözlerimi yumdum, başımı şiddetle iki yana salladım. Bunları düşünmemeliydim. Burayı, buradaki insanları tamamen unutmalıydim çünkü bugün sondu. Burada geçirdiğim son gündü. Belki aylar sonra yine gelecektim bu topraklara ama o zaman gerçek sahibine geri dönmüş olacaktı Karabağ.

Bir saat kadar sonra Dört geldiğinde hazırlanıp dışarı çıktık. Etraftan gelen metalik ve yoğun kanla harmanlanan barut kokusu burnuma dolduğunda bedenimden elektrik dalgası geçti. Bu koku her defasında midemi bulandırıyordu. Bir koku daha alıyordum sanırım. Mideme rağmen daha derin kokladım.

“Yanık et kokusu,” dedi Dört. “Üç kişi diri diri yandı.”

Bedenimden tekrar geçen titreşimi ona belli etmemek için kendimi sıktım. Zırhlı aracı hasarsızdı. Kapıyı açıp kendimi aracın ön koltuğuna attım, kemerimi taktım.

Yine kemer takmama karşılık bana tuhaf bir bakış attı, ardından motoru çalıştırdı ve etrafı kolaçan ederek gaza bastı. “Senin için çanta hazırladım. Tır şoförü hiç durmadan ilerleyecek. O kapıyı açtığı anda ıslık çalacak. ıslık sesi duymadan asla çıkma dışarıya. Tamam mı?”

Kafamı onayla salladım. “İran’ın riyalinden⁸ de bir miktar var. Taksiye ödeme yapasın diye. Tümen⁹ de derler, kafan karışmasın.”

“Teşekkür ederim.”

“Sağ salim git de...”

“Sağ salim gittiğimden nasıl emin olacaksın?”

Göz ucuyla bana baktı. “Beni küçümsüyorsun, Türk kızı.”

“Sen gerçekten çok tuhaf bir adamsın, Dört.”

Dudaklarının kıvrıldığını görür gibi oldum. “Sen de çok iyi bir gözlemcisin, Hilal.”

Arabayı kapkaranlık ve korku filmlerini andıran yollarda sürdü. Gökyüzü kasvetliydi. Uzaktan dağlar gözüküyordu ve o dağların ardında olduklarını bilmek bile içime su serpiyordu. Çok... Az kalmıştı.

Babama sarılacaktım.

Alp’e sarılacaktım.

Yeniden en sıcak noktalarda haykıra haykıra halkın sesini duyuracaktım.

Ama... Ya ona ne olacaktı?

⁸İran’da kullanılan para birimidir. (c.n.)

⁹İran’daki on riyal karşılığına denk, para miktarı yerine kullanılan gayriresmî sözcük. (c.n.)

Bana bu kadar yardım etmişti, savaşın sonunda ona ne olacağını çok merak ediyordum. İçten içe ölmemesini diliyordum. Evine, sevdiklerine dönsün ve mutlu olsun istiyordum.

Düşmanımdı ama bana dostça davranmış, canımı korumuştı. Ve ben hem düşmanım hem de dostum olan bu adamın sağ salim evine dönmesini diliyordum.

“Sana silah da vereceğim. Tehlikeli bir durumda sık ve arkana bile bakmadan kaç. Tamam mı?”

“Tamam,” diye mırıldandım.

“Kullanmasını biliyorsun o zaman?” *Elbette, biliyordum.*

“Sınır hattında birkaç asker öğretti. Kullanabilirim yani.” *Kıd-
liyen yalan. On yaşımı doldurduğum günden beri talim yapıyorduk
babamla.*

“Güzel,” diyerek arabayı benzinliğin tam yanında durdurdu. “Lavaboya gir istersen.”

“Olur,” diyerek araçtan indiğim an bedenimi müthiş bir soğuk kucakladı. Montumun önünü sonuna kadar kapattım. Dört de çantayı alıp yanıma gelirken ellerimi cebime tıkmış bir şekilde ısınmaya çalışıyordum. Bana bakarak çantayı açtı ve içeri kurcaladı. “Şunu tak.”

Siyah bereyi bana uzattığında, “Birazdan takarım, ellerim ıslınsın önce,” diyerek onu reddettim.

Çantayı kapattı, ardından iki eliyle berenin ağzını açtı ve ne olduğunu anlayamadığım saniyeler içerisinde bereyi başıma geçirdi. Gözlerime kadar gelen bereyi sıcak parmaklarıyla yukarıya doğru çektiğinde, “Bu haksızlık,” diye itiraz ettim. “Parmakların ateş kadar sıcak.”

Cümlemi bitirir bitirmez ellerini bana doğru uzattı. Avuçlarını yanaklarıma bastırdığı an tüm o soğukluk kayboldu, yerini ateş sıcaklığı aldı.

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyordum. Onu itmeliydim. Evet, kesinlikle onu itmeliydim ama neden bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum?

Bir dakikayı geçtiğine emindim. Fakat hâlâ avuçlarını yanığımdan çekmiyordu.

“Şimdi nasıl? Isındın mı biraz?”

Biraz mı gerçekten? Ateş basmıştı beni...

“Evet,” dedim boğuk çıkan sesle. “İyi böyle.”

“İyiye böyle kalsın o zaman?”

Yutkundum. Altın renkli gözleri tam gözlerime kilitlenmişti. Bakışları daha önce hiç görmediğim kadar yoğundu ama asla anlamını çözemiyordum. Ve bu beni çıldırtıyordu.

Benimle dalga geçmeyecek kadar ciddiye. Peki, sorusuna nasıl cevap verecektim?

“Ben...” Dudaklarımı ıslattım. “Sıkıştım. Lavaboya gideyim.”

Cevabım sırtıtmasına neden olduğunda yavaşça avuçlarını yanaklarımdan çekti. Derin nefes aldım, o sırada bana bakarak “Kırmızı sana gerçekten yakışıyor,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Hadi git,” diyerek eliyle bana WC yazılan tabelayı gösterdi. “Sıkışma daha fazla.”

Hiçbir şey söylemeden yanından ayrıldım ve benzinliğin yanından geçerek lavaboya girdim. Yerleri çamurlu olan ve beyaz renginin kaybolduğu lavaboya geçtim. Kimse yoktu.

En fazla beş dakika sonra ellerimi sıcak suyla ve sabunla iyice yıkadım, bu biraz daha ısınmama yardımcı olmuştu. Ve hemen ardından başımı kaldırıp kirli aynada kendime baktığımda anladım Dört’ün ne demek istediğini.

Yanaklarım kıpkırmızıydı.

Dudaklarım O şeklini alırken aynadaki görüntüme karşılık yüzümü ekşittim. “Geri zekâlısın Hilal. Bir temasa hemen neden kızarıyorsun? Aptalsın, aptal!”

Yumruğumu sıkarak ısırdım öfkeden. Kendimi bu kadar küçük düşürdüğüme inanamıyordum!

“Kaç yaşında kadınsın, üstelik o senin düşmanın! Kendine gel, Hilal.”

Gözlerimi yumup açtım. “Sen bir asker kızsın. Sen ünlü bir gazetecisin. Kendini bir düşman askerinin önünde küçük düşüremezsın!”

Derin nefes aldım ve yüzüme sıcak sudan çarpıp peçeteyle kurulanıp dışarı çıktım.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde beni tam kapının önünde bekliyordu. Çok kısa bir an üzerinde bu formanın değil de bizim askerî formaların olduğunu düşledim. Eğer öyle olsaydı dikkatimi çeker miydi? Sanırım çekerdi.

“Tır varmak üzere. Az ileride bekleyeceğiz.”

“Tamam,” diye mırıldanıp peşine takıldım. Yürüyerek benzinliğin ilerisine doğru ilerledik. Benzinliğin ışığının kaybolduğu bir tabelanın önünde durduk.

Düşman hattı maceram buraya kadardı. Gelecek olan tıra binecektim ve eğer şanslıysam konsolosluklardan birine ulaşıp kurtulacaktım. Sonrası ise belli değildi.

Belli olan tek şey bir daha dost olan düşmanımı asla göremeyecek olmamdı.

Yüzbaşı Robert.

Ya da kısaca Dört.

Bu onunla son anımdı.

Karanlığa rağmen parlayan ve etrafı kolaçan eden altın hareketlerine baktım.

Ona, “*Umarım ölürsün,*” demiştim.

Umarım ölmezdi. Ölmesini istemiyordum. Ölmeme müsaade etmemişti, ona bir can borcum vardı ve ölürse gerçekten çok üzülürdüm o cümleyi kurduğum için.

Beni o çukurdan çıkardığı günü anımsadığımda dudaklarım benden bağımsız bir şekilde kıvrıldı. İyi ki bulmuş, çıkarmıştı beni o çukurdan. Yoksa sonum ölüm ya da esaretti.

Tırın uzaktan görünen far ışıklarını fark ettiğimiz an, “İşte geliyor,” dedi. “Hazır mısınız?”

“Sanırım,” diye cevap verdim. “Her şey için teşekkür ederim.”

“Unut hepsini. Bunlar aramızda kalacak.”

“Unutacağım.” *Asla unutmayacağım.*

Bana bir şey uzattı ama karanlıkta net göremiyordum. “Bunu beline koy.” Elimi uzatıp soğuk metal parçasını kavradım ve silahı dediği gibi belime koydum.

Tır tabelanın olduğu yerde gelip durduğunda şoför aşağıya indi ve Rusça, “Merhaba,” dedi. Dört, onunla samimi bir şekilde selamlaşırken ben çekingen bir tavırla başımı salladım sadece.

Şoför önden tırın arka kısmına doğru ilerledi. Dört elini omzuma koyarak beni ilerlettiğinde demir bir kapının açılma sesi kulağıma doldu.

Adam beni ıslık sesi duyana kadar sesimi çıkarmamam konusunda tembihlerken ben hiçbir şey söylemeden başımı sallıyordum sadece.

Sanırım korkmaya başlıyordum bu yolculuktan.

Bunu hissetmiş gibi, “Sakin ol,” diye fısıldadı kulağıma. “Korku sana yakışmıyor, Türk kızı.”

Ona doğru başımı çevirdiğimde arka far ışıkları yüzüne vuruyordu. Bakışlarımız çakıştığında her iki gözünü yumup açarak tebessüm etti.

Ayağımızın altına serilen kapının üzerine basarak tırın arka kısmına geçen şoför beni de çağırdı yanına. Dört'e bakarak yavaşça yukarıya çıkmaya başladım. Bir sürü kolinin arasından geçerek arkadaki pek de görünmeyen yere ulaştım. Burada kocaman bir yastık ve yorgan vardı. Adam, burada oturabileceğimi anlattı.

Peşimden ne zaman buraya geldiğini bilmediğim Dört, "Güzel," dedi. "Teşekkürler."

Ona doğru döndüm. "Hoşça kal."

Bana ne kadar düşünürsem düşüneyim anlamını asla çözemeyeceğim bir gözlerle baktı ve çantayı yerdeki kolinin üzerine bıraktı. "Güle güle."

Bu onu gördüğüm ve sesini duyduğum son an olabilirdi.

Şoförle beraber arkalarını döndüler ve kolilerin arasında kayboldular.

Yavaşça yastıkların üzerine oturdum ve kapının kapanmasını, tırın yola koyulmasını bekledim. İçimde tuhaf bir sıkıntı, kalbimde bir ağırlık vardı ve sebebini bilmiyordum. Sevinmem gerekiyordu. Birkaç saat sonra tamamen Karabağ sınırlarını terk edecektim. İran'da da bir sorun çıkmazsa ya Bakü'ye ya da Ankara'ya gidecek ve sorgulandıktan sonra özgür kalacaktım.

Ama neden kalbim sıkışıyordu?

Derin nefes almaya çalıştım. Ve sonrasında tanıdık bir ses, "Robert!" diye bağırdı. Hayır, hayır, hayır... Victor bizi nasıl bulmuştu?

Kalbim, göğüs kafesimi parçalamak istercesine çarpmaya başladığında Victor'un sesi daha yakından geldi. "Beni kandırabileceğini mi sandın piç herif?" Rusça bildiğim, bilmediğim tüm küfürleri sıralamaya başladığında belimdeki silahı aldım ve sağ elimle sıkmaya başladım.

"Kuzenmiş, üveymiş, sevgiliymiş! Türk sokmuşsun aramıza hain herif!"

Dört, “Kapıyı kapatacağım ve sen de hemen yola koyul!” diye bağırdı şoföre.

Silah tutan elim titremeye başladı. “Şimdi ajanını gönderiyor musun? Buna izin verir miyim ben?”

Victor’un tüm ıssız yolu inleten sesiyle beraber ayaklandım ve çantamı sırtıma geçirip kolilerin arasından sıyrılarak kapıya doğru ilerledim. Kapı daha kapanmamıştı.

Kapıya en yakın noktada kolilerin ardında durdum. Dört, “Yanlışlıkla geldi buraya. Bir suçu yok. Ajan değil,” dedi kısık sesle.

“Diyelim ki gitmesine izin verdim... Bedelini nasıl ödeyeceksin?”

“Beni teslim edebilirsin.” Çığlık atmamak için elimle ağzımı kapattım. Teslim edilirse başına gelmeyen kalmazdı, en sonunda da kesin infaz edilirdi.

Victor’un iğrenç kahkahasını işittim. “Bu kadar önemli mi o? Tüm hayatını mahvedecek kadar?”

“İstediğin bu değil mi Victor? Her zaman beni rakip olarak gördün, bu da sana fırsat. Teslim olacağım. Bırak, tır gitsin.”

“Sana güvenmiyorum,” dedi Victor. “Her durumdan sıyrıldığın gibi bundan da sıyrılacaksın. En iyisi seni şurada geberтип köpeklerle yem etmek.”

Silahu tutan elimdeki titreme tamamen kayboldu, yerine müt-hiş bir güç geldi.

“Ona da tamam,” demesini asla beklemiyordum. “Önce tır gitsin.”

“Tamam,” dedi Victor. “Gitsinler.”

Dört, “Kapıyı ben kapatırım,” dedi şoföre. “Sen yerine geç, kapı kapandığı an gaza bas.”

Silahu daha fazla sıktım ve yavaşça emniyet kemerini açtım. Kolilerin ardından dışarıya baktığımda Dört ve Victor’un tıra sağ tarafında olduklarını gördüm. Yavaşça tırların arasından

sıyrılıp demir kapının üzerine basmadan sol tarafa doğru zıpladım ve onların durduğu tarafın aksinde saklandım.

Dört, “Şimdi kapıyı kapatacağım,” dedi. “Tır gidene kadar bekle.”

“Yoksa o orospunun ölümünü görmesini istemiyor musun?”

“O kelimeyi bir daha kullanırsan köpeklerle ikimiz beraber yem oluruz, Victor. Ciddiyim.”

Victor kahkaha attı. “Fikrimi değiştirmeden kapıyı kapat.”

Dört, tırın içerisine doğru baktı ve derin bir nefes alarak kapıyı kapattı. Kapıya vurarak şoföre hareket etmesini belirttiğinde motorun gürültülü sesi kulağıma doldu. Sağ elimi havaya kaldırdım. Birkaç saniye sonra tır gidecek ve görünür olacaktım.

“Ölmek için hazır mısın, Robert?”

“Her zaman,” diye yanıtladı onu Dört.

Ama ben senin ölmene ne hazır ne de razı olabilirdim, Dört. Bunun için özgürlüğümden vazgeçmek zorunda kalsam da benim yüzümden ölmene müsaade edemezdim.

Tır yavaşça hareket etti. Önce Dört’ün geniş omuzlarını gördüm, ardından Victor’un sırttan yüzünü ve ona doğrulttuğu silahını. Victor beni fark ettiği an sağ tarafa bir adım attım ve karanlığa rağmen tam göğüs kafesini nişan alıp iki el ateş ettim.

Saniyeler içerisinde verdiğim karar Victor’un yere yığılmasına neden olduğunda Dört arkasını döndü ve görmeyi en son beklediği kişiyi gördü. *Beni.*

“Sen...”

Gözlerim doldu, burnumun ucu sızladı. “Ölmeni istemiyorum.” Kesik kesik nefes aldım. Başım dönüyordu, kalbim patlamak üzereydi. Ellerim boşaldı, elimdeki silahın yere düşen sesini duydum. Yerde kanlar içinde yatan Victor’a baktım. “O öldü mü?”

Dört ona değil, doğrudan bana bakıyordu. “Öldü.”

“Nasıl?” Bu dünyanın en saçma sorusu olmalıydı sanırım.

“Sen öldürdün ya.”

Ona baktım hayretle. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Dünya bir şerefsizden kurtuldu. Boş ver.” Göz ucuyla Victor’un yerde yatan cansız bedenine baktı. “Planlarımızı bozdu pezevenk.”

“Şimdi...” Zorlukla yutkundum. “Ne yapacağız?”

“Onu köpeklerle yem etmeyeceğiz elbette,” diye mırıldandı. “Bir kürek alıp gömelim.”

Gözlerim belerdi. “Biz mi?”

“İstersen orduyu çağıralım? Cenaze töreni düzenleriz. Herkesin içinde de mikrofon alıp itiraf edersin hem.”

“Onu öldürdüm,” diyerek iç çektim. “Katil oldum ben...”

“Meşru müdafaa demeyi tercih ederdim,” diyerek iki adım atıp tam önümde durdu. “Katil değilsin, böyle düşünme. Dünyadan bir pisliği temizledin.”

“Ben eğer dışarı çıkmısaydım?” Sesim titredi. “Ölecek miydin?”

Altın hareleri kahverengi harelerime ilişti. Cevap vermeden bana uzun uzun baktı, ardından iç çekti. “Üşüyeceksin, sonra hasta olup başıma yine bela olacaksın. Yürü hadi.”

Benzinliğe doğru yürümeye başladık. Şimdi dikkat ediyordum ama burada kimse yoktu. Terk edilmiş olmalıydı sanırım. “Kameralar çalışıyor mu?”

“Tabii ki de hayır.”

Ön koltuğa geçtim ve çantayı çıkarıp arka tarafa bıraktım. Dört, birkaç yüz metre ilerideki alana doğru sürdü aracı ve Victor’un cesedinin tam yanında durdurdu.

Victor’un cesedi.

Benim eserimdi.

“Sen inme. Ben halledeceğim.”

Başımı onayla salladım. Üzerimdeki ışığı açıp aşağıya indi ve bagajda neden bulunduğunu anlamadığım küreği aldı. Küreği kolunun altına sıkıştırıp Victor'un cansız bedenini yolun kenarındaki toprak alana doğru götürdü. Ve en sonunda uygun bir yer bulup kazmaya başladı.

Onun Victor'u gömmesini izlememek adına başımı aşağıya eğdim ve uğraşmak için arabanın içerisine bakındım.

Babamın arabasını her zaman kurcalardım ve bu çok hoşuma giderdi. Aynısını şimdi yapsam bana kızmazdı herhâlde?

Torpedo gözünü açtım. İçerisinden bir başka silah, demir bir kutu vardı.

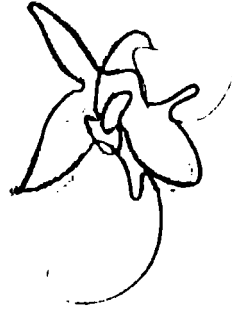
Demir kutuyu alıp kucağıma yerleştirdim ve içini açtım.

İçerisinde bir sürü şarj kablosu vardı.

Fakat tek bir şey farklıydı ve onu görmek kalbimi heyecanla çarptırdı.

Mustafa Kemal Atatürk'ün imzasının olduğu bir bileklik.

6. BAŞKA KOŞULLAR

Birinin yaşamına son vermenin nasıl hissettirdiğini bilmiyordum. O tetiği çekmiştim. Çekmiştim çünkü hayatımı borçlu olduğum birinin ölmesi, suçluluk duygusunun içinde boğulmama neden olurdu.

Çekmiştim çünkü o an kesinlikle öyle olması gerekiyordu.

Ve çekmiştim çünkü o görüldüğü kişi değildi.

Kimdi, bilmiyordum ama tanıdığım Yüzbaşı Robert olmadığı, saatler önce dokunduğum bileklik sayesinde kesinleşmişti.

İki ihtimal vardı.

Ya o bir Türk'tü.

Ya da demin tüm soğukkanlılığı ile Victor'u gömdüğü gibi bir Türk'ü öldürmüştü. Bileklik de kurbanına aitti.

İçten içe ilk ihtimalin olmasını istiyordum.

Sorular ve ihtimaller beynimin içerisini kuşatırken sessizlik ve yorgunluk üzerimize çörekleniyordu. Ben saatler önce birini kendi ellerimle öldürmüştüm. Parmaklarım yüzlerce kez tetiğe dokunmuş, gözlerim cansız hedefleri seçmiş, ellerimse nişan almıştı. Fakat ilk defa atan bir kalbi durdurmuştum.

Kim için?

Hangi ihtimal için?

Değer miydi? Bilmiyordum...

“Ne düşünüyorsun?” Sesiyle beraber odak noktamı değiştirdim ve ona baktım. Elllerinde iki kupa vardı ve beyaz olanını bana uzatıyordu.

Şu an sıcak bir şeyler içmeye ihtiyacım olduğu için elindeki kupayı aldım ve sert kahveden kocaman bir yudum alarak “Onu öldürdüm,” dedim bu gerçeğin canımı acıtmasını umarak.

“Karşı tarafa iyilik yapmış oldun. Sevinmelisin bence.”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Benim işim mikrofonla insanların duyuramadığı seslerini duyurmaktır. Elimde silah birilerini öldürmek değildi.”

“İnan bana, iğrenç herifin tekiydi.”

Bakışlarım ok gibi ona saplandı. “Nasıl bir yüzbaşınızı kaybettiğiniz için sevinirsin? Aklım almıyor. Aranız kötü olsa bile o sizin subayınızdı.”

Siyah kupasını kaldırdığında yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kahvesinden birkaç yudum aldı, ardından kupayı indirerek dümdüz sesle, “Belki de rakibimi elediğin için sevinmişimdir. Sonuçta yeni biri atanana kadar buralar bana kaldı,” dedi.

Kaşlarım çatıldı. “Sırf rakibin diye mi yani?”

“Aynen,” dedi omuz silkerek. “Kahveni soğutma. Üç kaşık şeker attım ama yine de sert oldu tadı.”

Gözlerimi kısarak “Yoksa beni öldürmek mi niyetin? Şekerle hem de?” diye sordum.

“Nasıl da bildin,” diyerek yalandan şaşırdı. Ardından ciddi bir tavırla iç çekti. “Bela mısın sen? Ciddi soruyorum. O tırdan hangi akılla indin? Sonraki tır ne zaman gidecek, bilmiyorum bile.”

“Öldürecekti seni.”

“Öldürsün, sana ne?” Kupasını sertçe sehpaye bıraktı. “Sen-ce ben onun gibi birinin çektiği silahtan kurtulamaz mıydım?”

Bir hareketime bakardı kolunun kırılması. Sadece tırın gitmesini bekledim.”

Ben de kupamı sehpaıa bıraktım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak “Ya kurtulamasaydın?” diye sordum öfkeyle. “Teşekkür etmek yerine hesap mı soruyorsun? Ödeştik işte! Sen beni, ben de seni kurtardım. Kabul et.”

“Kurtulurdum... Ama bundan sonra senin buradan nasıl kurtulacağını hiç bilmiyorum. Çok büyük aptallık yaptın.” Dik dik ona bakmayı sürdürdüm. Derin nefes alıp “Teşekkürler,” dedi birkaç saniye sonra. “Aptal kız.”

“Sensin aptal.”

Sırıttı. “Ölmemi istemiyordun hani?”

“Vefadandır o. Senle bir ilgisi yok.”

“Peki, öyle olsun.”

Aniden, “Türkçeyi ne kadar sürede öğrendin?” diye sordum. Onunla ilgili olan ihtimallerimi zihnimde tartmaya başlıyordum.

Kahvesinden bir yudum alırken kaşlarını havalandı. “Sorguda mıyım?”

“Zor bir soru muydu?”

“Hayır,” diyerek kupayı sehpanın üzerine bıraktı. Zaman kazanıyordu. Sorumu düşünüyordu besbelli. “Bir senede.”

“Bir seneye göre gayet iyisin,” dedim beğeni dolu gözlerle.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı ve tekrar kupasına doğru uzandı. Gergindi. Ve gerginliği hissedilecek kadar yoğundu.

“Atatürk’ü tanıyor musun, Dört?”

Gözlerimi kısarak onun ifadesini anbean izledim. Yüzünde tek bir mimik oynamadı fakat kupayı kavrayan parmaklarında bir hareketlilik görür gibi oldum. Tek yudum aldığı kahvesini tekrar sehpaıa bıraktı, ardından gözlerini bana dokundurdu. “Atatürk’ü tanımayan var mı?”

“Doğru, düşmanlarımızın daha iyi tanınması normal.”

“Hilal,” diye uyardı beni. Sanırım onunla düşman olduğumuz detayına değinmem pek de hoşuna gitmiyordu.

“Peki, sizin tarihinizde onun yeri ne? Merakımdan soruyorum. Mesleğim gereği bunu merak etmem bence oldukça doğal.”

“Anadolu’daki Ermeni nüfuzunu yok etti?”

“Siz defalarca benim ülkemin sınırları içerisinde katliam, terör yaptınız! Doğu Anadolu ve Çukurova’da Küçük Ermenistan kurmaya çalıştınız!”

Başını iki yana salladı. “Boş yapma.”

“Ne boş yapacağım?!” diye yükseldim. “Aç, araştır, oku. Neden 1909’u unutup yıllar sonrasını konuşuyorsunuz? Biz bağımsızlık mücadelesi verip her cephede savaşırken siz Anadolu’yu karıştırıyordunuz o sırada!”

“Dünya size inanıyor mu?”

Gözlerimi kıstım. “Dünya bize inansaydı ne anlamı kalırdı?” diye sordum. “Türk olmak, yalnız olmaktır.”

“Günlük tarih ve edebiyat dozumuzu aldık. Sırada ne var? Coğrafya?”

“Deliriyorsun değil mi?” Onun sınırlarını merak ediyordum. İhtimallerimden hangisini doğru çıkaracaktı ve ne zaman? “Karşımda bilgili ve her dediğine cevap verecek biri var çünkü.”

“Bu soruma cevap ver o zaman.” Gözlerini kısarak bana baktı sert bakışlarla. “Savaşı kim kazanacak?”

“Biz.”

“Savaşı kimse kazanmayacak,” dedi başını iki yana sallarken. “Anneler ve babalar yas tutarken hangi galibiyetten bahsediyorsun?”

Sırıttım. “Bizi kendinizle karıştırmayın. Azerbaycan’da şehit annesi tabut taşınırken ellerini havaya kaldırıp dans etti.

Oğlunun düğününde oynayamadı, şehadetinde oynadı. Bir baba, tek oğlunu şehit verip on oğlunu da vatan için feda edeceğini söyledi gururla. Bu insanları ölüm mü durduracak? Ölümle güçlendiler zaten! Hocalı ve 20 Ocak Katliamlarını yaşayan bir milleti ölüm mü korkutacak?”

Sessizce ayağa kalktı. “Uyuyalım artık. Odaya geç sen.”

Gözlerimi devirerek “Kaç tabii,” diye mırıldandım.

“Hilal!” Sesi sakın, kısık ama öfkeliydi.

“Dört!” Ona aynı şekilde karşılık vermekten zerre çekinmedim.

“Uyu lütfen,” dedi sabır dilenir gibi bir ses tonuyla. “Sabah erkenden çıkacağım. Victor da olmadığına göre evde kalabilirsin. Önümüzdeki tıra kadar idare edelim.”

“Tamam.”

Başka hiçbir şey söylemeden içerideki odaya geçeceğim sırada arkamdan, “İyi geceler, Türk kızı. Ve teşekkürler,” dedi. İsteddiği zaman gayet de kibar olabiliyordu demek ki.

Omzumun üzerinden ona baktım. “İyi geceler, yüzbaşı. Önemli değil.”

Ertesi sabah uyandığımda Dört yoktu. Ev ürkütücü bir sessizliğe gömülüydü. Uyanır uyanmaz kazınan midemin seslerine son vermek adına kendime bir sandviç hazırladım ve çay demledim. Ardından tüm evi didik didik aradım kanıt bulmak adına ama ev tertemizdi. Buranın ona ait olmadığı aşikârdı. Savaş döneminde yerleşmiş olmalıydı. Her şey oldukça köhneydi ve ona ait olmadığını düşündüğüm kocaman bir sandık vardı. Sandığın içerisinden bir kadına ait olması muhtemel olan örtüler çıkmıştı.

Halıların altını bile kaldırmıştım ama bileklik gibi bir delil bulamamıştım.

İhtimaller tüm gün zihnimde dönerken en son onun uyuduğu ve yatağını bile toplamadığı kanepede uyuyakaldım. Parfümünün kokusu beni mayıştırmış olmalıydı çünkü burnumu yasığına sürüyordum istemsizce. Parfümü gerçekten çok hoşuma gitmişti.

Geceye kadar gelmedi. Uyandığımda hava zifiri karanlıktı ve benim uğraşacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Babamı düşündüm bir süre. Beni arıyor muydu? Aklından hangi ihtimaller geçiyordu? Öldüğümü düşünmüş olabilir miydi?

Alp... O yüksek ihtimalle kendini suçluyordu. Yanımdan ayrılması gerektiğini düşünüp kendini yiyip bitiriyordur.

Peki... Görevimi kim üstleniyordu? Alp, Türkiye'ye dönmezdi, yeni bir gazeteci mi gelmişti acaba?

Ansızın bakışlarımın hedefi olan televizyonla şaşkınlığım büyüdü. Günlerdir burada duran televizyonu şimdi fark ediyordum resmen! Çalışıp çalışmadığını kontrol etmeliydim.

Duvara montelenmiş televizyonun fişi takılıydı. Altındaki dolaptan kumandayı aldım ve açtım. Çalışıyordu... Üstelik internet bağlantısı varsa YouTube'a bile girebiliyordum.

Şansıma kablolu internete bağlıydı. YouTube'a tıklayarak arama kısmına kanalımızın ismini girdim ve son haberlere baktım.

Dudaklarım aralandı.

Son haberlerin başlığı kalbimi sıkıştırırken canlı bağlantıya tıkladım hemen.

Gence şehrine füze atmışlardı. Sivillerin yaşadığı bir apartmanı tamamen yok etmişti füze. Arama ve kurtarma ekiplerinin çalışmalara başladığı enkazlarda birçok ölü ve yaralının olduğu söyleniyordu haberlerde.

Kanım dondu.

Gözlerimden akmak isteyen yaşlar kirpiklerimde donduğunda buz kestiğimi anlamam uzun bir süremi aldı.

Canlı yayını dikkatli bir şekilde izlerken orada kucakta götürülen küçük bir beden çarptı gözüme. Üzeri örtülmüştü ama bu bir çocuktü.

Çocukları öldürmüşlerdi.

Öfkem bir anda gözümü kararttı. Hışım la dün gece uyduğum odaya girdim ve bana verdiği silahı alarak tekrar salona döndüm. Elimdeki silahı tüm gücümle sıkarak onu beklemeye başladım.

Gözlerim ara sıra haberlere dalıyordu. Ailesini enkaz altında arayan kişileri gördüğüm an gözyaşlarım akmaya başladı. Bu kadar duygusal biri değildim ama neden kendimi durduramıyordum?

Şu an orada olmam gerekirdi. Şu an haykırarak dünyaya çağrı yapmam gerekirdi ama ben düşmanımın evinde ne zaman geleceğini kestiremediğim bir tırı bekliyordum. Ben... Düşmanım ölmesin diye burada kalmayı göze almıştım. Hata mı etmişim? Belki. Pişman mıydım? Şu an bu haberden sonra kesinlikle pişmandım.

Kilidin içerisinde dönen anahtarın sesini duyduğum an silahı bacağımın altında sakladım ama televizyonu kapatmadım. Koridorun ışığı açıldı önce, ardından gölgesini gördüm.

Bir dakika kadar sonra salona giriş yaptığında gözleri ilk bana, sonra açıkta olan televizyona ve izlediğim canlı yayına kaydı.

Yaşlı gözlerle ona döndüm. "Neden yaptınız bunu?"

"Hilal," diyerek masanın üzerindeki kumandayı kapıp canlı yayını durdurdu.

"Çocuklar öldü."

"Hilal..." Sesindeki tınıyı çözemiyordum. Belki de artık çözmek istemiyordum.

"Anneler öldü," dediğimde istemsizce hıçkırdım. Benim gibi annesiz kalan kaç çocuk olmuştu bu gece?

"İyi görünmüyorsun."

“İnsanlar öldü,” diyerek ona baktım. Öfkeli bakışlarımı ona kilitledim. “Buna nasıl izin verirsin?”

Karşımda durdu. “Benim ne suçum var?”

Gözüm daha önce böyle dönmemişti sanırım. Bacağımın altında sıkıştırdığım silahı aldım ve ayağa kalkarak onun üzerine yürüdüm. Şaşırmadı, irkilmedi. Silahı ona doğru doğrulttum, tam kalbini nişan aldım.

“Bu formayı giymen bir suç!” Var gücümle haykırıyordum. “Çocukları öldüren tarafta olman bir suç! Benim gözümün içine baka baka susman bir suç! Ben öğrenmesem asla anlatmayacağtın! Asla!”

Altın renkli hareleri korkusuzca yüzümde dolaştı, ardından elimde tuttuğum silaha odaklandı. “Beni vuracak mısın?”

“Bir yüzbaşıyı daha öldürmem karşı tarafa artı kazandırır ne de olsa. Değil mi?”

“Aynen,” dedi beni onaylayarak. “Her güne bir cinayet. Fena değilsin. Belki de sırf bunun için gelmişsindir. Gazeteci kimliği olan bir ajan olabilirsin. Sonuçta baban da bir tümgeneral.”

Dudaklarım aralandı. “Ne dedin?”

“Babanın kim olduğunu öğrenmeyeceğimi mi sandın? Ama seni hayal kırıklığına uğratacağım. Baban, seni aramıyor Hilal. Kaybolduğunun duyulmasını engelledi. Medyaya yasak geldi, kimse senin hakkında tek bir haber bile yapmadı. Hiç yokmuşsun, hiç o bölgede kaybolmamışsın gibi davranıyor şu an herkes.”

Silah tutan parmaklarım sıkılaştı. “Benim babam benden vazgeçmez.”

“Senin baban seni bu savaş için harcadı!” diye bağırdı bir anda. “Seni feda etti. İsteseydi bu meseleyi çok yukarılara taşırdı ve sağ salim teslim edilirdin üst düzey kurumlara. Oradan da evine dönerdin ama baban bunu yapmak yerine şu an bizimle savaşmayı seçiyor.”

Savaş kaybolmaktır.

Ben bu savaşta kayboldum.

Beni babam bile bulamadı.

Belki de hiç aramadı.

Çünkü savaşta zaafılara yer yoktur, var olması gereken tek şey taktiklerdir. Daha az can kaybı için herkes kendi yakınlarını feda edebilir.

Babam da belki beni feda etti ve bunun için ona asla kızmıyacağım.

“Onunla gurur duyuyorum,” dedim gözlerinin tam içine bakarak. “Beni feda edecek kadar vatanına bağlı olmasıyla gurur duyuyorum. Anladın mı? Küçük şımarık bir kız yok senin karşında! Yıllardır onlarca cephede mikrofonumla savaştım ben!”

Alayla, “Elindeki mikrofona benzemiyor,” diyerek tebessüm etti.

“Koşullar,” diye fısıldadım.

“Peki, o zaman,” dedi dümdüz sesle. “Babanın olduğu karargâhın koordinatları elimde. Tek bir emrime bakar karargâhın havaya uçması. Ne diyorsun? Sen babanın kızı mısın Hilal? Onun gibi feda edebilir misin sevdiklerini? O yürek var mı sende?”

“Ben... Babamın kızıyım!”

Başını onayla salladı. “Beni öldürdükten sonra ne yapacaksın?”

“Seni gömebilirim. Belki.”

Kaşları havalandı. “Çok incisin.”

Sinirle, “Benimle alay etme!” diye bağırdım. “Victor gibi tam kalbinden vurmam gerekiyor seni!”

Bu sefer alaylı ifadesi tamamen kayboldu. “Victor’dan bir farkım yok mu gözünde?”

Acımasızca, “Yok,” dedim. “Deminki tehdidinden sonra sen sadece düşmanımsın.”

Parmağım tetiğin üzerine geldi. Şu an tetiğe bassam tam kalbinden vururdum onu. Birkaç saniyede ölürdü.

Fakat tetiğe basmak yerine gözlerinden geçen ifadeleri izledim bir süre. Şu an bana onu öldürmek üzere olan bir kadınmışım gibi bakmıyordu. Bana... Çok farklı bakıyordu.

Ama bunun zerre kadar önemi yoktu.

O benim düşmanımdı.

Gözlerimi gözlerinden çekmedim ve tetiğe bastım. Gürültülü ateş sesi kulağıma doldu.

Kıpırdayacağını asla hesaba katmamıştım ama çok az sol tarafa kaydığında kurşun kolunu delmişti.

Tepkisizliğini sürdürdü. Şu an koluna bir kurşun yemesine rağmen canı hiç acımamış gibi davranıyordu. “Babanın kızymışsın gerçekten de. Ama unutma, ben asla senin kurşununla ölmem.”

“Geber,” diyerek elimdeki silahı bırakmadan yanından geçtim ve odaya girdim.

İçeriye girip kapıyı kapattığım an dizlerimin üzerinde yere düştüm. Babam gerçekten beni feda mı etmişti? Burada olduğumu biliyor muydu yani? Peki, ne için medyayı engellemişti? İtibarı için mi? Savaşın ortasında başka bir kaos çıkmaması için mi? Burada olduğumu bilen düşmanların ilgisini üzerime çekmek için mi?

Babam bana kıymış mıydı?

Ona asla bunun için kızamazdım... Ama gerçekten tek kızına, tek çocuğuna ve kalan son aile üyesine kıymış mıydı?

Bacaklarıma sarıldım. Silahı da yere attım. Demin onu tam göğsünden vurmuştum. Son anda sol tarafa kaymasaydı şu an salonda ölü bedeni olacaktı.

Ben... Her zaman babamın kızı olmuştum. Haklıydı. Bunu demin iliklerime kadar hissetmişim.

Victor'dan farksız mıydı peki gözümde? Onu da göğsünden vuracak kadar önemsiz miydi benim için?

Gözlerimi yumdum ve ölen çocukları düşündüm. Bu işte iyi ya da kötü, parmağı vardı. Hizmet ettiği tarafın yaptığı saldırının bedelini gayet de ödeyebilirdi.

Canıyla ya da kanıyla. Bu sefer sadece kanıyla ödemişti.

Şu an kolunda bir kurşun vardı. Tek başına kurşunu çıkarabilir miydi?

Kafamı şiddetle iki yana salladım. Bunu umursayamazdım. Beni babamın olduğu karargâhı yok etmekle tehdit etmişti. Ne hâli varsa görebilirdi. Beni ilgilendirmezdi.

Ama ya... Ya bunu gerçekten yaparsa?

Babam ve Alp oradaydı.

İbrahim, Hüseyin, Aydın ve daha nice askerler de aynı şekilde... Ya gerçekten koordinatları biliyorsa? Ya onlara zarar verirse?

Artık benim kim olduğumu biliyordu. Bunu kullanır mıydı? Beni teslim eder miydi?

Dakikalar sonra kapım yavaşça tıklandığında, "Ne var?" diye sordum sertçe.

Kısık ve yorgun sesle, "Kolumu sarar mısın?" diye sordu.

"Kanamadan ölmeni tercih ederim," dedim.

"Bunu istemediğini ikimiz de biliyoruz," dedi benim aksime oldukça sakin sesle. "Bu saatte birini buraya çağıramam. Yardım et."

Yerdeki silahı alarak belime sıkıştırdım, ardından ayağa kalkıp kapıyı açtım. Fakat beklemediğim bir manzarayla karşılaşmıştım. Üzerindeki formayı, askerî kazağım çıkarmıştı. Askerî kazağını koluna bastırırken alnından akan terler göğsüne doğru yol çiziyordu.

"Havlu bulamadım," diyerek açıkladı çıplaklığını. "Kusura bakma."

Cevap vermeden ışığı açık olan mutfığa doğru ilerledim. Masanın üzerinde ilk yardım çantası ve kolundan çıkardığı kurşun vardı. Kurşunu hiç inlemeden, ses çıkarmadan kolundan çıkarabilmesi sanırım acıya ne kadar dayanıklı olduğunu gösteriyordu.

Kolundan kurşun çıkaran birinin sargı yapamaması gülünçtü.

Sargıyı elime doladım ve, “Otur,” dedim komut verircesine.

Gözlerini üzerimden ayırmadan gelip sandalyeye oturduğunda, “Şu merhemi sürer misin?” diye sordu. Ona cevap vermeden masanın üzerindeki merhemi aldım, işaret parmağımla yaranın üzerine dokundurdum. Yarası çok kötü görünüyordu. Kurşunu çıkarmak için çok uğraştığı ve yarayı daha çok büyüttüğü belliydi.

Ona acımam gerekiyordu ama demin haberlerde gördüğüm enkazlardan sonra acıma duygum yok olmuştu sanki.

Kolunu sıkı bir şekilde sarmaya başladım. Yüzünü buruşturdu ama sesini çıkarmadı. Ona bakmıyordum ama onun bana baktığını hissedebiliyordum. Gözleri yüzümün her zerresinde gezinirken sabit ifademi bozmadım itinayla.

“Haberim yoktu,” dedi bir anda. Sesi sanki yıllardır uyku uyuyormuş gibi bitkindi. “Ben çocukların ölmesini istemezdim.”

Yutkundum ve sargıya düğüm attıktan sonra bir adım geri çekildim. “Şimdi farkımızı anladın mı, yüzbaşı?”

“Yüzbaşı deme bana.”

“Farkımızı,” diye tekrar ettim. “Anladın mı yüzbaşı?”

Derin iç çekti. “Sen ve ben farklı değiliz.”

“Sen çocuk katilleri için savaşıyorsun,” dedim hatırlatmak ister gibi.

“Haberim yoktu.”

“Bu seni aklamaz.”

“Hilal...”

“İsmimi söyleme,” dedim öfkeyle. “Sen buna layık değilsin. Beni babamla tehdit ettin. Belki de sırf bunun için yanında tutuyorsundur. Söylesene, kime teslim edeceksin beni? Hangi üstüne vereceksin? İmasını da yapmıştın ne de olsa. Bir üstün beni beğenirse yaşama şansım vardı hani...”

Bir anda ayaklandı, “Hilal!” diye bağırdı. “Saçmalıyorsun.”

“Ne?” diye bağırdım ondan daha yüksek sesle. “Babamın canıyla, karargâhı vurmakla tehdit eden, başkasının altına da yatır beni pekâlâ!”

Bağırıp çağırmasını bekledim ama bir adım geri çekildi. Altın renkli gözlerinden geçen kederi anbean izledim. Kurduğum cümleler onu üzmüş müydü? Neden? Ben sadece ihtimallerden bahsediyordum. Ondan her şeyi beklerdim.

“Daha dün gece ben ölmeyeyim diye o tırdan atladın. Victor’u öldürdün, ölmemi istemediğini söyledin. Şimdi bu kadar mıyım gözünde?” *Hayal kırıklığı*. Şu an gözlerinde kocaman bir hayal kırıklığı vardı.

Dudaklarımı ıslattım. “Unutmuşum. Dostum değil, düşmanım olduğunu unutmuşum. Ve o tırdan atlayarak hata yapmışım. Sen... Buna değmezmişsin.”

Gözlerini yumup açtı ve ardından bana baktı. “Seni o tıra bir daha bindireceğim. Değmeyen biri için birkaç gün daha burada kalmak zorundasın. Bunun için de özür dilerim.”

“İyi.”

Arkamı dönüp mutfaktan çıkacağım sırada, “Her şey için özür dilerim,” diye düzeltti cümlesini. “Babana zarar vermeyecektim. Gözünü korkutmak istedim.”

Ona doğru döndüm yavaşça. “Beni ölümle korkutamazsın. Bunu anla artık.”

“Anladım,” dedi anında. “Gözün dönmüş gibiydi. Sakinleşmen için yaptım.”

“Çocuklar öldü! Nasıl sakın kalabilirim?” Elimi yumruk hâline getirdim ve ısırdım sertçe. “Gecenin bir yarısı, insanların mışıl mışıl uyuduğu bir saatte apartmanların olduğu bir konuma füze attınız! Savaşın da bir adabı, ahlakı vardır! Gence, savaş bölgesi bile değildi üstelik.”

Kaşları çatıldı. “Bilmiyordum. Bilseydim...” Sustu.

“Bilseydin engelleyecek miydin sanki?” Histerik bir şekilde güldüm. “O kadar saçma ki şu anki durumumuz. Çocuk katillerine hizmet eden bir yüzbaşıya neden yakınıyorum ki?”

“Ben bir insanım!” dedi çileden çıkmış bir hâlde. Ayağa kalktı ve tam önümde durdu. Onun gözlerinin içine bakmak adına başımı kaldırdım. “Benim duygularım yok mu? Ben ister miydim böyle olmasını?”

“Bilmem... İster miydin?”

Bir adım daha attı. Çıplak göğsü göğsüme değdiğinde, “İstemezdim,” diye fısıldadı. Başını eğdi ve kulağıma yaklaştı. “Özür dilerim.”

Nefesinin sıcaklığı kulağıma ve yanağıma çarparken, “Ne için?” diye sordum. Geri çekilmesini bekledim ama çekilmedi. Ben de inat ederek kıpırdamadım.

“Gördüklerin için,” dedi haberleri kastederek. “Söylediklerim için,” diye devam etti. “Asla gerçekleştirmeyeceğim tehditlerim için. Her şey için çok özür dilerim.”

Başımı dik tuttum. “Kabul etmiyorum.”

Dudakları kulağıma daha çok yaklaştı. “Özrümü kabul etmezsen... Bu gece uyuyamam.”

“Uyuma... Gece seni tam alnının ortasından vurmayacağı-mın garantisi mi var?”

Keyifsiz bir şekilde güldü ve nefesi yine tenime çarptı. “Sen beni öldürecekse, bunu gözümün içine bakarak yaparsın. Uy-kudayken değil.”

“Bana çok güveniyorsun sen,” diyerek başımı iki yana salladım. Kaşlarım havalandı. “Güvenme.”

Yüzünü yüzümün hizasına getirdi bu sefer de. Yine... Olmaması gereken yakınlıktaydı. “Güvenirsem ne olur?”

Gözlerimi gözlerine kilitledim. “Seni vururum.” Elimi kaldırdım ve işaret parmağımla çıplak göğsüne dokundum. Parmağımlı kalbinin attığı göğsüne bastırırken, “Tam buradan vururum. Tereddüt dahi etmem,” dedim kendimden emin bir sesle.

“Hak edersem bir gün gerçekten,” dedi ve yutkundum. “Vur beni. Tam buradan.” Elini elimin üzerine koyunca avucum göğsüne yaslandı.

Önce ateş gibi yanan teninin sıcaklığını, ardından kalbinin şiddetli atışlarını avucumda hissettim ansızın.

“Yine son anda kaçmayasın?”

Alay dolu tavrıma karşılık ciddiliğini bozmadı. “Hak ettiğimi bilsem kıpırdamaz, o kurşunun kalbimi delmesine izin verirdim, Hilal. Senin elindeki silahtan çıkan kurşun, benim hayatıma son vermeyecek. Çünkü asla bunu hak ettiğim bir durum yaşanmayacak.”

Gözlerim yanmaya başladı. Elim göğsünden çekilmezken hâlâ çok yakındık. Bunun beni rahatsız etmesi gerekirdi ama tuhaf bir şekilde rahatsızlık duymuyordum. “Senden nefret etmeme izin ver.” Soluklandım. “Bu doğru değil.”

“Demin durdurmak istediğin bir kalbe şu an dokunman mı doğru olmayan?” Cevap vermedim. “Nefesini kesmek istediğin birinin nefeslerini hissetmek mi? Söyle... Doğru olmayan ne?” Altın hareleri gözlerimden çekilmemekte ısrarcıydı. “Beni öldürecek kadar gözün dönmüş olabilir ama sen benden nefret etmiyorsun. Bunu kabullen artık.”

Elimi göğsünden çekmek istedim, buna izin vermedi. Kocaman eli, elimin üzerine bir yorgan gibi örtülmüştü sanki.

“Benim bir kalbim var, Hilal.” Sustu. Gözlerimin tam içine bakmayı sürdürürken, “Ben bir insanım,” diye devam etti. “Bir çocuğun ölümüne sevinmem. Bir çocuğa düşmanlık besleyemem. Peki, neden başkalarının günahlarını sırtlanmak zorundayım?”

Yine ona cevap vermedim.

“Bana sırf düşmanınım diye inanmıyorsun, değil mi? Başka biri olsam bu sözlerim senin için bir anlam ifade ederdi. Belki de...” Sustu yine.

Sorgu dolu ifadeyle, “Belki de?” dedim. Neden devam etmemişti?

“Düşmanın olmasaydım... Bana karşı farklı hisseder miydin?” Sorusu, beni bozguna uğrattıncı dudaklarımın aralanmasına engel olamadım. Şaşkın ifademi izledi, ardından, “Başka koşullarda tanışsaydık bir şansımız olur muydu?” diye devam etti.

Tenim karıncalanmaya, kalbim ritimlerini şaşırmaya başladı. Tepkilerimi kontrol etmek adına kaşlarımı çattım ve ciddiyetimi takındım. “Ne saçmalıyorsun?”

Kalbinin üzerine yaslanan elimi kavradı ve tuttu. Parmakları elimi sardı, etkisi tüm içimde deprem gibi hissedildi. “Başka koşullarda, başka bir şekilde var olsaydık?”

“Realist ol. Şu an hangi konumdayız, hatırla.”

“Şu an,” diye fısıldadı ve bakışları aşağıya kaydı. Göğsünün üzerinde, kenedi duran ellerimize baktı. “Bu konumdayız?”

“Yüzbaşı!”

“Dört,” diye düzeltti beni. “Bana Dört de... Ve bir kereliğine realist olma. Hayalperest ol. Hayal kurmak da mı yasak?”

“Sen,” dedim ok etkisi yaratacak bir ses tonuyla. “Benimle bir hayal kuramazsın.” Oysa tıra binmeden önce onun bizim üniformamızı giydiğini hayal eden bendim.

“Başka koşullarda?”

“Elimi bırak,” dedim sert sesle.

Fakat elimi bırakmak yerine, parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve kenetli olan ellerimiz aşağıya indi. Beni biraz daha kendine çekerken yine göğsü göğsüme değdi. “Hoşuna gitmediğini söyleme... Başka koşullarda bana şans vermeyeceğini iddia etme. Hiç olmazsa hayal kurmama izin ver.”

“Elimi bırakmazsan bu sefer seni alnının ortasından vururum!”

“Eğer istemediğini bilsem...” Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. “Sana parmağımın ucuyla bile dokunmazdım. Ama hislerimde yanılmam. En az bir kere bile olsa hayalimi kurdun. Başka koşullar ihtimalini düşledin. Bundan eminim.”

“Oturup burada seninle boş boş hayaller kurmayacağım,” diyerek parmaklarımı parmaklarından çektim ve elini bıraktım. Bir adım geri çekildim ve iki elimi havalandırarak “Bize bak,” dedim. “Oluru var mı? Yok. Olamaz. Ben bu formayı taşıyan birini düşleyemem, bu bana yakışmaz.”

“Şu an forma yok üstümde?” Haklıydı. Üstü tamamen çıplaktı, altında da siyah bir eşofman altı vardı ama bu durumumuzu asla değiştirmiyordu.

“Dalga geçme benimle,” diyerek gözlerimi devirdim. “Haberleri izleyeceğim. Gözüme gözükmeye.”

Arkamı dönüp salona doğru ilerlediğimde beni durdurmadı bu sefer. Gidip kanepeye oturdum ve demin büyük ihtimal onun duraklattığı canlı yayını izlemeye devam ettim.

Kayıplar daha fazlaydı.

Gözlerimi yumup açtım, tüm gücüm kayboldu o an. Gözlerimden akan yaşlar öfkemi, sinirimi, acımı, endişelerimi taşırmaya başladığında kendimi sıkamadım. Ağladım.

Kendimi saklamaya gerek duymadan ağlamaya başladığımda ağır adımlarla yanıma geldi. Ona bağırp çağırmak için hazırlanırken hiç beklemediğim bir şey yaptı ve ben bu sefer de bozguna uğradım.

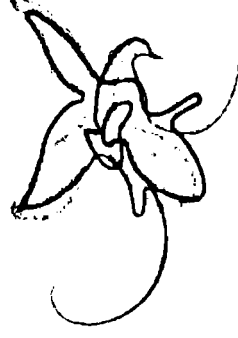
Önce sehpaye oturdu, ardından elindeki peçeteyle gözlerimden şiddetli bir nehir gibi akan yaşları sildi.

“Ağlamamı istemiyorum.” Ona döndüğümde, “Çocukların ölmesini de istemiyorum,” diye devam etti. “Bu savaşı da istemiyorum. İnan bana.”

Cevap veremediğimde gözyaşlarımı silmeye devam etti. “Özür dilerim... Yemin ederim, önceden bilseydim engellemek için elimden gelen her şeyi yapardım. Bilemedim.”

“Beni yalnız bırak...” Bana doğru uzanan elini kucağına koyarak onu kendimden uzaklaştırdım. “Lütfen.”

Başını ağır ağır salladı ve ayağa kalkarak “Peki,” dedi sadece. Sessizce salondan çıkarken tekrar televizyona döndüm ve gözümü bir saniye bile olsun ekrandan ayırmadan enkaz çalışmalarını izledim.

7. MASALLARA İNAN

“Yüzüme bakmayacak mısınız?” Sorusunu duydum ama duymamış gibi davrandım. Sandviçimden yemeye devam ederken boş bakışlarım mutfağın dolaplarında geziniyordu.

“Victor’u arıyorlar her yerde. Bazıları savaştan kaçtığını düşünüyor.” Tepkisizliğimi sürdürmeye devam ettiğimde iç çekti. “Böyle yapma.” Onu yok sayıyordum ve sanırım bu da hiç hoşuna gitmiyordu.

Sandviçimin son parçasını da ağızıma attım, ona bakmadan suyumdan içtim ve ayaklanıp mutfağın çıkışına doğru ilerledim. Dünden beri yaptığım tek şey YouTube’da canlı ve en son haberleri izlemektir. Sabaha karşı uyuyakalmıştım kanepede. Uyandığımda oturur pozisyonda değildim. Ben uyurken beni kanepeye yatırmış, çoraplarımı çıkarıp üzerimi örtmüştü.

Özrünü kabul etmezsem bu gece uyumayacağını söylemişti ve sanırım uyumamıştı.

Kendisi bilirdi. Özrünü kabul edemezdim.

Peşimden gelirken salonun ortasında durup beni izledi bir süre. Ardından, “Seni yanımda götürmem gerekiyor albayın yanına,” dedi sakın sesle. “Ortalardan kaybolman okları bize çevirebilir.”

Başımı onayla sallarken, “Benden şüpheleniyorlar,” diyerek karşımdaki koltuğa oturdu. “Sonuçta Victor’un ölümü en çok

benim işime yaradı. Şu an tüm gözler üstümde ve gizemli kuzenim ya da sevgilim ortalarda yok.” Her detayına kadar konuyu açacaktı sanırım onu onaylayana kadar.

“Tamam,” dedim kısık sesle. “Seninle gelirim.”

“Kolumu sorduğun için teşekkürler,” dedi kinayeyle. “Tüm gece acısa da idare ediyorum.” Neden böyle duygusal davranası tutmuştu birden? Bugün gözüme oldukça nahif görünüyordu. Sanki dokunsam ağlayacaktı.

“Ne tatlı canın varmış.”

Kaşları havalandı. “Kalbimi nişan alıp ateşledin!” *Bir de bayıl istiyorsan, Dört.*

Omuz silktim. “Ölmedin ki.”

“Ha yani ölseydim?”

Başımı ona doğru çevirdim, gözlerimizi aynı hizaya getirdim. “Ben babamın kızıyım. Tehditlerle bastıramaz, sevdiklerimin canıyla tehdit edemezsin. Bunun bedeni canınsa canın, kanınsa kanın. Bedel ödedin, bir daha yaparsan yine ödersin.”

Tek kaşı havalandı ve bilmiş ifadeyle beni süzdü. “Dün eğer gerçekten isteseydin beni öldürürdün.”

“Dün seni öldürmek istedim ve kalbini nişan aldım. Bunu inkâr edemeyiz.” Dudaklarımı ıslattım. “Fakat haklısın. İkinci kurşunu sıkabilirdim, sıkmadım.” Neden ikinci kurşunu sıkmadığımı ben de bilmiyordum asla.

Gözlerini gözlerimden bir saniye bile çekmeden, “Neden?” diye sordu.

Umursamaz tavırla, “Hevesim kaçtı,” diye yanıtladım sorunu.

En sonunda pes ederek ayaklandı. “Hazırlansan iyi olur. Birazdan çıkarız.” O çoktan hazırды. Yedek forması vardı ve dün kanlar içinde olan formasını çöpe atmıştı gözlerimin önünde.

Kolundaki sargıyı değiştirmemiz gerekiyordu ama bunu ona ben teklif etmeyecektim. Bu tavrımı sürdürmem ikimiz için de en doğrusuydu. Son kez göz ucuyla haberlere baktım, ardından ayaklanarak odaya geçtim. Bana aldığı siyah dar pantolon ve gri kazağı üzerime geçirdim. Havaalar gitgide daha da soğuyordu. Bu yüzden bana askerî, ölçülerime uygun kalın mont getirmişti. Montu da üzerime giydim, siyah beresini başıma taktım.

Odadan çıkıp kapının önündeki botlarımı ayağıma geçirdim. O sırada yanıma vardı, botlarını giymeye başladı.

“Hava soğuk.”

Konu açmaya çalışıyordu resmen ama bu numaralara kanmayacak, ona istediğini vermeyecektim.

Cevap vermemekte belirttiğimde sesli bir şekilde nefes aldığını işittim. Umursamadan daha önce kıldığım kapı kolunu aşağıya çektim ve kendimi dışarıya attım.

Soğuk dağ havası ciğerlerime dolmaya başladı. Hava gerçekten de buz gibiydi. Bu soğukluğu en son Kars'ta yaşamıştım.

Sabaha karşı yağın yağmur her yeri çamur yaptığı için adım atar atmaz botlarım kirlendi ama bunu umursamadan zırlı araca doğru ilerledim. Kapıyı ben varmadan açmıştı, kendimi anında ön koltuğa attım ve kemerimi bağladım.

O da gelip sürücü koltuğuna yerleştğinde yola koyulduk. Nereye gittiğimizi asla bilmiyor ve sorgulamıyordum.

“Sana dün dediklerim için mi bu suskunluğun?”

Bana önceki gün dedikleri... Tüm gece zihnimde dönüp doluşmuştu, yalan değildi. Ama enkaz çalışmalarının olduğu canlı yayınlara daha çok odaklandığım için ara sıra unutuyordum.

“Demin durdurmak istediğin bir kalbe şu an dokunman mı doğru olmayan? Nefesini kesmek istediğin birinin nefeslerini hissetmek mi? Söyle... Doğru olmayan ne? Beni öldürecek kadar gözün

lönmüş olabilir ama sen benden nefret etmiyorsun. Bunu kabullen ırtık."

"Düşmanın olmasaydım... Bana karşı farklı hisseder miydin?"

"Başka koşullarda tanışsaydık bir şansımız olur muydu?"

"Hoşuna gitmediğini söyleme... Başka koşullarda bana şans vermeyeceğini iddia etme. Hiç olmazsa hayal kurmama izin ver."

"Eğer istemediğini bilsem... Sana parmağımın ucuyla bile dokunmazdım. Ama hislerimde yanılmam. En az bir kere bile olsa hayalimi kurdun. Başka koşullar ihtimalini düşledin. Bundan eminim."

Başımı camdan dışarıya çevirip çoktan terk edilmiş evleri izledim. Burası neredeyse harabeye dönmüştü. Pencere çerçevelerini, kapıları bile söküp götürmüşlerdi.

"Tarih bilgimi bir kenara bırakıyorum," dedim aniden. "Karabağ göçmenleri ile konuştuğumda inekleri, tavukları besleyerek ve serbest bırakarak evlerini terk ettiklerini anlatmışlardı bana. Kapılarını kilitlemiş, bahçe kapısını dahi kapatmışlardı." Başımı ona çevirdim. "Neden biliyor musun? Çünkü birisi kendine ait evi terk ederken böyle davranır. Bir gün geleceğini bilir. Ama sizinkiler... Neredeyse evin tuğlalarını bile sökerek götürecekler. Ayrıca YouTube'da gördüm, köpekleri ağaca bağlı bırakıp gitmişler, tavukları aç bırakmışlar. Çünkü onlar da biliyor geriye dönüş olmadığını. Buranın gerçek sahibi değil, otuz yıldır işgalci olduklarını onlar da biliyor."

İç çektim. "Ben hiçbir çocuğun burnunun dahi kanamasını istemem. Hangi dine, ırka mensup olursa olsun. Bu savaşta hangi Ermeni çocuğunun kılına zarar geldi?" Gözlerimi yumup açtım. "Dün kaç kişi hayatını kaybetti Gence'de?"

"Daha açıklanmadı," dedi sessizce.

"Neden açıklanmadı?"

Yutkundu. "Enkaz çalışmaları sürüyor," diye devam etti.

“Enkaza dönen bina nasıl bir bina peki? Askere mi ait, polise mi?”

“Sivillere,” dedi kısık sesle.

“Sivillere,” diye tekrar ettim. “Ailelere... Kadınlara, çocuklara ve yaşlılara.” Acı bir tebessüm kondu dudaklarıma. “Hocalı’yı yeniden yaşatmak mıydı niyetiniz?”

“Hocalı’da ben yoktum,” dedi beni yatıştırmak ister gibi.

“Ama bu bizim konumumuzu değiştirmiyor!” diye bağırdım. Konum... Dün bana dediği kelimeydi. Başka koşullar, şu anki konumumuz. Bunların önemi yoktu, anlamıyordu. “Sen bir tarafsın, ben de bir taraf! Bunu anla artık ve bir daha benim üstüme gelme. Ben düşmanımla olmam! Ben düşmanıma farklı duygular beslemem! Ben Türk’üm ve buna asla leke sürmem! Evet, seni ölümden kurtardım. Çünkü ben borçlu kalmayı sevmem! Ödemek içindi, canını umursamıyorum.”

Son cümlem yalandı ama o kadar iyi oynamıştım ki gözlerindeki hayal kırıklığı bana inandığını gösteriyordu.

Sessiz kaldı. Ben yerime sinerken soğuk havaya rağmen camı açtı ve derin nefes aldı. Başımı tekrar cam tarafa çevirdim ve bir süre daha harabeleri izledim.

Karargâhın olduğu tarafa değil, başka bir tarafa döndük. Ve birkaç dakika sonra arabayı üç katlı bir binanın önünde durdurdu. Seri bir şekilde maskemi taktım. Artık sadece gözlerim açıktaydı. Önce kendisi indi, ardından gelip benim kapımı açtı. Araçtan yavaşça inerken gözlerim etrafta dolaşıyordu.

Kapıda bekleyen askerler Dört’e asker selamı verirken, “Önden geç,” dedi Rusça Dört. Önden ilerlemeye başladığımda ise oldukça yakınımdan yürüdü. “Victor’la ilgili soru sorabilirler. Yüz ifadeni sabit tut.”

Başımı onayla salladığımda kapıyı tıklattı ve beklememi işaret ederek içeriye girdi. Bir dakika kadar sonra, “Ekaterina,” diye çağırdı beni. “Gelir misin?”

İçeri girdiğim an gözlerim masanın başında oturan albaya ve yanındaki eşi Ani’ye takıldı. Ani ile gittiğim kutlama yemeğinde tanışmıştık ve bizi Dört’le sevgili sanıyordu. Albayla ise henüz tanışma fırsatı bulamamıştım.

“Merhaba.”

“Demek o ünlü Ekaterina sensin,” dedi saçları bembeyaz olan albay. Eşine bakarak gülümsedi. “Ani senden bahsetti.”

Rahat ve doğal davranmak adına, “Ünlü olduğumu bilmiyordum,” dedim alayla. “Çok memnun oldum.”

“Oturun lütfen,” diyen albay, Dört’le bana koltukları işaret etti. Ben anında oturdum, Dört ise ayakta kaldı. Albay ona bakarak “Çok disiplinli,” diye mırıldandı memnun bir tınıyla. “Ekaterina, nasıl gidiyor? Seni en kısa zamanda Rusya’ya göndermek için birkaç kişiyi arayabilirim.”

“Korkutucu,” dedim sahte bir endişeyle. “Ama şu an dönmem doğru olmaz.”

“Neden?” Ani’nin sorusuyla ona döndüm. “Ben yarın Gürcistan’a gideceğim, oradan da Avrupa’ya!”

“Şu an gitmek doğru gelmiyor.”

Albay bana beğeni işareti yaparak “Aferin sana,” dedi. “Senin gibi gençlerden keşke daha fazla olsaydı.”

Tebessüm ederek ona baktığım sırada, “Victor kayıp,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Onu en son ne zaman gördün?”

“Karargâhta,” diye yanıtladım sorusunu. “Birkaç gün önce. Oldukça gergindi, pek konuşamadık.”

Albay, “Gergindi demek?” dedi ve sırtını deri koltuğuna yasladı. “Büyük ihtimalle kaçtı. Fakat ölmüş de olabilir. SIHA’lar sürekli bu bölgede uçuyor.”

“SİHA vurmuş olsaydı haberimiz olmaz mıydı?” diye sordum ilgiyle. “Belki de karşı tarafa esir düştü?”

“Olabilir,” dedi albay düşünceli tavrıyla. “Çok kaçağımız var. Bunun raporunu üstlerime vermem mümkün değil.”

“Şu an durumlar nasıl peki? Hadrut’tan sonra?”

Albayın dümdüz bakışları bana dokundu. “Kötü,” dedi iç geçirerek. “Hadrut’tan sonra Şuşa’ya doğru ilerleyecekler ama konum olarak biz üstünüz.”

“Nasıl yani?” diye sordum sanki bilmiyormuşum gibi.

Albay iki elini havalandırdı, birini daha yukarıda tuttu. Yukarıdaki elini göstererek “Burası Şuşa. Her tarafı kayalık, doğru dürüst yol bile yok yukarıya çıkmak için,” diye açıkladı. “Tanklar o yolu gelene kadar hepsi tek tek vurulur. Görüş açısı tamamen bizde çünkü.”

“Yani tek yol...”

“Tırmanmak,” dedi albay. Ve ardından güldü. “O da mümkün değil. Tırmanmaya kalkışsalar, yine üstten vururuz hepsini.”

Kendimi gülmek için zorladım. “Geri çekilecekler yani en sonunda.”

Albay bana göz kırptı. “Aynen.” Birkaç saniye bana bakıp “Maskeni çıkarsana,” dedi.

“Rahatsızım biraz,” dedim anında. “Size de geçmesini istemem.”

“Bir şey olmaz bize,” diye belirttiğinde göz ucuyla Dört’e baktım. Kaşları çatık ifadeyle albaya baktı, ardından bana dönüp gözlerini yumup açarak onay verdi. Maskemi yavaşça indirdiğimde albay ve Ani yüzümü incelediler büyük bir hevesle.

Ani, “Çok güzelmişsin,” diyerek bana gülümsedi. “Umarım çok mutlu olursunuz.”

“Teşekkürler,” dedik Dört’le aynı anda.

“Sizi daha fazla tutmayalım,” dedi albay. “Görüşmek üzere.”

“Tanıştığıma memnun oldum,” diyerek ayaklandım ve arkamı dönerek kapıya doğru ilerledim. Dört de peşimden gelirken binanın çıkışına doğru ilerledik.

Gerginliğini hissedebiliyordum ve bu beni de geriyordu. Binadan çıktığımız an en az on asker önümüzü kesti. “Yüzbaşı, albayın emriyle sizi sorguya götüreceğiz.”

Sanki bunu bekliyormuş gibi, “Önce onu eve götüreyim, sonra gelirim,” dedi. Sesi ürkütücü derecede sakindi.

Asker, “Yüzbaşı,” diye ısrar etti. “Mümkün değil. Tutuklusunuz ama size saygısızlık yapmak istemiyoruz. Zorluk çıkarmayın.”

Dört, ağzını açıp itiraz edeceği sırada diğer asker bir anda belindeki tabancayı çıkardı ve benim alnıma doğrulttu.

Namlunun ucunda beni gördüğü an Dört kelepçelemesi için askere ellerini uzattı.

Bu kadar önemli miydi benim canım onun için? Teslim olacak kadar mı? Şaşkın bakışlarla Dört’e döndüğümde sadece dudaklarını kıpırdatarak “Korkma,” dedi Türkçe.

Korkmuyordum.

Korkmak benim lüğatimde yoktu.

İstiklal Marşı’nın ve babamın bana öğrettiği ilk şeydi korkmamak. Şimdi de bunu benden o talep ediyordu.

Dört’ün eline geçirilen kelepçesinin sesi kulaklarımı tırmaladığında bu onu son görüşümmüş gibi hissettim bir an. Ona ne olacaktı? Bana ne olacaktı?

Alnıma nişan al asker silahı indirirken, “Geçin arabaya,” dedi Rusça. Dediğini yaparak askerî yeşil arabaya bindim. Şu an onlara direnemeyeceğimin gayet bilincindeydim. Ne yaparsam yapayım tek başıma hiçbir şansım yoktu. Dört bile bunu kabullenmişti.

Beni gerçekten eve mi götürüyorlardı?

Eğer kimliğimi öğrenmişlerse bana hiçbir şey yapamazlardı çünkü bu bambaşka savaflara yol açardı. Bir gazeteciye zarar ve-

remezlerdi alenen ama bunu gayet de gizli bir şekilde yapma ihtimalleri vardı. Fakat her şey bir kenara... Ona ne olacaktı? Ne ile yargılanıyordu? Victor cinayeti miydi? Yoksa beni barındırmıydı suçu? Eğer konu bensem... Bir Türk'ü evinde barındırmanın, onu kuzeni ve sevgilisi olarak insanlara takdim etmenin bedelini nasıl ödeyecekti? Dahası işlediğim cinayet onun üzerine mi yıkılacaktı?

Eğer sadece cinayetle yargılanırsa dert değildi ama konu bensem vatan hainliğinden müebbet yerd.

Araba binaların olduğu sokaktan geçerken Dört'ün bindirildiği araç sağ tarafa döndü ve gözden kayboldu. "Onu nereye götürdüler?"

Yanımda oturan asker, "Sorguya," dedi sabit tonla.

"Ya ben?"

"Evinize."

Sonrasında kendi dillerinde konuşmaya başladılar ve hiçbir şey anlamadığım için bakışlarımı kucağıma indirdim.

Tam iki dakika sonra araç ani frenle durduğunda alnım ön koltuğa çarptı sertçe. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve etrafıma baktım. Askerler anladığım kadarıyla küfürler etmeye başladılar ve araçtan indiler. Aynı anda karşıımızdaki siyah Mercedes'in içinden çıkan maskeli adamlar askerlere ateş etmeye başladı.

Başımı eğerek kendimi kurşunlardan korumaya çalıştım. Fakat uzun sürmedi. En fazla bir dakika süren silah sesleri kesildi, ardından kapım açıldı.

"İn aşağıya," dedi maskeli bir adam Rusça. Aksanı çok iyiydi, Rus olduğu çok belliydi.

İkiletmeden aşağıya indiğimde beni Mercedes'e doğru götürdü. Omzumun üzerinden askerlere baktım, hiçbirini öldürmemişlerdi. Üçünü de kolundan, bacağından vurmuşlardı.

Demek ki hedef bendim. Onlar değil.

Mercedes'in arka koltuğuna bindirildim. İki maskeli adam öndeydi, beni getiren kişi de yanımda oturuyordu. "Siz kimsiniz?"

"Dilimizi de biliyormuş," dedi sürücü koltuğundaki. "Eğlenceli olacak bu iş."

Tebessüm ederek "Rus İstihbaratı neden beni yakaladı?" diye sordum. Yanımdakinin gözleri belerdi ama belli etmemeye çalıştı şaşkınlığını. "Maskeleriniz, mükemmel aksanınız, askerleri öldürmemeniz açıklıyor her şeyi."

"Sen neden olduğunu söyleyeceksin," dedi yanımdaki adam. "Türk İstihbaratının eli Karabağ'a kadar uzanıyor mu?"

Türk İstihbaratını hafife alıyorlardı sanırım.

Ajan olduğumu sanıyorlardı üstelik. "Ajan değilim."

"Herkes öyle söyler," diye geçiştirdi beni. "Rus zulmü nedir, öğrenmelisin. Sonra da bakalım aynı şeyi söyleyecek misin?"

"Rus zulmü nedir, biliyorum. Çeçenistan bunun en büyük örneği değil mi?"

Çeçenistan dediğim an her üçünün donduğunu hissettim. Hiçbir şey söylemeden başımı cama doğru çevireceğim sırada yanımdaki, "Gözlerini kapatacağım," diyerek siyah göz bandı çıkardı. Omuz silktim ve ona karşı koymadım. Göz bandını başımdan geçirdi ve burnumun üzerinde sabitledi.

Tamamen karanlığa gömüldüğümde sırtımı yavaşça geriye yasladım.

Tam olarak neyi öğrenmek istediklerini merak ediyordum. Beni ajan sanıyorlardı. Gazeteci kimliğimden haberdar olmamalarına imkân yoktu. Öyleyse... Babamın da kim olduğunu öğrenmişlerdi.

Bir siyasi krizin eşiğindeydik ve bunun tek sebebi yanlışlıkla o tünele düşmem, sonrasında Dört'e elimi uzatmamdı.

Babamın başını çok büyük belaya sokmuş olmalıydım. Tek derdi bu savaşı kazanmaktı ama kaybolmam tüm dengeleri altüst etmişti.

Korkmayacaktım.

Küçükken babam arabasını yıkatmaya beni de götürürdü. Bir keresinde beni arabada bırakıp gitmişti ve o kocaman yıkama hortumunun beni tamamen yutacağını düşünmüştüm. Korkudan deli gibi ağlarken araba hortumun içinden çıktığında babama sıkıca sarılmış ve, "Korktum," demiştim içli içli.

Kollarından çıktığımda kocaman elleri omuzlarımı sardı. "Korkmayacaksın," dedi. Sesi... Sesi dünyanın en güvenli limanı gibiydi. "Sen kimseden, hiçbir şeyden korkamazsın." Omzumdaki ellerinin sıcaklığını hissettim. Elleri... Dünyanın en korunaklı eviydi sanki. "Kimseye sırtını yaslamayacaksın, kimsenin kollarında teselli beklemeyeceksin. Güçlü olacaksın, tamam mı?"

Başımı onayla salladım. Ne demek istediğini anlamasam da, "Tamam," dedim.

Kimse bana güçlü ve cesur olmamın bedelinin bu kadar ağır olduğunu söylememişti.

Bu muydu bedeli? Gözümde bir göz bandıyla karanlığa mahkûm olmak, bilmediğim bir yere gitmek miydi?

Dört, kadar merhametli olmayacakları belliydi. Peki, bana ne yapacaklardı? İşkencelere razıydım ama bana dokunmalarına katlanamazdım.

Eğer bana dokunurlarsa babamın bahsettiği o gücüm kaybolurdu.

Babama annemin bizi gökyüzünden izleyip izlemediğini sordüğümde, "Bilmiyorum," demişti düşünceli sesle. "Masallara inanmıyorum ama izliyorsa umarım gülümsüyordur."

Babam masallara inanmıyordu.

Babam masallara inanmama izin vermiyordu.

Babam bana başucumda geceleri masal değil, *Nutuk* okumuştur. Beni küçük yaşımda bu vatan için eğitmişti bir asker gibi.

Anne...

Beni izliyorsan eğer üzülme.

Korkmuyorum ki ben. Korkamazdım. Babamın kızıyım ben, onun gibi cesur davranmaya mecburdum.

Senin kızın olmak isterdim, anne. Senin gibi narin, kırılgan, hassas. Ama babam buna asla izin vermedi. Ona şu an minnettardım ama. Çünkü senin kızın olsaydım dayanamazdım bu yaşadıklarına ama onun kızı olmak her koşulda hayata tutunmama neden oluyordu.

Babama, "Bana masal anlat," dediğim geceyi hatırlıyordum. Hayranı olduğum Son Mohikan¹⁰ kitabı ve çizgi dizisinin görselinde neuresim takımı almıştı annem bana. Yorganımı göğsüme kadar çekip kirpiklerimi kırpiştirarak babama bakıyordum.

"Masallara inanma," dedi babam. Babama neden bu kadar benziyordum? Gözlerimiz, dudaklarımız, yüz çizgilerimiz... Aynıydık. Ben, onun bir kopyasıydım sanki. "Hayat masallardan çok daha farklı bir yer ve tutunman için gerçekleri öğrenmen gerekiyor."

"Gerçekler ne?"

"Tarih kitapları," dedi babam.

"Ama onlar çok zor!" Dudaklarımı sarkıtarak ona bakmıştım ama ifadesinde zerre değişiklik yoktu.

"Hayat gibi," dedi babam. "İnan bana, hayat daha zor. Ve sen en zora alıştırıcaksın kendini. Hiçbir kuvvet seni alt edemeyecek böylece."

¹⁰James Fenimore Cooper, tarafından yazılmış kahramanlık konulu bir eserdir. İlk kez 1826 Haziranı'nda basılmıştır. (c.n.)

Gözlerim dolmaya başladı. “Bir kerecik masal okusan olmaz mı baba?”

“Olmaz,” dedi. “Bugün uyu, yarın Osmanlı tarihini okuruz beraber. İyi geceler, kızım.”

“İyi geceler, baba.” Her ne kadar sen masallara inanmasan da benim masalımın kahramanı sendin, baba.

O gittikten sonra içeriye annem gelmişti. Annem sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. “Sana masal okumamı ister misin, kuzum?”

Annesinin kuzusu Hilal.

Babasının savaşçısı Hilal.

Ben hangisiydim?

“Hayır,” dedim anneme. Kaşlarımı çattım ve başımı yastığa gömdüm. “Ben masallara inanmayacağım.”

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve bana karların içerisinde donsam bile içimi ısıtacak bir gülümsemeyle baktı. “Masallara inan...”

“Neden, anne?”

“Çünkü senin hayatın da bir masal aslında. Masallara inanmazsan nasıl yaşarsın kendi hayatını?”

“Anne, beni seviyor musun?” diye sordum alakasız bir şekilde.

“Tabii ki seni seviyorum,” diyerek saçlarımı okşadı. Dokunuşu içimdeki tüm güzel duyguları şaha kaldırdı. “Sen bizim biricik kızımızsın. Baban ve ben, seni çok seviyoruz.”

Gözlerimi gözlerinden ayırmadım bir süre. “Babama benzemezsem beni sevmez. O yüzden ben onun gibi olacağım. Ama sen beni her koşulda seversin, biliyorum. Masallara inanmayacağım anne. Lütfen, masal kitaplarımı köydeki çocuklara yollar mısın? Görmek istemiyorum hiçbirini.”

“Hilal...”

Konuşmasına müsaade etmedim. "Birbirimizin düşüncelerine saygı duymamız gerektiğini sen söylemiştin."

"Peki," diyerek saçımdan öptü ve ayağa kalktı. "Tatlı rüyalar."

Rüyalarım pek de tatlı olmadığı için, "İyi geceler," diye karşılık verdim ona.

Babama benzemiştim beni sevsin diye.

Anneme benzemeye hiç çalışmamıştım çünkü küçükken bile annemin beni koşulsuz seveceğinden emindim.

"Geldik, kıpırda!" Kâbustan uyanır gibi irkildiğimde geçmiş anılarım kayboldu, gerçekliğin tam ortasına düştüm. Adamlardan biri koluma girip beni arabadan indirdi, ardından kolumdan çıkmadan yürüttü beni.

Toprak bir zeminde kısa bir süre yürüdük, ardından beton bir zemine ayak bastım. "Sandalyeye bağlayın!"

Bir sandalyeye oturdum, ardından ellerimle ayaklarımı bağladılar. "Kimsin?" dedi sürücü koltuğunda oturan kişinin sesi.

"Biliyorsun."

"Kimsin?" diye tekrar etti öfkeyle. Sessiz kaldığımda bacaklarıma sert bir tekme geçirdi. Dişlerimi sıktım bağırmmamak için. "Türk İstihbaratına mı çalışıyorsun?"

"Hayır," dedim hemen.

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı diğeri.

İç çektim. "Cevaplarıma inanmayacaksınız sormayın, fişimi kesin." Şu an babam bile görse bu cesaretimi aptallık adlandırırdı sanırım.

"Nasıl geldin buraya?" Rus İstihbaratını gerçekten abartıyorlardı sanırım.

"Yürüyerek," dedim sinirle.

“Bize doğru dürüst cevaplar ver!” Tekrar bacağıma sert bir tekme yediğimde boğazıma kadar gelen inlemeyi bastırdım.

Öksürüp, “Ajan değilim,” dedim. “İnanmayacaksınız boşuna sorgulamayın çünkü cevabım değişmeyecek.”

“Birkaç gün aç kal, sonra da bakalım bu kadar direnebilecek misin?” Ayak sesleri uzaklaşmaya başladığında beni bırakıp gittiklerini anladım.

Anne... Burası çok karanlık.

Sen, karanlıktan korkardın. Her zaman koridorun ışığını açık bırakırdın. Babam sana kızmak isterdi ama kızamazdı. Hatta ışığa tahammülü olmamasına rağmen lamba açık bile uyurdu.

Anne... Ölüm beni korkutmuyor. Çünkü sadece ölüm dindirecek sana olan özlemimi.

Ama ya babam? Onu tek bırakmak istemiyordum.

Anne... Babam ve ben senden sonra çok yalnız kaldık. Ben de gidersem babam ne yapardı?

Anne... Sanırım babam burada olduğumu bilmesine rağmen hiçbir şey yapmıyor. Beni değil, savaşın gidişatını düşünüyor.

Ve ben ona kızamıyordum.

Tıpkı senin gibi. Sen de ona hiç kızamazdın, anne.

Dakikalar geçti. Arkamda birleşen ve kalın bir ipile bağlanan kollarım sızlamaya başlıyordu. Düşünemiyordum. Daha doğru-su düşünmek istemiyordum. Beni askerler eve götürecekti ama istihbarat kaçırmıştı. Peki ya o? Sorguya gidebilmiş miydi?

Başımı iki yana salladım. Şu an tek düşünmem gereken kendimdim. Ama zihnimden bir türlü kovamıyordum onun başına bir şey gelmesi ihtimalini.

Albay, onun Victor’u öldürdüğünü düşünüyordu. Bu yüzden o sorguya götürülmüştü ve askerler de beni Dört’ün evine

bırakacaktı. Fakat yolda pusuya düşmüştük ve Rus İstihbaratı almıştı beni.

Demek ki Rus İstihbaratı'nın benim hakkımda bildikleri gizliydi. Yani burada olmam hâlâ medyaya düşmemiştir. Öyle olsaydı hiç şüphesiz albay beni bırakmazdı.

Dakikalar, saatlere dönerken susamış ve acıkmıştım. Bazen gelip geçen adım seslerini işitiyordum ama onun dışında etraf sessizdi.

Fakat birden gıcırdayan kapının sesini duydum. Adım sesleri geliyordu ve birisi bana doğru yürüyordu. Ardından arkamda bir hareketlilik sezdim. Yabancı ses, “Şşt,” dedi sadece ve bir anda ellerimdeki ipleri kesti, ardından ayaklarımı çözdü. Gözlerim hâlâ kapalı olduğu için kim olduğunu göremedim. Fakat o ayaklarımı çözerken sağ tarafıma bıraktığı bıçağın sesini duymuştum.

Hiç beklemediği bir anda, gözlerimi açmasına bile müsaade etmeden bıçağı elime aldım ve ona doğru savurdum. “Kimsin?” Bıçağın ona temas ettiğini hissettiğimde geri çekildim hemen.

“Ah!”

Bir adım daha çekildim ve gözümdeki bandı açtım. Fakat yüzünde bir kar maskesi vardı. Baştan aşağı siyahlar içindeki bu adamın gözleri de simsiyahtı ve yüzünü görmememe rağmen bir Rus'a benzemediğinden emindim.

Bıçağı havaya kaldırdım ve ona doğrulttum. Göğsünü sıyırmıştım. “Kimsin?”

“Bir dost,” dedi ve kara gözlerini gözlerime kenetledi. Rusçası aksanlıydı.

“Benim dostum değilsin.”

“Dört'ün dostuyum,” diye açıkladı durumu. “Hemen buradan çıkmamız lazım. Beni takip et.”

Kaşlarımı çattım. “Sana neden güveneyim?”

“Şu an başka seçimin yok,” dedi dümdüz sesle. “Benimle gel, pişman olmayacaksın.”

“Dört nerede?”

Derin nefes alıp “Onu da kurtaracağız,” diye yanıtladı sorumu. “Takip et şimdi beni.”

“Peki, sen kimsin?” Tekrar ettiğim soruma karşılık gözlerini devirdi.

“*Yedi* derler.”

@kitapyurdu2

8. AY PARÇASI OPERASYONU

Ölümden korkmuyordum.

Küçükken bir ağacın tepesine tırmanıp dut toplarken düşmekten korkmamıştım. Çok koştuğumda terleyip soğuk su içip hastalanmaktan korkmamıştım. Kendimden büyük çocuklarla kavga ettiğimde yaralanmaktan korkmamıştım.

Ama... Adımın, soyadımın lekelenmesinden korkuyordum.

Ben her ne kadar bir tümgeneral kızı olsam da bunu asla kullanmayı kabul etmemiştim. Hep kendim okumuş, çalışmıştım. Öğrenciyken babamdan tek kuruş almamak için iki işte birden çalışırdım. Gündüzleri kasiyerlik, geceleri editörlük ve çevirmenlik yapardım. Babama bile eğmemiştim ben başımı.

Hilal Uluant adını ben kendim yaratmışım, babam değil.

Sektörün en çok teklif alan, en önemli işlerinin verildiği gazetecilerinin başını çekiyordum ben ve bunu sadece kendime, cesaretime, azmime borçluydum. Adı bile geldiğinde herkesin ürkütüğü, asla gitmek istemediği bölgelerde aylarca yaşamıştım bu iş için. Bomba ve çığlık sesleriyle uyanmıştım geceleri, ambulansın o iç acıtan sesi asla dinmemişti, şehirlerde her daim savaş sinyali olan o ses yankılanmıştı.

Ölümden korkmuyordum.

Ölümden sonra kötü anılmaktan korkuyordum.

“Şu an burada ölsem beni hain sanmalarından korkuyordum. Benden sonra babamın sorgulanmasından korkuyordum.

Yanımdaki maskeli ve kara gözlü adam, “Sana bir şey yaptılar mı?” diye sordu bozuk Rusçasıyla.

“Hayır.” Dudaklarımı ıslattım. “Hangi dili iyi biliyorsun? Rusça berbat!”

“İngilizce, Ermenice, Arapça, İtalyanca, İspanyolca, Türkçe. Rusçayı geliştirmeye çalışıyorum.”

“Türkçe konuşalım,” diye mırıldandım. “İstihbaratçısın o zaman sen? Bir asker bu kadar dil bilmez.”

“Şu an burada seninle kariyerim hakkında konuşurken alnımın ortasından kurşun yemek istemiyorum.”

Gözlerim belerdi. “Ne güzel konuştun be!” Gülümsedim. “Türkçe konuşmak çok güzel değil mi? Övsene memleketimin dilini!”

“Yürü,” dedi sadece. “Arkamda dur.”

“Korkmana gerek yok,” dedim rahatça. “Ruslar en çaylak ajanlarını göndermiş beni almaları için. Abartmıyorum! Saçma sapan sorular sordular, birkaç tekme attılar. O kadar.”

Gözlerini devirdi, silah tutan sağ elini önümüzde tutarak ilerledi. Onun bir adım gerisinde durarak “Bana da silah ver. Kullanabiliyorum,” dedim ciddi tavırla.

İkiletmeden belindeki tabancayı çıkarıp bana uzattı. Tabancanın emniyetini açıp onun gibi elimi kaldırdım ve her an gelecek bir tehlikeye karşı kendimi korumaya aldım.

“Kusura bakma, seni bıçakladım demin.” Dünyanın en basit şeyinden bahsediyormuş gibi olmama sinirlendiğini hissettim.

Öfkeyle derin bir nefes aldı. “Tam göğsümden!”

Ona bakarak gülümsedim. “Ölmedin ama çok şükür.”

“Çattık ya!”

Dışarıdan adım sesleri geldiğinde, “Üç dediğimde sağ taraftaki koridora koş. Arkana bakma,” dedi kısılan sesiyle.

“Bir...” Adım sesleri yakından geliyordu. “İki...” Adım sesi daha da yaklaştı ve kapının hemen dışında durdu. “Üç...” Arkama bile bakmadan dediği gibi karanlık koridor boyunca koştum. Birkaç saniye sonra silah seslerini duydum ama durmadım. En sonunda dediği demir, paslı kapının tam önünde durdum.

Birisi geldiğim koridora girmiş ve koşuyordu.

Silahı karanlığa doğrulttum ve parmağımı tetiğe getirdim.

Karanlıktan çıkan, baştan aşağıya siyah giyen, kara gözlü ve Dört’ün dostu olduğunu iddia eden Yedi’yi gördüğümde silahımı indirip yavaşça kapıyı açtım.

Kapının tam önünde eski bir araba vardı. Başıyla arabaya atlamamı işaret ettiğinde seri bir şekilde ön koltuğa bindim ve kemerimi bağladım. O da sürücü koltuğuna yerleşti ama kemer aklına bile gelmedi.

“Şey.”

“Ne?”

“Kemer?”

İnanmazcasına bana döndü. “Cidden mi?”

“Kemer, hayat kurtarır.” Ardından geride bıraktığımız depoya baktım. “Öldürdün mü adamları?”

“Ben adam öldürmem,” diye yanıtladı sorumu anında. “Etkisiz hâle getirmek için yaralarım.”

“Ajan prensibi falan mı bu? Beni kaçırانlar da askerleri öldürmedi çünkü.”

“Hayır,” dedi kısaca. Fakat hemen ardından fikrini değiştirdi ve durumu açıkladı. “Ajanlar bazı kategorilere bölünür. Tetikçiler vardır mesela içimizde. Öldürmek sırf onların görevi.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Senin de kod adın rakamla Dört’ün de öyle. Demek ki aynı gruptansınız. Dört’ün sadece asker olduğunu sanıyordum ama demek ki ajanmış. Ermenistan’ın gizli biriminden misiniz?”

“Çok soru sordun. Soru yok.”

“Sen nesen? Tetikçi olmadığına göre?”

Gözünü yoldan ayırmadan, “Ben liderim,” diye yanıtladı sorumu.

“Havalısın,” dedim ve derin nefes aldım. “Onu nasıl kurtarmayı düşünüyorsun?”

“Her zaman bir planım vardır,” dedi kendinden emin bir tavırla. “Kan kaybediyorum, eczane bulup şu yaramı kapatalım, sonrası kolay.”

“Dikiş gerekiyor mu?”

“Gerekse bile şu an sırası değil.”

“Dört nerede?”

“Karakolda.”

Gözlerim belerirken, “Onu karakoldan mı alacağız?” diye sordum. “Bunu kimseyi öldürmeden yapamazsın. Bana mı güveniyorsun? Tetikçi değilim!”

“Tetikçimiz var.” Cebinden bir kulaklık çıkardı ve kulağına takarak dokundu. “Sekiz? Aras ve On Sekiz’in konumuna ne kadar var?” Sekiz ve On Sekiz de kesinlikle kod adıydı ve Yedi isimli bu kişi Türkçe konuşmayı tercih ediyordu artık. Dört, Rusçayı anadili gibi konuşuyordu ama Yedi yeni yeni öğreniyordu. İkisinin de ortak noktası sanırım Türkçeyi anadilleri gibi konuşmalarıydı.

Tuhaflardı.

“Sorun yok,” dedi Yedi. “Hayır, vurulmadım. Nabzım ve tansiyonumu kontrol etme her dakika başı! İyiyim.”

Nabızı ve tansiyonunu biliyordu telefondaki kişi.

Yedi iç geçirerek “Bıçaklandım,” dedi kısık sesle. “Kanamam var ama iyiyim.”

“Sinirlendirme lan beni. Sensin acemi! Beklemediğim birinden geldi darbe.” Göz ucuyla bana baktığında ona gülümsedim. Sonuçta gözlerim kapalıydı ve onun beni kurtarmaya geldiğini bilemezdim. Bu, beni suçlu yapmazdı. “İlerideki kısık far ışıklı araç onların mı?” Yedi’nin, telefondaki kişiye sorduğu soruyla önüme baktığımda dediği aracı gördüm. Yedi, kulaklığını çıkarmadan, “İn, araç değiştiriyoruz,” dedi.

Onunla beraber aşağıya indim, seri bir şekilde aracın arka koltuğuna geçip oturduk. Aracı bir kadın kullanıyordu, bunu direksiyonu tutan ince parmaklardan anlamıştım. Önde de heybetli bir adam vardı. Hepsi kar maskeleri takmıştı.

Heybetli adam, “Maskeyi tak,” diyerek bana da kar maskesi uzattı. Hiçbir şey söylemeden dediğini yaptım. “Durumu iyi gibi,” dedi. Dört’ten mi bahsediyordu? “Değerleri normal.”

“Güzel,” dedi sadece Yedi. Eliyle göğsünü tutuyordu. Canı acıyordu ama bunu belli etmemek için direndiği her hâlimden belliydi.

“Kes sesini,” dedi Aras kulaklığında konuşan kişiye. Bu, onun kod adı mı yoksa adı mıydı bilmiyordum. “Eczaneye gidiyoruz.”

“Tansiyonun düşüyor, Yedi,” dedi kadın endişeyle. “Sıkı tutunun.” Bunu dedikten hemen sonra arabayı kelimenin tam anlamıyla uçurdu. Karanlık, bomboş bir yolda araç son hız giderken midem bulanmaya başlıyordu.

“İyi misin?” diye sordum Yedi’ye dönerek.

Başını aşağı yukarı salladı. “Sorun yok.”

“Sorun var!” diye bağırdı bir anda kadın. “Nasıl bu kadar tedbirsiz davranırsın? Kahraman değilsin sen! Yeleksiz nasıl gidersin o depoya? Delik deşik olabilirdin!”

“Bana bağırma!” Yedi, kadına sesini yükseltmedi ama ses tonundan ben bile ürktüm. O... Gerçekten bir liderdi.

Tuhaf olan şey onların hepsinin benim yanımda bile Türkçe konuşmasıydı. Ya bana çok güveniyorlardı ya da... Türk olabilirler miydi? Rus İstihbaratı, Türk İstihbaratı'nın peşinde olmasının nedeni belki de onlardı. Peki, ya Dört? Dört de Karabağ'a sızan bir ajan olabilir miydi?

Şu an bu sorularımı dile getirmenin asla zamanı değildi çünkü bıçakladığım ve hayatımı kurtaran kişinin kanaması vardı. Diğer hayatımı kurtaran kişi ise tutuklanmıştı. Önceliğimiz kesinlikle benim sorularım değildi.

En sonunda bir köye vardığımızda, “Eczane ne tarafta?” diye sordu On Sekiz. Telefondaki ve kod adı Sekiz olan kişi ona eczanenin yerini belirttiğinde sağ tarafa döndük ve toprak yolda hızımızı azaltarak ilerledik.

“Dikiş gerekli olabilir.” On Sekiz'in sesi çok kaygılıydı.

“Dikeceğiz gerekirse!” Aras ise gergindi.

Aras ona bağırdığı an, “Ona bağırma,” dedi Yedi sakın sesle. “Ve evet, gerekirse dikeceğiz On Sekiz. Bu ilk yaramızmış gibi davranma.”

On Sekiz, “Ama ilk defa elimiz, kolumuz bu kadar bağlı!” diye haykırdı. Ses tonu kulaklarımı tırmalıyordu. “Üstelik bu kol ve karın boşluğu değil. Göğüs! Ben dikemem!”

O sırada Yedi'nin bedeninden titreme dalgası geçti. Kan kaybettiğçe üşüyor olmalıydı. Gözleri de gitgide kapanıyordu.

“Yedi?”

On Sekiz ona seslendi ama cevap yoktu.

Elimi uzatıp kolundan onu dürttüğümde, “Hı?” diyerek uyandı.

“İyi misin?”

Yüzünü görmesem bile gülümsediğini hissettim. “Korkma, ölmem. Vicdan azabı çekmeyeceksin.”

Aras’ın kocaman bedeni arka tarafa döndü, ardından, “Sen mi bıçkladın onu?” diye bağırdı inanmazcasına.

Yedi, “Ona hiç bağırma!” dediğinde dilimi yutmak üzereydim. Bu ortam çok gergindi ve beni de geriordu. *Dört neredeydi?*

“Seni nasıl bıçaklar?”

“Kasten olmadı,” diyerek durumu açıklamaya çalıştım. “Gözlerim kapalıydı ve onu Rus ajanı sandım.”

“Sekiz, ne dedin? Dört’ü vurmuş mu?” Kulaklığındaki kişi her şeyi nereden biliyordu?

Aras’ın karanlığa rağmen gözleri parladı öfkeyle. “Dört’ü vurdun mu?”

“Evet.” Bu sefer omuzlarımı dikleştirdim. “O hak etti ama.”

Yedi, alnını koltuğa yaslayarak güldü.

Dört’ü vurmam mı hoşuna gitmişti, yoksa bunu itiraf etmem mi?

Tuhaf biriydi.

Arabayı durdurduğumuzda Aras anında aşağıya indi ve eczaneye girdi. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde Yedi’nin kapısını açarak “İçeride pratisyen bir doktor var. Yarayı dikebilir. Aşağıya in,” dedi ve onu kolundan tutarak yere indirdi.

“Sen,” dedi Aras ve On Sekiz’e baktı. “Onun yanında kal ve yaralanma.” Yüzümü buruşturdum istemsizce. Benimle alay ediyordu resmen.

Aras, Yedi’yi içeriye götürdüğünde sırtımı geriye yaslayarak gözlerimi kapattım. Yedi iyileştikten hemen sonra Dört’ü almaya gidecektik sanırım. Peki... Ondan sonra ne olacaktı? Ben şu an neredeydim? Ne yapıyordum? Hangi devlete, hangi kuruma hizmet eden insanlarla beraberdim? Ve dahası onlara güvenebilir miydim?

Dakikalar sonra arabanın kapısının açılma sesi kulağıma düğünde Yedi yanıma oturdu. Hızla ona döndüğümde soru sormama bile fırsat tanımadan, “İyiyim,” dedi. “Merak etme. Yeterince zaman kaybettik, şimdi doğruca karakola.”

“Karakolda en az kırk kişi varmış.”

Aras, başını On Sekiz’e çevirdi. “Hallederim ben.”

Kırk kişiyi öldürmekten bahsediyor olmalıydı ama nasıl?

“Binanın sağ tarafında Dört. Sol tarafı patlatırım,” dedi sanki sorumu duymuş gibi.

“Riskli. Ona zarar gelebilir,” dedi Yedi.

“Başka çare yok,” dedi On Sekiz.

“Yeteri kadar zaman kaybettik. Uzun sürecek bir çatışmaya giremeyiz. Hemen onu alıp güvenli eve geçmemiz gerekiyor.”

Siz kimsiniz, diye bağırmana ramak kalmıştı ama önce onu kurtarmalarını bekleyecek, sonra hepsinden hesap soracaktım.

On Sekiz, arabayı seri bir şekilde toprak yoldan çıkardı. Bir kadın olarak araba kullanmasına hayran kalmıştım. Ben araba kullanırken oldukça paranoyak bir ruh hâline bürünürdüm ama onun hiçbir şey umurunda değildi. Sanki arabaya kanat takmıştı ve havada süzülüyormuşuz gibi hissettiriyordu. İnanılmaz derece profesyoneldi.

Dakikalar sonra bir ormanlık alanın içerisindeydik. Sağ tarafımızda ışıkları yanan karakol vardı. Aras arabadan indi ve bagajı açarak muhtemelen patlatıcıları hazırladı. “Nasıl yapalım?” diye sordu hâlâ bagajda işine devam ederken. Muhatabı Yedi’ydi.

“Dört’ün nerede olduğunu tekrar teyit et, Sekiz.”

Sekiz birkaç saniye sonra ona cevap verdiğinde, “Sağ tarafta,” dedi Yedi. “O zaman sol tarafı patlatalım.”

“Patlamadan hemen sonra sağ tarafa baskın yapıp Dört’ü alalım.”

Aras, “Sen, Dört’ü al. On Sekiz sizi korusun. Ben de etrafı temizleyeyim,” dedi duygusuz bir sesle. Temizlik dediği büyük ihtimal karakolu taramaktı.

Herkesin kod adı rakam ve sayıydı ama onunki neden farklıydı?

Ne demişti Dört? *Acılarımızla kodlanırsınız*. Onun acısı ne olabilirdi? Aras Nehri mi?

“Onu ne yapacağız?”

Aras’ın sorusuyla omzumun üzerinden arkaya baktım. “Benim bir adım var.”

“Hilal burada uslu uslu bizi bekleyecek.” Yedi bunu doğrulamak ister gibi gözlerimin içine baktı. “Değil mi?”

“Hayır,” dedim onu hiç bekletmeden. “Silah kullanmayı biliyorum.”

Aras homurdandı. “Orasını anladık. Dört’ü vurmuşsun ne de olsa.”

“Yedi’yi de bıçakladı,” dedi On Sekiz hatırlatmak ister gibi.

“Dört hak etti,” diye tekrar ettim.

“Hak etmedi,” dedi baskın bir ses tonuyla Aras. Bana gıcık mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu? Sanki her an elindeki M4A1’le¹¹ beni kurşuna dizecekmiş gibi hissediyordum.

Yedi daha sakın bir tınıyla, “Seni riske atamayız,” dedi. “Burada kalman en mantıklısı.”

Başımı şiddetle iki yana salladım ve aşağıya indim. Demin bana verdiği tabancayı inceledim. SAR 9 SP. Özel görevler için yapılmış bir tabancaydı. Babamda görmüştüm ilk bu tabancayı. Şarjör kılavuzu vardı, gözlerimi hedeften ayırmadan şarjör değiştirme imkânı yaratıyordu bu da.

¹¹Amerikalı Colt firması tarafından geliştirilmiş M16 piyade tüfeğinin Karabina versiyonudur. (c.n.)

Sağ elimde sıkıca tuttuğum tabancaya bakarak “İyi seçim,” diye mırıldandım beğeni dolu sesimle. Ardından Aras’a döndüm. “Ben yaralayacağım, sen öldürürsün.”

“Bana emir mi veriyorsun sen?”

“Hayır, olacakları söylüyorum.”

Aras sabır dilenir bir nefes çekti. “Yedi,” dedi sadece.

Yedi, “Hilal,” diye uyardı beni ama ses tonu oldukça yumuşaktı. “Yelek giy.”

Aras ona döndü şaşkınlıkla. “Bizimle mi geliyor? O çatışmaya giremez!”

“Eğitilmiş,” dedi Yedi onu yatıştırmak ister gibi. Sanırım gerçek bir liderdi, herkesle orta yol bulmaya çalışıyordu. “Faydası dokunabilir.”

On Sekiz, “Ama ya ona zarar gelirse?” diye sordu. Arabadan inmiş, bagajdan M4A1 alıyordu. Şimdi de benim canımdan mı endişe ediyorlardı yani?

Yedi, “Onu koruyacaksınız,” dedi emir verircesine. “Önceliğiniz onun canı. Unutmayın.” Başka hiçbir şey demeden kara gözlerini Aras ve On Sekiz’e dikti. Bu sefer aralarında anlamadığım bir bakışma geçti.

Öncelikleri neden benim canımdı?

SAATLER ÖNCE

Zamir (Yedi)

“Komutanım,” diyerek uydu telefonu kulağıma yaklaştırdım.

“Durumlar nedir?”

Halil Uluant’ın yorgun ama güçlü sesine karşılık yutkundum zorlukla. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama saklamanın da doğru olmayacağını bilincindeydim.

“Dört sorguda. Yüzbaşı Victor’un ölümünde baş şüpheli. Ve büyük ihtimal hain olduğuna dair şüpheleri de var.”

Halil Uluant’ın sessizliği ölüm gibiydi.

Saniyeler sonra, “Ya o?” diye sordu. Bu sefer bu soruyu bir komutan olarak değil, baba olarak verdiğinden emindim.

“Askerler onu Dört’ün kaldığı güvenli eve götürecekti ama yolda pusuya düştüler.” Derin nefes alma ihtiyacı hissettim. “Rus İstihbaratı almış, komutanım. Arıyoruz her yerde, bulacağız onu.”

“Kim olduğunu biliyor mu Ruslar?”

“Onu Türk ajanı sanıyorlar büyük ihtimalle, komutanım.”

“Konuşturana kadar işkence uygulayacaklar.”

“Onu bulacağız. *Ay Parçası* operasyonunu ben devralıyorum izninizle, komutanım. Önce onu, ardından Dört’ü alacağız.”

“*Ay Parçası* operasyonu sende,” dedi ve iç çekti. “Zamir...” Sustu. “Yedi,” diye düzeltti kendisini. “Maske tak onun yanında yoksa seni anında tanır. Dört’ü kurtarana kadar durumu ona açıklamayın.”

“Emredersiniz, komutanım.”

“Sen benim askerim değilsin, Zamir,” dedi bir anda. “Sen benim canım dostumun emanetisin.” Gözlerimi yumdum özlemlerle. Birinin babamdan bahsetmesi içimdeki o hasreti her defasında körüklüyordu. “Ben de kızımı size emanet ediyorum.”

Bu sefer, “Merak etme, Halil amca,” dedim. “Onu sağ salim bulacağım.”

“Çok hırçındır, sinirlidir, dikbaşlıdır. Dikkat et, kim olduğunuzu öğrenene kadar sizin başınıza bela açabilir.”

“Bize emanet.”

“Size emanet,” diye tekrarladı. “Hepiniz benim evlatlarımsınız. Her biriniz sağ salim dönün.”

Kararlı bir sesle, “Başaracağız,” dedim. “Ve döneceğiz.”

“Bundan kuşkum yok.”

“Görüşürüz, Halil amca.” Gülümsedim görmese bile. “Görüşürüz, paşam.”

“Görüşürüz, evlat.” O da gülümsemiş olmalıydı. “Görüşürüz, Yedi.”

Halil Uluant... Babamın en yakınlarındandı. Babam şehit düştüğünde benimle beraber tabutunu taşımıştı Halil amca. Babamdan sonra her daim beni koruyup kollamıştı, sürekli ilgilenmişti. Sadece benimle de değil, gizliden gizliye annemle de ilgilendiğini biliyordum. Bizi yalnız bırakmamıştı asla.

Ve şimdi onun kızı kaçırılmıştı Rus İstihbaratı tarafından. Hilal’i hatırlıyordum. Cenazede onun kanalı ve başka kanallar fotoğraflarımızı, videolarımızı çekerken kavga çıkarmıştı. Özellikle benimle annemin önünde patlayan flaşları geri püskürtmüştü. Hakkımızda yazılan tüm haberleri bizzat o düzenlemişti ve her şeyle ilgilenmişti.

O gün yanıma geldiğinde başını yerden kaldırıp gözlerimin içine bakmamıştı ama. “Başın sağ olsun,” dediğinde bile sesi titriyordu. Gözlerinden akan yaşları görmesem de hıçkırıkları sayesinde anlamıştım hüngür hüngür ağladığını.

“Vatan sağ olsun.” O gün bu cümleden başka hiçbir şey diymemiştim. Sesim hiç olmadığı kadar boğuk, kısık ve çatallıydı.

Hilal ise, “Vatan sağ olsun ama,” diyerek burnunu çekti. “Babalarımız da sağ olsaydı keşke.” Başını hâlâ yerden kaldırmıyordu.

Gözlerim Hilal’e kaydığında, “Senin baban hayatta,” diye mırıldandım.

“Ölümün kıyısında dolaşıyor o da.”

“Başını neden kaldırmıyorsun?”

“Utaniyorum,” dedi ve tekrar burnunu çekti. “Sen bizler için babanı demin toprağa gömdün. Nasıl yüzüne bakarım arsızca?”

O an gözümünden akan damlayı görmedi asla. “Bu, babamın kendi tercihiydi.”

“Onu tanıyordum,” dedi Hilal hıçkırıklarının arasında. “Daha geçen hafta nefes alıyordu yanımda. Çay içip babamın dedikodusunu yapıyorduk. Şimdi bu toprağın altında olmasına inanamıyorum.”

“Ben de inanamıyorum,” dedim. Sesim gitgide daha da çatallı bir hâl alıyordu. “Kolu bedeninden ayrıldı demin onu mezara koyarken. Babamın kolunu tuttum... Bu anı ömrümün sonuna kadar unutamam.”

Hilal’in hıçkırıklarını bastıran ses annemin haykırıışlarıydı. Komşularımızın kollarında feryat etmeye başladığında soluğu onun yanında aldım. Annem haykırarak “Zamir,” dedi. “Nasıl dayanacağım?”

“Anne...” Hıçkırığımı yuttum.

“Zamir,” diyerek annem başını omzuma yasladığında o an dünyanın en ağır yükü omuzlarıma yüklenmiş gibi hissettim. “Ben onsuz ne yapacağım, Zamir?”

Annem bana küçükken hep bildiğim sorular sorardı. En zor matematik sorularına bile doğru cevap verirdim.

Ama annem o gün bana asla cevaplamayacağım bir soru sordu. Çünkü ben de bilmiyordum nasıl dayanacağımı.

Telefonum çaldığında o andan zorlukla sıyrıldım. Baran’ın aramasını anında cevapladığımda, “Konumunu buldum,” dedi heyecanla. “Sana biraz uzak. Depo, ıssız bir yerde. Sayıları az.”

“Eyvallah,” diyerek anahtarı çevirdim ve motoru çalıştırdım. “Başka bir şey var mı?”

“Var,” dedi sinirle. “Karın senin nerede olduğunu söylemedim diye beni evden attı.”

İstemsizce güldüm. “Kimin karısı, aferin ona. Başka bir şey yoksa kapat.”

Baran, "Yazıklar olsun size," diyerek telefonu kapattığında yolladığı konuma baktım. Rotamı belirleyip yola koyuldum.

Ay Parçası operasyonu günler öncesinde başlamıştı.

Ve bugün operasyonun liderliğini ben üstleniyordum.

Hilal

Soğuktu. Silahı tutan parmak boğumlarım beyazlamaya başladığında ellerimi dudaklarıma getirdim ve sıcak nefesimle ısınmaya çalıştım.

Yedi bana eldiven uzattı yavaşça.

"Teşekkür ederim," diyerek eldiveni seri bir şekilde taktım.

Arka tarafımızdaki ormandan korku filmi sesleri yükselirken kuşların tuhaf sesleri beni ürküttü. Bu sadece kuş sesi miydi acaba? Yutkunarak "Bu ormanda kurt var mıdır?" diye sordum.

Aras, "Olabilir," dedi umursamaz sesle.

"Aras!" Yedi'nin uyarısıyla omuz silkti. Ardından bana döndü. "Yok kurt falan. Patlatıcı hazır mı On Sekiz?"

"Hazır."

Yedi, bir lider olduğunu beyan etmek istercesine önden ilerlemeye başladığında, onun arkasından On Sekiz'le beraber ilerlemeye başladık. Benim arkamdan da Aras geliyordu ve o hepimizin aksine geri geri yürüyüp arkadan gelen tehlikeye karşı önlem alıyordu.

Yedi, "Patlatıcıyı yerleştirip geleceğim. Dört'ün olduğu tarafta bir kapı ya da pencere bulup patlamadan sonra içeri girin," dedi kısık sesle.

Kaşlarımı çattım. "Hani sen kimseyi öldürmüyordun?"

Yedi gözlerini kısarak beni süzdü. "Bomba kontrolü Sekiz'de."

"Kameralar?"

“Sekiz,” dedi Yedi. Hâlâ kulaklığındaki kişiyle bağlantısı vardı. “Kameralar ne durumda?”

“Güzel,” dedi üçü de aynı anda. Demek ki kameralar devre dışıydı.

Yedi, binaya yaklaştığımız sırada eliyle işaret verdi ve dizlerini kırarak oturur pozisyonda ilerlemeye devam etti. Biz üçümüz ise binanın sağ tarafına doğru ağaçların arkasında saklanarak ilerledik. En sonunda her birimiz bir ağacın gövdesine saklandığımızda, “Onu göremiyorum,” dedi On Sekiz.

Birkaç dakika sonra Yedi koşarak yanımıza geldi ve o, bir ağacın arkasına saklanamadan bir patlama sesi kulaklarımızı tırmaladı. Binadan yükselen alevlerin çıtırtı sesleri, polislerin bağırışlarını duymaya başladım.

Aras, “Şimdi!” diyerek ağacın arkasından çıktı ve karakolun sağlam sağ kanadındaki pencereye çıktı. Camı, elindeki silahla kırıp içeri girdi, ardından pencereyi içeriye girmemiz için açtı.

Onun peşinden On Sekiz’le ben de çıktık. Aras yukarıdan bize elini uzatırken önce beni, ardından On Sekiz’i içeriye çekti.

Ben binanın içerisine girdiğim an odaya bir polis daldı ve silahını Aras’a doğrulttu.

Tereddüt dahi etmeden ışık hızında silahımı belimden çıkardım ve omzuna doğru nişan alıp sıktım.

Aras gözlerini belerterek arkasını döndüğünde yaraladığım polisi fark edip onun yere düşen bedenine baktı, ardından alının ortasına öldürücü kurşununu sıktı. Gözleri gözlerime değdiğinde başını aşağı yukarı salladı. “Sağ ol.”

On Sekiz, koridoru gözetleyip “Gelin,” dediğinde koşarak onun peşinden ilerledim ve koridora çıktım. “Sekiz, ona yaklaştık mı?”

Bir bir odaların kapılarını açıp içeriye bakmaya başladık. “Bu koridorda,” dedi On Sekiz, devam etmemizi ister gibi.

Açtığım bir odanın içerisinden üzerime kurşunlar yağmaya başladığında başımı eğerek duvarın arkasına saklandım. Aras bunu fark edip anında yanıma geldi ve kendini önüme atarak içeriye doğru ateş etti.

Kısa bir süre sonra dışarı çıkıp “Temiz,” dedi sadece. Bu kadar basitti onun için birilerini öldürmek. Maske yüzünü görmemi engelliyordu ama gözlerinde bomboş bir ifade vardı. Sadece görevine odaklanmıştı ve önüne çıkan her kişiyi öldüreceği her hâlden belliydi.

On Sekiz’le beraber koridor boyunca kapıları açıp kontrol etmeye devam ettik. En sonunda kilidi bir kapıya denk geldiğimde omzumla sertçe kapıya vurmaya başladım. Aras, “Çekil,” deyince iki adım geri çekildim. Aras’ın sert tekmesiyle açılan kapının hemen ardından birkaç kurşun sıkıldı olduğumuz tarafa.

Aras’ın küfür ettiğini duydum. İkimiz de kapının yanındaki duvarların arkasına saklanırken On Sekiz hâlâ koridordaki odalara bakıyordu.

İçimden bir ses onun bu odada olduğunu söylüyordu çünkü tek kilitli kapı buradaydı.

Aras, “Beni koru,” diyerek içeriye girdiğinde onun arkasından ben de içeriye girdim. Sol tarafta gördüğüm ilk polisin bacağına ateş ettim, ardından dolabın arkasında duran polisin eline... O sırada Aras sağ taraftakilerle ilgileniyordu.

En sonunda benim yaralı bıraktığım polislere döndü ve onları saniyeler içinde öldürdü.

Yaraladığım ve Aras’ın kafasına sıkarak öldürdüğü polisin ağzından çıkan kan üzerime sıçradığında midem daha fazla bulanmaya başladı.

İçeride bir oda daha vardı. Aras oraya doğru önden yürümeye başladı. Kapıyı açarak dikkatli bir şekilde içeriye girdiğinde onun tam arkasıydım.

Ve sonra onu gördüm...

Odanın ortasında; ellerinden tavana kelepçelenmiş, üstü tamamen çıplak, altında ise askerî forması olan Dört duruyordu.

Boğazımda kocaman bir yumru oluşurken kendimi ona doğru koşarken buldum. Ellerim yanaklarını bulurken, "Dört?" diye seslendim. Tokat attım kendine gelmesi için. "Dört!"

Gözlerini açmaya çalıştı. "Hilal?" Bitkin sesi kulaklarıma geldiğinde derin nefes aldım. Yaşıyordu...

Göğsündeki yaralar daha fazla midemi bulandırdığında, "Onu bulduk!" diye bağırdı Aras. "Tekrar ediyorum, onu bulduk!"

Aras, kolundaki kelepçeye ateş ederken Dört yere yığıldı. Yere çarpmadan hemen önce avucumla başını tuttum. Aras, "İyi değil," dedi. "Onu taşımalyız."

Yedi ve On Sekiz odaya girdiklerinde, "Acil çıkmamız lazım!" diye bağırdı Yedi. Gelip Dört'ü kaldırdı ve omzuna aldı. "Hadi! Aras önden yürü."

Dört'ü sırtlanmak isteyen Yedi'yi durdurdum. "Saçmalama! Sen yaralısın!"

Aras ve On Sekiz bunu yeni hatırlamış gibi duraksadılar. Aras, "Ben alırım onu," diyerek Dört'ü kendi sırtına aldı. Yedi, göğsünü tutarak derin bir nefes aldı ve ardından boynundan asılan silahını önünde tuttu. On Sekiz önde, Aras tam arkasındaydı. Yedi ve ben ise sağımızı, solumuzu ve arkamızı kontrol ederek ilerlemeye başladık. Karakolun patlama olmayan çıkışından çıktık. Bahçede gördüğümüz iki polis anında bize silah çektiğinde On Sekiz onların ikisini de saniyeler içerisinde öldürdü.

Üzerimden gelen yoğun kan kokusu ve gördüğüm vahşetler iyice midemi bulandırdı.

Kusmam gerekiyordu.

Arabaya yaklaştığımız sırada daha fazla kendimi tutamadım, maskemi çıkardım ve bir ağacın dibine doğru kusmaya başladım.

En sonunda dizlerimin üzerinde yere düştüm ve daha fazla öğürüp kustum. Midem birazdan dışarı çıkacakmış gibiydi.

Üzerimdeki kanın kokusu beni daha fazla kusturuyordu. Sabah evden çıkarken giydiğim askerî montu çıkarıp uzağa fırlattım; eldivenleri ve şapkayı da çıkardım.

Soğuktu.

Çok soğuktu.

Gözlerim dolmaya başladığında gözümün önünden deminki vahşet silinmiyordu. Hatırladığım her an daha fazla kusuyordum.

“Hilal!” Yedi’nin sesini duysam da başımı ağacın dibinden kaldırmadım. “Buraya gel hemen!”

Victor’u öldürmüştüm.

Dört’ü vurmuştum.

Yedi’yi bıçaklamıştım.

İçerideki polisleri yaralamıştım.

Ben... Elime mikrofon yerine silah almıştım. İnsanlara kelimelerimle değil, kurşunlarımla savaş açmıştım.

Ben... Bu savaşın bir parçası olmuştum.

Yedi, “Hilal!” diyerek omzuma dokundu. “İyi misin?” Koltuk altlarımdan tutarak beni kaldırdı ve kendisine doğru çevirdi. “Hemen gitmemiz lazım, arabaya bin.”

On Sekiz koşarak gelip bana bir şişe su uzattı. “Ağzını çalkala. İyi gelir.”

Dediğini yaparak suyu aldım ve ağzımı çalkaladım. Hemen ardından onlarla beraber araca doğru ilerledim. Aras ön koltukta idi, On Sekiz sürücü koltuğuna geçti. Dört ortada oturmuştu ve baygındı. Arabaya bindiğimiz an Yedi onun yüzünü ıslattı ve tokatlarla ayıltmaya çalıştı.

“Çok kötü yaraları var,” dedi On Sekiz endişeyle.

“Güvenli evde gerekli bir sürü malzeme var.”

On Sekiz, arabayı hızlı bir şekilde karakol alanından çıkarırken bir sağ, bir sol yapıyordu. En son U dönüşü yaptığı sırada Dört'ün başı omzuma düştü.

Gözlerimi kapattım ve başının omzumdan çekilmesini bekledim ama baygındı hâlâ.

“Hilal, sen iyi misin?” Yedi'nin sorusuyla ona döndüğümde beni ve omzuma düşen Dört'ün başını inceliyordu. “Bembeyaz olmuşsun.”

“Onu çatışmaya sokarken düşünmeliydin,” diye homurdandı Aras. “Üzerine kanlar fışkırdı, bayılmadığına dua et!”

Yutkundum zorlukla. Damağımdaki ekşi tat gitmiyordu bir türlü. Yedi, “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Ben eğitilisin diye kabul ettim gelmeni. Hem de yalnız kalmanı istemedim.”

“Senin bir suçun yok,” diyebilirdim. Aras hâlâ bana bakıyordu. Maskesini çıkarmasa bile gözlerindeki ifadeden kaygılı olduğunu anlamak zor değildi. “İyiyim.” Omzuma dönerek gözleri kapalı olan Dört'e baktım. Çıplak göğsü ve yüzü; kirli, terli ve kanlıydı. Göğsünü birkaç yerden dağlamışlardı. Çok kötü görünüyordu.

“Onu ne için sorguladılar? Bu kadar işkence yapmaları normal mi?” Hiçbiri bana cevap vermediğinde, “Bana biri burada ne olduğunu anlatacak mı?” diye bağırdım. “Aptal değilim ben! Elbette, birkaç tahminim var!”

O sırada, “Hilal,” dedi güçsüz bir ses. “İyi misin?”

Ona cevap vermek için hazırlandığım sırada, “O iyi,” dedi Yedi. “Merak etme.”

Dört'ün eli havalandı ve yanaklarıma dokundu. Ateş kadar sıcak temasıyla gerilen bedenimi umursamadan elini omzuma doğru indirdi, ardından çıplak elime dokundu. Sıcacıktı. Evimiz gibi sıcacıktı ve güvende hissettiriyordu.

Yaralı olup olmadığımı yoklamaya çalışıyordu çaktırmadan.

“Montun nerede? Üşümüştün,” dedi soğuk ellerime dokunmaya devam ederken.

“Kan oldu,” dedim çatlayan sesimle. “Çok fazla kan oldu.”

Başını omzumdan çekti. “Kan olmasın.”

Oysa kastettiğim onun üzerindeki kan değildi. Elimi uzatarak avucumu şakağına yasladım ve başını tekrar omzuma yatırdım.

Yanağını omzuma sürterken, “Korktun mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedim hemen. “Sen?”

Burnundan nefes vererek güldü. “Senin için korktum.”

Arabadakiler bizi pürdikkat dinlemeye devam ederken, “Ölmedim,” dedim Dört’e. “Yine başına bela olacağım.”

“Ol,” dedi ve titrediğini yeni fark ettiğim bacağıma koydu elini. “Sorun yok.” Gözlerini kapattı ama sıcak avucunu titremeye devam eden bacağımdan çekmedi.

“Hâli hiç iyi değil,” dedi Aras. Öfkeliydi.

“Bundan daha kötü hâllerimiz oldu,” dedi Yedi sakın bir sesle.

“Dağlamışlar onu! Hâlâ durumu hafif göstermeye çalışıyorsun.”

“Senin ses tonunu!” Yedi devam etmemek için yumruğunu sıktı. “Sabrımı zorluyorsun, Aras. Beni de dağladılar, seni de, On Sekiz’i de. Ölmedik. O da ölmedi. Önemli olan bu. Hayattayız.”

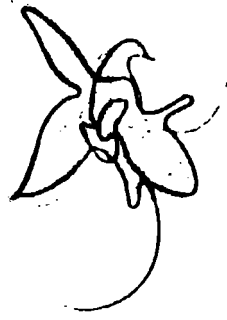
Ardından, “Sekiz,” dedi Yedi. “*Ay Parçası* operasyonunda şu an durum sabit. Bunu bildir lütfen.”

Ay Parçası dediği an keskin bakışlarım onu buldu.

“Anlamadım?”

Yedi bana cevap vermek için dudaklarını araladı ama ondan önce aşına olduğum sesi duydum.

“Anlama. Yarın da bunları hatırlama, *Ay Parçası*.”

9. LEKELİ GERÇEKLER

Ertesi sabah daha önce anlam veremediğim cümleler zihnimde dönmeye başladı.

“Sen benimle ilgili herhangi bir bilgiye ulaşabileceğini mi sanıyorsun? Kim olursan ol, inan bana kaynağın ne kadar sağlam olursa olsun benim hakkımda sana söylediklerim dışında hiçbir şey öğrenemezsin.”

“Tatmin olup olmadığımı bilmiyorum ama başardığım şeylerin çoğu kişiyi etkilediği bir gerçek.”

“Tek korkum başaramamak.”

“Zaten beni ne gördün ne de tanıdın.”

“Sen ve ben farklı değiliz.”

“Hak edersem bir gün gerçekten. Vur beni. Tam buradan.”

“Hak ettiğimi bilsem kıpırdamaz, o kurşunun kalbimi delmesine izin verirdim, Hilal. Senin elindeki silahtan çıkan kurşun, benim hayatıma son vermeyecek. Çünkü asla bunu hak ettiğim bir durum yaşanmayacak.”

Gözlerimi sıkıca yumdum. Aptal degildim. Elbette, bazı tahminlerim vardı ama bu kadarını gerçekten tahmin edemezdim.

“Hilal?” Aras’ın seslenmesiyle ona döndüm. Bana ilk kez isimle sesleniyordu ve hâlâ maskesini çıkarmamıştı, yüzünü benden gizlemeyi tercih ediyordu. “Kahve?”

“Olur,” diyerek uzattığı kupayı aldım. “Sağ ol.” Dün gece bu eve gelir gelmez yaptığım ilk iş elektrik olmamasına rağmen düş almaktı. Kan kokuyordum. O koku gidene kadar suyun altında kalmış, ardından On Sekiz’in bana verdiği temiz kıyafetleri giyip arınmışım. Güneşin doğumuyla beraber uyansam da hâlâ uyukum vardı.

“Ateşi düşüyor,” dedi On Sekiz. Dört’ün başında bekliyordu gecedan beri. Dört, büyük kanepede uzanırken On Sekiz göğsündeki yaraları ve kolundaki kurşun yarasını yeniden sarmıştı.

“Yedi’nin kanaması durdu. Uyuyacak bir süre,” dedi Aras. Yedi de diğer kanepede uzanıyordu, dikişlerini zorladığı için kanamıştı bıçakladığım göğsü.

“Maskelerinizi neden çıkarmıyorsunuz?” Dört ve ben hariç herkes maskeliydi.

On Sekiz, “Yedi izin verene kadar maskelerimizi çıkaramayız,” dedi sakın bir sesle.

Kahvemden kocaman bir yudum aldım. “Türkiye için mi çalışıyorsunuz?” Sorumla ikisinin de bakışları beni buldu ama gözlerindeki donukluk, ifadelerini anlamama hiç yardımcı olmuyordu. “Türk olduğunuzu tahmin ediyorum. Türk İstihbaratı’na çalışıyorsunuz büyük ihtimalle. *Ay Parçası* operasyonundaki Ay Parçası benim, bunu da biliyorum. Demek ki babam bir şekilde beni aradı.”

Aras, “Bunları seninle konuşma yetkimiz yok,” dedi kısık sesle.

“Anlıyorum sizi,” diye mırıldandım. “Sadece aptal muamelesi görmek canımı sıkıyor.” Gözlerim uyuyan Dört’e kaydı.

“Onun bir suçu yok,” diye atladı konuya On Sekiz. “Emirlerin dışına çıkamayız hiçbirimiz. Öl deseler ölürüz, kal deseler kalırız.”

Hiçbir şey söylemedim bir süre. Kollarımı göğsümde bağlayarak koltukta kıvrıldım. Bacaklarım sızlıyordu, büyük ihtimalle

morarmıştı çünkü çok sert tekmeler yemiştım. Ve midem delinmek üzereydi. Dün sabah yediğim birkaç lokmayı kusmuştım, üzerine de sert kahve içmiştım.

Sanki açlığını hissetmiş gibi, “Atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım,” diyerek ayaklandı On Sekiz.

“Harika olur,” deyip onayladı onu Aras. Göz ucuyla Dört ve Yedi’ye bakıp ayağa kalktı. “Onları yaralamayacaksan ben de mutfığa yardıma gideyim?”

“Söz vermiyorum,” dediğimde tekrar oturacaktı ama On Sekiz onu durdurdu ve kolundan tutarak salondan çıkarmaya çalıştı.

Aras salondan çıkmadan önce gözlerini kısarak “Alnındaki iz de senin eserin mi?” diye sordu.

Başımı onayla salladım. “Sabit telefonla kafasını yarmıştım. Saçıyla kapatıyordu izi.” Bunu da hak ettiğini düşünüyordum çünkü beni korkutarak üzerime yürümeye kalkmıştı.

“Kesinlikle mutfığa gelmiyorum, On Sekiz.”

“Aras!”

“Ne?” dedi Aras onun elini kolundan çekerken. “Ya bir şey yaparsa?”

“Yapmaz,” diyerek tekrar onu kolundan tuttu On Sekiz. “Hadi, gel.”

İkisi salondan çıkarken sağ tarafımdaki koltuktaki battaniyeye uzandım ve üzerimi örttüm. Çok yorulmuştım ve bu yorgunluğum en az üç günlük bir uykuyla dinebilirdi.

Gözlerim göğsünün büyük kısmı sargıda olan Dört’e kaydı. Başından beri kim olduğumu biliyor muydu yoksa beni yalandan tehdit ettiği gün mü öğrenmişti? Ama nasıl? Babam mı onunla iletişime geçmişti, yoksa istihbarat mı? Ay Parçası operasyonu ne zaman başlamıştı ve tam olarak operasyonun maksadı neydi?

Beynimi kemiren sorularla baş başa kalmama izin vermeden On Sekiz içeri girdi elindeki tabaklarla. Bana bir tabak uzattı. “Hotdog?”

“Sosisli sandviç demeyi tercih ederim,” diyerek tabağı aldım ve kucağıma yerleştirdim.

“Domuz eti değil. Rahatça ye.”

Aras, Yedi’nin uzandığı kanepenin ucuna, On Sekiz de boş bir koltuğa geçti. Sessizce sandviçlerimizi yediğimiz sırada uzanıp tabağı sehpaye bıraktım ve battaniyeye daha sıkı sarıldım. Karnımın tok olması daha fazla uykumu getiriyordu.

Camları döven ağaç dallarının sesiyle uykuya daldığımda birisinin ayağımın altına sandalye çektiğini ve bacaklarımı uzattığını hissettim ama bu rüya da olabilirdi, emin değildim.

Bir süre sadece uyumak istiyordum.

Uyumak ve rüya görmek.

Çünkü gerçekliğim kâbustan beterdi.

“Sen bizi tehdit mi ediyorsun?” Aras’ın öfkeli sesi kulaklarıma dolana kadar derin bir uykuda sayılırdım.

“Sesinin tonunu sikerim senin. Kız uyuyor!” Dört, onun aksine oldukça kısık sesle konuşuyordu ama öfkesi daha fazlaydı. “Ve evet, sizi tehdit ediyorum. Sesinizi yükseltmeyeceksiniz ona.”

“Yazık,” dedi Aras sadece.

Rahatsızca yerimde kıpırdanıp gözlerimi açtığımda hepsi bunu hissetmiş gibi bana döndü. Uyuduğum pozisyonda değildim. Ayağımı uzatmam için koltuğun yanına sandalye çekilmişti ve başımın altında da bir yastık vardı.

Dört’e döndüğüm sırada onun da oturur pozisyonda olduğunu fark ettim. Endişeyle beni inceledi. “İyi misin? Rahatsızlandığınızı söylediler.”

“İyiyim, sen?” diye sordum. Gözleri yüzümde dolaşıyordu.

“Sorun yok.”

On Sekiz, “Maskelerimizle mi duracağız?” diye sordu. Muhababı Yedi’ydi. Artık bakışlarım Yedi’nin üzerindeydi.

“Çıkabilirsiniz artık,” dedi Yedi ve bir çırpıda yüzündeki maskeyi çıkardı.

Dudaklarım şokla aralanırken, “Sen,” diyebildim sadece. Kalbim boğazımda atmaya başladığında zorlukla yutkundum ve ışık hızında ayaklandım. “Zamir...” Onu sesinden tanımamıştım... Çünkü o gün cenazede sesi çatallıydı, çok yakından da tamsam, ses tonundan o olduğunu çıkaramazdım.

Şehit Tuğgeneral Bilal Hancıoğlu’nun oğlu Zamir Hancıoğlu.

Babasının, babama emaneti Zamir Hancıoğlu.

“Bu nasıl bir oyun?” diye bağırdım bir anda. “Sen nasıl bana söylemezsin?”

“Sana söylemek bana düşmezdi,” diye açıkladı durumu sakince. “Dört, söylemeliydi.”

“Ben seni tanıyordum!” Ses tonum gitgide yükseliyordu. “Ben senin babanı tanıyordum! Bunu bana herkes yapabiliirdi ama sen değil!” Bilinmezlik içerisinde kaybolduğum günler içerisinde bana ulaşabiliirdi, her şeyi anlatıp içimi rahatlatabiliirdi. “Kaçırılmasaydım açığa çıkmayacak mıydınız?”

“Hayır,” dedi Zamir. “Dört’ten şüphelendiler, Ruslar seni kaçırdı. Kontrolümüzün dışında gelişmeseydi bu olaylar, asla öğrenmeyecektin durumu.”

“Ben seni bıçakladım!” Yumruğumu sıkıp dişlerimle ısırdım. Hıncımı alamıyordum bir türlü. “Ya öldürseydim? Bana kim olduğunu söylemeliydin!” Sehpaya bir tekme savurduğumda ayağımın acısından bayılmak üzereydim. Acısını şimdi daha fazla hissediyordum. “Ben onu vuracaktım tam kalbinden! Öldüreceklim az kalsın!”

Aras, “Ne?” dedi yüksek sesle. “Ne diyor bu kadın?” Dört’ü kolundan vurduğumu öğrenmişlerdi ama hedefimin aslında kalbi olduğunu şu an bizzat benden duyuyorlardı.

“Bu kadın değil, Hilal diyeceksin,” dedi Dört uyarı dolu bir tınıyla. “Ve ona bağırmayı kes!”

“Beni koruma!” Dört’e döndüm. “Düzenbaz herifin tekisin. Günlerce binbir yalanla kandırdın beni. O bilekliği gördüm ben! Atatürk’ün imzasının olduğu bilekliği torpidonda buldum! Ama yine de... Birkaç ihtimalden biriydi Türk istihbaratçısı olman. Bu kadarını tahmin edemezdim.”

“Hilal.”

“Kes sesini!”

“İkinize de yazıklar olsun.” Gözlerim Zamir’in gözlerine değdi. “En çok da sana... Ben seni o gün anlamıştım, ben o gün senin kadar kahrolmuştum ama sen bana zerre acımadın.” Cenade günü her ikimizin de aklına geldiğinde gözlerimiz aynı anda doldu, Zamir başını eğdi. “O beni tanımıyordu, güvenmiyordu belki de ama sen beni tanıyordun! Anlatabilirdin! Maskeni bile çıkarmadın sen benim yanımda saatlerce! Yazıklar olsun sana, Zamir.” Arkamı dönerek odadan çıkacağım sırada dizim sehpaye çarptı. “Ah...” Tekme attıkları yer sızlamaya başladığında yüzümü buruşturarak dizimi tuttum.

“Ne oldu? Sert çarpmadın ki!” Zamir, kolumdan tutarak bana destek olmaya çalıştığında kolumu ondan kurtardım ve salonun çıkışına doğru ilerledim ama yolumu bu sefer de Dört kesti.

“Ne yaptılar sana?” Benden cevap alamayacağını anladığında bu sefer Zamir’e baktı. “Yaralanmamıştı hani?!”

“Bir şey yapmadıklarını söylemişti.”

Dört kolumdan tutarak beni içeriye götürmeye çalıştığında, “Bırak kolumu!” diye bağırdım. “Dokunma bana, yalancı herif!”

“Gel benimle,” diyerek kolumu bırakmadan beni odaya götürdü. Kapıyı arkamızdan kapatıp bana döndü. “Çıkar eşofmanı.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Çıkar eşofmanı yoksa ben çıkaracağım,” dedi kararlı sesle. Ardından yataktaki battaniyeyi alıp bana uzattı. “Arkamı dönüyorum. Eşofmanı çıkar, bacaklarına bakacağım. Üst kısımları kapat bununla.”

“Çıkarmıyorum, defol.”

“Hilal, zorlama beni.”

“Zorlarsam ne yaparsın?”

“Hiçbir şey,” dedi gözlerimin içine baka baka. “Ne yapmamı bekliyorsun? Ben senin düşmanın değilim. Bunu ne zaman anlayacaksın?”

Tükürür gibi bir ifadeyle, “Yalancısın sen,” dedim. “Günlerce düşmanmışız gibi düşünmemi sağladın, tüm düşüncelerimi, duygularımı birbirine kattın! Ben kendimi suçladım sürekli, sana iyi mi davranayım kötü mü, karar veremedim. Belirsizlikte kayboldum senin yüzünden! Ölmeni istedim ben senin! Sonra bunun için kendimi suçladım, ölmemen için öldürdüm! Yine kendimi suçladım!”

“Evet, yalancıyım,” dedi kabul ederek. “Şimdi arkamı dönüyorum.”

“Geri zekâlı herif,” diye homurdandım. “Ben ne diyorum, bu ne diyor.” Arkasını döndüğünde dudaklarımı ıslattım ve yavaşça eşofmanın iplerini çözdüm. “Eğer bakarsan dirseğimle gözünü çıkarırım.” Güldüğünü duydum ve daha çok sinirlendim ama oyalanmadan eşofmanı çıkardım. Battaniyeyle dizlerimin ben-altı santim üstünden sonrasını örttüm ve yatağa oturdum. “Dönebilirsin.”

Dört dönmeden önce ışığı açtı, demek ki elektrikler gelmişti. Ardından bana doğru dönüp tek dizini yere koyarak eğildi.

Altın hareli gözlerinde bariz beliren ateşi gördüm. Baktığı yere baktığımda dizlerimin aşağılarındaki kısmın morardığını fark etmiştim.

“Orospu çocukları,” diye tısladı. “Mosmor olmuş, neden daha önce söylemedin?”

“Şimdi görüyorum,” dedim umursamaz sesle. “Dert değil.”

“Nasıl dert değil?” Sesi yükseldiğinde kaşlarım havalandı uyarı dolu bir tavırla. Yutkundü, “Özür dilerim,” dedi hemen. “Bağırarak istemedim.”

“Dışarı çık,” dedim bumbuz bir sesle.

“Hayır,” diye reddetti. “Merhem süreceğim. On Sekiz!”

On Sekiz birkaç saniye sonra odaya giriş yaptığında önce Dört’e, ardından benim bacaklarıma baktı. “Efendim?”

“Morarmış bacakları, merhem getirir misin?”

“Hemen.”

“Ben kendim sürerim,” diyerek başımı diğer tarafa çevirdim. “Çık sen.”

İç çekerek “Bana kızgınsın,” diye mırıldandı. “Anlıyorum ama şu an yapma bunu.”

Yutkundum. “Odadan çık.”

“Çıkmayacağım,” diye diretti. “Ne yaparsın yoksa?”

Tam ona cevap vereceğim sırada On Sekiz elindeki merhemle odada belirdi. Merhemi Dört’e uzatıp tekrar dışarı çıktığı sırada koridorda duran Zamir, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Dört, “Var!” dedi sinirli bir tonla.

“Bana bunu söylemeliydin, Hilal,” diyen Zamir, odaya girdi. Gözleri açıkta olan bacaklarıma kaydığında, “Bunu kim yaptı?” diye sordu. “Ruslar mı?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Türk İstihbaratı’ndan olduğunu sanıp konuşturmaya çalıştılar.”

“Harika,” diye homurdandı Zamir. “Bir Ruslar kalmıştı peşimize takılmayan.”

Dört hiçbir şey söylemeden merhemi işaret parmağına doğru sıktı ve ardından moraran kısımlara dikkatli bir şekilde sürmeye başladı. Yüzümü buruşturdum. Acısı gitgide artıyordu sanki.

“O Rusları öldürmediğini biliyorum,” diye mırıldandı Dört. Zamir yorgun bakışlarını Dört’ün sırtına çevirdi ve iç çekti. Sanki diyeceği şeyi tahmin edebiliyordu ve bu, daha cümlesini seslendirmeden canını sıkılmıştı. “Bana onları bul.”

“Başımızda yeteri kadar bela var,” dedi Zamir ona karşı çıkarak. “İntikamın sırası değil.”

“Kör müsün sen? Bacaklarının hâline bak!”

“Sen git önce kendi hâline bak!” diyerek kaşlarımı çattım. Göğsünü dağlamışlardı, kolunda bir kurşun yarası vardı. Bunları unutup kafayı bana takmıştı resmen. “Sana ne benim yaralarım-dan?”

“Öfkenin sebebi biz miyiz yoksa bize yaptıkların mı?” Zamir’in sorusuyla başımı kaldırıp onun simsiyah gözlerine odaklandım. “Bilmiyordun, onu vurmuş ve beni bıçaklamış olabilirsin ama bilmiyordun. Senin bir suçun yok.”

“Beni aptal yerine koydunuz siz! O yalanlarla kandırdı ve sen beni gördüğün an her şeyi anlatmak yerine sustun!” Gözlerim yanmaya başladı. İhtimaller zihnimde dönerken, “Ölebilirdiniz!” dedim. “Ben sizi öldürebilirdim! En başından anlatmalıydı bana durumu! Çukurda beni bulduğu zaman! Ama o ne yaptı biliyor musun? Yaşamam için üstlerinin altına yatmamı teklif etti!”

Zamir’in delici bakışları Dört’ü buldu. “Ne teklif etti, ne teklif etti?”

“Onu deniyordum,” dedi Dört sakın bir sesle. Merhemi sürmeye devam ediyordu hâlâ. “Kim olduğunu sonradan netleştirdim.”

“Bu mu lan senin deneme anlayışın?!”

Dört, merhemi moraran taraflara sürüp ayaklandı, ardından dolaba doğru yürüyüp kapağını açtı. Birkaç kıyafete baktuktan sonra en sonunda bol spor şortu bana uzattı. “Bunu giy şimdilik, merhem sürerim yine.”

Dört odanın çıkışına doğru ilerleyeceği sırada Zamir onun önünü kesti. “Sana soruyorum!”

“Bu benim deneme anlayışım!” diye bağırdı Dört. “Tünelden geçip gelmiş, bin türlü işkenceyle sorgulanması gerekirdi ama tek bir soru sordum.”

“Senin soru anlayışını sikerim,” diyerek onu ittirdi Zamir. “Kim verdi sana bu haddi?”

“Başımı ağrıttınız,” diye homurdandım ve battaniyeyi üzerimden çekmeden yatağa uzandım. “Kavganıza benden uzakta ve sessizce devam edin lütfen.”

İkisinin de başı mekanik bir hareketle bana doğru döndü. “Konuşmamız lazım, Hilal.” Dört’e bakmadan gözlerimi yumdum. Şu an onunla konuşmak istediğimden emin değildim. Bu durumu sindirmem gerekiyordu, belki de sorularımı biriktirip ona sormalıydim teker teker. Ama kendisinin de dediği gibi o bir yalancıydı. Cevaplarına nasıl inanırdım?

Zamir sessizce dışarı çıktığında, “Şortunu giy, öyle konuşalım. Ev soğuk,” dedi Dört.

Gözlerimi devirerek bana verdiği şortu battaniyenin altına üzerime geçirdim ve yatakta oturur pozisyona geldim. “Seni dinliyorum.”

Yatağın ucuna oturarak gözlerimin içine baktı bir süre. “Özür dilerim her şey için. Öyle olması gerekiyordu ve oldu. Sen bana kim olduğunu söylemeseydin seni sorgulardım. O soruyu sorma amacım da buydu.” İç çekti. “Telefonda bana gazeteci olduğunu kanıtladın, sonrasında seni araştırdım. Babanın kim olduğunu öğrendiğim an zaten hemen istihbaratla iletişime geçtim. Fakat

birkaç gün babana haber vermedi istihbarat. Bunun yerine kendileri plan yaptı, *Ay Parçası* operasyonunu başlattı.”

Kaşlarım çatıldı. “Babama bir şey mi oldu?”

“Hayır ama çok önemli bir görevi vardı. Operasyondan haberdar olması onun konsantrasyonunu bozabilirdi.”

“Kaybolmam etkilemedi mi babamı?”

“Etkiledi elbette ama sadece etrafta arama emri çıkarttı.”

Bunun için ona kızamazdım. Yüzlerce şehit verilirken kalkıp da kendi kızını sırf olduğu konumdan dolayı özel bir çalışmayla arattırarak biri değildi babam.

“İstihbarat ve özel kuvvetler seni acilen İran’a göndermemi istedi. Tırı onlar ayarladı zaten. Emniyetli bir şekilde karşılanacaktın ama ben seni her ihtimale hazırlamak için korkutmaya çalıştım. Korkmadın, hatta o tırdan atladın.”

“Victor seni öldürecekti.”

Tebessüm etti. “Neyse ki cesur bir kadın beni kurtardı.”

“Ben seni kurtarmasaydım da hayatta kalırmışsın, öyle dedin.”

Gözlerimin içine anlam veremediğim bir şekilde baktı. “Bu benim için o tırdan atladığın ve onu öldürdüğün gerçeğini değiştirmiyor. Beni kurtardın, özgürlüğün pahasına.”

“Sonra?” Daha fazlasını bilmek istiyordum.

“Benden şüphelendiler Victor öldüğünde. Ve çok önemli koordinatları Azerbaycan’la paylaşabilecek şüphelilerden biri oldum. O gün albay bizi çağırdığında, senin kim olduğunu biliyordu.”

“Ama beni Ruslar kaçırdı?”

Başını onayla salladı. “Albay, Rus İstihbaratı’na çalışıyor çünkü.”

“Seni neden askerler götürdü?”

“Çünkü benim kim olduğumu bilmiyordu, sadece hain olduğumu düşünüyordu. Kimliğim açığa çıkmamıştı.”

“Şu an?”

“Şu an da kimliğim açığa çıkmadı, sadece hain bir yüzbaşıyım onların gözünde ama bu gizli bir soruşturma, çok az kişi biliyor.”

“Kaçırıldın?”

Omuz silkti. “Patlamada ölen polislerden biri benim adımla gömülecek.”

“Adın?” Histerik bir şekilde güldüm. “Robert? Dört? Hangisi sensin?”

“Haris,” dedi gözlerini gözlerime kenetleyerek. “Benim adım Haris.”

Haris...

Dudaklarım aralanırken odaya ansızın bir sessizlik çöktü. Verdiğimiz nefeslerin sesi birbirine karışırken ikimiz de kıpırdamadan yatakta yüz yüze oturmaya devam ettik bir süre.

Kalbim göğsümün içinde sıkışmaya başladığında, “Gözünde yalancının teki olduğumu biliyorum,” diye fısıldadı. “Ama tek maksadım bu savaşı haklı olan tarafın kazanması için çabalamaktır. Görevdeydim, sana kim olduğumu söyleyemezdim. Gelişin bile tüm dengeleri altüst etti, kontrolümü kaybettim. Aylarca Yüzbaşı Robert rolünü üstlenen ben, senin geldiğin günlerde açık verdim.”

Gözlerim yanmaya başladı. “Bana söylemeliydin.”

Dudakları düz bir çizgi hâlinde gerildi. “Görevdeydim,” diye tekrar etti.

“Tek korkunun başaramamak olduğunu söylemiştin.”

Yutkundu. “Öyleydi.”

“Arabada benim için korktuğunu söyledin dün?”

Yine yutkundu sertçe. “Öyle.” Çenesi kaskatıydı ve yutkunurken âdemelması hareket ediyordu.

“Ben, senin görevinin bir parçasıyım.”

Gözleri belerirken, “Hayır,” diye savunmaya geçti hemen. “Sana görev gözüyle bakmadım. O çukurdan seni çıkardığımda, askerlere kuzenim olduğunu söylediğimde, eve getirdiğimde böyle bir görev yoktu!”

“Bana o teklifi ettiğinde...”

“Deniyordum!” Dudaklarını ıslatarak başını eğdi, ona bakmamı sağladı. “Sadece seni deniyordum. Asla yapmazdım öyle bir şey!”

“Beni bayılttığında...”

“Askerler geliyordu, sana güvenemedim. Her ikimizi de tehlikeye atacağını düşündüm.”

“Babamla tehdit ettiğinde...”

Yine sözümü kesti. “Korkutmak istedim. Durulmanı, sakinleşmeni istedim. Delirmiştin o haberlerden sonra!”

İçeriden Aras’ın, “Onu nasıl çanta gibi yanımızda taşıyoruz?” diyen sesini duyduğumda kaşlarımı çattım. Benim hakkımda mı konuşuyordu?

Üç kişiliği ve üç ismi olan, hangisiyle hitap edeceğime karar veremediğim şahsiyet gergince kıpırdandığında battaniyeyi üzerimden atıp şortla ayağa kalktım ve odanın çıkışına doğru ilerledim. Kapıyı açtığım sırada, “Saçmalıyorsun,” diyordu Aras. “Ayak bağı olur bize! Göndermemiz lazım onu!”

Koridor boyunca yürüdüm, salonun girişinde durdum. “Aras, geldiğinden beri sabrımı sınırıyorsun. Yapma,” dedi Zamir.

“Ne yaparsın? Rapor mu yazarsın benimle ilgili?”

“Ben sen değilim,” dedi Zamir. Aras, onunla ilgili rapor mu yazmıştı yani? “Ama bir sınıırım olduğunu unutma. Zorlama.”

Salondan içeriye girdiğimde tüm gözler bana döndü. Aras’a baktım. Demin maskesini çıkarmasına rağmen Zamir’i tanıdığım için kızmıştım ve onu çok inceleyememiştim. Yapılı vücuduna yakışan bir yüzü vardı. Kahverengi gözleri ve saçları

neredeyse aynı tonlardaydı. Çehresi, tavırları gibi sertti. Yüz hatları gergindi ve gözlerindeki öfke mimiklerine de yansıyor. Hiçbir şey söylemese ve boş boş baksa bile sinirli duruyordu. Sanki her an patlayacak bir volkandı. Her an bağırabilir ya da birini öldürebilirdi.

Tetikçiydi o.

Kesinlikle ondan korkmam ve çekinmem gerekiyordu. Görmüştüm insanları nasıl öldürdüğünü. Gözünü dahi kırpmadığına şahit olmuşum.

Karıncaları ezince üzülen ben, insanları tereddütsüz tarayan bu kişiden kesinlikle korkmalıydım.

Ama korkmadım. “Ben,” dedim onun ölümü anımsatan gözlerinin içine bakarak. “Bir çanta değilim. Hakkımda konuşurken iki kez düşün.” Arkamdaki kişi de konuşmak istediğinde elimi havaya kaldırıp onu durdurdum. “Kimsenin beni savunmasına, korumasına ihtiyacım yok.”

Aras, “Sana güvenmiyorum,” dedi ifadesiz bir şekilde. “Kimin kızı olduğun umurumda bile değil. Sana zerre kadar güvenmiyorum.”

Başımı onayla salladım. “Bunun için sebeplerin var, haklısın.”

“Ne demek haklı?”

Zamir’in sorusuyla kaşlarım havalandı alayla. “Niye? Senin umurunda mıydı kimin kızı olduğum? Olsaydı bana söyledin sonuçta. En azından Aras dürüst bir şekilde bana güvenmediğini söylüyor. Onun yerinde olsam, ben de kendime güvenmezdim.”

On Sekiz, “Şu an herkes saçmalıyor,” diyerek tartışmamıza dâhil oldu. “Hilal, sen bizim görevimizin bir parçasısın. Sana neden güvenmeyelim? Yedi ve Dört’ü yaralamak için senin de sebeplerin vardı.”

“Şu an da var? Sonuçta ikisi de beni kandırdı.”

Zamir, “Şu an bizi yaralayacak değilsin,” dedi kendinden emin tavriyla.

Güldüm sinirle. “Sen bana çok güveniyorsun, Hancioğlu.” Gözlerim gözlerine birer ok gibi saplandı. “Güvenme. Çünkü sen, bendeki olan o güveni çoktan zedeledin.”

Ayakta durduğum için bacaklarımın daha fazla sızladığını fark ettiğimde demin oturduğum koltuğa oturdum ve ayaklarımı sandalyeye uzattım. Sanki bu anı bekliyormuş gibi Robert, Dört, Haris adlarında üç kişilikli olan şahıs bana kalın bir çorap uzattı. Gözlerimi devirerek çorapları alıp giydim.

O da inadına yanıma otururken, “Uzanman lazım,” dedi On Sekiz. “Dört?”

“Kolyeni çıkarmamışsın,” dedi boynuma bakarak. Boynumdaki zincirin varlığını bile yeni hatırlıyordum. Davete giderken taktığı güvercin kolyesi hâlâ boynumdaydı. Önceki gün duşta bile fark edecek psikolojide değildim.

Elim anında boynuma giderken, “Unutmuşum,” dedim ters bir tavırla. “Yoksa çoktan atardım.”

Zamir, “Dört, geç kanepeye,” dedi düz bir sesle. “İyileşmezsen zaman kaybederiz.”

İstemeye istemeye de olsa yanımdan kalkıp kanepeye geçtiğinde, “Zamir,” dedim soğuk çıkmasına özen gösterdiğim bir sesle. “Babamla görüştün mü?”

“Görüştüm,” dedi benim aksime oldukça sıcak bir tonla. Tam karşımda oturdu. “Bizimlesin bir süre. Ortalık fena karıştı, şu an seni göndermek en büyük risk olur.”

“Tır ayarlanabilir?”

“Ruslar peşinde, Hilal,” diye açıkladı. “Seni riske atamayız.”

“Bizimle çok mu güvende? Daha dün onu çatışmanın ortasına attın! Ölebilirdi!” Aras’ı gerçekten anlayamıyordum.

Benim için endişeleniyor muydu? Yoksa bana bir şey olması sonucunda başına iş açılmasından mı korkuyordu?

Zamir, “Eğitimli olduğumu biliyordum,” dedi sakinliğini bozmadan. “Benden çok mu düşünüyorsun onu?”

Üç kişilikli şahıs, “Bana yalancı dedin ama senin de dürüst olduğun söylenemez,” diyerek laf attı bana. “Hani sınırda askerlerden öğrenmiştin silah kullanmayı?”

Zamir buna içten bir şekilde güldü. “On yaşından beri silah kullanıyor.”

Öldürücü bakışlarımı Zamir’in üzerine diktim. “Başka hakkımda ne biliyorsan dök ortalığa?”

Zamir ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. “Hakkını yiyemem, çok yardımcı oldun bana zamanında. Ama bazı haberleri de engellemedin?”

Eşinin arkadaşıyla çekilen fotoğraflarının basına sızmasından bahsediyordu ama bunu çok sonradan öğrenmiş ve engel olamamıştım. “Geç gördüm. Anında haber verseydin engellerdim.”

“Haklısın. Olacağı vardı, boş ver.”

On Sekiz sanki bu konudan rahatsız olmuş gibi, “Peki, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu. “Burada kaç gün kalacağız?” Gözlerim istemsizce ona kaydı. Kısa siyah ve küt saçlar, omuzlarının birkaç karış üstünde bitiyordu. Beyaz teni, çok az çekik gözleri vardı. Dudakları oldukça dolgundu ve bu ona çok farklı bir hava katıyordu.

“Görev bekliyoruz,” dedi Zamir ona bakmadan.

Aras, “Dört’ün soruşturması resmî değil. Bu işimize yarar mı?” diye sordu.

“Eski bölgesinde tutuklandığı biliniyor ama başka bölgelere gidersek elbette yüzbaşı kimliğini kullanabiliriz.”

“Peki, Ruslar Hilal’i ellerinden kaçırdıklarını albaya bildirdiklerinde onu aramazlar mı?”

Zamir başını iki yana salladı. “Şu an Dört ve Hilal’i aramaktan daha önemli işleri var. Hankendi’ni¹² boşaltıyorlar, Şuşa’yı korumaya çalışıyorlar. Durumları çok kötü. Geri çekilmekten başka çareleri yok.”

“Destek geliyor her gün bir sürü?”

Zamir omuz silkti. “Destek gelse ne faydası var? Savaşta ruh önemlidir.”

“Babamla konuşabilir miyim?” diye sordum dan diye.

Zamir hiçbir şey söylemeden cebinden uydu telefonunu çıkardı, ardından birkaç tuşa basıp kulağına götürdü. Kısa bir süre sonra, “Paşam,” dedi resmî tınıyla ve babam görmese bile oturuşunu dikleştirdi. “Güvenli hatta mısınız?” Başını salladı. “Müsaitseniz Ay Parçası sizinle konuşmak istiyordu.”

Ayağa kalkıp telefonu bana uzattığında önce odadan çıkmak istedim ama sonra bu düşüncemden vazgeçtim.

“Alo?”

“Kızım, iyi misin?” Babamın sesini duymak kalbimi neden bir anda depreme maruz kalmış gibi titretmişti?

Tüm duygularım darmadağın olurken, “Ben iyiyim,” diye mırıldandım. “Sen? Alp? Alp nasıl?”

“Herkes iyi,” dedi kısık sesle. “Alp’i zor sakinleştiriyoruz. Seni kayıp sanıyor, her gün kaybolduğun bölgeye gidip geliyor.”

“Alp’e söylemeyecek misin? Beni çok merak eder. Bilmesi lazım!”

“Hilal,” dedi bu sefer uyarı dolu tonla. “Mümkün değil. Kimse bilmiyor, bilmeyecek. Yayın yasağı getirdim, senin şu kanalın sahibi Önder’i ikaz ettim. Tek kelime etmeyecek kimse. Senin yerine Ecrin diye bir kız geldi. Alp onunla çalışmamak için çok directti ama mecbur çalışıyorlar.”

¹²Azerbaycan’ın 1991’de Ermeni Silahlı Kuvvetleri tarafından işgal edilen şehridir. (e.n.)

Kaşlarım sinirlerimin gerilmesinden dolayı çatıldı. “Ecrin demek...” Benim yerime getirdikleri kadın asla savaş bölgelerine adım atmazdı. Ve kanalda sürekli çekiştiğim, kavga ettiğim bir isimdi.

“Kapatmam lazım, Hilal. Lütfen, Yedi ve ekibini dinle. Onlar ne diyorsa onu yap. Güvenliğini sağlayacaklardır. Dikkat edin, görüşürüz.”

Ona cevap vermeme müsaade etmeden telefonu yüzüme kapattı.

“Görüşürüz,” dedim duymasa bile ve ardından telefonu ayakta duran Zamir’e uzattım.

Alp beni arıyordu.

Yaşadığımı bilen babam, bunu ondan saklıyordu.

Babam, her gün Alp’in yüzüne nasıl bakıyordu?

Gözlerimi sıkıca yumup kapattım. Odada hareketlenme oldu ama gözlerimi açmak için acele etmedim.

Bir süre sonra, “Sevgilin için üzülme,” dedi o ses. “Kavuşursunuz yakında.”

Gözlerimi açtığımda odada sadece o ve ben vardık. “Ne diyorsun?”

“Alp? Sevgilin değil mi? Çukurda da ilk onu sormuştun.”

“Evet, öyle,” dedim. Sonuçta o bana hiç dürüst davranmamıştı bu zamana kadar.

Gözleri kısıldı. “Madem sevgilin vardı...” Derin nefes aldı sakinleşmek adına. “Sana dokunmama neden izin verdin? Söyleseydin bilirdim sınırimi.”

“Bilir miydin gerçekten?” Başımı şiddetle iki yana salladım. “Düşmanın olduğuna inandığın kadının yanaklarını ellerinle ısıtırken, elinden tutarken, geceleri çoraplarını çıkarıp üzerini örterken sınırını biliyor muydun? Senin sınırlar hakkında zerre kadar fikrin yok. Sen sadece yalanı bilirsin, güzel senaryo yazar ve oynarsın.”

“Sen sana olan davranışlarımın da yalan olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet! Sen koca bir yalansın. Sana nasıl hitap etmem gerektiğini bile bilmiyorum artık. Üç kişiliklisin ama hiçbirine inancım yok.”

“Yüzbaşı Robert bir yalandı,” dedi benim aksime sakince. “Dört... Hatırlatarak kendimi kanattığım bir anım. Kod adım, istihbarat kullanır sadece. Ama Haris gerçek. Haris de bana, lütfen.”

“Dört dememi istemiştin.”

“Yüzbaşı Robert yalandı çünkü. Dört acım olsa da yüzbaşı kimliğimden daha gerçekti.”

“Sen koca bir yalansın,” dedi dudaklarım benden bağımsız bir şekilde. “Bana Erivan’da büyüdüğünü söyledin!”

“İstanbul’da büyüdüm, sonradan Ankara’ya taşındım.”

“Sormadım!”

“Sor...” Altın hareleri gözlerime doğru yol çizdi, yüzümde çok az oyalandı. “Sor ki gerçek olduğuma inanmanı sağlayayım.”

“Boş versene.”

“O zaman sen soruma doğru cevap ver!” dediğinde tek kaşım havalandı. “Alp sevgilin mi?”

Bu durumda muhtemelen vermem gereken en son tepkiyi vererek güldüm. Hallolması, konuşulması gereken bir sürü konu vardı ama o sevgilim olup olmadığını mı sorun ediyordu?

“Seni ilgilendirmez.”

“Kaçak oynuyorsun.”

Gözlerimi devirdim.

“Sana olan tavırlarımda samimiydim,” dedi üsteleyerek. “Tehditleri ve seni korkutmak için yaptıklarımı saymıyorum. Onun haricinde her şeyde samimiydim. Mesela özrümü kabul etmez-

sen, uyumam demiştim. İşkencelerden bayıldığımı ve Aras'ın yaptığı iğne yüzünden uyuduğumu saymazsak uyumadım hiç."

Keskin tınıyla, "Sen saymıyor olabilirsin ama ben o tehditleri unutmuyorum," diyerek ona karşı çıktım.

"Sana kendim hakkında gerçekleri anlatabilirim. Mesela soyadım..."

Devam edeceği sırada sözünü kestim. "İlgilenmiyorum, öğrenmek de istemiyorum."

"Bana şu an tavır yapıyorsun, Hilal. Telafi edebilirim."

"Neyi telafi edeceksin? Ben günlerce yaşadığım karmakarışık duyguları nasıl telafi edeceksin? Senden nefret etmek için programlamıştım kendimi resmen! Karargâha götürdün beni, tankların gidişini izlettin, düşman askerlerle sohbet edip onlarla bile empati kurdum! Sen benim ne kadar karışık duygular yaşadığımı biliyor musun? O lanet olası davete götürdün beni, kadın gözü-mün önünde boğazını kesti! Ben dün onlarca kişinin ölümünü izledim. Duş alana kadar kanın kokusu bile üstüme sinmişti. Burada tutunacak kimsem yoktu benim. Seni askerler götürdüğünde ne kadar kimsesiz hissettim, biliyor musun? Kaçırıldım! Kurtulacağıma dair zerre inancım yoktu üstelik. Bana anlatsaydın, bir umudum olurdu. Sen yalanlarıyla kandırdın beni, görev diye sakın maval okuma!"

Uzun uzun bana baktı. "Babana olan öfkeni bana kusabilirsin, Hilal." Kendime dahi itiraf edemediğim şeyi nasıl tahmin ediyordu?

Gözlerim doldu ve saniyeler içerisinde yaşlar yanaklarıma boşalmaya başladı.

"Görüşürüz dememe müsaade etmeden yüzüme kapattı."

"Şu an çok önemli bir..."

"İşi var," diyerek cümlesini tamamladım. "Benim babamın her zaman işi oldu. Hiçbir zaman hafiflemedi omzundaki yük."

Biz tatil yapamadık onunla. O telefon hep çaldı, babam hep bizi bırakıp gitti.”

Elimin tersiyle gözlerimi silmeye çalıştım ama şiddetli bir nehri aratmayan yaşlar durmadan akıyordu. “Onu neden özlemek zorundayım?”

“Çünkü o senin baban.”

“Ben de onun tek kızıyım? Neden bana özlediğini söylemedi?” Şımarık büyümemiştim ben, bencil yetiştirilmemiştim. Ama kırılıyordum. Çok kırılıyordum ve babam bunun asla farkına varmıyordu.

İtiraz etmeme izin vermeden ayaklandı ve yanıma gelip sehpanın üzerine oturdu. Üzeri hâlâ çıplaktı ve bu sargılarını görüp daha fazla üzülmememe neden oluyordu. Kaşlarımı çatarak “Sen böyle Apollon gibi mi dolaşacaksın evde? Ayıp, iki kadın var burada,” dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Kusura bakma.” Kanepedeki battaniyeyi alarak omuzlarına sardı ve tekrar karşımda oturdu. “Oldu mu böyle?” Başımı aşağı yukarı salladım. “İkinci kez ağlıyorsun. Seni böyle görmeye alışık değilim.”

Elimin tersiyle gözlerimi ve yanaklarımı sildim. “Geçti. Ağlamıyorum.”

“Ağlamak güçsüzlük değildir,” diyerek başını eğdi. Yüzlerimiz artık aynı hizadaydı. “İstersen arkamı döneyim, rahatça ağla.”

“Benim yerime gelen kızdan bahsetti,” dediğimde bu sefer akan yaşları silmeye yeltenmedim bile. “Biri gider, biri gelir demek istedi. Onun için önemli olan o bölgede birinin haber yapmasıydı. Benim olup olmamam umurunda değil.”

“Ona kızmadığını söylemiştin.”

“Kırılmadığımı söylemedim.” Gözlerim battaniyenin altında kalan koluna ilişti. “Canın çok yandı mı seni vurduğumda? Ben bilseydim...” Derin nefes aldım. “Bilseydim...”

“Şşşt,” diyerek bir anda kucağımdaki ellerime uzandı ve sıcak parmaklarını buz kesmiş parmaklarımdan geçirdi. “Benim hatamdı. Kendini suçlama.”

“Zamir’i bıçakladım.” Hıçkırdım. “Şehit oğlunu bıçakladım ben. Bilal amcanın biricik oğlunu bıçakladım tam göğsünden. Ya ölseydi?”

“Ölmedi,” diyerek parmaklarımı sıktı destek verircesine. “Sakin ol ve benim soruma cevap ver artık. Elini tutarak hata mı ediyorum Hilal?”

“Hı?..”

“Alp... Sevgilin mi? Kısacası, sevgilin var mı? Ya da sevdiğin biri?”

Yüzümü buruşturdum. “Yazıyor musun sen bana?”

“Soruma cevap verirsen karar vereceğim yazıp yazmayacağıma.”

“Alp kameraman arkadaşım. Kardeşim gibidir,” dedim ve birbirine yapboz parçası gibi kenetlenmiş olan parmaklarımıza baktım. Ellerimiz... Neden sanat eseri gibi görünüyordu? “Sevgilim ya da sevdiğim biri yok.”

“Güzel,” dediğinde göz ucuyla yüzüne baktım. Dudaklarında belirsiz ve silik bir tebessüm vardı.

Birkaç dakika öylece durduk. Yanağımı kurutan gözyaşlarım duraksadığında, “Bırakacak mısın ellerimi?” diye sordum. Bu durumdan şikâyetçi sayılmazdım ama yine de benden uzaklaşması en iyisi olacaktı.

“Ben memnunum hâlimden.”

“Uzanman lazım,” diyerek ellerimi kendime doğru çektim. “Kanepeye geç.”

Ayağa kalkıp kanepeye geçti ve battaniyeyi boğazına kadar çekti. Fakat gözlerini üzerimden çekmedi. “Hilal...”

“Hı?”

“Bana Haris desene.”

“İçimden gelmiyor.”

“Peki.” İç çekti. “Hilal...”

“Hı?”

“İsmi söylemek hoşuma gidiyor.”

“Eyvallah.”

“Hilal...”

“Hı?”

“Sen ağladığında ben de ağlamak istiyorum. En son ağladığımda dayak yemiştin, çok küçüktüm. Bir gün olur da ağlarsam senin karşında... Bana vurmazsın, olur mu?”

Kalbim sıkıştı. “Dört yaşında mıydın?”

“Anısı var.”

“Acılarımızla kodlanırsın.”

“Belki bir gün anlatırım, Türk kızı.”

Gözlerine, daha önce hiç görmediğim derin bir keder yerleşti. “Umarım ölürsün demiştin ya bana...” Hayır, hayır... Ağzımdan çıkmıştı, ölmesini hiçbir zaman istememiştin. “Keşke üç yaşındayken ölseydim, Hilal. Dört yaşına girmeseydim birçok şey daha güzel olurdu.”

10. YASAK BÖLGE

Ölümün ne demek olduğunu biliyordum. *Annem öğretmişti.*

Annem bana sayıları, alfabeyi, resim çizmeyi, hayvanları beslemeyi, çiçeklere bakmayı da öğretmişti.

Ondan aldığım en kötü ders *ölümdü.*

Ondan aldığım tüm derslerden geçen ben, ölüm dersinden kalmıştım. Çünkü ölümüne alışamamıştım.

Onun cenazesinden eve döndüğümüz akşam, babamla salonda otururken çay demlemesi için anneme seslendiğimde ölümün sert tokadını yemiştim ilk kez.

Doktorlar annemin öldüğünü söylediğinde ya da onu toprağa gömdüğümüzde değil, mutfaktaki tabak sesleri kesildiğinde hissetmiştim yokluğunu.

Sonra babamla balkonda otururken annemin pembe yastıklı sandalyesinin boş kaldığını gördüğümde, çiçekleri solup boyun eğdiğinde, sokaktaki kediler artık kapımıza gelmediğinde tanışmıştım ölümle.

Ölümün ne demek olduğunu bilmeme rağmen onun için ölüm arzulamış olmam dayanılmazdı. İki kelime, tek bir cümlemin hem onun hem de benim için depresyon etkisi yarattığının bilincindeydim ve bu canımı yakıyordu.

İlaçların etkisiyle uykuya daldığında koltukta oturarak onu izliyordum. Dört yaşında ne yaşamıştı? Dört yaşına basmamayı dileyecek kadar ne olmuş olabilirdi?

Onu merak ediyordum.

Onun hayatını, acılarını, mutluluklarını öğrenmek istiyordum.

“Ne düşündüğünü merak ediyorum.” Zamir’in sesiyle ona döndüğümde elinde dumanı tüten kupayla koltuğa oturduğunu fark ettim. “Sana getirmedi, istersen al bunu?”

“Yok, afiyet olsun.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Annemi.” Yüz ifadesi durgunlaştı. “Onun cenazesine gelmiş miydin?”

“Görevdeydim,” diyerek kahvesinden bir yudum aldı. “Sonrasında babanı ziyaret ettim, o zaman da sen Filistin’deydin.”

Başımı ağır ağır salladım. “Türkiye’de uzun zamandır bir aydan fazla kalmadım sanırım.”

“Anneni unutmak için kaçtın ülkeden,” dedi kendinden emin sesle. “Ama nereye gitsen de unutamadın. Aynısını denedim, Hilal. İşe yaramadı asla.” Derin nefes alıp sırtını koltuğa yasladı. “Ölüme karşı verdiğin tepkilerin farkındayım. Ölüm, senin zayıf noktan. Bizi öldürecek olmaktan deli gibi korktun, ihtimali bile seni delirtti. Ama ikimiz de hayattayız, rahatla biraz.”

Kollarımı göğsümde birbirine bağlayarak “Beni analiz etmeyi kes,” dedim sinirle.

“Bana kızgın olmanı anlıyorum.”

“Sen beni ilk gördüğün an her şeyi anlatmalıydın, o maskeyi çıkarmalıydın.”

Kara gözleri gözlerime dokundu. “Ben kendi eşimden aylarca bildiklerimi gizlemiş biriyim, Hilal. Bazen susmak gerekir. Seni o depodan çıkardığımda susmam gerekiyordu ve sustum. Başka bir açıklamam yok.”

“Göreviniz ne, Zamir?”

“Soru yok,” diyerek beni geçiştirdi.

Gözlerimi kısıp “Demek anlatmayacaksın?” diye sordum. “Güzel. Öğrenirim bir şekilde.” Göz ucuyla uyuyan üç kişilikli şahsa baktım.

“Dört’e çok kızgıyım, Hilal. Sana ettiğİ teklifin bedelini ödeyecek iyileştiğİ an.” Bakışlarım Zamir’e döndü tekrar. “Eğer sana boşboğazlık ederse onun canını yakarım.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Asla,” diyerek başını iki yana salladı. “Sana çok değer veriyorum ama bu görev birçok kişinin hayatını etkileyecek, belki de bu savaşı. Riske atamam. Lütfen, beni anla ve zorlama.”

Yüzümü buruşturdum. “Bana güvenmiyor musun?”

“Bunun güvenle alakası yok,” diyerek inkâr etti. “Sana nasıl güvenmem? İşini hakkıyla yapan, vatansever bir gazetecisin sen. Halil Paşa’nın kızıydın her şeyden önce. Ama bazı şeyler bu ekip arasında kalmalı. Ve sen bu ekipten değİlsin. Sen, bizim görevimizin bir parçasısın. Korumamız, canı için gerekirse ölmemiz gereken birisin.”

“Size yardımım dokunabilir?”

“Macera peşindesin,” diyerek tebessüm etti. “Geçen sefer seni büyük riske attım, eğİtimin vardı diye. Ama Aras haklıydı, bunu yapmamam gerekiyordu.”

“Aras her zaman haklıdır,” diyen ses irkilmeme neden oldu. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde elindeki beyaz kâseyle içeri giren Aras’ı fark ettim. Gelip diğİer kanepede oturdu ve ayaklarını sehpaye uzatarak nereden bulduğunu merak ettiğİim cipsten yemeye başladı. “Sonunda birileri sözüme geliyor.”

Onun ardından salona giren On Sekiz, “Hemen de havalara girdi,” dedi. “Ayrıca ayaklarının sehpa da ne işi var?”

Aras yüzünü buruşturup ayaklarını yere indirdi. “İki dakika keyifleneceğim, hemen istenmeyen ot gibi dibimde bitiyorsun.”

“Saygısız!”

“Dört uyuyor, sesinizi kısın,” diye uyardı Zamir onları. “Ayrıca o cipsleri nereden buldun?”

Aras omuz silkti. “Dolaptaydı.”

“Kaçınıcı yüzyıldan kaldı acaba?”

Aras gülerek uzanıp On Sekiz’in yanağını sıktı. “Beni de düşünürmüş!”

“Seni döverim, Aras!”

Aras sırtıttı. “Dövsene!”

“Defol git ya, uğraşmayacağım seninle!”

Bir süre kimseden ses çıkmadı. Zamir şakaklarını ovarak kahvesini içmeye devam ederken Aras da cipsini yiyordu. On Sekiz, sehpanın üzerindeki telefonunu almıştı ve ekrana bakıyordu tüm dikkatiyle.

O uyuyordu.

Yaralı göğsü düzenli nefesleriyle inip kalkıyordu.

Canı yanmıştı.

Onu vurduğumda, kurşunu kendi başına çıkardığında, ellerinden tavana kelepçelenerek göğsünü dağladıklarında canı acımış olmalıydı.

Nasıl dayandığını merak ediyordum. Ve bu kadar acıya rağmen neden benim bacaklarımdaki morlukları önemsedini de...

“Ah, karnım!” Aras’ın sesiyle gözlerimi üç kişilikli şahıstan ayırdım. Karnını tutarak yüzünü buruşturmuş, kucağındaki kâseyi kenara bırakmıştı. “Acıyor!”

On Sekiz yerinden fırlayıp onun yanına geldiğinde, “Zehirlendin herhâlde salak!”

Aras bir anda On Sekiz'i ensesinden yakalayıp kanepeye fırlattığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Saftirik ya, hemen inandı!"

"Aras!" On Sekiz, kanepeden kalkıp Aras'ın karnına yumruk atmaya çalıştı ama Aras onun kolunu havada yakaladı.

"Efendim?" Dalga geçer gibi konuşması On Sekiz'i daha da öfkeliendirdi. Bu sefer dizini havalandırıp Aras'ın dizine sertçe vurduğunda Aras inleyerek kolunu bırakmak zorunda kaldı.

On Sekiz, "Salaksın," dedi tükürür gibi. "İnsanlık yaramıyor sana. Hepiniz için ne kadar endişelendiğimi bilmiyormuş gibi şaka yapıyorsunuz!"

Zamir, "On Sekiz haklı," dedi sakın bir tonla.

"Sadece şaka yaptı?" Aras hayretle bana döndü. Sanırım onun tarafında duracağımı tahmin etmiyordu. "Arkadaş değil misiniz? Şaka yapabilirsiniz birbirinize?"

Zamir'in bakışları üzerimde durdu. "Biz bir ekibiz ve birimizin canı diğerine emanet. Söz konusu canımız ve sağlığımızsa şaka yapamayız."

"Çok sıkıcı," diyerek omuz silktim.

"Katılıyorum," diyerek başını salladı Aras.

"Bi' uyutmadınız!" Üç kişilikli şahsın sesiyle göz ucuyla ona baktım. Gözlerini açmıştı ve bize bakıyordu. Gözleri gözlerime değmeden hemen önce önüme döndüm.

On Sekiz, "Nasılsın?" diye sorup onun ayaklarının ucuna oturdu ve alnına dokunarak ateşini ölçtü.

"Daha iyiyim," diyerek doğruldu. Başımı ona çevirmesem de bunu görmüştüm. "Hilal, sen nasıl oldun?"

"İyi," dedim sadece.

"Merhemi yeniden sürelim."

"Ben sürerim."

Aras, “Ersin üzgün¹³,” diyerek ona sataştığında saniyeler içerisinde başına bir yastık yedi. “Takımdan değilsin deyip dışlarım seni Dört!”

Konuşmasına anlam veremediğim bakışlarımı Zamir’e diktiğimde bunu anında fark ederek “Takım ve ekip ayrı kavramlar. Dört’le beraber ekip oluyoruz ama onun dışında biz ayrı bir takımız.”

“Duydunuz mu?” Uzandığı yerden kalkıp oturur pozisyona geçen üç kişilikli şahsa baktım. “Kalbimin kırılma sesini duydunuz mu?”

Zamir, “İyileştiysen ben senin kafanı kıracağım,” dedi sinirle. Hâlâ onun bana yaptığı teklifi sindiremiyordu sanırım.

“İyiyim, gel patlat bir tane.”

Zamir sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi yerinden fırladı ve yumruğunu saniyeler içerisinde onun yüzüne indirdi. “Bu Hilal’e ettiğin teklif içindi.” Diğer yanağına da sert bir yumruk geçirdi. “Bu yakalandığın içindi.” Daha sert bir yumruk attı. “Bu da seni dağladıkları için!”

Üç kişilikli olan şahıs asla ona karşı koymadı. Hatta en sonda, “Sağlam adamsın gerçekten de,” dedi dalga geçercesine. Zamir, kıpkırmızı olan yumruğunu gevşetti, nefes nefese geri çekildi.

“Beyinsiz herif!”

Aras, “Tam benlik ortam. Kan kokusunu hissettiniz mi?” diyerek bana baktı. “Kaos sever misin?”

Gözlerimi devirerek ona karşılık verdim.

On Sekiz, “Vampir olduğuna dair şüphelerim var,” diye mırıldandı.

“İlk kurbanım sensin,” diyerek Aras dişlerini gıcırdattı ve ona göz kırptı.

¹³TikTok akımına gönderme yapıyor. (c.n.)

“Midem kalktı,” diyerek ayaklandım. “Kan kokusu gittiğinde gelirim.” Deminki odaya girdiğimde merhemın hâlâ komodinin üstünde olduğunu fark ettim. Yatağa oturarak üzerimdeki bol şortu biraz daha yukarıya sıyırıp merhemi önce elime, ardından bacaklarımla moraran kısımlarına sürmeye başladım.

Tam o sırada içeri giren üç kişilikli şahıs, “Pardon,” diyerek eliyle gözlerini kapattı.

“Kapı çalmak medeniyetinden haberin var mı?”

“Merhemi sürmek için gelmiştim.”

Üzerimdeki şortu düzeltip “Kendim hallederim,” dedim ifadesiz bir tonla.

“Bakabilir miyim?” diye sordu.

“Bak.” Tek elini gözlerinden çekerek bacaklarıma baktı ve birkaç adım atıp tek dizini yere koyarak merhemi yatağın üzerinden aldı.

“Buralara sürmemişsin,” diyerek ayak bileğime dokundu. Ateş saçan parmaklarının tenime temas etmesiyle beraber tenim karıncalandı. Kendimi sıkarak bedenimin verdiği tepkiyi engellemeye çalıştım ama kör değilse bunu çoktan fark etmiş olmalıydı.

Merhemi işaret parmağına dökerek bileğimin etrafına özenle sürmeye başladı. “Acıyor mu?”

“Pek değil.”

“O zaman neden böyle oldun?”

“Bir şey yok. Devam et ya da kendim hallederim.”

Ters cevabıma karşılık dümdüz bir ifadeyle yüzüme baktı, ardından başını eğerek işine devam etti. Sıcak parmaklarının tenimdeki gezintisi tüm tenimi diken diken yapmaya devam ederken nefeslerim düzensizleşmişti.

Sıcaktı. Çok sıcaktı ve bu soğuk havaya âdeta meydan okuyordu.

“Şortla üşüyor musun?”

“Pablo Escobar gibi üşüyorum diye dolar mı yakacaksın?”

Gözlerinde beliren şaşkınlığı anbean gördüm. “O kadar param olduğunu sanmıyorum.”

“Maaşınız iyi diye biliyorum,” dedim dalga geçercesine.

“Erkeklerle maaşı sorulmaz.”

Gözlerimi kıstım. “Bu çok seksist¹⁴ bir söylem.”

“Dalga geçiyordum, Hilal,” diyerek tebessüm etti. “Zamir gibi feminist damarın kabarmasın hemen.”

“O yüzden mi benim için endişeleniyorsun? Senin gözünde her an başına bela açabilecek, zarar görecektir nahif bir kadını belki de.”

Başını iki yana salladı, altın hanelerini gözlerime dokundurdu. “Benim gözümde çok cesur bir kadınsın. Ama doğru, sana zarar gelmesini istemiyorum.”

“Sana da zarar geldi.” Gözlerimi yumup açtım. “Hatta bizzat ben yaptım.”

“Bunun bedelini mi ödemek istiyorsun?”

Omuz silktim. “Olabilir. Koluma sıkabilirsin. Ödeşiriz.”

“Saçmalama,” diyerek merhemi kapattı ve yatağa fırlattı. “Ödeşmek gibi bir derdim yok. Kendini suçlama artık.”

“Bana zarar gelmesinden endişelenme. Başıma bin tane bela geldi bugüne kadar ama ölmedim.”

“Ölümden bahsetme,” dedi keskin bir tınıyla.

“Bir gün öleceğim?”

“Hilal,” dedi sinirli bir vurguyla. “Lütfen...”

“Benim canım senin için neden bu kadar önemli? Babam yüzünden mi?”

¹⁴Cinsiyetçilik, bir cinsiyetin diğerinden üstün olduğunu savunan görüş ve ideolojidir. (c.n.)

“Robot muyum ben senin gözünde? Baban tümgeneral olmasa umursamaz mıydım seni?”

“Gözümde üç kişilikli bir şahıssın.”

Yüzünde daha önce görmediğim şaşkın ifade belirdi. “Neyim neyim?”

“Üç kişilikli şahıs.”

Onun tepki vermesine izin vermeyen kapı çaldığında, “Gel,” dedim anında.

Zamir başını içeriye uzatarak “Acil toplantı zamanı,” dedi.

“Kapı çalman ne güzel bir hareket, Zamir.”

Kaşlarını çattı. “Güzel bir hareket derken? Olması gereken bu değil mi?”

“İşte,” dedim imalı sesle. “Toplantınız gizli sanırım. O sırada burada kestiririm.”

“Gelebilirsin,” dedi Zamir. “Çünkü sen de bu planın bir parçasısın.”

“Benim neden bundan haberim yok?”

“Şimdi oldu,” dedikten sonra bana göz kırptı Zamir. “Bekliyoruz.” Kapıyı kapatarak gözden kaybolduğunda sorgu dolu bakışlarımla ona baktım.

Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Benim haberim yoktu.”

Her ikimiz de ayaklanıp odadan çıktık ve banyoya taraf ilerledik. Ellerimizi sırayla yıkadıktan sonra salona döndüğümüzde Aras homurdanıyordu. “Resmen onu tehlikenin kucığına atmaktan bahsediyorsun. Eğitimi o kadar değildir, Yedi. Yapma.”

“Bana ne yapıp yapmayacağımı söylemeyi kes, Aras.”

“Asıl siz burada ben yokmuşum gibi konuşmayı kesin,” dedim öfkeyle. “Bana soracaksınız!”

Zamir bu sefer yumuşak olmayan bakışlarıyla bana döndü. “Sana soracağımız bir durum yok. Hiçbir şekilde seni gönderemiyoruz, o yüzden bizimlesin. Bizimle olduğun sürece emirlerimin dışına çıkamazsın.” Gözleri herkesin üzerinde gezindi. “Kimse emrimden çıkamaz.”

“Sana itaat etmemizi ister misin, kutsal liderimiz?”

Zamir ateş saçan gözlerini Aras’a dikti. “Siz benim sorumluluğumdasınız! Ve ben ne dersem yapmak zorundasınız! Hepiniz!”

“Şimdi kuralları önemseyen sen mi oldun?”

“Gerçek istihbaratçılar kuralların dışına çıkacak kadar risk almalı,” dedi Zamir, daha kontrollü bir sesle. “Gerektiği yerde gerektiği gibi davranmalı. Rapor yazmakla iş bitmiyor.”

“Öyle gerekiyordu,” dedi Aras savunmaya geçerek. “Senin canındı söz konusu! Kendini ortaya atamazsın. Ama umurunda bile değil kendi canın. Defalarca eşin ve bizim için hayatını riske attın. Bunu istemiyorum!”

Aras’ın kesinlikle fedakârlıkla ilgili sorunları vardı.

“Emir geldi. Azerbaycan ordusu Şuşa’ya hareket ederken biz bazı arazileri temizleyeceğiz. Dört’ün yüzbaşı kimliğini kullanacağız bazen. Soruşturması gizli, birçok kişinin durumdan haberi yok.”

“Peki ya ben?”

“Gazeteci olarak sahte bir kimlik oluşturmayı düşündük ilk sana ama sistem parmak iziyle kayıtlı. Üstelik diğer gazeteciler ya da karşı tarafın medyasını takip edenlere ifşa olabilirsin. O yüzden Dört’ün yanında eski rolüne girmen daha iyi olur.”

“Eski rol derken? Önce kuzendim, sonra üvey kuzen oldum. En son da çakma sevgilisi.”

“En son olanla devam,” dedi Zamir ciddiyetle. “Bizler de nerede, ne kadar savunma sistemi olduğunun istihbaratını toplayacağız. İstihbaratları MİT ve YKİ ile paylaşacağız.”

“YKİ ne?”

Üç kişilikli şahıs, “Yer Kontrol İstasyonu. SİHA’lar için onlarla iletişime geçeceğiz,” diye açıkladı.

Başımı onayla salladım. Zamir elindeki haritayı açarak sehpa-ya serdi. Parmağını koyarak “Biz buradayız,” dedi. Laçın’daydık¹ şu an. Esas koridora oldukça yakın sayılırdık. “Ve Şuşa’ya gitmemiz gerekiyor. Çok tehlikeli bir yol. SİHA’ların alanı olduğu için bizi koruyacaklar ama yollar ve etraf mayın dolu.”

“Benim yüzbaşı kimliğim işe yaramaz mı?”

Zamir, “Yarayacağını umuyorum,” dedi. “Biz de asker kılığında olacağız, Hilal ise sivil. Eğer daha yüksek rütbeli birine denk gelmezsek sorgulanma ihtimalimiz az.”

“Dört için yakalanma emri çıkmadı mı?”

On Sekiz’in sorusuna telefonda, hoparlörde olan erkek sesi, “Hayır,” dedi. “Gizli soruşturmaya devam ediyorlar. Kimse bilmiyor çünkü bunun gibi bin tane soruşturma var. Yüzlerce vatan haini için soruşturma açıldı ama yakalanma emri çıkmadı.”

“Eyvallah, Sekiz.”

“Savaştan sonra ilgilenecekler vatan hainleri ile.”

Alayla, “Bugün de vatan haini olduk,” dedi üç kişilikli olan şahıs. “Tövbe, tövbe.”

“Onların gözünde bir yüzbaşısın,” diye hatırlatma yaptı Zamir. “Başka bir yüzbaşısını öldüren, evinde Türk barındıran hainsin yani.”

“Bir dakika,” dedim düşünceli hâlde. “Sen bana polislerden birinin senin adınla gömüleceğini söylemedin mi? Soruşturma böylece kapanmıyor mu?” Gerildiğini hissettim. Gözlerini gözlerimden kaçırdı. “Bana yalan söyledin... Yine mi?”

“Ben kendini daha fazla suçlamayı istemedim.”

¹Azerbaycan’ın, Karabağ’da koridor rolü oynayan bir konumda bulunan ve 1992’de Ermeni Silahlı Kuvvetleri tarafından işgal edilen bir kenti. (c.n.)

“Hilal kendisini soruşturma yüzünden neden suçlasın? Victor cinayeti yüzünden şüphelendiler senden zaten.”

Gözlerini ışık hızında gözlerime çevirdiğinde bakışlarıyla birazdan yapacağım itirafı yapmamam için bana âdeta yalvardı. Yutkundum ve bıçak gibi keskin bakışlarımla son kez ona bakıp başımı Zamir’e çevirdim. “Victor’u ben öldürdüm.”

Aras’ın elinde tuttuğu su bardağı yere düştü.

Sekiz, telefonda, “Oha,” diye bağırdı.

Zamir’in bir miktar dudakları açıldı.

On Sekiz ise sadece tebessüm etti. Bu tebessümünde hafif bir gurur olduğunu seziyordum.

Ona dönüp bakmaya tenezzül etmediğim sırada, “Doğru mu anlıyorum?” diye sordu Aras. “Sen bu cinayet yüzünden deşifre oldun ama cinayeti işleyen aslında Hilal.”

“Evet,” dedim anında. “Doğru anladın.”

Aras’ın ok etkisi yaratan bakışları bana saplandı. “Sen bizim içerideki en sağlam, en yüksek rütbeli adamımızı resmen deşifre etmişsin!”

“Ona sesini yükseltme,” dedi kısık ama deprem etkisi yaratan ses tonuyla. “Hayatımı kurtardı. Victor bana silah çekmişti çoktan ve evimde bir Türk olduğunu anlamıştı.”

Aras gür bir kahkaha attı. “Saçmalıyorsun! Bir hareketine bakardı elindeki silahı alman. Senden daha donanımlı olduğuna beni kimse ikna edemez!”

“Seni ikna etmeye çalışan yok, Aras,” dedim nötr bir tavırla. “Senin derdin ne? Kaybetme korkun olduğundan haberin var mı?”

“Hilal,” diye uyardı beni Zamir ama ona kulak asmadım.

“Neden kaybetmekten bu kadar çok korkuyorsun? Aras... Kod adın bu. Aras Nehri’nde ne oldu da sen bu kadar herkesi önemsiyorsun?”

Saniyeler içerisinde yerinden fırladı ve işaret parmağını havaya kaldırarak bağırmaya başladı. “Sesini kes!”

Oturduğum yerde kıpırdamadan durdum herkesin aksine. Zamir ve On Sekiz, çoktan Aras’ı kolundan tutmuş geri çekmeye çalışıyordu. Üç kişilikli olan şahıs ise Aras yerinden kalkmadan hemen önce önümde kalkan olmuştu.

Aras ise, “Bir daha ağzını açmayacak!” diye haykırmaya devam ediyordu. “Nehir kelimesini duymayacağım! Duymayacağım!”

Zamir onu yatıştırmak ister gibi, “Duymayacaksın,” dedi. “Sakin ol.”

Sekiz, “Toplantı bittiyse reçellerim beni bekliyor,” dedi ortamdaki gerginliği yok etmek ister gibi. “Görüşürüz, takım.” Öksürdü. “Pardon, ekip.”

Zamir hâlâ Aras’ın omuzlarından tutarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Üç kişilikli şahıs olası bir tehlikeyi önlemek adına önümde kalkan olmaya devam ederken ona arkamı döndüm ve dış kapıya doğru ilerledim. Biraz soğuk hava sanırım beni kendime getirecekti.

Üzerime hiçbir şey almadan şort ve kazakla dışarı çıktığımda beni oldukça sıkı ağaçlarla çevrili olan orman karşıladı. Yakınlar da hiç ev yoktu ama ileride bir tepe görünüyordu.

Verandadaki eski kanepeye oturdum ve derin nefesler aldım. Aldığım her nefes ciğerime ulaşıyor, zihnimdeki dağınıklığı toparlıyordu sanki.

Ne düşünmem, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

Çok ileri gitmiş olmalıydım. Aras’ın damarına basmış, onu çileden çıkarmıştım. Tıpkı onların bana yaptığı gibi.

Yanıtsız bırakılmaya tahammülüm yoktu ve bana bunu yapıyorlardı. Babam gibi onlara uymamı, sorgusuz ve sualsiz her şeyi onaylamamı bekliyorlardı benden.

Kollarımı omuzlarıma sürterek ısınmaya çalıştığım sırada kapı açıldı ve birkaç saniye sonra üzerime kalın bir yorgan örtüldü. Başımı çevirdiğimde çoktan yanımdaki boşluğa oturmuştu. “İyi misin?”

“Sana ne?”

“Yalan söylemek zorundaydım.”

“Zorunda olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

“Kendini suçluyordun,” diyerek durumu hafifletmeye çalıştı.

“Boş versene. Hatanı kabul etmeyi bile becermiyorsun.”

“Hata yaptım ama senin için. Hiç mi anlamı yok?”

“Yok!” diye çıkıştım öfkeyle. “Ne kadar acı olursa olsun doğruları istiyorum!”

“İtiraf etmemeliydin.”

Omuz silktim. “Ben öldürdüm. Neden senin üstüne kalsın? Yalan söylemeye çok alışkınsın, kızdın mı yoksa gerçekleri anlatım diye?”

“Kızmadım.” Sesli bir nefes verdi. “Bana istediğini söyle. Ama Aras’ın damarına basma lütfen. Acısını anımsamaktan nefret eder.”

“O yüzden mi acısıyla kodladınız onu?”

“Bağıra çağıra *Aras Nehri* demiyoruz en azından?”

O sırada kapı tekrar açıldığında, “Hava buz gibi,” dedi Zamir. Ardından gelip diğer yanıma oturdu, cebinden sigara çıkarıp yaktı ve üç kişilikli şahsa da bir dal uzattı. “Sakinleşti.”

Mahcup tonla, “Böyle tepki vereceğini tahmin edemezdim,” diye mırıldandım.

“Olur öyle,” dedi anlayışla Zamir. “Boş ver. Anlat bakalım, herifi nasıl öldürdün? Polis merkezinde kimseyi öldürmemiştin, yaralı bırakmıştın. Birini öldüreceğini düşünmezdim.”

“Tırdarken geldiğini duydum, Türk olduğumu anlamıştı. Tehditler savurdu üç kişilikli şahsa ve o da tır giderse teslim olacağını belirtti.”

Zamir’in kaşları çatıldı, damağındaki sigara şaşkınlığından dolayı kucığına düştü ama onu havada yakaladı. “Üç kişilikli şahıs?”

“Benden bahsediyor.” Cümlesi biter bitmez sigara dumanını üfledi yukarıya doğru. Onu ilk kez sigara içerken görüyordum. Evde bir kez kül tablasını bulmuştum, bir sürü izmarit birikmişti. Ama yanımda ilk kez kullanıyordu. Genelde de sigara kokmazdı, parfüm kokardı zaten. Demek ki nadiren kullanıyordu.

Zamir başını geriye atarak içten bir kahkaha atarken, “Sonra onu öldüreceğini anladım, tırdan atladım ve göğsüne iki el ateş ettim. Bu kadar,” dedim sanki dünyanın en normal muhabbetini yapıyormuşum gibi.

Zamir omzumu sıvazladı. “Teşekkür ederim, Hilal.”

“Ne için?”

“Onun hayatını kurtardığın için.”

Kaşlarım çatılırken, “Ama ben olmasaydım bile Victor’u alt edebilirdi,” dedim.

“Büyük ihtimalle,” diyerek beni onayladı Zamir. “Ama bu, onu kurtarmak için özgürlüğünden vazgeçtiğin ve tüm cesaretinle birine kurşun sıktığın gerçeğini değiştirmez.”

İç çekerek “Birini öldürdün mü hiç?” diye sordum.

Zamir’in kara gözlerine derin bir keder yerleşirken, “Evet,” dedi boğuk sesle. “Yedi yaşındaydım. İlk kez o zaman birini öldürdüm.”

Onun gözlerine yerleşen keder zehir gibi içime yayıldı. Gözlerim belerirken, “Özür dilerim,” diyerek konuyu kapatmaya çalıştım. Yedi yaşı, onun acısıydı ve bu yüzden kod adıydı. Ve ben bu sefer bilmeden onun yarasını deşmişim.

“Parkta oynuyorduk,” dedi gitgide boğuklaşan sesiyle. “Dört yaşındaydı, beni abisi olarak görürdü. Salıncağı çok severdi. Daha hızlı itmemi istedi. Defalarca daha hızlı diye bağırdı.” Dudaklarını ıslattı, sigarasından derin bir nefes çekti. “Düştü. Baş yerdeki taşa çarptığında duyduğum o ses, yayılan kanın görüntüsü ve kokusu... Hiç unutamıyorum.”

“Kazaydı,” dedi üç kişilikli şahıs. “Sen de biliyorsun.”

“Katil oldum yedi yaşında. Annesi defalarca katil diye adlandırdı beni. Sonra mahalledekiler, okuldakiler... Bir sürü kişi arkamdan fısıldadı.”

“Hatırlatmak istemezdim...”

“Unutmamıştım ki,” diyerek ayaklandı ve sigarasını verandadaki çöp kovasına attı. “Hastalanacaksınız, çok kalmayın soğukta.” Eve gireceğini sanıyordum ama ellerini montunun cebine tıktırarak aşağıya indi ve ormana doğru ilerlemeye başladı.

Yedi yaşı... Tüm yaşlarında kalbinin acımasına, omuzlarında yıllarca ağır bir yük taşımasına neden olan yedi yaşı onun canını yakıyor olmalıydı.

Bu kadarını tahmin edemezdim. Aklıma yedi rakamıyla ilgili her ihtimal gelirdi ama asla o yaşta küçük bir çocuğu kaza sonucunda salıncaktan düşürmesi gelmezdi.

Burnumun ucu sızlamaya başladığında duygularımın içimde dağıldığını hissedebiliyordum. Dudaklarım daha fazla soluk ihtiyacı ile aralandığında, “İyi misin?” diye sordu.

“Her şey çok ağır,” dedim yorgun sesle. “Acımasız dünyada yaşadığımızı biliyordum her zaman ama...”

“Bu kadarı fazla,” diye tamamladı cümlemi.

“Dört yaşında ne olduğunu sorarsam ne olur?”

“Daha fazla ağırlığı kaldıramazsın.”

Başımı ona doğru çevirdim. Gözlerim gözlerine dokunurken, “Sen nasıl dayanıyorsun?” diye sordum. Sadece Zamir’in

hikâyesini duymama rağmen bu kadar etkilendiysem onun, Aras'ın, On Sekiz'in hatta Sekiz'in anıları beni altüst ederdi.

Altın hareli gözlerindeki taze acı daha da büyüdü. Yıllar geçmişti ama dört yaşındaki yaşadıklarını anımsadığında hâlâ o acıyı tazeymiş gibi çekiyordu.

“Yaraların sızlayacak,” diye homurdandım. Hâlâ yüzlerimiz aynı hizadaydı. “Hava soğuk, içeri gir.”

Hiç beklemediğim bir anda her iki elini buz kesmiş yanaklarıma koydu. Sıcacık elleri yanağıma değerken göğsümün içindeki o organın hareket ettiğine yemin edebilirdim.

Avuçlarını yanaklarıma daha fazla bastırıp “Üşümüşsün, Hilal,” dedi. Sesindeki ifade... Annemin endişeli, kaygılı, şefkatli, sevgi dolu ifadesine benziyordu. Kars'ın buz gibi soğuşundan beni korumak için on kat giydiren ama yine de yanaklarımin, burnumun buz kestiğini gören annem de her zaman böyle derdi.

“Üşümüşsün, Hilal.”

“Üşümüşsün, kuzum.”

“Üşümüşsün, annem.”

Yutkundum zorlukla. Annemin sesini anımsayamıyordum. Zihnimde onun cümleleri dönüyordu ama sesi yoktu.

Gözlerim, burnum yanmaya başladığında, “Unuttum,” dedim. “Sesini unuttum.” Elimle şortumun ceplerini ve üzerimi yokladım. “Telefonumdaydı. Telefonum nerede?” Kesilen nefeslerim endişeli seslerime eşlik ederken, “Sen aldın telefonumu,” dedim. “Getir hemen.”

Gözlerindeki ifade kanımı dondurdu.

Çaresizce, “Telefonumu yanına aldığını söyle,” dedim. “Lütfen...”

Dudakları aralandı. “Eski evde kaldı.”

“Annemin videoları o telefondaydı,” diyerek yanağımdaki ellerini ittirdim. “Sesini unuttum! Sesini nasıl unutturum?”

“Hilal...”

“Beni çukurdan çıkardığın güne lanet olsun!” Elini bana doğru uzattığında dokunmasına fırsat tanımadan ayaklandım. “Keşke üstüme toprak atsaydın ama beni çıkarmasaydın.”

“Öyle deme!”

Yorganı üzerimden atarak ayağa kalktım, ardından verandadan aşağıya indim. Biraz ileride, ağacın dibinde oturan Zamir’e doğru yürümeye başladığımda bedenimi bıçak gibi kesen soğuğa aldırmadım.

Zamir geldiğimi fark ettiğinde başını kaldırıp önce bana, ardından şortuma bakarak başını iki yana salladı. Üzerindeki montu saniyeler içerisinde çıkarıp bana uzattığında Zamir’in yanına oturdum, montla bacaklarımı örttüm.

“Dinliyorum seni elbette,” dedi telefondaki kişiye. “Canın baklava çekiyorsa aldır çocuklara, sevgilim. Beni neden bekliyorsun?” Bir süre karşı tarafı dinledi. “Tabii sen de haklısın ben karşında oturunca iştahın açılıyordur. Gelirken alırım.” İçten bir şekilde güldü. “Başka ne istiyorsun? Liste yap gönder.” Gözlerini yumdu, daha derin bir şekilde gülümsedi. “Görüştürüz, sevgilim.”

Uydu telefonu kapatıp pantolonun cebine koyduğunda, “Berbat görünüyorsun,” dedi yüzüme bakarak.

“Zamir...” Canını daha fazla yakmak istemiyordum ama merak ediyordum. “Babanın sesini unuttun mu hiç?”

Demin eşiyle konuşurken yüzünde oluşan o gülümseme anında kayboldu. “Bazen unutacak gibi oluyorum. Ama ona dair kayıtlar var, izliyorum sürekli.”

“Telefonum eski evde kaldı.”

“Ne?”

“Annemin sesi vardı içinde,” diye açıkladım. “O el koymuştu telefonuma ve sesler eski evde kaldı.”

“Yedek vardır ama?”

Başımı onayla salladım. “Bilgisayarımda var ama o da karargâhta kaldı. Alp gözü gibi koruyordur bilgisayarı ama ya bir şey olduysa? Hem ben ne zaman döneceğimi bilmiyorum ki. Sesini duymalıyım, unuttum çünkü. İnsan annesinin sesini unuttur mu?”

“O senin kalbinde yaşıyor hâlâ.”

“Ama neden öldü ki? Ölmesi gereken birçok insan vardı. Neden benim annem?”

“Acını hafifletmeye çalışmıyorum asla ama...” Derin bir iç çekti. “Burada en az kayıp veren sensin, Hilal. Bizim daha çok kayıplarımız var, inan. Lütfen, uyumlu ol. Sana bir zarar gelmesini istemiyorum. Sana baktığımda babanı, babana baktığımda kendi babamı görüyorum. Ve senin bedenindeki o morlukların sebebi depoya geç gelen ben iken karşımda gözleri dolu dolu oturman beni daha çok mahvediyor.”

Gözlerim daha fazla doldu. “Zorlaştırıyorum sizin için işleri. Özür dilerim, Zamir. Elimde değil... Kendimi hiç bu kadar tükenmiş hissetmemiştim. Her şey üst üste geliyor.”

Elini omzuma yerleştirdi ve nazikçe sıvazladı. Bakışlarındaki ılımlı ifade içimi az da olsa rahatlatıyordu. “Anlıyorum seni ama Haris’e çok yüklenme. Yalanlarının bir sebebi vardı. Ben mesela birçok şeyi Mihrinaz’dan¹⁶ sakladım. Hâlâ saklıyorum. İnsan bazen mecbur kalıyor, karşısındaki kişi daha çok üzülmesin diye.”

Hiçbir şey söylemediğimden yavaşça ayaklandı ve bana elini uzattı. Bacaklarımın üzerindeki montunu alarak elinden tuttum ve ayağa kalktım. Montunu ona uzattığımda, “Omzuna at,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Yavaş adımlarla eve doğru yürüdüğümüzde demin bıraktığım yerde olmadığını fark ettim. Bacaklarım ve çenem soğuktan do-

¹⁶Yazarın *Halef* serisinin başkarakteri. (c.n.)

layı titremeye başladığında adımlarımı hızlandırdım ve kendimi sıcak evin içerisine attım.

Montu askıya bırakarak salona girdiğimde Aras bilgisayar başındaydı. On Sekiz de onun başındaydı ve ciddi bir ifadeyle bilgisayar ekranını izliyorlardı.

“Aras.” Başını kaldırıp keskin gözlerle bana baktı. “Ben özür dilerim. İleri gittim.”

Bunu söylememi beklemediği açıktı. Kaşları çatılırken, “Bir daha olmasın,” dedi kabaca.

Zamir, “Yemek zamanı,” diyerek masanın örtüsünü düzenledi. “Yaralı olmayanlar, lütfen sofraya kurar mısınız?”

“İşine gelmediğinde yaralı taklidi yapıyorsun,” diye homurdandı Aras ayaklanırken. “Sahtekârsın.”

“He kardeşim, he,” diyerek kanepeye oturdu Zamir. Parmaklarıyla göğsünü işaret etti. “Yaralıyım ben.” Ardından elini alına dayadı. “Ateşim de var sanırım.”

Dudaklarımı ıslatarak “Ben de,” diyerek moraran bacaklarımı gösterdim.

On Sekiz gözlerini devirdi. “Pes.”

“Asker çocuklarını disiplinli sanırdım,” dedi Aras gözlerini kısarak. Teknik olarak öyleydim aslında ama şu an içimden iş yapmak gelmiyordu.

Zamir, “Ben ve Hilal istisnayız,” diyerek sırtıttı. “Çorba var mı bu arada?”

Aras ona yastık fırlatacaktı ama son anda sanırım göğsüne çarpma ihtimalini düşünüp vazgeçti. “Zehir var, Yedi. İçer misin?”

Zamir olumlu anlamda başını salladı. “Ne varsa getir sen.”

Aras ve On Sekiz mutfığa girdiğinde, “İstisna mısın sen gerçekten?” diye sordum. “Ben babamın küçük askeri gibi büyüdüm.”

“Yemek yapmayı beceremem ama onun haricinde her işi yaparım,” diyen Zamir arkasına yaslandı.

“Mihrinaz yemek yapıyor mu peki?”

Mihrinaz’ın adını duyduğu an dudakları kıvrıldı. “Evet, Hataylı olduğu için yaptığı tüm yemekler acı ama yine de elinde çok güzel bir lezzet var.”

“O olaylardan sonra toparlandı mı?”

“Kısmen,” dedi dudaklarını ıslatarak. “Ondan bahsedince daha çok özlüyorum. Konuşmasak olur mu?”

Gülümsedim. Onun elbette Mihrinaz’ı çok sevdiğini babamdan duymuştum ama bu kadarını tahmin edemezdim. “Peki.”

On dakika kadar sonra, “Masaya gelin!” diye bağırdı On Sekiz. “Dört?”

Birkaç defa daha ona seslendi ama yanıt alamadığı için Aras odalara bakmaya gitti. “Yok evde.”

Telefon çaldığında Zamir hızla aramayı yanıtladı ve hoparlöre aldı. “Dört üzerindeki çipi kapattı. Bana da mesaj atmış. Merak etmemenizi, dolaşıp geleceğini söyledi. Kafasını toplaması lazımmiş.”

“Kendi başına neden iş yapıyor bu herif?”

On Sekiz, “O bizim takımımızda değil, Yedi,” dedi. “Biz bu raya ona yardım etmeye geldik.”

“Ekibin üyesi değil mi?”

“Olabilir ama bu görev onun. O aylardır burada, biz yeni geldik.”

Aras sandalyesine otururken, “Doğru, aylardır burada ama birkaç günde deşifre oldu. Acaba neden?” diye sordu iğneli bir tavırla.

Onun tam karşısına oturdum, dirseklerimi masaya yaslarken ellerimi birleştirdim çenemin altında. “Benim yüzümden,” dedim

gözlerinin içine çekinmeden bakarak. “Bir şey söyleyeceksen lafi dolandırmadan söyle.”

Gözlerini devirerek patates tavaasına uzandı ve tabağına patates aldı. Zamir masadaki patates ve tavuk göğüs etlerine bakarak “Başka bir şey yok mu?” diye sordu.

“Kusura bakma, hünkârbeğendi yapamadım sana.” Aras patates tabağını havada tuttu. “Yemiyorsan senin payını da alayım.”

Zamir onun elindeki tabağı aldı. “Nah alırsın.”

Patates ve tavuk göğsünden birkaç parça alıp yediğimde karınımın aç olduğunu yeni anlıyordum. Sessizce yemeklerimizi yediğimizde tokluk uykumu getirmeye başladı.

On Sekiz ve Aras sofrayı topladıklarında, “Ben nerede uyuyacağım?” diye sordum.

“Merhemi sürdüğün odayı alabilirsin.”

“Tamam,” diyerek ayaklanıp salondan çıkacağım sırada duraksadım ve omzumun üzerinden ona baktım. “Ondan bir haber alırsan bana söyle.”

Başını aşağı yukarı salladığında paytak adımlarla odaya geçtim ve son kez merhemi sürüp kalın yorganın altına girdim. Başım yastığa gömülürken günün yorgunluğu göz kapaklarımın ağırlaşmasına neden oldu.

“Hilal... Kızım, bırak o kitabı artık.”

“Olmaz, anne. Babam ellinci sayfaya kadar okumamı istedi. Okursam, beni poligona götürecektir.”

“Ne var poligonda?”

“Yakışıklı askerler,” diyerek kıkırdadım. “Hepsi çok havalı! Bana silah kullanmayı öğretiyorlar ve iyi atış yaptığımda yanaklarımı sıkıyorlar!”

“Hilal!” dedi sahte bir öfkeyle. “Kızıyorum ama. Onlar senin abilerin!”

“Bu yakışıklı oldukları gerçeğini değiştirmez ki anne.”

“Akşam baban gelsin, ona anlatırım ben senin yakışıklı askerlerini!”

Daha yüksek sesle gülmeye başladım. “Babam bana kıymaz ki. Onlara ceza verir. Üzülsün sonra!” Kendimi yerlere atarak gülüyordum, ayaklarımı ise yukarıya kaldırıp saçma hareketler yapıyordum.

Annem beni çekiyordu o sırada ve o da gülüyordu. Kahkahalarımız birbirine karışırken “Deli kız,” deyip kaydı sonlandırıyor.

Zihnimde yankılanan sesler ve gördüğüm rüya gibi anlardan sonra irkilerek yataktan kalktığımda yerde oturan ve sırtını komodine yaslayan onu fark edip irkildim.

Elinde bir telefon vardı.

Daha doğrusu, elinde telefonum vardı.

Telefonun ekranında, benim yerde yuvarlandığım kaydın son andaki görüntüsü vardı.

“Sen...”

“Annenin sesini unutmana izin vermem, Hilal.”

Kalbim göğüs kafesimde sıkışırken yorganı üzerimden atarak hışımla zemine oturdum ve onun karşısında durdum. Gözleri yoğun ifadeyle benim tepkimi ölçmek için üzerimde gezindiğinde tereddüt dahi etmeden kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım.

“Teşekkür ederim, Haris!” İlk kez ona gerçek adını söylediğim için tüm bedeninin kaskatı kesildiğini hissettim. “Çok teşekkür ederim!” Alnımı omzuna yaslariken aldığım nefeste onun parfümünün hem yakıcı hem de ferahlatıcı kokusu burnuma doldu.

Göğüs kafesim parçalanmak üzereydi.

Haris şaşkınlığını bir kenara bıraktıktan sonra kollarını sırtımda birleştirdiğinde göğsü göğsüme değdi.

O an aklıma gelen şeyle, “Yaraların vardı,” diyerek geri çekilmeye çalıştım. “Canın acıyacak.”

Sırtımdaki güçlü kolları sıkılaştırırken beni daha çok kendisine bastırdı. “İyileştim ben çoktan.”

“Haris!”

“İsmimi söylemeni hep hayal ederdim. Hayallerimden daha güzel seslendirdin.”

Kafes etkisi yaratan kolları geri çekilmeme izin vermediğinde bu sefer yanağımı omzuna yasladım. Kokusu daha yoğun bir şekilde burnuma dolduğunda gözlerimi yumdum.

“Ayrıca yakışıklı askerler ne demek? Kaç yaş büyük adamlara göz mü diktin sen?”

Sesi zihnimde kaybolurken yarım kalan uykuma daha huzurlu devam etmek üzereydim. Sesi artık çok uzaktan geliyordu, kokusu ise daha yakından.

“Ben daha yakışıklıyım bir kere. Hem yaş aralığımız da az.”

Uykunun derinliklerine çekilirken “Demin yasak bölgeye gittiğimi sanıyordum, Hilal,” dedi. Sıcak nefesi kulağıma çarpıyordu. “Hiçbir bölge senin tenin kadar yasak, tehlikeli değilmiş meğerse.”

11. ÖFKE

Haris

Hilal bana ilk kez sarılmıştı. “Teşekkür ederim, Haris!” dedi coşkulu sesiyle. Bana ilk kez adımı söyledi. İlk kez bana bakarken gözleri mutluluktan parladı. İlk kez bana içten bir tebessümle baktı. “Çok teşekkür ederim!”

Neden teşekkür ediyordu ki? Canını yakmıştım, defalarca ağlamasına neden olmuştum, ona bir sürü yalan söylemiştim. Şimdi bu yaptığıma teşekkür edecek kadar güzel bir kalbinin olması haksızlıktı.

Güzel kalbinin altında eziliyordum yaptıklarımla.

Ve yapamadıklarımla.

Alnını, omzuma yasladığında kalbim bozuk plak gibi şaşırdı, ritimleri karıştı.

Şaşkınlığımı elimin tersiyle bir kenara ittikten sonra kollarımı kaldırdım ve ondan cesaret alarak kollarımı sırtında birleştirdim.

Bu... Çok güzel bir duyguydu. Yani, ona sarılmak. Tarifi benzersiz, kelimelerle ifade edilmeyecek kadar güzeldi.

Ben ona sarıldığım an geri çekilmeye çalıştı. Kaşlarım çatıldı. Yanlış bir şey mi yapmıştım yoksa? “Yaraların vardı.” Hangi yaralarım? “Canın acıyacak.”

Oysa canımın acımadığı nadir anlardan biriydi bu.

Gülümsedim görmemesine rağmen ve ellerimi belinde sabit tutarak onu kendime doğru çektim, daha sıkı sarıldım. “İyileştim ben çoktan.” *İyileştim ben şu an, Hilal.*

“Haris!”

Tüm ruhumla ona gülümsedim ama görmedi. Görmesin zaten. Deli olduğumu sanacaktı yoksa.

“Hep ismimi söylemeni hayal ederdim. Hayallerimden daha güzel seslendirdin.”

Geri çekilmek istedi ama yine izin vermedim. Yanağını canımı acıtmaktan çekinerek omzuma yasladı. Ve derin nefes alarak beğendiği parfüm kokusunu içine çekti.

Videodaki dedikleri aklıma geldiğinde kaşlarım yine çatıldı. “Ayrıca yakışıklı askerler ne demek? Kaç yaş büyük adamlara göz mü diktin sen?”

Beni duymuyordu. Gözlerini kapatmış, derin ve düzenli nefesler alıyordu. Uyumuş muydu?

“Ben daha yakışıklıyım bir kere. Hem yaş aralığımız da az.”

Tepki vermediğinde uyuduğundan emin oldum. Zaten hemen uykuya dalan biri olduğunu anlamıştım. Rahat olduğu bir pozisyonda anında uykuya daldı.

Şu an başı omzumda, bedeni kollarımda rahat mıydı yani?

Kulağına doğru eğildim. Şakağını kapatan saçından gelen limon kokusu ciğerlerime dolarken, “Demin yasak bölgeye gittiğimi sanıyordum, Hilal,” dedim kısık sesle. “Hiçbir bölge senin tenin kadar yasak, tehlikeli değilmiş meğerse.”

Tamamen uyuduğundan emin olduğumda kollarımı ondan çekmek istedim.

Çekemedim.

Ama biraz daha bu pozisyonda kalırsak boynunun tutulacağından emin olduğum için kendimi toparladım ve bir elimi dizlerinin altına götürdüm, diğeriyle de boynunu tuttum. Kuş kadar hafif gelen bedenini havaya kaldırdığımda bir süre yüzüne baktım.

Uykunun derinliklerinde kaybolduğu her hâlden belliydi. Huzurlu görünüyordu.

Telefonunu ona getirdiğim için gerçekten mutlu olmuştu.

Dikkatlice onu yatağa yatırdım, çoraplarını çıkardım ve üzerine örttüm. Telefonunu komodinin üzerine bırakıp dışarı çıkacağım sırada uykulu bir ses çıkardı. “İh...” Omzumun üzerinden ona baktığımda, yanındaki yastığa uzandı ve yastığı göğsüne bastırarak kokladı. Ardından yastığı uzağına itti, bu sefer de kendi yastığını başının altından çekip kokladı. Bu koku da onu memnun etmeyince kaşları çatıldı ve huzurlu uykusu bölündü.

Parfümümün kokusunu arıyor olabilir miydi?

Dudaklarımı ıslattım, göğüs kafesimde tuhaf şeyler olurken yavaşça yatağın diğer tarafına geçtim ve ayakkabılarımla çoraplarımı çıkarıp yanına uzandım.

Ben ona yaklaşmayı düşünürken saniyeler içerisinde kolunu boynuma doladı ve yatakta yükselip burnunu köprücük kemiğimin tam üzerine bastırdı.

“Burada kal.” Uyanık mıydı, sayıklıyor muydu? Asla anlamıyordum.

“Ben mi?”

“Burada kal...”

Dudaklarım kıvrıldı. “Memnuniyetle.”

Bacağını üzerime attığında gözlerim irileşti. “Hilal?”

“İh...”

“Uykuda mısın şu an acaba?”

“Anne...”

“Umarım beni annen gibi hayal etmiyorsundur, Hilal. Umarım...”

“Baba...”

“Yok, baban da olmayayım lütfen!”

Bana sıkıca sarıldı. Bir kolu karnımı sıkıca sardığında göğüs kafesimde, çoğu zaman kullanmadığım organım sanki kaydı. Midemin içine doğru hareket ettiğine yemin edebilirdim.

“Haris...”

“Bingo! Benim, Ay Parçası.”

Burnunu köprücük kemiğime sürterek daha derin nefes aldı. Olay bende değildi, kesinlikle Chanel parfümdeydi. Neyse ki evden telefonla beraber onu da almayı akıl etmiştim. Diğer cebime attığım parfümü çıkarıp boynuma doğru sıktım.

“Gitme...”

“Yarın bunları unutup beni vuracaksın kesin.” Cebimden pozisyonumu bozmadan telefonumu çıkardım ve ön kamerayı açarak başını boynuma gömerken onu kayda almaya başladım.

“Hilal, bırak beni gideyim.” *Rol becerimi asla kimse sorgulamazdı.*

“Burada kal,” diyerek kollarını daha sıkı doladı bana. Başını boynumdan hâlâ çekmemişti.

“Ama ayıp...” Sanki bu durumdan memnun değilmişim gibi kaşlarımı çattım.

“İh...” Hilal rahatsızca kıpırdandı, başını boynumdan çekti ve gözleri kapalı bir şekilde kameraya doğru döndü. Ardından derin nefes aldı, parfüm kokusundan uzaklaştığı için sanırım bu durumdan memnun olmamıştı. Tekrar burnunu boynuma doğru çevirdi. Şimdi dudakları köprücük kemiğime değiyordu ve bu tüm bedenimin kasılmasına neden oluyordu. “Kalsın bu yastık.”

“He, yastık. Yastığım ben.”

“Çok iyi yastık.”

“Yastık da olduk, iyi mi?”

Videoyu durdurdum, telefonu komodinin üzerine bıraktım.

Ablam da böyle sersemleşirdi uyurken. Konuşurdu tüm gece kendi kendine. Duyardı sesleri ama bambaşka yorumlar, ona göre cevap verirdi. Hatta bazen ayağa kalkıp mutfığa su içmek için indiğinde gözleri kapalı benimle konuşurdu ama o sırada kesinlikle uykuda olurdu.

Burnumun ucunda tarifi imkânsız bir sızı hissettim.

Lütfen, ablama uykulu hâli hariç benzemesin.

Hilal, ablama benzeme. Lütfen.

Hilal

Burnumu mümkünmüş gibi daha çok yastığa sürttüm. Mis gibi kokuyordu. Yastığımdan bu kadar yoğun parfüm kokusu gelmesi normal değildi oysa. Onun yastığını almamıştım ki...

Ama neden kokusu bu kadar yoğundu?

Daha derin nefes aldığımda parfümünün yakıcı kokusunu duydum ilk. Sonra yavaş yavaş yakıcı koku, yerini ferah bir yaz havasına bıraktı.

“Çok iyi...”

İstemsizce mırıldanarak yastığıma daha sıkı sarıldım. Avucumu yastığa bastırdığımda kaşlarım çatıldı. Hayır, yastığımın kaya gibi sert olmasına imkân yoktu. Birkaç saniye bekledim. Yastığımın kalbi olabilir miydi? Çünkü şu an avucumun altında bir kalp atıyordu.

Yutkundum zorlukla.

Lütfen... Düşündüğüm şey olmasın. Lütfen.

Kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi açtığımda avucumun altındaki kalbin sahibini gördüm. Dahası... Kollarımla sarmaşık gibi sardığım Haris'i gördüm. O derin bir uykudaydı ve ben neredeyse onun üzerindeydim!

Sağ ayağımı tamamen ayaklarının üzerine atmış, başımı boynuna gömmüş, kollarımı da ona dolamıştım.

Rezalet.

Demek ki kokunun merkezi yastık değil, boyun girintisiymiş.

Uyanmaması için yavaşça hareket ettim. Önce bacaklarımı çektim, ardından başımı kaldırdım ve en sonda üzerindeki ellerimi çektiğimde ifadesiz yüz ifadesi değişti. Hemen fark etmiş olmasına imkân yoktu, değil mi?

Sanki yokluğumu anında anlamış gibi kaşları çatıldı. Başını sağa ve sola hareket ettirerek yatakta olduğum tarafa doğru döndü ve yastığımı alarak göğsüne bastırdı.

Dudaklarım aralandı.

Biz nasıl beraber uyurduk? Dahası o nasıl benim yatağıma yattı?

Ayağa kalkıp yastığımı aldım ve onun yüzüne attım ani bir öfkeyle. Haris irkilerek uyanırken, "Ne oluyor?" dedi endişeyle.

"Yatakta ne işin var?!"

Yastığı yüzünden çekerek oturur pozisyona geldi ve sırtını yatak başlığına yasladı. Dağınık saçlarını tek eliyle düzeltirken, "Uyuyordum," dedi sakın bir sesle.

"Bu yatakta mı?"

Başını onayla salladı. "Israr ettin, kıramadım seni."

Gözlerim belerdi. "Ben mi ısrar ettim?"

"Evet?! Sarıldın bana, sonra uyuyakaldın kucağımda. Burada kalmamı sayıkladın, ben de yanına kıvrıldım."

“Kıvrıldın?” Histerik bir şekilde güldüm. “Üst üsteydik neredeyse!”

“Koala gibi yapıştın, yine kıramadım seni. Boynumu kokladın tüm gece, ben de sen seviyorsun diye parfüm sıktım üç kez. Tüm gece kesintisiz uyudun.”

İşaret parmağımı göğsüme bastırdım. “Ben mi yapıştım sana?”

“Sen de haklısın, Hilal. Cazibeme daha ne kadar dayanabilirsin ki?”

“Seni öldürürüm!”

“Ona ne şüphe,” diyerek güldü ve komodine uzanarak telefonunu aldı. “Neyse ki böyle üste çıkacağını bilip işimi sağlama aldım ben.” Telefonun ekranını bana çevirdiğinde görmeyi en son beklediğim şeyi gördüm.

Başını Haris’in boynuna gömen ve ona koala gibi yapışan kendimi...

Yutkundum zorlukla. “Montaj?”

İçten bir kahkaha attı. “He, montaj.” Alnına doğru düşen saçlarını geriye iterken, “Çekmeyin, biz sadece arkadaşız? Pardon, düşman!”

Gözlerimi devirdim. “Parfümün yüzünden! Kokusu çok güzel, huzurlu ve güvende hissettiriyor.”

“İyi,” diyerek arkasını bana döndü ve yerdeki çoraplarıyla ayakkabılarını giymeye başladı. “Şişe komodinde. Yastığına sıkıp uyursun artık.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bozuldun mu?”

“Ne bozulacağım? Haklısın, parfüm yüzündendir kesin. Ama dikkatli sık parfümü, biterse burada yenisini alamayız.”

“Teşekkür ederim.” Ayağa kalkarak kıyafetlerini silkeledi ve düzeltti eliyle. Üzerinde siyah kot, siyah boğazlı kazak vardı. Saçları eliyle düzeltmesine rağmen hâlâ dağınıktı ve altın hareli

gözlerinin etrafı kızarmıştı. İyi uyuyamamış mıydı yoksa benim aksime?

Odanın çıkışına doğru ilerlediği sırada, “Kahvaltıda moralin bozulabilir. Umursama ve lütfen Aras’a uyma,” dedi. “Mikrofonunla, telsizini de aldım. Komodin çekmecesinde. Ve telefonu uçak modunda kullanırsan sevinirim.”

“Tamam,” diye mırıldandığımda odayı terk etti ve kapıyı kapattı.

Dün gece o eve gittiğine inanamıyordum. O bölgede bir vatan haini olarak biliniyordu, belki de aranıyordu.

“Annenin sesini unutmama izin vermem, Hilal.”

Sesi ve kurduğu o umut dolu cümle zihnimde, ruhumda, kalbimde yankılanan bir melodiden farksızdı.

Bana annemin sesini vermişti. Hayır... Bana dünyamı geri vermişti.

Gözlerimi sıkıca yumup açtım ve komodinin üzerindeki telefonu alıp göğsüme bastırdım. “Unutmayacağım bir daha sesini, anne.”

Ayağa kalkarak dolaptan havlu ve On Sekiz’in bana verdiği temiz eşofman takımını alıp odadan çıktım, banyoya girdim. Kapıyı içeriden kilitleyip üzerimdeki şortla kazağı sıyırdım, kirli sepetine attım. Ardından duş kabinine girerek sıcak suyu açtım. Sıcak su tüm bedenimi ısıtırken derin nefesler alıyor ve arınmanın verdiği duyguya karşılık rahatlıyordum.

Seri bir şekilde duş alırken parmak uçlarıma çarpan kolyeyi fark ettim. Onun bana verdiği güvercin künyeli kolye hâlâ boynumdaydı.

Çıkarabilirdim şu an. Bir daha takmayabilirdim belki de.

Ama neden kalmasını istiyordum içten içe?

Gözlerimi sıkıca yumup vücudumu duş jeliyle iyice temizledim ve ardından birkaç dakika sıcak suyun bedenimden son kez

akıp gitmesine izin verdim. Suyu kapatarak duş kabininin içinden çıkıp bedenimi havluya sardığımda buharlaşan aynadaki silik görüntüme baktım. Ardından dayanamayıp aynayı elimle sildim.

Daha canlı görünüyordum.

Bedenimi kurulayıp siyah eşofman takımını giydim. Diğer havluyla saçımdan akan suları alıp banyodan çıktığım sırada, “Herkes kahvaltıya!” diye bağıırıyordu On Sekiz. “Uyanın, tembeller!”

Salona doğru ilerlediğimde Aras başka bir odadan çıktı ve uykulu gözlerle bana baktı. “Sihhatler olsun.”

“Sağ ol,” diyerek salona girdim. O da peşimden geldi.

İçeriye girdiğimizde Haris ve On Sekiz’in gözleri bize döndü. On Sekiz masaya çaydanlığı yerleştiriyordu. Haris ise çatalları diziyordu.

“Günaydın,” dedi neşeli sesle On Sekiz. “Nasıl uyudunuz?”

“Eh işte,” diyerek masanın yanında durdum. “Alışveriş mi yaptınız?”

“Aras market soydu,” dedi dünyanın en normal şeyini söylüyormuş gibi. “Terk edilmiş bir market vardı bu civarda. Dün gece oraya gitti, birkaç şey aldı.”

Savaşın ortasında sanırım kasaya para bırakmalarını isteyemezdim onlardan. Üstelik bizim paramızın burada geçtiğini de sanmıyordum. O yüzden hiçbir şey diyemedim. Hem zaten market terk edilmişti?

Haris, “Bekleriz biz seni, Hilal,” dediğinde anlamazcasına ona baktım. “Saçlarını kurut, sonra gel. Sensiz başlamayız.”

“Gerek yok, kuruyacaklar kendi kendilerine.”

Hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki ifadeden cevabımın onu tatmin etmediğini anlamam zor olmadı. Salondan ağır adımlarla çıktığında yavaşça dün akşam oturduğum sandalyeyi çektim ve

oturduğum. On Sekiz ve Aras da yerlerine geçtiklerinde arkamda duyduğum adım seslerine dönme gereği duymadım.

Tam o an başıma örtülen bir şey hissettim. Bir havlu.

Ve ardından masanın üzerinde olan avucum açıldı, içine bir çift kalın çorap tutuşturuldu.

Omzumun üzerinden ona baktığımda kaşlarını kaldırarak bana karşılık verdi. Bu konuyu uzatacağım taktirde herkesin içerisinde bana çorap giydireceğini anlatan bakışları yüzünden eğildim ve içi yünlü olan kırmızı çorapları ayağıma geçirdim, ardından havluyu döndürerek başımda daha iyi sabitledim.

Haris'e baktım dik dik, *memnun oldun mu* der gibi.

Bana baktı ılık bir meltem gibi, *memnun oldum* der gibi.

En sonda, "Günaydın, ekip," diyen Zamir içeriye girdi. Ekip-ten sayılıp sayılmadığımı ona sormak istedim ama sonrasında tabağıma gelen menemen bana bunu unutturdu.

Haris'in tabağıma doldurduğu menemene gülümseyerek baktıktan sonra, "Günaydın," dedim Zamir'e. Ve aceleyle çayımı doldurdum. "Çay bardağı yok mu?"

"Yok," dedi Haris. "Kupayla idare edeceğiz."

"Türkiye'yi özledim," dedi On Sekiz. "Menemenin tadı bile aynı değil."

Aras, "Aynen," diyerek onu onayladı. "Tadı farklı. Çayları da kötü zaten."

Zamir kahvaltısını ederken, "Siz şikâyet mi ediyorsunuz?" diye sordu onları süzerek.

Haris, "Kusura bakmayın. Ben getirttim sizi buraya," dedi kısık sesiyle. "Dinlenecektiniz güya ama izin vermedim."

"Saçmalamayı kes," dedi Zamir. "Görev, görevdir. Dinlenmek isteyen istihbaratta işi olmaz."

Menemenden dördüncü lokmayı mideme indirirken, “Standartlarınız çok yüksek,” diye mırıldandım. “Ben Suriye’de kuru ekmek yedim ama şikâyet etmedim. Şartlara uyum sağlamak gerekir.”

“Aynen,” diyerek beni onayladı Zamir. “Standartlarınızı acil indirin. Kuru ekmeği suyla ıslatıp yemişliğim var.”

“Artırıyorum... Kuru ekmekle yılan yedim?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, şokla Haris’e bakakaldım. “Yılan mı?”

Omuz silkerek “Ormanda günlerce kalmak zorundaydım. Başka bir şey bulamadım,” diye açıkladı durumu. Aslında bunu duymuştum babamın askerlerinden. Bazı görevlerde ellerine ne geçerse yediklerini söylemişlerdi. Yılan da buna dâhildi.

On Sekiz, “Şu yılan muhabbetini bitirsek mi?” diye sordu. “Midem çok hassas ya benim.”

Haris, “Pardon,” diyerek ona tebessüm ettiğinde, On Sekiz de aynı şekilde karşılık verdi.

Ben tekrar yemeğime gömülüp nefes almadan önümdekileri silip süpürürken, “Dün gece yemek yediğini söylemiştiniz?” dedi Haris. Benim yemek yiyip yemediğimi mi soruyordu ben yokken?

“Yemişti,” dedi Aras. “Neden kıtlıktan çıkmış numarası yaptığını ben de anlamadım.”

Başımı tabağımdan kaldırarak ağzımda öğüttüğüm lokmayı yuttum. “Benden mi bahsediyorsunuz?”

“Evet?” dedi Aras. “Dört dün seni aç bıraktığımızı düşünüyor.”

“Yo,” diyerek Haris’e baktım. “Ne alaka?”

“Sen böyle iştahlı olmazdın.”

“Kızın boğazına dizeceksiniz,” diye uyardı onları On Sekiz. “Size ne?”

Zamir, “İyi uyumuştur, ondan iştahı açılmıştır,” dedi alayla. Gözlerimi onun kara gözlerine çevirdiğimde dudakları kıvrıldı. Benimle dalga mı geçiyordu? Haris’le uyuduğumu nereden biliyordu?

Ben ölümcül bakışlarımı onun üzerine dikerken Haris öksürerek onu susturdu.

Aras, “Anlamadım,” dedi.

“Anlama,” diye kestirip attı Haris.

“Ama anlamazsam çatlarım!”

“Çatla, Aras. Orta yerinden çatla da hepimiz rahat nefes alalım,” diyerek kupasını tekrar çayla doldurdu ve dudaklarına götürüp çayından kocaman yudum aldı Haris. “Sıktınız hepiniz.” Ve ardından göz ucuyla bana baktı. “Sen hariç.”

Aras dudak bükerek ona baktı.

Onun bu ifadesine karşılık dudaklarım aralandı. Tatlı mı görünmeye çalışıyordu tetikçi adam?

“Kıyafetlerin eski evde kaldı diye dün sana kazaklar aldım marketten.” *Çaldın desek daha doğru olmaz mı Aras? Neyse... Konumuz bu değildi.*

Haris şaşkınlığını gizleyemedi. “Cidden mi?”

“Evet,” diyen Aras üşenmeyip ayağa kalktı ve koltuğun yanındaki poşeti alıp ona uzattı. Haris poşetin içerisindeki siyah kazağı alarak omuz kısımlarından tutup havaya kaldırdığında dudaklarımı gülmek için birbirine bastırdım.

Gucci markasının taklidini yapmaya çalışan kişi, kazağın üzerine *Guci* yazmıştı.

“Bu ne lan?”

“Marka takıntın vardı diye *Gucci* seçtim bilhassa,” dedi Aras. Onunla dalga geçiyordu ama yine de cümlelerinde alay yoktu. Öte yandan haklıydı bence. Haris’in parfüm seçiminden ve giyiminden bile marka düşkünü olduğunu anlamak mümkündü.

“Bu Gucci değil, Guci. Çakma!”

“Ne oldu gucine mi gitti?” Aras’ın tuhaf şiveli cümlesiyle beraber Haris hariç hepimiz gülmeye başladık.

Birkaç gün öncesinde biri çıkıp bana kahvaltı ederken güleceğimi söylese herhâlde sadece gözlerimi devirirdim.

Ama şu an gülüyordum. Her şeye rağmen, savaşa rağmen gülüyordum. Birkaç dakika da olsa gerçekleri unutuyordum.

“Dua et yaralıyım,” dedi Haris ona işaret parmağını sallarken.

Başım mekanik olarak ona döndü. “Hani iyileşmiştin?” Ona sarıldığımda, canının acıması ihtimaline karşılık geri çekilirken bana iyileştiğini söylemişti dün.

“Sen bu kıza çok yalanlar söylüyorsun,” diyerek ortamı kızıştırdı Aras.

“Aras!”

“Haksız mıyım?” Sorgu dolu gözleri beni buldu.

Başımı ağır ağır salladım. “Haklısın.”

Haris hayretle bana baktı. “Ama sebeplerim vardı!”

“Yalanın sebebi olmaz,” diyerek bana destek oldu Aras. “Hem sen dün nereye kayboldun? Onu söyle. Yalan atma sakın!”

Haris sustu.

Zamir, “Nereye gittin sen?” diye sordu baskın ses tonuyla.

“Eski eve. Alacak eşyalarım vardı.”

Zamir, çatalını sertçe masaya çarpınca Aras’ın öfkeli bakışları Haris’in üzerinde sabitlendi. On Sekiz ise onların aksine daha ılımlı bakıyordu ama yine de gözlerindeki endişeyi bariz görebiliyordum.

“Telefon için...” Zamir’in teorisini başıyla onayladı Haris.

Aras, “Ne telefonu?” diye sordu.

“Benim telefonum,” diye yanıtladım sorusunu. “Onu almak için gitti.”

Aras’ın masaya oturduğundan beri olan alaylı ifadesi gitgide kaybolurken yerini aşına olduğum öfkesi ve siniri aldı. “Sen bir telefon için hain ilan edildiğin bölgeye mi gittin? O bölgede herkes seni tanıyor üstelik! Herkes!”

“Bir tek telefon değildi. Başka önemli eşyalarım da vardı.”

“Canından önemli ne olabilir lan?!” Aras’ın sesi artık kulaklarımı tırmalıyor, iştahımı kaçıırıyordu. “Daha yeni kurtarmadık mı seni o heriflerin elinden? Düşman lan bu, düşman! Türk olduğunu anladıkları an kelleni havaya uçururlar! Sen bu işi çocuk oyuncacı mı sanıyorsun? Kellene fiyat biçerler, ölümden beter hâle getirirler! Göğsünü dağladılar daha yeni! Yetmedi mi lan sana?”

“Aras, bağırma tepemde,” dedi On Sekiz şakaklarını ovarken.

Aras hışımla ayaklandı ve yeniden tüm ormanı inletecek şekilde bağırmaya başladı. “Hepsi senin hatan, Yedi! Sen tolerans gösteriyorsun buna! Çünkü neden? Sen de başına buyruksun! İkiniz de hep kafanıza estiği gibi davranıyorsunuz! Yeter! Bir telefon için nerelere gitmiş ama tek kelime etmiyorsun bu geri zekâlıya! Yakalansaydı nasıl bulacaktık onu? Çipi bile atmış, sorumsuz herif!”

“Bir tek telefon için gitmedim diyorum, sakinleş artık.” Haris da masadan kalktığı anda Aras’ın aksine oldukça sakindi.

“Sebep söyle bana,” dedi Aras üzerine doğru yürürken. “Yakalanmana degecek tek bir sebep söyle.”

Daha önce duymadığım ve içimde binlerce etkiye sebep olan ses tonuyla, “Hilal,” dedi Haris tereddüt dahi etmeden.

“Hilal?” Sinirle güldü. “Demek Hilal senin görevinden daha önemli?”

“Öyle bir şey demedim,” dedi Haris. Kabul etmedi. Ama inkâr da etmedi.

“O zaman ben bu durumu istihbarata bildireceğim. Madem Hilal senin dikkatini dağıtıyor, bunu bilsinler, ona göre davran-sınlar. Belki de Hilal’i bir şekilde buradan aldırırız, sen de işine odaklanırsın.”

Zamir, “Saçmalama,” dedi. “Hilal’i alabilseler bir saniye bile beklemezlerdi. Şu an mümkün değil ve o bize emanet.”

“Emanetimiz işimizi engelliyor! Emanetimiz içerideki en sağ-lam adamımızı bizzat deşifre etti! Emanetimiz onu parmağında oynatıyor ve canını tehlikeye atıyor!” Aras bu sefer gelip hâlâ tüm sakinliğiyle masada oturan Zamir’in karşısında durdu. Avucunu masaya yaslayarak onun başının hizasında eğildi. “Emanete asla ihanet etmem, biliyorsun. Ama bu kadarı çok fazla. Bize zarar ve-riyor, kör müsün? Ama isteyerek ama istemeden. Onu etkiliyor, kafasını karıştırıyor. Asla ayak basmaması gereken yasak bölgeye gitmesine sebep olması bile açıklıyor durumu.”

Yutkunamadım.

Onlara zarar mı veriyordum gerçekten?

Gözlerim Zamir ve Aras arasında gidip gelirken, “O benim hayatımı kurtardı,” dedi Haris. “Bunun hiç mi kıymeti yok?” Oysa ben olmasam bile kurtulacağını buradaki herkes biliyordu.

“Polis merkezinde senin de hayatını kurtardı,” diye ona ha-tırlatma yaptı On Sekiz. Aras’ı nişan alan polisi yaralamıştım, sonrasında Aras polisi öldürmüştü.

Şu an hepsi Aras’a karşı beni savunuyordu ve zararsız olduğ-u-mu düşünmesini sağlamaya çalışıyorlardı.

“Paşamızın kızına böyle davranamazsın. Bize zarar verecek son insan,” dedi Zamir gözlerini onun gözlerine kilitleyerek. “Karşında alelade bir kadın yok. Koskoca ordunun emaneti var. Konuşurken iki defa değil, on iki defa düşün.”

“Paşa ve ordu bir kenara. Senin gibi, benim gibi elinde silah savaştı belki ama bizim gibi en tehlikeli yerlerde savaştı o da-

Elinde mikrofonla masum insanların sesini duyurmak için kamerelere haykırdı. Hiç mi izlemedin? Hiç mi takdir etmedin?”

Haris’in cümleleriyle Aras masadaki elini çekti ve dikeldi. “Bunlar neyi değiştirir? Dün yasak bölgeye onun için gittin mi, gitmedin mi?”

“Gittim,” dedi Haris. “Pişman değilim. Yine olsa, yine giderim.”

“Yazık,” dedi Aras başını iki yana sallarken. “Demek ki seni onunla tehdit etseler tüm bildiğin devlet sırlarını açığa çıkaracaksın.” Ağır adımlarla Haris’in önünde durdu. “İstihbaratçının zaafi olmaz.”

“Beni onunla tehdit etseler kendi canımdan vazgeçerim, doğru.” Bunu yapmıştı. Victor onu tehdit ettiğinde hem teslim olmayı hem de ölümü kabul etmişti. “Ama sırları karıştırma, gizlilik yeminimi kim olsa çiğnemem.”

“Diyelim ki bir sandalyede sensin, diğerinde Hilal.” Aras’ın gözleri bana dokundu. “Özür dilerim kullanacağım kelime için ama bunu öğrenmen gerek Hilal.” Tekrar Haris’e döndü. “Diyelim ki devlet sırrını vermezsen Hilal’e gözünün önünde işkence edecekler, hatta dokunacaklar. Ne yaparsın?”

Kanım dondu.

Haris’in yumruğu Aras’ın yüzüne indiğinde bile buz kestim, hiçbir tepki veremedim.

“Sikerim lan seni puşt herif! Kes sesini!”

“Cevap ver, Dört! Ne yaparsın öyle bir durumda?”

Haris onun yakasına yapışarak duvara yaptırdı sertçe. “Öldürürüm seni, Aras! Sus artık!”

Zamir, “Kesin,” diyerek ayağa kalktı ve yanlarına doğru ilerledi. Haris’i yakasından tutarak geriye doğru çekti. Ardından bumbuz bakışlarıyla Aras’a döndü. “Öyle bir durum olursa asla devlet sırrını paylaşamaz. Gerekirse Hilal de ölür, Dört de ölür ama sır paylaşılmaz. Senin devlet dediğin Hilal’in ta kendisi.

Senin devlet dediğin benim.” Parmağını göğsüne bastırdı. “Senin devlet dediğin benim babam, Hilal’in babası, Dört, Sekiz, On Sekiz, sen. Bu devlet için o toprağın altına girmeye hazır insanlara sorduğun soru mu?!”

On Sekiz, “Kusura bakma, Aras,” dedi ve oturduğu yerden kalktı. “Senin bizden başka değer verdiğin kimse yok. O yüzden Yedi ve Dört’ün başka birine değer vermeleri seni korkutuyor. Zaafları olabilir, bu onları etkileyebilir ama ikisi de öyle bir durum olursa asla herhangi bir sırrı ifşa etmez.”

“Doğru,” dedi Aras boğuk sesle. “Ben kimsesizim. Kimsenin canıyla tehdit edilemem, bu yüzden de sizi anlayamam.” Dudaklarını ıslatarak gözlerini bana dokundurdum. “Tekrar özür dilerim, Hilal.”

“Siktir git, Aras buradan. Elimden kaza çıkacak.”

“Tahammül edemiyorsun ihtimaline bile,” dedi Aras onun yanından geçip giderken. “Zaafın olmuş, haberin yok.”

Haris’in zaafı olmadığını söylemesini bekledim umutla. Bunu söylemesi bir nebze hepimizin içini rahatlatırdı çünkü.

Fakat, “Haberim var,” diyerek beni şaşırttı.

“Bu görev şimdiden başarısız,” dedi salondan çıkmadan önce. “İlk başarısızlığımız hayırlı olsun.”

On Sekiz, “Yeter, Aras!” diye bağırdı. “Sadece sen misin kimsesiz? Ben de kimsesizim! Benim de karşımdaki sandalyeye tehdit için oturtulacak kimsem yok! Onların kimsesi var diye suçlayamazsın!”

On Sekiz’in yanaklarına boşalan yaşları fark ettiğimde, Haris benden önce davranıp yanına gitti, kolunu omzuna atarak omzunu sıvazladı. On Sekiz ise hâlâ salonun çıkışında duran Aras’a bakarak ağlıyordu. “Kaybetme korkunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Hepinizin canı için gerekirse ölürüm ben de ama biz

her riski kabul ederek geldik buraya. Şimdi birbirimizi yiyip bitiremeyiz. Öleceksek öleceğiz. Bu kadar.”

Haris onun omzunu sıvazlamaya devam ederken, “Benim arkamdan ağlayacak bir ailem yok senin gibi,” dedi On Sekiz. “Siz varsınız sadece. Ben de korkuyorum sizin için ama sırf onların ailesi var diye, önemsedikleri insanlar var diye delirmiyorum.”

“Benim ailem yok,” dedi Haris keskin ses tonuyla.

“Var,” dedi On Sekiz. “Burada kimsesiz olan sadece Aras ve benim. Ve biz, sizi anlamasak da saygı duymak zorundayız. Kararlarınıza, seçimlerinize, zaaflarınıza karışamayız.”

Aras, “Yedi, canını İskenderun’da tehlikeye attığında da benden saygı duymamı beklediniz,” dedi. Sesi bu sefer daha sakindi ama hâlâ korkutucu görünüyordu. “O zaman durumu anlattınız, anladım. Ölüm kalım meselesiydi çünkü. Ama bu sefer Dört’ün bir telefon için o bölgeye gitmesine saygı duyamam! Bunu beklemeyin benden.”

Hiçbir şey söylemelerine izin vermeden salonu terk ettiğinde On Sekiz gözyaşlarını elinin tersiyle sildi, ardından dönerek başını Haris’in göğsüne sakladı. Haris ona sarılırken On Sekiz’in ağlaması şiddetlendi.

Dudaklarımı ıslatarak başımı eğdiğim sırada, “Senin bir suçun yok,” diyen Zamir’in güven veren elini omzumda hissettim. “Böyle öfke patlamaları yaşar Aras. Derdi seninle değil, tüm dünyayla.”

“Fazlalık gibi hissediyorum kendimi,” diye fısıldadım sadece onun duyacağı sesle.

“Asla,” diyerek sert bir dille reddetti düşüncemi. “Emanetimiz, başımızın tacıdır.”

Zamir’in eli omzumu nazikçe sıkarken, “Saçlarını kurut,” dedi. “Hastalanacaksın.” İnanmazcasına ona baktığımda içten bir şekilde tebessüm etti. “Hadi, Hilal. Kırma beni.”

Ayağa kalktığım sırada Zamir de peşimden geldi. Ben kendi kaldığım odaya girip kapıyı aralık bırakırken birkaç dakika sonra elindeki kurutma makinesiyle içeriye girdi. “Al bakalım. Diple-rini iyice kurut.”

“Kız babası gibisin.”

“Mihrinaz sağ olsun. Saçlarını kurutmaya üşeniyor, ben de seviyorum onun saçlarıyla uğraşmayı.”

Dudaklarım kıvrıldı. “O çok şanslı bir kadın,” diye mırıldandım.

“Şanssız olduğunu düşünüyor aslında,” dedi gözlerine yerleşen keder eşliğinde. “Başka faktörler yüzünden.”

“Ya içeri gir ya da dışarı çık,” diyen Haris, Zamir’i iterek içeri girdi.

“Saygısız,” diyerek dışarı çıktı Zamir ve kapıyı kapattı.

Ona bakmadan kurutma makinesini fişe taktım ve sandalyeye oturarak saçlarımdaki havluyu kenara bıraktım. Haris o sırada dağınık yatağa oturmuştu ve aynadaki yansımama bakıyordu.

Saçlarımı taramaya başladığımda gözlerini üzerimden bir saniye bile çekmedi.

Tek kelime etmemeye yemin etmiştik sanki.

Kurutma makinesinin gürültülü sesi kulaklarımızı doldururken saçımı on dakika kadar kuruttum ve düzleştirdim gelişigüzel.

Haris’in altın gibi parlayan gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Neden bana bakıyorsun?”

“Bakmıyordum,” dedi. Yutkundu, âdemelması belirginleşti. “İzliyordum.”

“Haris...” Böyle şeyler söylememeliydi. Söylerse... Geri dönüşü olmazdı.

Bakışları yoğunlaştı. “Kırıldın mı?”

“Hayır,” dedim hemen. “Haklı sayılırdı kendince.”

“Kırılma,” dedi ve dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. “Pişman değilim ben. Olmam.”

“Aras ve On Sekiz kimsesiz mi?”

“Aras, On Sekiz ve ben... Kimsesiziz.”

Kaşlarım düz çizgi hâlinde gerildi. “Ama On Sekiz dedi ki...”

Cümlemi yarıda kesti. “Benim dediğime mi inanıyorsun, onun mu?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmem, sonuçta sürekli bana yalan söyleyen sensin.”

Dudaklarına keyifsiz bir tebessüm yerleşti. “Bana inan bu konuda. Kimsem yok.”

“Tamam.” Kurutma makinesinin fişini çekerek ayağa kalktım ve ona doğru döndüm. “Aras odasında mı?”

“Evet, neden soruyorsun?”

“Hiç,” diyerek komodinin üzerindeki telefonumu aldım ve odadan çıktım. Aras’ın odasına doğru ilerlediğimde bir süre tereddüt etsem de ardından kapıyı tıklattım.

“Gel?”

Kapı kolunu çevirerek başımı içeriye uzattığımda tek kişilik yatağında uzanan Aras beni görerek dikeldi ve oturur pozisyonuna geçti. “Bir şey mi lazım?”

“Girebilir miyim?” Başını onayla salladığında içeriye girip kapıyı kapattım.

Yatağın karşısındaki küçük koltuğa geçip oturdum. “Ben anemi kaybettim, Aras,” dedim dan diye. Bana baktı. Alışık olduğum gibi öfkeli değil, oldukça sıcaktı bakışları. “Ve dün onun sesini hatırlamaya çalıştım. Ama hatırlayamadım. Sesini unuta-cağımı sanıp delirdim.”

Derin nefes aldım. “Beni ilk bulduğunda kim olduğumu bil-miyordu Haris. Ona, YouTube’daki röportajlardan gazeteci oldu-

ğumu kanıtladım, bana öyle inandı. Çukurda beni bulduğunda, telefonumu, mikrofonumu, telsizimi almıştı benden.” Dudaklarımı ıslattım. Gergindim. Onun beni anlamasını istiyordum sebepsizce. Burada, herkes tarafından anlaşılıyordum ama bir tek bana karşı olan oydu. “Haris’i suçladım telefonumu aldığı ve eski evde unuttuğu için. Annemin sesini unutmamın acısını ondan çıkardım, olmayacak laflar ettim. O da gidip telefonumu almış... Yani sadece bir telefon için gitmedi. Bu telefonun içinde benim dünyam var.”

Aras pürdikkat beni dinliyordu.

Dudaklarım titremeye başladı. “Korktum, Aras. Sesini unutmaktan çok korktum. Özür dilerim, görevinizi tehlikeye atmak istemezdim. Onun gideceğini tahmin etmeliydim. İnan, onun başına bir şey gelseydi kendimi asla affetmezdim.”

“Hilal...” Dolu gözlerle ona baktığımda, “Annenin sesini dinleyebilir miyim? Benimkini unuttum. Hiç kaydı yok,” dedi.

Boğazıma binlerce yumru oturdu sanki.

Ne zaman titremeye başladığını bilmediğim ellerimle telefonumu alıp dün gece Haris’in açtığı videoyu oynattım ve telefonu ona uzattım.

Aras telefonu elimden aldı, başını eğerek tamamen ekrana odaklandı.

Öfkesi kayboldu.

Siniri uçtu gitti.

Karşımda küçüldükçe küçüldü. Âdeta bir çocuğa dönüştü.

“Zorlarsam onun sesini hatırlar mıyım acaba?” diye sordu kendi kendine. “Annenin sesinden çok az kalındı sanırım. Annen biraz şiveli konuşuyor sanki? Benim annemle, babam da böyle konuşurdu. Nerelisiniz ki siz?”

Boğazımdaki yumrulara rağmen, “Karslıydı annem,” diye açıkladım.

Başını onayla salladı. “Biz Erzurumluyuz. O yüzden demek ki.”

“İstersen... Videoları izleyebilirsin.”

Gözleri parladı. “Gerçekten mi?”

“Kars ve Erzurum şiveleri aynı neredeyse. Dinlerken anneni hatırlarsın belki?”

“Olur,” dedi ilk defa onda gördüğüm bir uysallıkla. “Teşekkür ederim.”

Oturduğum yerden kalktığım sırada, “Hilal,” dedi. Başımı ona doğru çevirdim. “Ben kötü bir insanım.” Bu, *beni mazur gör* mü demekti yoksa *bundan daha beterlerine hazırlıklı ol* mu? “Ama kötülerini öldüren bir kötüyüm. İyilere dokunmam.” Derin bir soluk aldı. “Sen çok iyisin. İyiliğine kötülük hiç bulaşmasın. Çünkü kötü olduğunu düşünürsem... Sana zarar veririm.” Bana zarar vermek istemiyor muydu yani?

Başımı ağır ağır sallarken odadan çıktım ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.

Boğazıma dizilen çok şey vardı. Kelimeler. Kelimeler sanki orada yumruya dönüşmüş, yutkunmamı zorlaştırıyordu.

Odama doğru ilerlediğimde onu kesinlikle kucağında yastıkla otururken bulmayı beklemiyordum.

Beni görür görmez, “Hilal,” dedi. “İyi misin?”

“Senden bir şey isteyeceğim.”

“Ne istersen.”

“Bana söz ver.”

“Ne sözü?”

“Söz veriyor musun, vermiyor musun?”

“Söz. Söyle hadi?” Ondan bir şey isteyecek olmam sanırım heyecanlanmasına neden olmuştu.

Dudaklarımı ıslatarak “Eğer bir gün karşındaki sandalyeye bağlanırsam,” diye başladım cümleme. Haris’in gözlerindeki

ifadeler değişti anında. Sanki bu konuşmaya devam etmemem için bana yalvarıyordu. “Ve senden önemli bilgiler isterlerse canımın karşılığında... Ya da Aras’ın dediği gibi bana...” O kelimeyi söyleyemedim. “Bana işkence etmekle, dokunmakla seni tehdit ederlerse eğer asla pazarlık yapma. Victor’la olan konuşmanı duydum. Tırın karşılığında teslim olacaktın, öldürülecektin ama kabul ettin. Bunu istemiyorum.”

“N-ne istiyorsun?” Sesi titriyordu. İlk defa. Sesi titremişti karşımda, göz bebekleri ve dudakları da aynı şekilde seğiriyordu.

“Bana dokunmaları yerine ölümü tercih ederim, biliyorsun. Bunu sana da söyledim.”

Göğsüm nefeslerimle inip kalkarken, “Beni öldüreceksin,” dedim kararlı çıkan sesimle. “Bizzat sen çekip vuracaksın alnımın ortasından. Kimsenin eline, insafına bırakmayacaksın. Kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceksin. Pazarlığa oturmayacaksın, kendini ve bildiklerini riske atmayacaksın. Beni öldüreceksin ve tereddüt dahi etmeyeceksin.”

“Hilal,” dedi acı dolu sesle. “Sus.”

“Söz verdin bir kere. Dönemezsin buradan.”

“Saçmalama.”

“SÖZ VERDİN! BİTTİ!”

Bu sefer bağırdı. “Seni öldürmem!”

“O durumda beni öldürmen bir ödöl olur ancak! Nerede olduğumuzun sadece Aras mı bilincinde? Gayet de mantıklı konuşuyor, kaba olsa da. Biz bir savaşın ortasındayız. Her an enselenebiliriz, pekâlâ karşılıklı sandalyelere bağlanabiliriz. Tarih okudum, neler olduğunu çok iyi biliyorum. Eğer beni öldürmezsen, başıma gelecekleri de biliyorum. Seni affetmem o zaman! Asla affetmem.” Gözlerimi gözlerine kenetlediğimde dudaklarım tekrar aralandı. “Sözünü unutma, Haris. Lütfen.”

12. ÖNCELİK

On beş yaşındayken okul çıkışında, şoförümüz Hikmet abiyi beklerken tam ayaklarımın dibinde duran simsiyah bir Mercedes'in içinden bana uzatılan el tarafından çekilmiştim karanlığa.

Kaçırılmışım.

Korkmuştum.

Korkamazdım ama. Babam öğrenirse kızardı çünkü.

Önce bayıltılmışım, ardından bir yatağa bağlanmış şekilde uyandığımda zifiri karanlık bir odayla karşılaşmışım.

Hemen sonrasında uyandığımı anlayan, yüzlerini maskeyle kapatan iri adamlar tarafından daha büyük, boş bir odaya götürülmüş, sandalyeye bağlanmışım bu sefer de.

Bir kamera karşımda durduğunda, "Babana bağlanıyoruz, küçük kız," demişti iğrenç sesin sahibi. "Bakalım seni ne kadar çok seviyor?"

Babamın görüntüsünü görene kadar ağlasam da onu gördüğüm an gözyaşlarım durdu. Karargâhtaki odasında, üzerindeki üniformayla sanki kızı kaçırılmamış gibi dimdik oturuyordu makam koltuğunda.

"Komutan, nasılsın?"

Tok sesle, “Sana sormalı, son günün sayılır,” diye cevap verdi. Babamın gözünün içine bakıyordum ama o bana bakmıyordu asla. İfadesiz gözleri arkamda duran adamdaydı.

Adamın midemi bulandıran kahkahası kulaklarıma doldu. “Kızının da son günü sayılır o zaman. Eğer içimizdeki köstebeklerin listesini bana on dakika içerisinde göndermezsen... Kızını son görüşün olacak!”

Babam bana bakmamaya yemin etmiş gibiydi. Gözlerini adamdan ayırmadan, “Rüyada görürsün,” dedi sadece. Sesi dümdüz ve ifadesizdi.

Sırtımda tarifi benzersiz bir acı hissettim. Dişlerimi var gücümle sıkarken bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Adamın elinde bir kırbaç vardı.

Bağırmak istedim. Babama, beni kurtarması için yalvarmak istedim ama onun dik omuzlarını bunu yaparak indireceğimi düşünüp vazgeçtim. Bunu yapamazdım. Onun kızına bu yakışmazdı.

“Emin misin?”

“Her zaman,” dediği an kırbacı tekrar indirdi sırtıma. Gözlerimi sıkıca yumdum, dişlerimi damaklarıma geçirerek acının geçmesini bekledim. Geçmedi ama yine de ağlamadım, bağırmadım, yalvarmadım.

“Peki... Kapatma o zaman, komutan. Madem fiziksel acıyla ikna olmayacaksın. Belki de kızında geçici izler bırakmam gerekiyor.” En son beden dersinde giydiğim beyaz tişörtün omzunu sıyırdı. Omzum açıkta kalırken babama değil, yere bakıyordum.

Babam sesini dahi çıkarmadı.

Tepkisizliği kalbime binlerce bıçağı aynı anda geçirdi.

“Komutan, kızın bu kadar değersiz mi? O listedeki adamlara daha mı çok değer veriyorsun?”

Babamın sesi zihnimde yankılandı. Kucağında oturuyordum, beraber belgesel izliyorduk. Başım göğsündeydi, onun da parmakları

yeni yıkanan ve ipek gibi yumuşak saçlarımda dolaşıyordu. Ara sıra saçlarıma öpücükler diziıyor, hatta beni gıdıklıyordu.

“Baba, askerlerini mi daha çok seviyorsun yoksa beni mi?”

“Asker abilerini diyecektin herhâlde?” Kıkırdadım. Onları hayran hayran izlememe kızardı bazen. Ve sürekli onlara isimleriyle değil, abi diye hitap etmemi talep ederdi. “Hilal, tüm askerlerim benim kendi evlatlarım gibi.”

“Ama benim senin çocuğun!”

“Onlar da öyle...”

“Yani hepimizi eşit mi seviyorsun?”

“Evet. Her birinizi eşit seviyorum.”

Bizi eşit seviyorsa onlarca kişiyi tercih etmesi daha mantıklıydı. Ama... İnsan, evladı söz konusu olduğunda mantığını dinler miydi? Bilmiyordum.

Tişörtümün yırtılma sesi kulağıma dolduğunda irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım. Sporcu sutyenimle kalmıştım sadece. “Son kararın nedir, komutan?”

“Mezarının olmamasına karar verdim,” dedi babam istifini bozmadan. Hemen ardından kulakları sağır eden sesler duydum, görüş açıma mavi dumanlar girdi.

Ensemde birinin varlığını hissettiğimde yanımdaki adam silahını bana doğrultmadan, “Sakın,” dedi güçlü bir erkek sesi. Bu... Kesinlikle Teğmen Abdulkadir Güler’in¹⁷ sesiydi.

Adam silahını çıkaramadan onu yakalayan askerlere baktım. Derin nefesler alırken teğmen önümde diz çöktü, kollarımı ve bacaklarımı çözdü. “İyi misin, Hilal?”

Fersiz bakışlarım onu buldu. “İyiyim.”

“Sırtın kanıyor. Yaralanmışsın.”

¹⁷Pençe-Kilit Operasyonu'nda, Meluni Dağı bölgesinde teröristlerle çıkan çatışmada yaralanan ve ardından şehit olan Piyade Teğmen Abdulkadir Güler'in anısına... (y.n.)

Arkama geçerek sırtımı inceledi. “Şerefsiz köpek,” dedi öfkeyle. “Hemen hastaneye gidiyoruz. Helikopteri hazırlayın! Ay Parçası yaralı!”

Tekrar karşıma geçtiğinde, “Teğmenim,” dedim dudaklarımı ıslatarak. “Tek bir soru.”

“Sor,” dedi gözlerini gözlerime dokundururken. O da biliyordu soracağım sorunun zorluğunu.

“Gelemeseydiniz... Babamın seçimi değişir miydi?”

Yurkundu ve bakışlarını benden kaçırdı.

Cevabını kaçışından anladım.

Haris de kaçmıştı sorumdan. Cümlemi bitirir bitirmez gözlerini gözlerimden kaçırmış, yataktan kalkıp odadan çıkmıştı.

Ama bana söz vermişti ve nedensizce sözüne inanıyordum.

Saatler sonra On Sekiz kapımı çaldığında uyuyor taklidi yaptım. Onun kokusunun sindiği yastığı burnuma bastırarak gözlerimi kapattım.

“Bize zarar veriyor.”

Aras haklıydı. İstemedenden de olsa onlara zarar verdiğimin farkındaydım. O bölgeye gitmemeliydi ama gitmişti. Ölebilirdi, yakalanabilirdi, yaraları tam iyileşmeden yeniden işkencelere maruz kalabilirdi.

“İstihbaratçının zaafı olmaz.”

Aras haklıydı. İstihbaratçının, askerin zaafı olmazdı. Mantık çerçevesinde düşünmek zorundalardı çünkü hizmet ettikleri üç-beş kişi değildi, kocaman bir vatandı. Babam gibi beni değil, onlarca kişiyi düşünmek zorundalardı.

On beş yaşında babama kızmamıştım.

Bugün de ona kızamıyordum.

Ama Haris’e kıızıyordum. Babamın *bile* yapmadığını yapamazdı. *Beni*, zaafı yapamazdı.

Hava iyice karardığında kapım tekrar tıklatıldı. “Gel.”

Uzandığım yerden doğrulduğumda, “Uyuyor muydun?” diye sordu Zamir. İçeri girdi ve tedirgin bakışlarını yüzümde gezdirdi.

“Hayır,” dedim boğuk çıkan sesle. “Haris nerede?”

“Ormanda takılıyor,” dedi derin nefes alarak. “Onu çağırmak ister misin? Biz çağırdık ama gelmedi. Öğlen de bir şey yiyemedi kimse, endişeleniyorum.”

“Çağırırım,” dedim ve ayağa kalkarak dolaba astığı montunu giyindim. Bana oldukça bol gelen montunun önünü kapatıp ona döndüm. “İyi ki buradasın, Zamir.”

Elini tereddüt ederek bana doğru uzattı ve yavaşça başıma dokundu. Avucuyla ağır ağır başımı okşarken, “Sen keşke burada olmasaydın,” dedi dudaklarını birbirine bastırırken. “Keşke şu an seni göndermenin bir yolu olsaydı.”

“Ayak bağı oluyorum size.”

Eli, şakağımın tam yanında durdu. “Saçmalama. Ondan demedim. Ama burada olmak seni yıpratıyor... Bunu görmek istemiyorum. İlk savaş bölgesi tecrüben değil ama bu bambaşka. Çok tehlikeli.”

Tam o sırada ormanın derinliklerinden gelen seslerle irkildik aynı anda. Patlamanın sesi kulaklarımı tırmaladığında beleren gözlerimle pencereye doğru döndüm.

“Haris...”

Zamir hissimle odadan çıkarken titreyen bacaklarımı umursamadan onun peşinden koştum. Evden nasıl çıktığımızı, karanlık ormana doğru koştuğumuzu asla hatırlamıyordum. “Haris!” Sesim patlamadan daha şiddetli bir şekilde yankılandığında gözlerim ormanda onu aradı çaresizce.

“Dört!” Zamir, Aras ve On Sekiz bağırırken uzaktan gelen bomba sesleri kulaklarıma doldu.

Dizlerim de titremeye başladı. “Haris!”

“Odun kesiyordum, gelin bu tarafa!” diyen sese doğru döndüm. Verandanın önünde, sırtındaki kocaman torba ve elindeki baltayla duruyordu. Balta ve torbayı verandaya bırakırken, “Tepenin arkasında çatışma çıktı. Oraya mı gidecektiniz? Hem de silahsız? Maksudınız ne?” diye sordu. Gözleri bana değdi, alaylı ifadesi silindi. “Titriyorsun, Hilal.”

Tüm gücümü bacaklarımda toplayarak ona doğru ilerledim. “Sen ormanda değil miydin?!”

“Ormandaydım,” dedi benim aksime oldukça sakın sesle. “Bir ağaç kestim, sonra da odun kesmek için evin arkasına geçtim.”

“Aklımız çıktı!” On Sekiz, Haris’e sıkıca sarıldı. “Ormandasın sandık!”

“Eee? Olabilir? Bu, silahsız çatışma olan yere koşacağınız anlamına gelmiyor. Birimiz ölecek diye hepimiz ölmek zorunda değiliz. Kendinize gelin.” On Sekiz, yumruğunu sıkarak onun omzuna geçirdiğinde Haris elini sırtında gezdirdi yavaşça. “Üşümeyin diye uğraşıyorum, yine azar işitiyorum.”

Aras, “Onu, bunu bırakın. Çatışma çıkmışsa eğer ne yapacağız?” diye sordu. “Evi terk mi edelim?”

“Gerek yok,” dedi Zamir. “Yarın zaten evi terk edeceğiz. Canlı savaş bölgelerinin konumunu Sekiz bildirecek, tehlikeli bölgelerden uzak duracağız. Şimdi herkes doğru salona, yemek yiyeceksiniz!”

“Taktı yemeğe,” diye homurdandı Aras ve verandaya tırmanarak eve girdi. Sırayla eve girdik, banyoda ellerimizi yıkadık ve masadaki yerlerimize geçtik.

Zamir en başta kendi yerine otururken, “Yemekler için teşekkürler, On Sekiz,” dedi. “Sayende aç kalmayacağız.”

“Bize laf mı atıyorsun? Ben odun kırdım! Hem de yaralı hâlimle.” Haris gözlerini kısarak Zamir’in cevabını bekliyordu.

“On Sekiz kadın diye onu mutfığa tıkmanızın doğru olmadığını belirtiyorum sadece,” dedi Zamir. “Ve ben de beceremiyorum. Ama sen ve Aras gayet iyi yemek yapabiliyorsunuz.”

“Hilal? O neden iş yapmıyor?” Aras’ın sorusuyla ona bakıp yalandan kaşlarını çatıttım.

“Ben misafir sayılırım,” dedim tatlı çıkmasına özen gösterdiğim sesimle. “Bana iş yaptırmayın bence.”

Haris ve Zamir’in dudaklarını birbirine bastırdıklarını ve bıyık altından hafif güldüklerini gördüm. Aras ise dik bakışlarla beni süzüyordu. “Misafir sayılmazsın, çatışmaya bile girdin bizimle. Ekipten sayılırsın. Öyle değil mi, Yedi?”

Zamir’e baktık cevabını bekleyerek. Kara gözleri Aras’la aramda gidip gelirken “Ekipten sayılır bence de,” diye mırıldandı.

Aras kollarını göğsünde kavuşturdu. “O zaman yemekten sonra bir çayını içeriz, Hilal.”

Haris, “O yaralı,” diye Aras’ın koluna dirseğiyle vurdu.

“Sen de yaralısın, odun kırıyorsun bu soğukta?”

On Sekiz, “Beyler, ağız tadıyla bir şeyler yiyebilir miyiz?” diye sordu. Ardından uzanarak tencereyi alıp çorba doldurdu kendisine.

“Çaldığım malzemelerle bugün de karnımız doyacak,” diyerek kendisine çorba doldurdu Aras da. “Maşallah bana.”

“Bu civar tamamen terk edildi değil mi?”

Sorumla Aras’ın bakışları beni buldu. “Aynen, binaların çoğu kullanılamaz hâlde şu an. Azerbaycan ordusu bir iki güne bu bölgeyi kurtarır işgalden. Ermenistan geri çekiliyor, siviller çoktan terk etti buraları.”

“Eczane de soymak lazım o zaman, herhangi bir durumda bulamayız sonra.”

Aras onayla başını salladı. “Evde birçok malzeme var ama haklısın. Eksik bir şey varsa yanımıza almak lazım.”

“Hilal’e de büyük çantalardan ayarla,” dedi Zamir. “Benzini yeteri kadar stokladın mı?”

“Evet,” diyen Aras kâseyi başına dikerek çorbasını içti hızlıca. “Merak etme, son kez bu akşam silahlara bakım yapacağız. Yarın yola koyuluruz.”

Tabağıma sıcak, dumanı tüten mantıdan aldım. Bizim mantımıza benziyordu ama görünüş olarak biraz farklıydı. Üzerine bol yoğurt ekleyerek bir tabak mantıyı büyük bir iştahla yerken masada konuşulanları asla dinlemiyordum. Açtım. Sabah yediğim menemenden sonra tek lokma bir şey yememiş, su bile içmemiştim.

Dakikalar sonra midem patlamak üzereydi. Sırtımı sandalyeye yaslayarak derin nefes aldığım sırada, “Askerî üniformalar hazır, Hilal hariç hepimiz onları giyeceğiz. Hilal sadece askerî mont giyse yeterli, zaten o Dört’ün yanındaki sevgili rolünde olacak,” diyordu Zamir.

“Ya biri Dört’ün aslında hain olduğunu anlarsa ve bildirirse?”

On Sekiz’in sorusuyla kısa bir sessizlik oldu.

“Yüzbaşı Robert’i sorgulamak askerlerin haddine değil. Herhangi bir üstüyle karşılaşsak... O zaman sıkıntı olacak.”

“Çok büyük risk,” dedi Aras derin nefes alırken. “Albay ya fotoğrafını ve ismini bildirirse başkalarına? Yakalanma emri olmasa da enselenebilir.”

“Albay onun çoktan yurt dışına kaçtığını düşünüyor,” dedi Zamir. “Dört, onun odasına böcek yerleştirmişti. Tüm konuşmalarına hâkimiz. Hem albay zaten Rus İstihbaratı’na çalışıyor, pek de umurunda değil kimin hain olduğu. Kendisi de hain ne de olsa.”

Kaşlarımı çatıp “Böcek mi?” diye sordum Haris’e ithafen. “Hangi ara? Oturmadın bile odasında!”

“Welcome to MIT.” Aras’ın kısık gülüşü kulağıma doldu. “Bizde böyle. Alışsan iyi olur.”

“Alışacağı durumlar yaratmayacağız,” dedi Haris keskin sesle. Kısılan gözleri Aras’ı buldu. “Onu öyle ortamlara da sokmayacağız.”

Aras bu sefer kinayeli bir tonla, “Sen bu kızı alıp düşman karargâhlarına, partilerine götürmedin mi? Albayla sen tanıştırmadın mı? Victor’un dibine kadar girmesi, sonra peşinize düşmesi, o tırla güvenle evine dönememesi senin hatan değil mi?” diye konuştu. “Şimdi beni hiç uyarma, başından beri ben onu uzak tutmaya çalıştım. Karargâha sen götürdün, çatışmaya da Yedi soktu.”

Aras beni mi koruyordu yoksa kulaklarım yanlış mı duyuyordu?

Haris’in cevap vermesine müsaade etmeden, “İlk ben kaçtım evden,” dedim. “Victor beni onun evinden çıkarken yakaladı, şüphe çekmemek adına karargâha götürmesine ses etmedim. Yani benim hatamdı.”

Aras başını iki yana salladı. “Senin hatalarını sabah dile getirdim zaten. Senin hataların da var ama durumu bilmiyordun. Kaçtığın için kimse seni suçlayamaz. Fakat bunu öngöremediği için Dört kesinlikle suçlu.”

Haris dümdüz sesle, “İstihbarata mı bildirmek istiyorsun, Aras?” diye sordu.

“Evet,” dedi Aras tereddüt dahi etmeden.

“Bildir o zaman.”

“Saçmalamayın,” dedi Zamir bıçak kadar keskin tonla. “Aras, üstün olduğumu sana hatırlatmam mı gerekiyor? Hiçbir şey bildirmeyeceksin. Nokta.”

“Anlamıyorsun, Yedi.”

Zamir çatalını tabağının yanına bırakırken derin nefes alarak sakinleşmeye çalışıyordu. “Anlıyorum!” Dudaklarını ıslatıp başı-

nı tamamen Aras'a çevirdi. "Kimsenin burnu kanamasın, herkes sağ salim evine dönsün istiyorsun. Ve kimseyi kaybetmek istemiyorsun. Çok iyi anlıyorum. Burada herkesin en az bir kaybı var. Herkes yaşadı, herkes acıyı tattı. Bu kadar endişelenme, diken üstünde yaşama." Elini, Aras'ın omzuna koydu. "Aras... Buradaki herkesin nazını hep sen çektin. Ben adam öldürmem diye sen öldürdün. Biri yaralandığında hep sen sırtında taşıdın. Bizim yerimize ava çıktın, çaldın, taradın, patlattın. Fedakârlığını asla ödeyemeyiz. Senden tek istediğim... Fevri olma bu kadar ve endişelenme. Her şey yoluna girecek, sadece sabırlı ol."

"Diego'ya¹⁸ benziyor..."

"Ne?" On Sekiz'in sorusuyla irkildiğimde deminki cümleyi sesli dile getirdiğimi anladım.

"*Buz Devri*¹⁹ film serisinin karakteri. Kaplan rolünde... Aras, Diego'ya benziyor karakter olarak. Siz izlemediniz mi?"

"Kaplan mı?" Aras'ın dudakları bir miktar açıldı.

"Evet? Kaplanları sevmez misin?" Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten izlemedin mi? Diego aynı sen!"

"İzlemedim ama bu gece izlerim kesin meraktan. Bakalım beni kime benzetmişsin?"

O sırada On Sekiz ekrandaki Diego fotoğrafını Aras'a gösterdi. "Haklı. Çok benziyorsun!"

Aras gözlerini devirirken, "Karakter olarak benzediğimi söyledi," dedi. "Karakteri nasıl?"

Omuz silktim. "Başlarda kötü biri gibi görünüyordu ama içinden çok başka biri çıktı. Sinirli, öfkeli ama vicdanlı, fedakâr aynı zamanda."

¹⁸*Buz Devri* animasyon filmindeki kaplan karakteridir. (e.n.)

¹⁹Yönetmenliğini Chris Wedge ve Carlos Saldanha'nın yaptığı, Blue Sky Studios, 2002 yapımlı bir 3D animasyon filmi. (e.n.)

“Gerçekten konuyu nasıl buraya getirdik? Hayret ediyorum sizlere!” Zamir’in sitem dolu sesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. “Konu kapandı mı, Aras? Hiçbir şeyi haberim olmadan raporlamayacaksın. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Zamir’in dudakları kıvrıldı. “Güzel.”

Onlar yemeğe devam ederken ben hepsinden önce bir tabak mantıyı mideme indirdiğim için sadece su içtim. O sırada Haris’in bakışlarını üzerimde hissediyordum. “Doydun mu? Benimkinden al istersen?”

Başımı iki yana salladım. “Yok, doydum ben.”

Fakat hemen ardından çatalımı uzatarak tabağının kenarından birkaç mantıyı aldım. Haris’in kısık gülüşü kulağıma dolduğunda, “Ne?” diye sordum. Ağzım dolu olduğu için sesim boğuk çıkmıştı. Lokmamı çiğneyip yuttum, ardından, “Sen teklif ettin,” diye hatırlattım ona.

“Biraz daha al.”

Tekrar çatalımla tabağına uzandığım sırada, “Lan sen hani iğreniyordun böyle şeylerden? Sandviçinden ısırdım diye bana tekme, tokat dalmıştın!” dedi Aras.

Çatal tutan elim havada kaldı. “Gerçekten mi?”

Haris, “İnanma ona,” dedi. “İğrenmem ben.” Ve ardından beni inandırmak ister gibi tabağından mantı alıp ağzına attı. Havada kalan elimi harekete geçirmek için bileğimi yakalayıp aşağıya indirdi. “Al buradan istediğin kadar.”

Aras homurdanmaya devam ederken On Sekiz onu koluyla dürtüyordu ama umurunda bile değildi. “Düzenbaz, sahtekâr ve yalancı herifin tekisin.”

Zamir bizi izleyerek başını iki yana salladı. Gülmemek için kendini zor tuttuğu her hâlimden belliydi. Omuzlarını dikleştirerek “Her neyse,” deyip konuyu kapattı. “Bu gece ben nöbette-

yim. Uyuyun hepiniz. Özellikle sen On Sekiz, araba kullanacaksın. İyice dinlen.”

“Rotamızı oluşturdu mu Sekiz?”

“Evet,” dedi Zamir. “Hadrut’a gidiyoruz.”

“Azerbaycan askerleri tamamen kurtardı mı o bölgeyi?”

Bu sefer Haris, “Evet,” diyerek yanıtladı Aras’ı. “Bölgeyi temizlediler. Mayınlar kaldı bir tek.”

“Hadrut’a gidene kadar işgalde olan bölgelerden mi geçeceğiz?”

Sorumla beraber Zamir’in bakışları üzerimde toplandı. “Maksat da bu. İstihbarat toplamamız gerekiyor. Sonrasında Hadrut’ta orduyla toplantıya girip Şuşa’ya hangi yollardan girilebileceğini konuşacağız.”

“Anladım.”

Zamir kendi tabağıyla beraber ayağa kalktı. “On Sekiz, sen dokunma hiçbir şeye. Aras’la ben hallederiz.”

Aras da tabağını alarak oturduğu yerden kalktı. “Benim neden bundan haberim yok acaba?”

“Ben de çay yapayım,” diyerek mutfığa geçtim. O sırada Zamir ve Aras masayı toplamıştı. Ardından Zamir bulaşıkları yıkamak istediğinde Aras zaten yarın bu evden ayrılacağımızı, buna gerek olmadığını belirtti.

Çay demlediğim sırada, “Yazık olacak bu eve,” diye mırıldanıyordu Aras. “Hatıra olarak bardak mı alsam yanımda?”

Kaşlarım düz çizgi hâlinde gerilirken, “Ne olacak ki eve?” diye sordum.

“Patlatacağım.”

Gözlerim belerdi. “Ne? Neden?”

“DNA’mız var evin her köşesinde. Bu şekilde bırakıp çıkacak hâlimiz yok ya.” Rahat tavırla sırtını dolaba yasladı ve omuzlarını silkti.

“Ama bu bölge de işgalde kurtarılacak?”

“Her türlü ihtimal var, riske atamayız.” Bakışları ocaktaki çaydanlığa doğru inerken, “Bisküvi çalmıştım,” dedi ondan beklenmeyecek kadar sakın bir tonla. “Çayla güzel gider.”

“Çok tuhaf birisin, biliyor musun?”

Güldüğünü duydum. Dolapta bisküvi ararken bir taraftan da gülüyordu içten bir şekilde. “Biliyorum. Ama sen de çok normal sayılmazsın?”

“Doğru. Ama sen daha tuhafsın.”

“Bu konuda hemfikiriz,” diyerek çıkardığı bisküvi paketini bana doğru salladı. “Buldum!”

Dudaklarım kıvrıldı. “Onu götür salona, çayları doldurup geliyorum.” Başını ağır ağır sallayıp salona doğru ilerlediğinde çayın demlendiğinden emin olarak kupaları doldurdum.

Tepsiyi alacağım sırada, “Ben alırım,” dedi Haris. Sesiyle irkildiğimde arkamı döndüm. Dibime kadar girmişti ama farkına varmamıştı.

Yüzlerimiz çok yakındı, başımı kaldırsam burnum burnuna değerdı hatta. “Sessiz gelmesene!”

“Niye?” Sıcak nefesi saç diplerime çarptığında yutkunma ihtiyacı hissettim kendimde. “Heyecanlandın mı yoksa?”

Kaşlarımı çattım, başımı kaldırdım. *Çok... yakındık.* “Heyecanlanmamı gerektirecek bir durum mu var?”

Dudakları kıvrıldı, altın hareli gözleri gözlerime dokundu. “Yok mu?”

Damarlarıma ve iliklerime sızan heyecana rağmen yüzümdeki nötr ifadeyi bozmadım. “Yok,” dedim anında. “Çekilir misin?”

Gözlerini bir saniye bile gözlerimden ayırmadan iki elini uzattı. Ellerini tezgâhın üzerine koyduğu için iki taraftan da çıkışımı engelliyordu. *Daha doğrusu... beni kafeslemişti.*

Ve avuçlarını tezgâha bastırıldığı için eğilip yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. “Çekilmiyorum. Ne yapacaksın?”

Nefesi yüzüme çarptığında gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. “Haris!”

Sırıttı. “Efendim?” *Gülüşü...* Gülüşü neden göğüs kafesimdeki tüm kemikleri eritiyormuş gibi hissediyordum?

Kaşlarımı çattım sinirle. “Çekil.”

“Niye?”

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Çaylar soğuyacak.”

Yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. “Çaylar yüzünden yani?”

“Aynen!” Kalbim sıkışıyor, nefesim daralıyordu artık.

Yüzü yüzüme mümkünmüş gibi daha çok yaklaştığında gözleri gözlerime hâkimiyet kurdu. Bu hâkimiyetten kurtulmak adına gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum.

Yanağı yanağıma sürtünürken yeni çıkan sakallarını hissettim, tenim karıncalandı. Zihnim durdu. Vücudumdaki tüm fonksiyonlar duraksadı sanki. Neredeyse anın büyüüne kapılmak üzereydim. Kokusu içime dolarken başım dönmeye başladı.

Beni öperse ne yapacağımı asla bilmiyordum. Yirmi dört yaşında bir kadın olarak şu an on yedi yaşında biri gibi tepki vermekten deli gibi korkuyordum ama kalbim gerçekten patlamak üzereydi. Bu kadarı çok fazlaydı.

O sırada kurtarıcı ses, “Çaylar nerede kaldı ya?” diye bağırdı salondan. “Hilal Hanım, bu Diego sinirleniyor artık!”

Dişlerimi göstererek güldüğüm sırada Haris’in gülüşü soldu, hatta sinirlendi. Ellerini tezgâhtan çekerken hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden tepsiyi aldım ve salona doğru ilerledim.

Salona girdiğimde, “Sonunda,” dedi Aras.

Aras'a bakarak tebessüm ettim. "Eyvallah, Diego." Tepsiyi masaya bırakıp kendime aldığım kupayla koltuğa geçtiğimde Aras'ın şaşkın bakışları üzerimdeydi.

Dudakları aralanırken, "Neden ki?" diye sordu. "Ne yaptım ben?"

Haris sinirle, "Elinin körünü yaptın. Kes sesini, zıkkımlan," diyerek kanepeye geçti.

Aras, Zamir'e dönerek Haris'i işaret etti. "Kafası gitti bunun."

Zamir bıyık altından gülerken "Bence de," diye mırıldandı.

On Sekiz, "Ellerine sağlık," diyerek elindeki bardağı işaret etti. "Çok iyi geldi."

Aras, "Aynen," diyerek ona katıldı. "Çay benim yakıtımdır. Onsuz asla yapamam."

"Senin yakıtına da sana da..." Haris'in homurdanmasına karşılık güldüğümde Aras tekrar gözlerini belerterek bir ona bir de bana baktı.

"Ben ne yaptım ki?"

Haris ona ölümcül bakışlar atarak "Elinin körünü dedim ya!" diye bağırdı.

"Neden gerginsin Dört?" On Sekiz'in sorusuyla Haris'in bakışları onu buldu. "Bilmediğimiz bir durum mu oldu?"

Beni kıstırıp öpecekti, öpemedi. İçinde kaldı sanırım. Ondan bu öfkesi.

"Yok," diye geçiştirdi onu. "Öylesine."

Haris'e alayla baktığımda saniyesinde hissetmiş gibi bana döndü ve gözlerini devirdi.

"Çayınızı için ve odalarınıza gidip dinlenin."

"Biraz uyuyup nöbeti devralırım," dedi Haris, Zamir'e.

"Gerek yok," diyerek başını iki yana salladı Zamir. "İyiym ben. Sen yarın Yüzbaşı Robert olacaksın. Dinlen, kendine gel."

Aras, “Sen nerede uyuyorsun, Dört?” diye sordu dan diye. “Dün su içmeye kalktığımda yoktun kanepede.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırırken, “Tuvaletteydim,” dedi Haris.

Aras’ın kaşları çatıldı. “Önce tuvalete girdim, sonra su içtim. Yoktun işte.”

Zamir’in gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüğümde uyarı dolu bir bakış yolladım ama pek de umursadığı söylenemezdi. “Hava almaya çıkmışımıdır herhâlde o zaman. Ne bileyim? Hem sen benim karım mısın lan? Hesap mı vereceğim sana?”

Aras, “Demek karın olsa hesap vereceksin?” diye sordu.

Haris omuzlarını silkti umursamazca. “Evet, hesap vereceğim. Ne var bunda?”

“Lan geri zekâlı, sen istihbaratçısın!”

“Haaa...” Haris bu detayı unutmuş gibi başını salladı ağır ağır. “Haklısın. Unutmuşum.”

Zamir, On Sekiz ve ben sözleşmiş gibi aynı anda kahkaha atmaya başladığımızda birkaç saniye sonra bize Haris ve Aras da katıldı.

Gülmek kısa bir süreliğine de olsa mutlu hissettiriyordu.

Ve her şeyi unutturuyordu.

Yarın yokmuş gibi gülmeye devam ederken, “Hadi, dağılın odalarınıza. Yatıyorum ben de,” dedi Haris. Ardından ayağa kalkıp sandalyenin üzerindeki yorganla yastığı alıp kanepeye attı.

Burada yatacaktı.

Derin nefes alıp ona bakmadan, “İyi geceler,” diyerek ayaklandım ve banyoya doğru ilerledim. Dişlerimi fırçaladıktan sonra odaya girip dolaptan bulduğum şortla tişörtü giydim.

Dün geceki deliksiz uykum aklıma geldiğinde istemsizce iç çektim ama bunu tekrarlayamazdık. En iyisi parfümünü yastığa sıkarak uyumaktı.

Yatağın içerisine gireceğim sırada kapı tıklatıldı. Onun gelmiş olması ihtimali ile göğsüm sıkıştığında, “Gel?” dedim anında.

Aras başını içeriye uzattı. “Hilal, telefonu geri verecektim.” İçeriye girerek pantolonun cebindeki telefonu çıkarıp bana uzattı. “Teşekkürler.”

“İyi misin?”

Gözlerimin içine baktığında o kalın perdenin yine indiğini hissettim. “Bilmiyorum.”

“Ben de özledim annemi. Seni anlıyorum, Aras.”

Başını eğerek “Sadece annem değil,” diye mırıldandı tok bir sesle. “Neyse... Boş ver. Uyu güzelce. Yarın yorucu olacaktır.”

Başımı onayla salladığımda sessizce odadan çıktı ama kapıyı kapatmadan başka biri girdi içeriye. “Neden geldin?”

Haris, Aras’a baktı ters ters. “Sana ne lan?”

“Kız uyuyacak, rahatsız etme.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak onların atışmalarını izlerken, “Diego musun nesin... Çok fazla oluyorsun. Elimde kalırsın,” dedi Haris ona.

“Kaplanım ben, parçalarım seni,” diyerek Haris’e doğru pençelerini çıkardı. “Hırrr!”

“Lan siktir git, benim asabımı bozma!” Aras kahkaha atarak uzaklaşırken Haris içeriye girdi ve kapıyı kapattı sinirle. “Deli midir nedir?” Gözleri gözlerime değdi. “Sen çıkarıyorsun bunu başımıza!”

Yüzümü buruşturarak güldüm. “Başımıza derken? İkiniz adına neden konuşuyorsun?”

“Çünkü biz bu işin başından sonuna seninle ayrı bir takımız,” dedi ve omuz silkti.

“Hah!”

Gözleri yatağa kaydıığında, “Uyuyabilecek misin?” diye sordu merakla.

“Evet,” dedim ifadesiz tonla.

“Uyuyacaksın yani.”

“Ne istiyorsun?”

“Kanepe rahatsız,” dedi kısılan sesle.

“Yani?”

“Kıvrılsam mı yanına?”

Gözlerim belerdi. “Yuh!”

“Ne?” dedi şaşkınlıkla. “Dün sen istedin, bugün de ben.”

“Uykuluydum, o sayılmaz.”

“Ama şimdi ben ayığım ve burada uyumak istiyorum. Tabii, izin verirsen.”

“Biri görür. Doğru olmaz,” dedim endişeyle.

Bu sefer hakiki bir şaşkınlıkla bana baktı. “Biri mi görür? Ciddi misin? Mesela kim? Komşumuz Hayriye teyze mi, yoksa bakal Naci dayı mı?”

Kendime engel olamadığım için güldüm. “Haris!”

Yavaşça gelip yatağa oturduğunda gözleri kıvrılan dudaklarımdaydı. “Efendim?”

“Bakmasana öyle!”

“Nasıl bakmayayım?” Sesindeki hayran tını, gözlerindeki derin ifade midemde kelebek etkisi yaratırken yutkundum zorlukla.

Kelebek etkisinin yaşı yoktu sanırım.

“Sanki...” Kalbim tekledi, nefesim düzensizleşti ve cümlem yarıda kaldı. Ona cevap veremedim.

Haris'in dudakları belli belirsiz kıvrıldığında bana doğru yaklaştı yüzü. "Öpecekmiş gibi mi bakıyorum sana?" Kalbim bu sefer göğüs kafesime daha sert darbeler indirirken, "Biliyor musun, Hilal? Ben yalancının teki olabilirim. Sözlerim de yalan olabilir, davranışlarım da. Ama... Bakışlarım her zaman doğru ve dürüst olacak," diye mırıldandı.

Nefesi yüzüme değerken yüzlerimiz çok yakındı. Ve bu oldukça yakıcı bir histi. Sanki tüm damarlarım ateşe verilmiş gibi hissediyordum.

"İt beni," dedi boğuk sesle. "Yoksa duramam."

Dizlerimin üzerinde hareketsiz şekilde duran ellerimi kaldırmak, göğsüne getirerek onu itmek istedim.

Ama sadece istedim.

Ona doğru resmen çekiliyordum ve buna karşı koyamıyordum.

Gözlerimi sıkıca yumduğum sırada hem insanın içini ısıtan hem de ferahlatıcı etkiye sahip nefesi yüzüme çarptı. Saniyeler birbirini kovalarken dudağımın kenarında bir öpücük hissettim. Tüy kadar hafif öpücüğü dudağımın kenarına konduğunda içimde âdeta yüzlerce volkan aynı anda patladı.

Gözlerim açıldığı an onun altın hareleriyle buluştu. Delici bakışları birer ok gibi bana saplanırken, "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Kendimi dizginlemek için ne kadar büyük uğraşlar verdiğimi bilemezsin."

"Beni güzel bulduğun için mi?" diye sordum istemsizce.

"Sen sadece güzel değilsin. Eşsizsin, Ay Parçası."

Yutkundum. "Babam bana öyle derdi."

Bakışlarıyla bana sarıldı sanki. "Baban hayatta, Hilal."

"Bazen yokmuş gibi hissediyorum."

Keşke babama sarılabilseydim. Tam da şu an.

"Sarılayım mı?"

Başımı onayla salladım. Zihnimi okuduğuna dair şüphelerim vardı artık. Haris kolunu belime sararak beni kendisine yasladığında başımı göğsüne bastırdım ve gözlerimi kapattım.

Diğer elini başımda hissettim. Yavaş ve özenli hareketlerle saçlarımı okşamaya başladığında mayışmamak için direniyordum ama nafileydi. Kokusu, dokunuşu çoktan uykumu getirmişti.

“Uyumama izin verme...”

“Vermem.”

Yalan söylüyordu. Bana zaten hep yalan söylüyordu. Yalancının tekiydi o. Günlerce bana oyun oynamıştı, saçma sapan davranışlarda bulunmuştu.

Ama haklıydı. Bakışları her zaman onu ele veriyordu çünkü bana hiçbir zaman düşmanıymışım gibi bakamamıştı.

“Korkmuyorum ben hiçbir şeyden,” diye konuştum uykulu sesimle.

“Korkmuyorsun,” diye onayladı beni. “Çok cesursun sen. Baban seninle gurur duyuyordur.”

“Gurur duysun benimle,” dedim ve burnumu kokunun merkezine getirerek derin nefes aldım. “Övsün beni, sarılsın bana.”

Kolları sıkılaştı. “Tamam.”

“Yoruldum.”

“Biliyorum,” diyerek iç çektiğinde olduğum yerde yükselerek başımı boyun girintisine yerleştirdim. “Uzanmak ister misin?”

“Seninle mi?”

“Yastıkla.”

“Olur,” diyerek kabullendiğimde sırtım saniyeler sonra yatakla buluştu, ardından beni kendisine doğru çekti. Çenemi omzuna yerleştirdim, burnumu da köprücük kemiğinin üzerinde sabitledim. “Bunu kastetmemiştim.”

“Yastığım ben,” dedi sanki dünyanın en hakiki gerçeğini dile getiriyormuş gibi. “Dördüncü adım Yastık.”

“Kim dedi onu? Ben demedim. Demek ki sen başkasına da yastık olmuşsun.”

“Tövbe de! Yok başkası falan!”

“Ben varım yani?”

“İster miydin? Hayatımda var olmak?”

“Bilmem.” Kaşlarımı çattım.

“O satırlar aklıma geliyor sen böyle kaşlarını çatınca.”

Kaşlarımı mümkünmüş gibi daha çok çattım. “Hangi satırlar?”

“Çatma, kurban olayım çehreni ey nazlı hilal.”

Kalbim göğsümü parçalamak istercesine attığında, “Böyle şeyler söyleme,” dedim aksi sesle.

“Nazlı Hilal,” dedi üsteleyerek. “Kimsenin nazını çekmem sanıyordum.”

“Sonra ne oldu?”

“Seni buldum,” dedi anında. Kolları bana daha sıkı dolanırken tek bacağımı onun üzerine atmamak için kendimi zor tuttum. Birkaç dakika sonra uykuya dalacaktım, zaten o yüzden bu kadar çok konuşuyordum. Uyumadan hemen önce gevezeleşirdim.

“Biliyor musun, Haris? Ben kimsenin önceliği olmadım. Annemin önceliği babamdı, babamınki de annem. Lütfen önceliğin ya da zaafın olmama izin verme. Bunun ağırlığını taşıyamam. Bırak... Böyle kalsın.”

İyi ki beni buldun.

İyi ki beni kurtardın.

Dudaklarım aralansa da bu cümleleri içimden geçirdim ve ardından uykunun kollarına bıraktım kendimi.

“Çok geç.” Sesi, zihnimde kayboldu.

13. ATEŞİN TAM ORTASI

Hayatta başımıza hiçbir zaman gelmeyeceğini düşündüğümüz şeyler vardır. Mesela ben asla annemi kaybedeceğimi düşünmezdim. Eve geldiğimde mutfakta, pembe önlüğüyle mis gibi yemekler yapan varlığının bir gün yok olacağını aklımın ucuna dahi getiremezdim. Her sabah evden çıktığımda beni her iki yanağımdan öpeceğini, saçlarımı bazen beğenmeyip yeniden yapacağını ve mutlaka kahvaltı etmediğimde çantama bir şeyler atacağını sanırdım.

Değerini bilememiştim.

“Anne, yeter ya. Çocuk muyum ben? Tıkıştırma çantama şu elmaları!”

“Anne, her seferinde peşimden dualar okumasana!”

“Anne, ısrar etmesene. Aç değilim!”

“Anne, şu meyveleri sürekli bana yedirmeye çalışmasana!”

Ona her genç kız gibi isyanlar ederken acaba bana kırılmış olabilir miydi?

Hep var olacak sanıyordum. Bir gün tamamen yok olana, babamın düşmez sandığım omuzları düştükten sonra mezarına toprak atana kadar. O an anlamıştım ki... Annem artık olmayacaktı.

Peki ya ben? Bunun sonunda bana ne olacaktı?

Bir çukura düşmüş, sonrasında yıllar önce kazılan tüneli bulmuştum. Yanlış yolda ilerlemiş, ışığı bularak sevinmiştim. Oysa olmamam gereken bir yerdeydim. Bir çukura değil, karanlığın tam içine, ateşin tam ortasına düşmüştüm aslında.

Bir istihbaratçı tarafından bulunmak benim en büyük şansım mıydı?

Peki ya şu an? Bir grup istihbaratçı ile kocaman bir SUV'daydım. Hepsi düşmanın askerî formasını giyerken benim üzerimde sadece askerî ceket vardı. Sahte kimliklerini ve bilgilerini sabahdan ezberlemiş, kendilerini role çoktan hazırlamışlardı.

On Sekiz, SUV'u profesyonel şekilde kullanırken Aras onun yanındaydı. Arkada ben, Haris ve Zamir oturuyorduk.

“Bir kilometre sonra tanklarla kesilen bir yol var. Geçit için resmî izin belgesi gerekiyor.” Sekiz'in telefonda gelen sesi arabayı doldururken Zamir'in iç çektiğini duydum.

“Yüzbaşı Robert? Hazır mısınız?”

Haris üzerindeki askerî formayı düzeltti, ardından omuzlarını dikleştirdi. Omuzlarında taşıdığı yıldızlara bakarak sıkıntılı bir nefes verdim.

Gözleri anında gözlerimi buldu. “Endişe etme,” diye mırıldandı kısık sesle. “Bir şey olmayacak.” Ardından dudaklarını ıslatarak Zamir'e döndü. “Planı unutma. Bir aksilik çıkarsa ne yapacağınızı biliyorsunuz.”

Kaşlarım çatılırken Haris bunu gördü ama bana açıklama yapmadan On Sekiz arabayı durdurdu. Hangi plandan bahsediyordu ve benim neden bundan haberim yoktu?

Tankların önünde duran askerler ellerindeki tüfeklerle bize doğru yaklaşırken On Sekiz hızla arabadan indi ve ardından Haris'in kapısını açtı. Haris'i yüzbaşı formasıyla gören askerler anında asker selamı durduğunda dudaklarımı ısırdım.

Zamir, “İnelim,” diyerek koluma dokundu. Hepimiz arabadan indiğimizde askerler tüfeklerini omuzlarına asmış şekilde Haris’in karşısında durdu ve ona Ermenice bir şeyler anlatmaya başladılar.

Haris, yüzbaşı rolüne girerek oldukça sert ve otoriter sesiyle onlara cevap verirken konuşmalardan hiçbir şey anlamıyordum. Fakat en sonunda Zamir, Aras ve On Sekiz; ceplerindeki sahte kimlikleri çıkarıp onlara gösterdiğinde askerler göz ucuyla kimlikleri inceledi, ardından yeniden Haris’e bir şeyler anlattı.

Askerlerin gözleri beni bulduğunda Haris Rusça, “Kimliğini gösterir misin arkadaşlara, sevgilim?” diye sordu. Başımı onayla sallayarak Zamir’in bana verdiği pasaportu çıkardım ve askere uzattım.

Asker bu sefer, “Ekaterina Petrova,” diyerek ismi okudu. “Ne zaman geldiniz Artsakh Cumhuriyeti’ne?” Artık o da Rusça konuşmaya başlamıştı ve bu bir nebze olsun öz güvenimi yükseltiyordu.

“*Burası Karabağ!*” diye haykırırsam kaç saniyede ölürdük?

Haris’in altın hareleri konuşmamı beyan edercesine gözlerime kilitlendi. Dudaklarımı ıslatıp “Savaş çıkmadan hemen önce,” dedim. “Sonrasında dönemedim.”

“Nerede kaldınız bu süreçte?” Sorgulayıcı tavrını herkes hissetmişti. Askerin bakışları Haris’i buldu. Mahcup bir tebessümle, “Kusura bakmayın, yüzbaşı ama görevimiz,” dedi.

Haris rahat tavırla, “Devam,” dedi Rusça.

“Robert’ın evinde,” diye yanıtladım askerin sorusunu. “İzne çıkacaktı ve buraları gezdirecekti bana. Ama mümkün olmadı.”

“Yakında mümkün olacak,” dedi asker ve ardından pasaportu bana uzattı. “Normalde resmî belge lazım bu bölgeden sonrası için ama siz geçin yüzbaşım. Yollar çok tehlikeli, açıkta kalmamaya dikkat edin. Güle güle gidin.”

Hepsi aynı anda asker selamı verdiğinde Haris onlara karşılık vererek “Sağ ol, asker,” dedi ve ardından arabaya doğru döndü. Bu sefer Zamir onun kapısını açtı sanki gerçekten üstüymüş gibi. Haris’in ardından araca yerleştikimizde On Sekiz motoru çalıştırdı ve tekerleklerle çığlıklar attırarak tankların yanından dolanıp SUV’a sürdü.

“Atlattık,” dedi Aras yumruğunu havaya kaldırırken.

O an Sekiz’in sesi tekrar arabayı doldurdu. “Ben bu kadar erken konuşmazdım.”

Zamir, “Bu tankların istihbaratını yolla,” dedi.

“Yolladım,” dedi ve hemen ardından dev bir patlama sesi duyuldu. Arkamı döndüğümde arkamızdaki tanklardan dev alevler yükseliyordu.

“SİHA’lar alanda,” dedi Sekiz gururla. “Bizden gelecek her istihbarata anında müdahale edecekler. Kısa bir süre sonra alandan çıkmak zorundalar.”

“Neden yolumuza çıkacak her engeli önceden yok etmiyor SİHA’lar?”

Sorumla beraber Haris başını bana doğru çevirdi. “Çünkü onların aralarında hem Türkiye’nin hem de Azerbaycan’ın istihbaratçıları olabilir, onlara zarar gelmemeli. Birkaçından haber alamıyoruz bir süredir. O yüzden emin olmamız gerekiyor.”

“İçlerine sızan istihbaratçıları nasıl fark ediyorsunuz?”

Bu sefer Zamir, “Her görev için belirli bir işaretimiz oluyor. Bu görevde mesela, işaret ve orta parmakla bacağa piyano çalıyormuş gibi dokunmak. Parmaklar beş kez pantolona değerse bu onun bizden biri olduğunu ve sorunsuz ilerlediğini gösterir. Yedi kez dokunursa bu ifşa olduğu ve düşmanın bizi ifşa etmek için yokladığı anlamına gelir.”

“Yani yedi kez dokunursa?”

Aras, “Onu orada bırakırız,” dedi dan diye. “Ve o kişi bizi deşifre etmemek için kendini feda eder.”

Kaskatı kesildiğimde Haris, “Böyle anlatılır mı?” diye kızdı Aras’a.

Aras omzunun üzerinden bize baktı. “Gerçekleri ballandıra ballandıra anlatmak zorunda değiliz. Demin az kalsın konuşamayacaktı. Tepkilerini kontrol altına alması için her şeyi tüm çıplaklığıyla öğrenmesi lazım. Karşılaşacağımız durumlara şimdiden adapte olmalı.”

Zamir, “Şimdi de başımıza psikolog mu kesildin?” diye sordu. “Gayet de iyi idare etti durumu. O bir istihbaratçı değil, gazeteci.”

“Şu an bu görevde bizimle beraber,” dedi Aras inatlaşarak. “Ayak uydurmak zorunda.”

“Aras! Lütfen...” On Sekiz’in uyarısıyla Aras önüne döndü ve sustu.

Arabanın içerisine derin bir sessizlik çöktüğünde zihnimdeki ağırlık beni rahatsız etmeye başladı. Elimle boynuma masajlar yaparak başımı sağa sola hareket ettirdiğim sırada, “Koy başını,” diye fısıldadı Haris kulağıma doğru. Ona doğru döndüğümde geniş omuzları görüş açıma girdi. İnatlaşmadım, nadir takındığım uysal tavrımla gözlerimi yumup açtım ve başımı omzuna yerleştirdim.

Gözlerimi yumduğumda, “Tamamlanmak böyle bir his mi?” diye mırıldandığını işittim.

Kalbim heyecanla kanat çırpı.

“Sus.”

“Niye?”

“Sus işte.”

“Tamam, heyecan yapma.”

“Yapmadım heyecan falan.”

“Tamam, inandım.”

Dirseğimi göğsüne geçirdiğimde, “Ah!” diye inledi. O an aklıma daha tam iyileşmeyen yaraları geldiğinde dudak büktüm ve koluna dokundum.

“Özür dilerim. Unuttum.”

Aras, “Senin vurduğun yerde güller açar onun için,” diyerek dalga geçti anında. “Ki zaten açmış? Kurşunu bile gül olarak algılamış bizim geri zekâlı.”

Zamir içten bir kahkaha attı.

Sert bakışlarımı Zamir’in üzerine diktiğimde gözlerimiz buluştu ve yüz ifadesini toparlamaya çalıştı.

“Komik mi?” diye sordum sertçe.

“Değil,” dedi ama dudaklarını birbirine bastırarak hâlâ gülüşünü gizlemeye çalışıyordu.

Haris’e döndüm sinirle. “Neden herkes bizimle dalga geçiyor?”

“Biz mi?” Aras arkaya doğru döndü. “Biz mi oldunuz? Yuh!”

“Lafın gelişi dedim!”

“Lafın gelişi ne güzelmiş,” diye mırıldandı Haris muzip sesle.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Döverim seni!”

“Ona ne şüphe?”

“Vururum seni!”

Dudakları kıvrıldı. “En kralını yaşadık.”

“Değil mi ama! Vuruldun. Basbayağı vuruldun, Dört.”

On Sekiz, “Tamam, yeter artık!” diyerek duruma el attı. “Sol taraftaki cephaneliğin konum bilgilerini iletir misin, Sekiz?”

Sekiz’in sesi anında arabayı doldurdu. “Hemen solunuz mu?”

“Evet.”

“Ona nasıl dikkat ettin?”

“Bazısı sohbeta dalıyor, bazısı da hem araba kullanıp hem etrafı inceliyor.”

Zamir anında, “Haklısın,” dedi. “Bizim hatamız.”

“SİHA alana giriş yapıyor,” dedi Sekiz. “Sonrasında alandan çıkacağı için hava desteğiniz olmayacak. Bu yüzden on kilometre ilerideki ormana girin ve bu geceyi orada geçirin.”

“Tamamdır,” dedi Zamir. “Eyvallah.”

Birkaç dakika sonra yeni bir patlama sesi kulağıma dolduğunda cephaneliğin göğe yükselen ve rüzgârda savrulan küllerini izledim gururlu bakışlarımla.

“Yolumuz Şuşa yolu!” Haris’in heyecan dolu sesine karşılık tebessüm ettim istemsizce.

“Çok zor bir yol,” dedi Aras. “Ama başarırız.”

“Şuşa’ya girince hemen bir *selfie* yapalım!”

“Paylaşım yapabilirmiş gibi sürekli *selfie* çekmeni anlamıyorum.”

Aras, On Sekiz’e bakarak gözlerini kıstı. “Anı biriktiriyorum. Ben ölünce bakıp bakıp ağlarsın.”

“Saçmalama!” On Sekiz bu sefer öfkeyle bağıırıyordu. “Öyle bir şey olmayacak. Bu ekipten kimse eksilmeyecek.”

“Belli olmaz,” dedi Haris boğuklaşan ses tonuyla. “Her an her şey olabilir ve bizler buraya bunu göze alarak geldik.”

Zamir, “Kes sesini,” diye çıkıştı. “Yine döverim yoksa seni.”

Haris güldü. “Karşılık verseydim böyle rahat konuşamazdın.”

“Versene,” diye diklendi ona Zamir. “Hadi, karşılık vermeyi dene!”

“Bir git ya,” diyerek elinin tersini salladı. “Küfür ettirme bana şimdi.”

“Niye?” dedikten sonra dişlerini göstererek sırttı Zamir. “Küfür etmemen için sebep mi var? İyi çocuk rolün kime Dört?”

Aras, “Üzerine gitmesene iyi çocuğun! O hiç küfür etmez ki! Melek o, melek!” diyerek daha da üsteledi.

“Kanatların nerede Dört?”

Haris, On Sekiz’e bakarak gözlerini devirdi. “Sen de mi?”

“Eee Hilal? Ne düşünüyorsun?”

Aras’ın sorusuyla kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne hakkında?”

“Yanındaki hakkında. Sence nasıl biri?”

“Aras!”

Aras, Haris’i umursamadı. Gözleri hâlâ üzerimdeydi ve sorunun cevabını bekliyordu merakla.

“Sana ne?” Cevabımla Haris kahkaha patlattı. “İşte bu!” Ve ardından hiç beklemediğim bir şeyi yaparak yanağımdan makas aldı.

Gözlerim irileşirken başımı ona doğru çevirdim. Bana bakarak muzip tavırla güldü ve ardından göz kırptı.

“Flörtleştireceğiniz musunuz siz?!”

Aras’a dönerek “Hayır!” diye bağırdım.

“Hiç öyle gözükmüyor. Bilgin olsun.”

“Kes sesini,” diyerek koluna vurdu Haris. “Dön önüne ayrıca. Etrafı kolaçan et.”

“Tamam. Siz flörtleşirken ben çalışırım.”

Uzanarak koluna çimdik attım ama bunun onu etkilediğinden emin değildim. “Biz flörtleşmiyoruz!”

Omuz silkti. “Tamam.”

“Gerçekten!”

“Tamam, inandım.”

Derin nefes alıp verirken, “Hepiniz beni delirtmek için sözleşmişsiniz resmen. Bu işin sonunda gideceğim yer kesinlikle psikiyatri kliniği olacak!” diye sitem ettim.

Başımı tekrar Haris'in omzuna yasladığımda o da yanağını saç diplerime sürttü. "Öyle demesene."

Gözlerim yandı, burnumun ucu sızladı. "Neden?"

"Bu işin sonunda mutlu ol. Çok hem de..."

Aras sanki bizi duymamak için rastgele bir şarkı açarken, "Mutlu nasıl olunur? Bilmiyorum," diye konuştum kupkuru bir sesle. "Uzun süredir mutlu hissetmedim."

"Sana burada bazı sözler vermek isterdim."

Kaşlarım düz çizgi hâlinde gerilirken, "Nasıl sözler?" diye fıldıdım.

"Seni mutlu edeceğime, yanında olacağıma dair sözler mesele... Ama altında kalırım diye bunu yapamam."

"Birinin beni mutlu etmesine ihtiyacım yok," dedim kendimden emin bir tavırla. "Ama başımı omzuna koyduğumda huzurlu ve güvende hissettiğimi söyleyebilirim."

Yüzünde daha önce görmediğim kadar içten bir tebessüm fark ettiğimde tüm içim karıncalandı, midem tuhaf bir duygunun tesiriyle kasıldı.

Dudakları aralandı ama birkaç saniye sonra hemen kapandı, hiçbir şey söylemedi.

Onun bana cevap vereceğini beklerken kulaklarımıza dolan kurşun sesleriyle irkildim ve etrafa bakmaya başladım. Fakat Haris'in eli enseme yakaladı ve beni aşağıya doğru çekti. Başımı dizlerine gömdükten hemen sonra, "Bu ne lan?" diye bağırdı.

"Pusu kurmuşlar," dedi Sekiz'in sesi. "Saat iki yönündeler."

"Lan bunlar bizimkiler mi? Plakadan dolayı düşman sandılar bizi belki de."

Aras'ın sorusuna kimseden cevap gelmediğinde kurşunlar arabaya yağmaya devam ediyordu. Kurşungeçirmez camlar olmasına rağmen Haris elini ensemden ayırmadan beni hâlâ dizlerine

bastırıyordu. Ona karşı koymak için elimi klinin üzerine koyduğumda, “Sakın,” dedi keskin sesle. “Kıpırdama.”

“Lan patlatsınlar mı aracı? Bir şey düşünsene Yedi!”

“Düşünüyorum...”

Zamir’in kısık sesi kulağıma dolduğunda, “Çabuk düşün!” diye bağırdı Aras. “Tetikçi olabilirim ama onlara dokunamam!”

“Beyaz bayrak?” diye önerdim. Bu fikri daha ilk defa Haris’le tanıştığımda yapmıştım ve bana çok film izlediğimi söylemişti.

Bu sefer, “Çok film izledin,” dedi Zamir. “O işler öyle olmuyor.”

“Teslim olabiliriz,” dedi On Sekiz. “O zaman vurmadan gelirler yanımıza ve konuşabiliriz.”

“Ya düşmansa?”

“Ya değilse?”

Kurşun yağmuru devam ederken onların tartışmalarını daha fazla dinlemekten bıktığım için Haris’in enseme boş bıraktığı bir anda yerimden kalktım ve kapıyı açarak kendimi dışarı attım. Ellerimi havaya kaldırdığımda arabanın içerisinden gelen sesleri umursamadan ormanlık alana doğru bağırdım Azerbaycan Türkçesiyle. “Düşman değilim ve silahsızım!”

Yüksek ihtimal, onlar plakadan dolayı düşmanı pusuya düşüren Azerbaycan askerleriydi.

Ve çok düşük bir ihtimal, plakayı önemsemeden arabayı taran düşman askerleriydi. Bu ihtimal olursa yaptığım şey aptallıktı çünkü hem Azerbaycan dilinde konuşmuş hem de kendimi ele vermiştim.

Fakat ormanlık alandan çıkan askerlerin üzerinde gördüğümü üniforma hiç şüphesiz Azerbaycan’a aitti.

Ve onlar hiç şüphesiz asla yüzlerini göstermeyen özel kuvvetlerdendi.

Gözlerim irileşirken aracın kapıları açıldı ve herkes benim gibi dışarı çıktı. Hâlâ tereddüt eden Azerbaycan askerleri ellerindeki silahlarla bana doğru ilerlerken nefesimi tuttum.

“Kimsin?”

Dudaklarımı ıslattım. “Hilal Uluant. Gazeteciyim.”

Adamın sadece gözleri görünüyordu. Beni baştan aşağıya süzdü, arkasındaki başka biri, “Gerçekten o,” dedi. “Esir mi düştünüz?” Ve ardından tüfeğinin ucunu Haris’in sırtına dayadı. “Bunlar mı kaçırdı sizi?”

“Hayır!” diye bağırdım korkuyla. “Onlar Ermeni değil!”

Zamir benim gibi Azerbaycan Türkçesinde konuşarak “Türk’üz,” dedi. “Gizli bir görevimiz var. Görev kodunu paylaşabilirim, teyit ettirebilirsiniz.”

Adamlardan biri öne çıkarak elindeki uydu telefonda birini aradı ve Zamir’in sessizce ona fısıldadığı kodu söyledi. Birkaç dakika sonra beklemediğim bir şey oldu ve adam kollarını açarak Zamir’e sarıldı. “Hoş geldiniz Karabağ’a!”

“Hoş bulacağız,” dedi Zamir kendinden emin bir sesle.

“Hilal Hanım’ın başına bir şey mi geldi?”

Beni tanıyan askerin sorusuna, “Evet,” diye cevap verdi Zamir. “Şu an onu güvenli bir yere gönderme imkânımız var mı?”

Zamir’in dediği cümle boğazıma kocaman bir yumru gibi oturdu. Beni göndermekti niyeti. Haklıydı da. Ama onları ateşin tam ortasında bırakıp nasıl gidebilirdim? Görevlerimiz çok farklı olabilirdi ama eğitimim olduğunu ve korkmadığımı bilmesine rağmen neden ısrarla beni göndermek istiyordu?

Onları bırakıp gitmek istemiyordum.

Çok tehlikeli olsa bile sonuna kadar gitmek istiyordum.

“Maalesef,” dedi asker. “Şu an sınırdan oldukça uzaktayız ve çok riskli bir bölge. Geri dönmek imkânsız. Tam ortadayız. Dört tarafımız düşmanla çevrili.”

Ateşin tam ortası...

“Eyvallah,” dedi Haris boğuk sesle. “Hallederiz biz.”

İrileşen gözlerimle ona döndüğümde bana dönüp bakmadı bile. Fakat onu izlediğimin gayet farkındaydı.

“Siz ormanlık alanda mı ilerliyorsunuz?”

Aras’ın sorusuna, “Evet,” dedi askerlerden biri. “Kamufle olarak yavaş yavaş ilerliyoruz. Rota oluşturuyoruz arkamızdan gelenler için.”

“Harika,” dedi On Sekiz. “Ayağınıza taş değmesin.”

“Sizin de,” dedi yeşil gözlü olanı. “Başarılar dilerim. İyi ki yanımızdasınız!”

“Her zaman,” dedi Haris içten bir tavırla.

“Hilal Hanım,” dedi diğer asker. “Size de ne kadar teşekkür etsek azdır. Sesimizi duyurdunuz herkese. Bu vatan size ve sizin gibi şerefli, hakkın tarafında olan, cesur gazetecilere her zaman minnettar kalacak.”

Övgüleri içimi titretirken, “Görevim,” diyebildim sadece.

O sırada Haris’in bana odakladığı altın harelerini fark ettim. Bakışlarında yoğun bir hayranlık, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı.

“Vedalaşma zamanı,” dedi Zamir. “Umarım bu savaşın sonunda sizi göğsünüze eklenen yeni madalyalarla görürüm.”

“Belki de üç renkli bayrakla süslenmiş bir mezarda,” dedi asker. “Belli olmaz.”

“Çocuğun var mı?” diye sordu Zamir ona dan diye.

Adam gözlerini kırptırırken, “Evet,” diye yanıtladı onu. Bu soruyu beklemediği belliydi.

“Sen korkusuzca şehit olurken o senin tabutuna ağlayarak sarılacak. Bir ömür seninle gurur duyacak belki de ama asla babasına sarılamayacak. Bunun ne kadar ağır bir duygu olduğundan

haberini var mı?” Adam başını ağır ağır iki yana salladı. “Benim haberim var. O yüzden çocuğunu düşün, sağ bir şekilde evine dön.”

Zamir babası şehit olduğunda çocuk değildi. Ama bir çocuktan farksızdı o gün bakışları. Kara gözlerine yerleşen kederi, kimsesizliği görmüştüm mezarlıkta. Babasının mezarına toprak atarken kollarındaki güçsüzlüğü hissetmiştim. Tabutunu taşıırken o gururlu bakışlarının altındaki sessiz çığlıkları duymuştum.

Zamir babası şehit olana kadar çocuktuk belki de. Fakat onu o toprağa gömdükten sonra büyümüş olmalıydı.

Tıpkı benim gibi.

Annemin toprağını avuçladığımda hissettiğim şey; yaşımın üzerine en az yirmi yaş almamdı.

“Umarım,” dedi kısılan sesiyle.

Zamir elini onun omzuna koyarak sıktı. “Her şey çok güzel ve bambaşka olacak. Sen burada savaş, çocukların ise top oynasın ve kırlarda koşsun.”

Adamın kar maskesine rağmen gülümsediğini fark ettim. “Çok güzel dedin be kardeşim.”

“Görüşmek üzere,” dedi Aras. “Dikkat edin.”

Onlarla vedalaştıktan sonra tekrar araca geçtiğimizde ormana doğru attıkları adımları takip ettim gözlerimle. Korkusuzca yürümeye devam ettiler ve sonrasında gözden kayboldular.

“Sağ salim dönerler mi?” Aras’ın sorusuyla boğazıma kocaman bir yumru oturdu.

“Çok zor,” dedi On Sekiz. “O ormanın sonunu onlar da biliyor, biz de biliyoruz.”

“Mübariz İbrahimov²⁰ da biliyordu,” dedim aniden. “O da korkusuzca gitmedi mi? Sınırı, mayınlı tarlaları geçip polis merkezine tek başına baskın yapmadı mı?”

²⁰Azerbaycan’ın ulusal kahramanıdır. (e.n.)

“Efsane o,” dedi Zamir hayranlık dolu bir ses tonuyla. “Onunla ilgili kitaplar okumuştum. Çocukluktan beri hayaliymiş savaşmak. Bu savaşı keşke görseydi.”

“Herkes ilham oluyor hayatta olmasa bile.” Haris iç çekti. “Fotoğrafını askerdeyken dolabımın içerisine yapıştırmıştım. Bana kendimi güçlü hissettiriyordu.”

“Dikkat!” Sekiz’in arabayı dolduran sesiyle buz kestim. Kötü bir şey söyleyeceği ses tonuna dahi yansıyor. “İleride bir çatışma varmış, acil destek istediler. Fakat bölgede desteğe gidecek kimse yok.”

“Ve en yakın biziz,” diye tamamladı cümlesini Haris. “Düşman üniformasıyla mı gidelim yardıma?”

“Çok riskli, biliyorum,” dedi Sekiz. “Ama on sekiz yaşında çocuklar varmış. Fotoğraflarını gördüm askerlerin. Çanakkale’deki o Mehmetçiklere benziyorlar, Dört. Ucunda ölüm var ama... En yakın sizsiniz.”

Birkaç saniye sonra, “Konum yolla,” dedi Zamir sert sesle. “Hemen.”

On Sekiz anında gelen konumla gaza bastığı sırada, “Önce onlardan biri gibi davranacağız,” dedi Zamir. “Ermenice konuşun hepiniz.”

“Ya ben?”

“Sen arabada kalacaksın.”

“Saçmalama,” diye çıkıştı Haris. “Düşman sanıp aracı patlatabilirler.”

“Yanımızda götürmemiz daha riskli. İşime karışma.”

Haris’in çenesi kaskatı kesilirken bana döndü. “Başına dikkat et,” dedi ardından miğferimi düzeltti. “Tamam mı?”

Başımı aşağı yukarı salladığımda gözleri gözlerime kenetlendi yine. Endişeli görünüyordu ve bu endişesi yüzüne yansıyor.

“Tamam.”

Elini beklemediğim bir şekilde dizimin üzerine koydu. O sırada fark ettiğim detay gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

Dizimin üzerindeki eli titriyordu.

Yüzüm kireç gibi olurken dudaklarımı ıslattım ve işaret parmağımla serçe parmağına dokundum. Tüy kadar hafif dokunuşuma anında tepki vererek bana döndü. Dudaklarımı kıpırdatacak “Endişelenme,” diye fısıldadım.

“Elimde değil.”

“Elinde.”

Kaşları çatıldı. “Ne?”

“Elim...” Gözlerimi sıkıca yumup kapattım ve elimi tamamen elinin üzerine koydum. “Elim elinde. Endişe etme.”

Tepkisine bakmamak için başımı eğdim hızla. Boğazıma ve yanaklarıma hücum eden sıcaklığı ve kızarıklığı görmese de olurdu.

Dakikalar sonra çatışma seslerinin yükseldiği bir tepenin altında durduğumuzda Haris başımı koruyarak araçtan indi ve kapıyı kapattı. “Dikkat et.”

Hepsi araçtan inip yerde kazılan siperlerin altına girdi. Kulakları sağır eden silah sesleri yükselmeye devam ederken birkaç dakika sonra tam arabanın yanında patlayan bombayla istemsizce çığlık attım.

Ardından tereddüt dahi etmeden araçtan indim, sipere doğru koşmaya başladım.

“Hilal!”

Haris’in sesi kulağıma dolduğunda yanındaki Ermeni askerlerin yanında bana böyle hitap etmesi kanımı dondurdu. Fakat durmadım. Sipere doğru koşmaya devam ederken Azerbaycan askerleri beni fark ettiği için ateş açmaya başladı.

Bir sağa bir sola zıplayarak beni hedef alan askerlerin dikkatini dağıtarak siperin içerisine zıpladığımda dizim sertçe taşa çarptı.

Pantolon kumaşını yırtıldı, dizim çok kötü bir şekilde sıyrıldı. Canımın acıdığını belli etmemek adına dişlerimi sıktım.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Hâlâ Türkçe konuşmasına karşılık onu bakışlarımla uyarmaya çalıştım.

“Sen Türk müsün?”

Elinde silah tutan askerin hedefi Haris’ti.

Tereddüt dahi etmeden onun silah tutan kolunu hedef alarak iki el ateş ettiğimde kulağıma inleme sesi doldu ve elindeki silah yere düştü.

“Allah kahretsin! Bu nasıl bir saçmalıktır?” Aras’ın öfkeli sesi kulak zarımı parçalarken On Sekiz’in ettiği küfürler de peş peşe duyuluyordu.

Bir anda Haris, Zamir, Aras ve On Sekiz siperin içerisindeki askerlere ateş açtığında Azerbaycan tarafında ateş kesildi. Hepsinin şu an afalladığına emindim.

“Geberteceğim seni Dört!” Zamir bağırdıktan hemen sonra bana ateş etmek üzere olan askerin bacağına sıktı. “İşi bitir Aras!”

“He Aras zaten ölüm makinesi idi!”

“Öylesin,” dedi On Sekiz. “Yaralıların işini bitir!”

“Şimdi alnımızın ortasına yiyeceğiz kurşunu kardeşlerimizden. Düşman üniformasındayız!”

“Onlar durdu. Anladılar bence yardım ettiğimizi,” dediğimde Aras’ın sinirli bakışları bana değdi. Tüm bunlara benim sebep olduğumu düşünüyor olmalıydı. Ve haklı da sayılırdı.

Siperin içerisindeki otuza yakın kişi öldüğünde o sırada arka taraftan gelen seslere doğru başımızı çevirdik.

Ağzım açık kaldı, kalbim boğazımda atmaya başladı.

“Konvoy geliyor,” diyebildim.

“Şimdi bizim işimiz bitti,” dedi Aras ciddi bir tonla.

“Cesetlerin altına yatın.”

“NE?”

“Cesedin altına girin ve ölü taklidi yapın. Silahları yanınıza koyun. Ben söylediğim an herkes ona en yakın olan düşmanları indirecek,” dedi Zamir.

Gözlerim dolmaya başladığında demin yaraladığım ve Aras’ın öldürdüğü düşman askerinin kolunu kaldırdım ve onun bedeninin altında kendimi saklamaya çalıştım. Gözlerimden yaşlar boşalmaya başlarken, “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Bir cesetten özür dilemek ne kadar da ağırdı. Kendim adına değil, tüm bu koşullar için özür diliyordum. Bu savaşın başlama-sına neden olan dedeleri yüzünden özür diliyordum. Her iki milletin arasına düşmanlık tohumları atan diğer ülkeler adına özür diliyordum. Onu karnında taşıyan ve yetiştirmek için didinen annesinin gözyaşları için özür diliyordum. Bu savaşa belki de hiç katılmak istememişti ama zorla getirilmişti. Burada bulunduğu için özür diliyordum. Hayallerine kavuşamadığı için özür diliyordum.

Keşke her şey çok farklı olabilseydi.

Ama değildi.

Şu an... Her birimiz dakikalar önce ölen düşman askerlerinin cesetleri altındaydık.

Üzerime kanın rengi ve kokusunun sindiğini hissedebiliyordum.

Konvoyda gelen askerler sipere girdiğinde aralarında Ermenice bir şeyler konuşmaya başladılar ve bir anda çatışma tekrar başladı. Kurşunlar üzerimize yağmur gibi yağmaya başladığında dakikalar sonra beklediğim o sesi duydum.

“Şimdi! Çık!”

Var gülcümle cesedi ittirdim ve silahımla bana en yakın olan düşmanın sırtına kurşun sıktım. Saniyeler sonra üç kişiyi vurduğumda, “Böyle devam! Kimin kızı be!” dedi Zamir.

Onun bu övgüsüyle daha çok hırslandığımda nefes almayı bile unutmuştum.

“Anladılar! Hedefleri biz değiliz!”

Azerbaycan askeri olayı çözmüş olmalıydı. Asla hedefleri biz değildik çünkü. Diğer herkesi nokta atışlarıyla öldürürken asla bize kurşun isabet ettirmiyorlardı.

Üzerimize aynı anda sağdan ve soldan gelmeye başlayan düşmanlar varamadan top atışıyla havaya uçtuğunda ağzım açık kaldı.

Bu... Hayatımda gördüğüm en dehşetli anlardan biri olmalıydı.

“Eğil, Hilal!” Aras üzerime doğru zıpladığında onun kocaman bedeni, bedenimi tamamen kapattı. Tam iki saniye sonra yanımızda bir bomba patladı.

Bomba patladıktan hemen sonra üzerimden kalktı ve elleriyle bedenimi yokladı. “İyisin?”

Bomba. Tam dibimde mi patlamıştı?

Feri gitmiş gözlerle ona bakınca, “Cevap ver,” dedi korkuyla. “Hilal? Beni duyuyor musun?” Onu duyuyordum ama sesi oldukça uzaktan geliyordu.

“Hilal?” Haris’in sesi de artık çok uzaktan geliyordu ama elini kollarımda hissedebiliyordum. “Duyuyor musun beni?”

Gözlerim ona döndüğünde artık oldukça puslu görüyordum. “İyisin, geçti,” dedi Haris. Beni kendisine doğru çektiğinde dizimdeki baskıyla inledim. Haris anında eğilerek dizime baktığında, “Çok kötü olmuş,” dedi. “Acıyor mu?”

Neden cevap veremiyordum?

“Konvoyun işi bitti. Azerbaycan askerleri yavaşça bize doğru geliyor.”

On Sekiz’in sesi zihnimde yankılandığında puslu gözlerle diğer tarafa baktım.

Babam neredeydi?

“Hilal...”

Aras ve Haris’in sesi birbirine karışmaya başladığında nefes alamadığımı hissettim. Sanki bir el boğazımı sıkıyor ve beni öldürmeye çalışıyordu. Elimi boğazıma götürüp ağzımı açtım ama yine de nefes alamıyordum.

O sırada, “Nefes al,” diyen Zamir’in ellerini omuzlarımda hissettim. “Ay Parçası, iyisin. İyisin... Nefes al, hadi.”

Babamın sesi nereden geliyordu?

“Ay Parçası, iyisin. Bir şeyin yok. Dirençli ol. Ağlanmaz her şey için.”

“Canı çok acıdı. Bırak, ağlasın çocuk.”

Anne? Biraz daha yaşasan olmaz mıydı?

“Ağlamasın. Ağlayınca geçmeyecek acısı.”

“Halil, yapma böyle. O bir robot değil. İnsan.”

“Hassas insanlar çabuk tükenir ve ölür, Suna.”

Bu yüzden mi ölmüştü annem? İyi, hassas ve nahif biri olduğu için mi?

“Eller yukarı!” Tanıdık bir ses. Öteki taraftan gelen bir ses... İçimi sıcacık yapan bir ses...

Dudaklarım aralanırken ciğerlerime o an nefes doldu ve başımı sese doğru çevirdim. “İbrahim?”

İbrahim... Karargâhta tanıştığım, daha on sekizine yeni giren, savaşçı ruhu taşıyan askerdi.

“Hilal...” Elini bana doğru uzattığında tereddüt dahi etmeden elini tuttum ve siperin içerisinden çıktım. Beni arkasına alarak tekrar namlunun ucunu ekibe doğru çevirdi. “İyi misin? Kaçırıldın mı?”

“Hayır!” diyerek elimi namlunun ucuna uzattım ve var gücümle silahı indirdim. “Onlar düşman değil.”

“Ne demek düşman değil?” Hüseyin’in sorusuyla ona doğru döndüm. O da mı buradaydı? En son benim telefonumdan annesini arayıp kadına havaların sıcak olduğuna dair yalan söylemişti. Annesi şu an ateşin tam ortasında olduğundan haberdar mıydı?

“Sizi onlar kurtardı,” dedim derin nefes alırken.

“Sen neredeydin? Alp çıldırdı! Hepimiz delirdik ama arama iznimiz çıkmadı.”

İbrahim’in sorusuyla gözlerimi Haris’e çevirdiğimde kimse-den destek almadan siperden çıktı ve yanıma geldi. “Operasyondayız, aslan parçası ve bilgilerimizi kimseyle paylaşamayız.”

İbrahim ona kaşları çatık bir şekilde baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Alp’i gönderdiler İstanbul’a. İzinsiz bir şekilde seni aradığı için cezalandırıldı. Üstelik baban şikâyet etti onu bizzat.”

“Ne Alp’miş arkadaş,” diye homurdandığını duydum Haris’in.

Zamir, “Şu an nereye gidiyorsunuz?” diyerek konuyu saptırdı.

Hüseyin, “Ormana,” dedi anında. “Bu gece orada pusu kura-
cağız. Hem açıkta da kalmayız.”

“Biz de ormana gireceğiz. Bize eşlik edebilirsiniz.”

Onlar nereye gideceğimiz hakkında konuşurken İbrahim, “İyi misin?” diye sordu. “Dizin kanıyor.”

“Hallederiz,” dedim umursamaz tavırla. “Dert değil.”

“Perişan görünüyorsun, Hilal. Neredeydin bu zamana kadar?”

“Sonra anlatırım,” diyerek onu geçiştirdim. “Yürüyecek miyiz?”

On Sekiz, “Orman sık ağaçlarla çevrili. Arabayı sürebildiğim yere kadar benimle gel,” diye yanıtladı sorumu.

“Dört, sen de onlarla git. Biz de yürüyelim.”

“Dört mü? Bu bir isim mi?” diye sordu.

İbrahim’in sorusuna, “Evet, bir kod ad,” diye cevap verdi Haris.

“Gerçek ismin ne?”

Haris'in dudakları kıvrıldı. "Bunu söylersem seni öldürmem gerekir."

İbrahim'in gözleri belerdi. "Dört iyidir, yeterlidir. Eyvallah, abi."

"Eyvallah."

Başka biri, "Çok havalı," diye konuştu. Ona doğru döndüğümde elayla yeşil karışımı gözleri ilk dikkatimi çekti. Kilolu ama buna rağmen yapılı görünüyordu. Tatlı, sevecen bir yüzü vardı.

"Senin adın ne?"

"Aydın. Tanışmamıştık." Demek o da babamın olduğu karargâhtandı.

"Memnun oldum, Aydın." Dudaklarımı ıslatarak "Babamla iletişime geçebiliyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi Hüseyin. "Dün iletişim kesildi. Bölgeden uzak-tayız."

Bir anda ayaklarım yerden kesildi. *Haris beni kucağına almıştı.* "Hilal Hamm'ı araca götürüyorum. Yürüyecek durumda değil. On Sekiz, sürücü koltuğuna lütfen."

Kaşlarımı çatarak "Ne yapıyorsun?!" diye kızdım ona.

"İyi değilsin."

"İyiyim."

Öfke dolu altın hareleri gözlerime dokundu. "Çatışmaya girdin, birçok kişiyi yaraladın, belki de öldürdün. Kaç kurşun geçti yanından? Saydın mı? Yanında bomba patladı. Bir cesedin altına yattın. Demin kilitlenip kaldın önümüzde, Hilal. Dizin kanıyor ama bunu bile umursamıyorsun. İyi değilsin. Bu tartışmaya kapalı bir konu."

"İsmimi söyledin," diye fısıldadım.

"Hata yaptım," diye kabullendi. "Kabul edilemez bir hata. Herkesin hayatını riske attım."

“Aracın yanına bomba düştü diye indim aşağıya.”

Gözlerini sıkıca yumup açtı. “Senlik bir durum yok. O da Zamir’in hatası. Ben demiştim ona *arabada kalmasın* diye.” Açık kapının yanında durdu ve beni arka koltuğa yerleştirdi. “Dizine bakalım, sonra yola çıkarız.”

“Hayır,” dedim anında. “Ormanda bakarız. Gidelim buradan. Lütfen.”

On Sekiz sürücü koltuğuna geçerken, “Bence de,” diyerek motoru çalıştırdı. “Gitmemiz en doğrusu.”

Haris kapımı kapatarak diğer tarafa geçmek için SUV’un önünden dolandı fakat sonra bir anda durdu.

“Neden durdu?”

On Sekiz, “Ne oldu?” diye sordu. “Kramp mı girdi ayağına?”

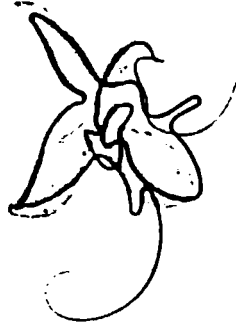
“Arabayı arkaya sürüp sol tarafa kır direksiyonu.”

“Neden?”

“Dediğimi yap, On Sekiz!” Sesini yükseltmesine karşılık her ikimizin kaşları çatıldı. Ama yine de On Sekiz onun dediğini yaptı. “Şimdi bas gaza ve ormana gidin.”

“Dört... Yoksa?”

Haris gözlerini sıkıca yumup açtı. “Mayına bastım. Uzaklaşın buradan hemen.”

14. MERHAMET VE İHANET

Mayına basmıştı.
Bir mayın.

Tek bir hareketinde havaya uçağı bir mayın.

Kalbimin daha önce bu kadar şiddetli attığını anımsayamıyordum. Sanki birazdan göğüs kafesimdeki tüm kemikleri kırıp ayaklarımızın dibine düşecekmiş gibi kuvvetliydi darbeleri.

Yutkunmak istedim. Yutkunamadım.

Sadece baktım.

Onun korkusuz yüzüne, bizim için endişeli bakan altın renkli harelerine baktım.

“On Sekiz!” diye bağırdı öfkeyle. Yüzündeki ve boynundaki tüm damarlar şişiyordu gitgide. “Bu bir emirdir! Hemen burayı terk edin!”

“Hayır!” Ondan daha yüksek sesle bağırdım. “Yardım çağır, On Sekiz. Bunun eğitimini almamış olamazsınız!”

“Saçmalama!” Bana bağıırıyordu artık. Bunun için ona kırılmam, kızmam gerekirdi ama yapamadım. “Gidin hemen!”

“Gitmeyeceğim,” diyerek araçtan indim.

Gözleri dehşetle açıldı. “Hilal!” Daha önce ismimi bu kadar öfkeli telaffuz ettiğini anımsamıyordum. “Son kez söylüyorum, bin o arabaya!”

“Binmeyeceğim,” dedim kaşlarım daha çok çatılırken. “On Sekiz, yardım çağır.”

On Sekiz dediğimi yaptığında Haris’in ölümcül bakışları onu buldu. Bakışlarıyla On Sekiz’e sanki aynı anda binlerce kurşun sıkıyormuş gibiydi.

Sanırım ilk defa... Ondan korkuyordum.

Kollarımı göğsümde birleştirerek “Bana bağırdığın için özür dilemen lazım,” diyerek kafasını dağıtmaya çalıştım. Gergindim. Ama o benden daha çok gergin olmalıydı. Ve şu an onunla tartışmak yerine düşüncelerini başka yöne çevirmek en mantıklı hareketti.

“Hilal,” dedi bitkin bir ses tonuyla. “Yalvarırım sana... Uzaklaş buradan.” Gözlerine dolan yaşları fark ettiğimde ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Hayır... O mayın patlamayacaktı ve buradan hep beraber çıkacaktık. Buna inanmak zorundaydım. *Aksi olursa... Sahi aksi olursa ne yapardım ben?*

Gülümsedim. “O mayını etkisiz hâle getirecekler ve beraber gideceğiz buradan. Eğitimlerde görmüştüm. İmkânsız değil.”

“Patlama ihtimali yüksek. Çok yakındasın. Sana da zarar verir. Yalvarırım... Git.”

“Gitmeyeceğimi biliyorsun.”

Gözlerini yumup birkaç saniye sonra tekrar açtı. “Kahretsin... Kork artık!”

“Korkuyorum,” diye itiraf ettim. “Senin için korkuyorum.”

“Kendin için kork, aptal!”

“Bağırma bana,” dedim ciddi bir tavırla. “Gönlümü nasıl alacağını çok merak ediyorum. Çiçek de alamazsın. Malum koşullar...”

Bana hayretle baktı. “Cidden mi?”

Omuz silktim. “Ne? Çiçeksiz özür mü olur?”

Bu sefer dudakları kıvrıldı. “Hangi çiçeği seversin?”

“Bilmem, hiç düşünmedim ama sen hangisini alırsan onu seveceğim.”

“Sen çok tuhaf birisin...”

“Sen de öyle,” diyebildim. “Ölmeyeceksin. Yasaklıyorum.”

“Bunu yasaklayamazsın,” dedi ciddi tavırla. “En azından burada yasaklama.”

O an yüzümdeki alaylı ifade silindi. Çok kısa bir an ölme ihtimalinin yüksekliğini sorguladım ve bu kalbimin sıkışmasına neden oldu. “Sen de ölme,” dedim ağlamaklı sesle. “Lütfen.”

“Hilal...” Tüm gücü çekilmiş gibiydi.

Gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı. “Umarım ölürsün dediğim için çok pişmanım. Ölme...” O cümleyi bir ömür telafi edemeyeceğimin bilincindeydim oysa.

“Beni düşmanın sanıyordun o zaman.”

“Yine de... Özür dilerim.”

“Dileme, Ay Parçası. Ağlama da.”

Elimin tersiyle gözlerimi sildiğimde burnuma daha yoğun gelen kan kokusu midemi bulandırdı. Acı tat boğazıma kadar yükselirken arabanın arkasına geçerek onun görmediği bir noktada kusmaya başladım.

“Hilal? İyi misin? Allah kahretsin, gelemiyorum!”

Midemdeki tüm şeyleri boşaltırken, “İyiyim, sen kıpırdama,” diyebildim. Ardından üzerimdeki kanın sindiği askerî ceketi çıkarıp yere attım. Koku şimdi biraz daha azalmıştı.

“Su var arka koltukta,” dedi. “İç, kendine gel.”

Dediğini yaptım. Sanki günlerdir susuz kalmış gibi kana kana suyu içtiğimde aklıma onun da susamış olması ihtimali geldi.

“Sen de susamışsındır.”

Sanki zihnimi okuyormuş gibi, “Aklından bile geçirme,” dedi.

“Mayın senin ayağının altındaysa biraz yaklaşabilirim.”

“Asla izin vermem!”

“Kıpırdayamazsın ki,” dedim kendimden emin tavırla. “Yoksa ikimiz de havaya uçarız.”

“Beni sına,ma,” dedi yine yalvarır tonla. “Lütfen.”

“Susadın ama,” diyerek birkaç adım geldim elimdeki matara ile. Matarayı dudaklarına getirerek içmesini sağladığımda yavaşça sudan içmeye başladı.

“Bu kadar yeter. Şimdi geri çekil.”

Dediğini yaparak geri çekildiğim sırada herkesin buraya doğru koştuğunu fark ettim. Zamir’in kaygılı bakışları benimle Haris’in arasında gidip gelirken, “Arabaya bin,” dedi. “Ben halledeceğim.”

“Hayır,” dedim inatla. “Beraber çıkacağız buradan.”

İbrahim, “Hilal,” diyerek beni kolumdan tuttu ve kendisine doğru çekti. “Ormana git sen.”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Hiçbir yere gitmiyorum. Uzatmayın ve onu kurtarın.”

Zamir’le Aras çoktan eğilmiş ve yeri kazmaya başlamışlardı. Aras soğukkanlı tavırla siyah kutuya benzer mayına dokunarak daha derini kazmaya başladığında, “Abi, bunlar hiç korkmuyor,” dedi Hüseyin.

“Onlar istihbaratçı,” dedi İbrahim. “Senin üç aylık askerliğine benzemez onların eğitimi.”

“Sanki senin de üçüncü ayın değil,” dedi Hüseyin gözlerini devirerek. “Ayrıca yaşın bile sahte senin. On yedi yaşındasın!”

“O nasıl oluyor?” dedi Aydın merakla.

“Ne bileyim ya dedemin işleri... Kimlikte on sekiz, normalde on yediyim.”

Gözlerim Haris'in ayağının altındaki mayında, kulağım ise arkamda konuşan çocuklardaydı. Kafamı dağıtıyorlardı bir yandan ama bu ellerimin ve dizlerimin titremesine engel değildi.

Dudaklarımı ıslatarak "Kaç dakika sürer?" diye sordum. "Ayağı uyuşacak."

Aras gözlerini devirerek iç çekti ve bana baktı bezgin tavırla. "Masaj da yapayım mı ayağına?"

Haris'in kısık gülüşü kulağıma doldu. "Bir masaja hayır demem."

Aras, "Tabii, ben senin gibi her hafta güzel kadınların olduğu masaj salonuna gitmediğim için bilemem," dedi. "Neydi kadının adı? Ahu... Adı bile ateşli. Bir ara beni de götür."

Gözlerim belerirken Haris'in gözleri ılık hızına bana dokundu. "Abartıyor."

"Yalan mı söylüyorum? Gitmiyor muydun sık sık?"

"Masaj için, evet." Hâlâ gözleri üzerimdeydi. "Başka maksadım yoktu."

Zamir, "Neyse ki hesap vereceğin biri yok," dedi alayla. "Ben mesela hayatta gidemem öyle bir yere. Gitmem de."

Gözlerimi gözlerinden sertçe çektiğimde, "Defolun lan! Kurtarmayın beni!" diye bağırdı Haris. "Patlayıp geberip gitsem bundan iyidir!"

Aras kahkaha atarak mayının içerisinden çıkardığı küçük pile benzer şeyleri uzağa fırlattı. Ardından geri çekildi. "Çek ayağını."

Haris ayağını tereddüt dahi etmeden çekerken hiçbir patlama olmadı. Herkes derin bir nefes alırken o sadece bana bakıyor, tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Ben ise inatla tepkisizliğimi sürdürüyordum.

Arkamı dönerek arabaya bindim. On Sekiz bunu fark ettiği an sürücü koltuğuna geçtiğinde Haris de gelip diğer taraftan binip yanıma oturdu. Diğerleri ise yürümeyi tercih etti.

“Küs müyüz?”

“Neden?”

“Masaj yüzünden?”

Gülümsedim umursamaz tavrıyla. “Bana ne senin masaj fantezinden?”

“Öyle bir fantezim yok!” Durdu ve kısa süre düşündü. “En azından şu an yok.”

On Sekiz, içten bir kahkaha patlattığında bu sefer sert bakışlarımın hedefi o oldu. Dikiz aynasında gözlerimiz birbirine değdiğinde yüzündeki gülüş anında silindi. “Pardon.”

Haris’e nasıl baktım bilmiyorum ama ormana varana kadar ağzını açıp tek kelime etmedi. SUV’la olduğumuz için biz yolu uzatmak zorunda kalmıştık ama diğerleri çoktan ağaçların arasından geçerek alana varmıştı. Dakikalar sonra araçtan indiğimizde sıkı ağaçların altında bizimkileri gördüm. Zamir ve İbrahim yakacakları ateşin kenarlarına taşlar diziyorlardı. Hüseyin ve Aydın odun kırıyordu. Aras ise yerde oturarak boş boş ellerini inceliyordu.

Yavaş adımlarla onun yanına ulaşıp yere oturduğumda başını bana doğru çevirdi. “Başka yer mi bulamadın?”

Omuz silktim. “Senin yanında oturmak istedim.”

“Nedenmiş?”

“Hayatımı kurtardın, Diego.” Siperde üzerime atladığı an gözlerimin önünden gitmiyordu.

Derin nefes aldı ve kızgın bakışlarını bana çevirdi. “Aksine üzerine atlayarak seni ağırlığımanın altında ezip öldürecektim ama komplo planlarım suya düştü.”

“Bir dahaki sefere artık,” diyerek ona ayak uydurdum. Kısa bir sessizlik olduğunda, “Neden kimsenin seni sevmesini istemiyorsun?” diye sordum.

Kaşları daha çok çatıldı. “Sevgi öldürür, Hilal. Bunu asla unutma.” Daha önce onu seven birileri ölmüş olmalıydı. Hassastı bu konuda. Ailesinden biri miydi?

“Eğer bir gün anlatmak istersen dinlerim.”

Beni her an bakışlarıyla öldürebilirdi ama bunu umursamadan yanından ayrılmadım. Dudaklarını ıslatıp “Eğer bir gün bana acımayacak durumda olduğumu görürsem o gün anlatırım sana. Dua et ve o duruma düşme, Hilal,” dedi kısık sesle.

Ona acımayacak durumda olduğumda... Yani birini kaybettiğimde eşitleneceğimizi ve onunla gerçekten empati yapabileceğim için bana anlatacağını söylemişti.

Aras tuhaf biriydi. Hatta o hayatımda tanıdığım ya da daha tanıyamadığım en tuhaf kişiydi.

Bu sefer daha kısık sesle, “Onlar güvenilir kişiler mi?” diye sordu bana hitaben.

Başımı onayla sallayıp “Evet, tanıyorum onları,” diye mırıldandım. “Şüpheli bir şey mi oldu?”

“Kimseye körü körüne güvenemeyiz,” dedi bana bakarak. “Gece mutlaka bizden birinin nöbet tutması lazım.”

“Bize zarar vereceklerini mi düşünüyorsun?”

“Hilal,” dedi uyarıcı bir vurguyla. “Her orduda hain vardır. Bizler bunun birkaç sene önce şahidi olmadık mı?”

İfadem donduğunda cümlesinde haklılık duraksamama neden oldu. Haklıydı. İstanbul’da şahit olduğum o dehşet dolu geceyi nasıl unutturdum? Alp’le beraber o çatışmaya girdiğimizde öleceğimizi sanmıştık. Son anda bizi babamın askerlerinden biri çekip çıkarmıştı o kaosu ortasından.

“Hilal,” diyerek koluma dokundu bu sefer. Düşüncelerimden sıyrılıp ona döndüğümde bana uzattığı ton balığı konservesine baktım. “Bunu ye. Çok yoruldun bugün.”

Ellerimdeki kana bakarak “Sonra yerim,” dedim bitkin sesle. “Ellerim kirli.”

“Gel yıkayalım,” dedi Haris bana doğru gelirken. Ne zaman bu kadar yakınımıza gelmişti?

Elini bana uzattığında kirli olmasına rağmen bunu umursamadığını belirten bakışları üzerimdeydi. Elimini avucuna doğru kaydırıp oturduğum yerden desteğiyle kalktığımda beraber aracın olduğu tarafa gittik.

Elimi yavaşça bırakarak bagajı açtı. Ardından alıp açtı ve sıvı savundan elime sıktı. Ellerimi kandan, tozdan ve topraktan arındırana kadar sabunlayıp yıkadım. Haris’in döktüğü suyla duruladıktan sonra yüzümü temiz bir havluyla temizledim, dişlerimi de fırçaladım. Ağzımdaki o ekşi tat kaybolduğunda tekrar birkaç yudum su içtim ve tamamen kendime geldim.

Başımı kaldırarak “Kan kaldı mı üzerimde?” diye sordum.

“Hayır, tertemiz oldun.” Gözleri aşağıya doğru kayd ve yaralı olan dizimde durdu. “Dizine bakacağım,” dedi. “Pantolonu keseyim, yedek var zaten.”

Başımı onayla salladığımda cebinden çıkardığı bıçakla dizimin üzerine gelecek şekilde pantolonumun kumaşını kesti. Kendimi bir anda havada bulduğumda neye uğradığımı şaşırdım. Beni belimden tutarak bagaja oturttuğunda, “Ne yapıyorsun?” diye çıktım. “Alıştın iyice beni kucağına almaya!”

Sırıttı. “Hoşuma gitmediğini söyleyemem.”

“Haris!”

“Efendim?”

Omzuna vurdum bu sefer göğsüne gelmeyecek şekilde. “Ne bu tavırlar?”

Dudakları mümkünmüş gibi daha çok kıvrıldı. “Sana özel.”

“Dizimi saracak mısın artık?”

İlkyardım çantasını açarak yarayı önce temizledi, ardından merhem sürerek dizimi sardı. Bu süreçte hiç konuşmamış, tüm dikkatini işine vermişti.

Dakikalar sonra, “Başka bir yerin acıyor mu?” diye sordu.

Elimle sağ omzumu tuttum. “Aras üzerime atladı ya, biraz omzum acıdı.”

Anında elini uzatarak kazağımı sıyırdığında, “Kıpkırmızı olmuş,” dedi sikkın bir nefes eşliğinde. “Moraracak kesin. Buraya da süreyim.”

Parmağına sıkıdığı merhemi omzuma ve boynuma doğru sürdüğünde yutkundum zorlukla. Teni o kadar sıcaktı ki dokunduğu her yeri yakıyordu. Bu temas damarlarımdaki kanın akışını ve nabzımı hızlandırıyordu.

Gözleri gözlerime takıldı.

Kalbim göğüs kafesimi parçalamak istercesine çarptığında dudaklarım aralandı.

Bu an başımı döndürüyordu.

“Çok güzelsin,” dedi bir anda. “Ve ben artık dayanamıyorum.”

Dudaklarım soru sormak için aralandı ama beklemediğim bir şey oldu.

Haris’in dudakları dudaklarımla buluştu.

Ateş gibi sıcak ama bir o kadar da yumuşak dudakları, dudaklarımı esir aldığı anda temizlenen ellerimi omuzlarına çıkardım.

Gözleri kapandı, gözlerim kapandı.

Bu, bir onaydı.

Bu, bir kabullenişti.

Bu, belki de asla geri dönüşü olmayan bir hataydı.

Beni öpüyordu. Ben ise ona yavaşça, acele etmeden karşılık veriyordum.

Dudaklarımı kıpırdatarak onu daha çok kışkırttığımda sağ eliyle belimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Dizini bacaklarımın arasında hissettiğimde boğazımdan yükselen o iniltiye engel olamadım. Dudaklarımın arasından kaçan o inilti, onun dudaklarının arasında kaybolduğunda gülümsediğini hissettim.

Diğer elini topladığım saçlarımın tokasında hissettim. Tokamı nazıkçe çekiştirerek saçlarımı serbest bıraktığında hâlâ beni öpmeye devam ediyordu.

Nefesim kesilmek üzereydi.

Parmakları saçlarımın arasına daldığında bir elim omzunu sıktı. Diğer elim boynundaydı. Tırnaklarımla boynunu okşuyordum.

Dudakları dudaklarımla uyumlu dansını sürdürürken kendimi üst dudağını çekiştirirken buldum. Kendimi kaybetmiş olmalıydım çünkü mantığımın çoktan kayıp gittiğini hissediyordum.

Ben ne yapıyordum?

Kaşlarımı çattığımda, “Hilal,” dedi yakarır gibi. Belimdeki eli sıkılaştı ve beni kendisine daha çok bastırdı. “Kalbimle derdin ne, Ay Parçası?”

Dudaklarından çok az uzaklaştım ve derin nefes aldım. O sırada gözlerimi açtığımda pasparlak altın harelerle karşılaştım. Bana bakıyordu. *Daha önce bakmadığı kadar güzel bakıyordu hem de.*

“Bir derdim yok,” diye mırıldandım.

“Sana çok kızgıyım.” Ses tonu her zaman böyle tahrik edici miydi yoksa şu an beni etkilemek için mi böyle konuşuyordu?

“Ne yaptım?”

“Bir daha bugün yaptıklarını tekrarlamayacaksın,” dedi ciddi bir sesle. “Eğer tekrarlarsan babana haber yollarım. Bir şekilde seni aldırmasını söylersem neler olur?”

“Dışışleri ile görüşür. Gazeteci olduğum için mutlaka bir yol bulunur ve özel bir helikopter için izin çıkar büyük ihtimal.”

Başını onayla salladı. “Aynen. Peki, bunun sonucu ne olur?”

Yutkundum. “Sorgulanırım. Babam da sorgulanır. Dikkatleri üzerimize çekeriz. Şüpheli oluruz.”

“Sonra?”

“Kimin kızı olduğum öğrenilirse düşmanın; Ermeni ve Rus İstihbaratlarının dikkatini çekeriz. Babamla bana zarar verirler.”

“Aferin,” dedi ve başparmağıyla şakağımı okşadı. “Sözümü dinleyecek misin bundan sonra?”

“Hayır, tabii ki.”

Gözleri kısıılırken güldü ama gülüş kesinlikle keyiften değildi. “Belasin sen, biliyorsun değil mi?”

“Acaba hangi günahının bedeliyim?”

Yüzündeki ifade tenimi karıncalandırdı. “Bilmiyorum ama iyi ki o günahı işlemişim.”

Dudaklarımdan titrek bir nefes kaçarken, “Ahu’ya da böyle tatlı tatlı bakıp güzel cümleler kurdun mu?” diye sordum dan diye.

Kaşları çatıldı sorgulayan bir tavırla. “Hı? Ahu kim?”

Dudaklarımı ıslatarak her iki elimi omuzlarına getirdim ve yavaşça omuzlarına masaj yapmaya başladım. Gözleri irileşirken, “Bu hatırlamana yardımcı oldu mu?” diye sordum.

“Abartıyorlar,” dedi ikna edici bir ses tonuyla.

“Demek öyle,” diyerek masaj yapmaya devam ettiğimde alt dudağını ısırıldı.

“Hilal... Ne yapıyorsun?”

“Masaj,” diye açıkladım. “Severmişsin. Yoksa Ahu kadar beceremiyor muyum?”

Bana doğru yaklaştığında tüm o alaycı tavrım silindi. Kaskatı kesildiğimde kulağıma doğru eğildi ve sıcak nefesini tenime üfleterek “Benim bir sınırim var, güzelim. Zorlama o sınırı lütfen,”

diye fısıldadı. “Yoksa önümüzdeki sefer sadece bir öpücükle kurtulamazsın. Kapiş?”

“Dört! Hilal!” Gelen sesle anında geri çekildiğimde bu telaşıma bakarak tebessüm etti ve bir adım geri çekildi. O sırada yanıma gelen Aras, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu. Bakışları dizime kaydı. “Dizin nasıl oldu?”

“Şimdilik fena değil,” diyerek aşağıya indim. “Konservem nerede?”

Başıyla demin oturduğumuz yeri işaret etti. “Gel, ben de seni bekliyordum.”

“Diego... Sen yemek için beni mi bekledin?”

“He Hilal, he,” diyerek gözlerini devirdi. “Dalga geçme, yoksa konserveni mideme indiririm.”

Hafifçe topallayarak demin oturduğumuz yere geldiğimde ateşi yakmışlardı. Aras’la yerimize geçtiğimizde açtığı konserveyi ve çatalı bana uzattı. Ardından poşetin içerisinden çıkardığı ekmeği eliyle bölüp bana verdi. “Ekmekle ye. Doyamazsın yoksa.”

“Eyvallah.”

Herkes bir şeyler atıştırırken Haris ve Zamir ayakta dikiliyor ve dürbünle etrafı kolaçan ediyorlardı. Bir süre sonra Zamir, “Etraf temiz şu an,” dedi.

İbrahim, “Biz bir süre daha buradayız,” dedi. “Arkamızdan gelecek ekibi bekliyoruz. Konumumuzu biliyorlar. Burada birleşip o şekilde ilerleyeceğiz.”

“Biz Laçın’a döneceğiz.”

Yüzüm kireç gibi olurken Zamir’e baktım.

Yalan söylüyordu.

Hadrut’a gidiyorduk. Oradan da Şuşa’ya geçecektik.

Ama neden yalan söylüyordu? Kimdi onu şüphelendiren?

Kalbim hızla atmaya başladığında Aras'ın elini omzumda hissettim. Omzumu destek verircesine sıkıp beni hem sakinleştirmeye hem de uyarmaya çalıştı.

Tepkisiz bir şekilde Zamir'e ardından İbrahim'e baktım. *Ondan mı şüpheleniyordu?*

İbrahim, "Neden?" diye sordu. "Bir sorun mu var?"

"Planlar değişti," dedi Zamir kısaca.

İbrahim olamazdı. Hayır, o kesinlikle olamazdı. Hain olacak biri değildi o. Yemekhanede tanışmıştım onunla. Öleceğini düşünerek çatışmaya gidiyordu ama o çatışmada ben kaybolmuşum, o hâlâ sağdı.

O olamazdı.

Gözlerim Hüseyin'e kaydı. Annesini aramam için rica ettiğinde hoparlöre almasını istemiştım ondan. Tereddütsüz dediğimi yapmış, annesiyle konuşmuştu. Gözlerindeki o ifadeyi hiç unutmuyordum.

Aydın... Yüzünden bile masumluluğu belli olurken hain olma ihtimali ne olabilirdi?

İbrahim bu sefer bana döndü. "Sen anlatacaktın bana neler olduğunu."

Yutkunamadım. Eğer hain oysa nasıl anlatırdım başıma gelenleri?

Aras'ın kolu omzumdan çekilirken eliyle sırtıma baskı yaptı. İbrahim'e cevap vermem gerektiğini belirtiyordu bu şekilde. Dudaklarımı ıslatarak "Sonra anlatsam?" diye sordum. "Çok yorgunum."

"Tamam," dedi anlayışla. "Uyu istersen biraz."

"Birazdan uyurum." Haris'in açtığı saçlarımı geriye doğru atıp "Babam nasıl?" diye sordum.

"Her zamanki gibi," dedi İbrahim omuz silkerek. "İşinin başında. Yüz ifadesi sabit, korkutucu."

“Ben kaybolduğumda nasıl tepki verdi?”

“Tepki vermedi,” dedi İbrahim çekingen bir tavırla. Bunun beni üzeceğini düşünüyor olmalıydı. “En büyük tepkiyi Alp verdi. Herkese bağırıp çağırdı ama kimse emirlerin dışına çıkamadı. Seni sadece bir gün arayabildik. İkinci gün yasaklandı.”

“Şehitlerimiz varmış,” dedi Zamir doğrudan İbrahim’e bakarak. “Nasıl oldu?”

“Pusuya düştük saatler önce,” diye açıkladı İbrahim. Sesinde derin bir keder vardı. “Sadece üçümüz sağ kaldık. Sonra yine bir çatışma çıktı ve siz yetiştiniz. Yoksa ölürdük.”

Sadece üçümüz sağ kaldık.

Hüseyin, “İyi ki geldiniz,” dedi Zamir’e bakarak. “Nasıl buldunuz bizi?”

Zamir, onun sorusuna karşılık tek kaşını havaya kaldırdı. Sanırım bu, bir istihbaratçıya sorulmaması gereken bir soruydu çünkü onun işi tam da buydu. Mesela bir doktora hastayı nasıl ameliyat ettiği ya da bir polise nasıl hırsız yakaladığı sorulmayacağı gibi istihbaratçıya da istihbarata nasıl ulaştığı sorulmamalıydı.

“Biz buluruz,” dedi On Sekiz. “Önemli olan sağ olmanız.”

Aydın, “Ama onlar sağ değil,” dedi. Ardından gözlerinden boşalan yaşlar yanaklarına indi. “Gözümün önünde şehit oldular.”

Dudaklarımı ısırarak Aydın’a baktım bir süre. Bir çocuk gibi ağlamaya devam ederken hain olma ihtimalini sorguluyordu zihnim. Olamazdı. Eğer zerre kadar insan analiz etme yeteneğine sahipsem... Kesinlikle Aydın olamazdı.

Aras, “Zor bir durum,” dedi boğuk çıkan sesle. “Emin ol, gitdikleri yerde çok mutlu ve gururlular. Size düşen, işgal altındaki tüm topraklarınızı geri alıp onların ruhunu şad etmek.”

Aydın başını eğerek ağlamaya devam ederken ona daha fazla bakamadım. O sırada Haris, “Hilal,” diye seslendi. “Gel arabada uzan biraz.”

Tam da buna ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkıp arabaya doğru ilerlediğimde Haris önden gidiyordu. Arka koltuğun kapısını açıp bagajdan aldığı yastığı sağ tarafa yerleştirdi ve ardından bir battaniye bulup içeriye bıraktı.

Sorgu dolu tavırla ona baktım. “Neden yalan söyledi? Kimden şüphelendi?”

“Şşşt,” diyerek beni uyardı anında. “Sessiz ol.” Arka koltuğa geçtiğimde o da diğer taraftan oturdu. “Uzat ayaklarını.”

“Önde otursana.”

“Uzat ayaklarını,” diye tekrarladığında ayaklarımı kucağına doğru uzattım. Siyah botlarımın fermuarını çözerek çıkardı ve yere bıraktı. “Uyu şimdi. Buradayım.”

Kokusunu duyamıyordum.

Dudaklarımı ıslatarak gözlerimi kapattım ve küçük yastığıma sarıldım. Haris battaniyeyi omuzlarıma kadar çekti ve ardından ellerini bacaklarımın üzerine yerleştirdi.

Ama kokusunu hâlâ duyamıyordum.

Kaşlarım çatılırken bir sağa, bir sola dönerek rahatsız olmuş gibi inledim. Bunu duyduğu an, “Rahat değilsin,” dedi. “İneyim mi ben?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Yok,” dedim anında. “Acaba başımı senin olduğun tarafa mı koysam?”

“Tabii,” dedi anında. “Nasıl istersen.”

“Sen istemiyorsan...”

“İsterim,” deyip ayaklarımı yavaşça yere doğru indirdi. Önce oturur pozisyona geldim, ardından yastığımı dizlerinin üzerine koydum. Yanağımı yastığa yaslayarak uzandığımda bu sefer çok daha rahattım.

Derin nefes aldım.

Şimdi parfümünün kokusu yoğun olarak ciğerlerime doluyordu işte.

“Saçlarım açık kaldı,” diye homurdandım. “Tokamı nereye attın?”

“Bileğimde,” dedi beklemediğim kadar yumuşak bir tınıyla. “Bırak açık kalsın. Sonra toplarsın.” *Tokamı bileğine mi takmıştı?*

“Rahat uyuyamam ki.”

“Ben hallederim,” diyerek yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru attı. Sıcak parmağı yanağımdan boynuma doğru hareket ettiğinde tüm tenim karıncalandı, nabzım hızlandı.

Elini çekmedi. Parmakları saçlarımın arasında dolaşırken nâhif dokunuşları kalbimin ritimleriyle oynuyordu âdeta.

“Beni neden öptün?” diye sordum bir anda. Bu soruyu hiç düşünmeden sormam kendimi bile şaşırttı ama o şaşırmış gibi değildi çünkü birkaç saniye içerisinde saçlarımla oynamaya devam ederek yanıtladı beni.

“Sen neden karşılık verdin?” Sustum. “Nazlı Hilal,” dedi yine bana hitaben. “Hayatımın en güzel ikinci anıydı. Senin için bir pişmanlıksa eğer tekrarlamam.”

“Birinci an hangisi?”

Güldü. “Buna takılacağını biliyordum.” Saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Birinci an... Seni o çukurda bulduğum andı. O anı dünyalara değişmem.”

“Sen beni bulmasaydın eğer...”

İşaret parmağını dudaklarımın üzerine bastırdı. “O ihtimali düşünmen yasak. Buldum seni. Benimlesin. İyisin, daha da iyi olacaksın.”

Parmağını dudağımdan çekerek yanağıma çıkardı ve yavaşça yanağımla okşadı. “Başına bela oluyorum ama.”

“Ben hâlimden memnunum,” dedi kadife gibi sesle. Yanağı-mı okşamaya devam ederken bu daha çok uykumun gelmesine neden oluyordu.

Gözlerim kapanmaya başladığında, “Gitme,” diye fısıldadım. “Ölme.”

“Gitmem.”

“Ölmem,” demedi.

“Dikkatli ol,” diye uyardım onu. “Ben uyurken bir şey olma-sın sana.”

“Ben ikimizi de korurum. Uyu sen rahatça, Ay Parçası.”

“Zamir’i de koru. Aras’ı da, On Sekiz’i de... Ve İbrahim’i, Aydın’ı da.”

“Hüseyin’den mi şüpheleniyorsun, Hilal?”

“Evet.”

Gururla, “Babanın kızısın,” dedi. “Doğru tahmin erttin. Hain o.”

“Ona ne olacak?” Annesiyle telefon konuşması hâlâ kulağım-daydı. “Üzülür ki annesi.”

“Uyu, güzelim.”

“Ölürse annesi çok ağlar, Haris. Yazık olmaz mı?”

“Hilal,” dedi bu sefer ciddi ses tonuyla. “Gereğinden fazla merhamet, vatana ihanettir.²¹ Şimdi uyu. Uyandığında burada olacağım.”

Kulağımda hissettiğim baskıya rağmen duyduğum gürültüyle irkilip uyandığımda arabanın içerisi zifiri karanlıktı. Haris’in elleri kulaklarımdan çekildiğinde, “Ne oluyor?” diye sordum uykulu sesle.

“Hiç. Uykunu bölme sen.”

²¹Mustafa Kemal Atatürk’ün sözüdür. (c.n.)

“Sen nasıl yaparsın lan bunu?!” İbrahim’in öfkeli sesi kulaklarımı tırmaladığında hızla kendimi arabadan dışarı attım. Dizim ani hareketimle sızlasa da topallayarak ateşin etrafına doğru yürüdüm hızla.

Haris, “Karışma sen,” diyerek kolumdan tutup beni durdurmak istese de onu umursamadan devam ettim.

“Kaç şehit verdik biz! Kaç kişinin gözlerini kapattım kendi ellerimle! Sen nasıl onların kanına girebildin?!” Yerde kanlar içerisinde yatan Hüseyin’e peş peşe yumruklar indiren İbrahim’i kimse tutmuyor, durdurmuyordu.

Hüseyin sadece ağlıyordu, asla İbrahim’e karşı koymuyordu. “Annemle tehdit ettiler. Yemin ederim! Bilgilerimden adresime kadar ulaşmışlar! O ölmesin diye!”

“Sen annen ölmesin diye kaç annenin evladını mezara koydun lan!” İbrahim’in hiddetli sesi ormanda yankılanmaya devam ediyordu. “Bir bok yapamazlardı! Boşu boşuna benim kardeşlerimi öldürttün! Baskın yedik, pusuya düştük senin yüzünden!”

“Tahmin etmeliydik.” Aydın’ın sesini duyduğumda göz ucuyla ona baktım.

On Sekiz, “Nasıl?” diye sordu.

“Herhangi bir baskından tek bir kişi sağ kurtulursa o haindir,” dedi Aydın ve ardından sert bir tekme attı Hüseyin’e. “Bir dakika erken çıktık İbrahim’le. Ve bu yüzden şu an yaşıyoruz. Sen bizim yüzümüze nasıl baktın?”

Hüseyin, “Allah benim belamı versin,” diyerek ağlıyordu sadece.

“Ben vereceğim senin belanı!” İbrahim belinden çıkardığı tabancayı ona doğru çevirdiğinde dudaklarımdan kaçan çığlığa engel olamadım.

Haris ve Aras sanki sözleşmiş gibi anında önüme geçtiler bu anı görmemem için.

“Hayır! Öldürme!” Haris ve Aras duvar gibi önümde durmasalar koşup İbrahim’den silahını alırdım ama buna müsaade etmiyorlardı. “Cezasını çeker bir ömür! Öldürme onu! İbrahim!”

İbrahim bana baktı. Sadece gözlerini görebiliyordum.

Gözlerinde yanan o intikam ateşini anbean izledim. “Gözlerini kapat, Hilal ve unutma, gereğinden fazla merhamet vatana ihanettir.”

Haris eliyle gözlerimi kapattı, İbrahim hemen ardından üç kez ateş etti.

15. CEZA

“**S**enin sessizliğin neden bu kadar gürültülü, Nazlı Hilal?” Gözlerimi yavaşça açtığım sırada, “Uyuyormuş numarası yaparken uykuya daldın,” dedi ve ardından başını eğdi. “Rahat mıydı bari yastığın?”

Başım omzundaydı.

Tutulan boynumu ovarak başımı omzundan çektiğim sırada, “Konuş artık,” dedi Aras bıkkın tavırla. “Dünden beri ağzını bıçak açmıyor.”

Hüseyin haindi.

İbrahim, Hüseyin’i öldürmüştü.

Aydın, Hüseyin’i gömmüştü.

Ve bunların hepsi gözlerimin önünde yaşanmıştı. Engel olamamıştım çünkü Haris ve Aras önümde bariyer olmuşlardı.

On Sekiz, “Ona biraz zaman verin,” dedi. “Bu kadar şeyi kaldırması mümkün değil. O bir gazeteci. Silah kullanması, psikolojisinin bozulmayacağı anlamına gelmiyor.”

“Victor’u öldürdüğünde de böyle tepki verdi mi?”

Aras’ın sorusuyla, “Geri zekâlı herif,” diye tısladı Haris. “Hatırlatmak zorunda mısın?”

“Soruma cevap ver,” dedi Aras onu umursamadan.

“Hayır,” dedi Haris. “Bu kadar üzülmemişti. Bir seçim yapması gerekti ve benim için onu öldürdü.”

“Karakoldaki polisleri yaraladığında da umursamadı pek,” diye konuştu Aras. “Demek ki çocuğun Azerbaycanlı olması onu etkiledi. Ama o bir haindi, Hilal. Kimliğinde ne yazarsa yazsın, kanı bozuk biriymi. Ölümü hak etti. Üstelik ona biz dokunmadık, kendi silah arkadaşı sıktı kafasına.”

Zamir, “Onlarca kişinin şehit düşmesine sebep oldu,” dedi sakin bir tınıyla. “Bu hainliğin bedelini ödetmeseydi İbrahim ya da Aydın delirirdi.”

“Dört ve Yedi’nin kim olduğunu öğrendiğinde de bu şekilde tepki verdi. Çünkü sizi öldürme ihtimali onu yıktı.”

Haklıydı On Sekiz. Haris ve Zamir’e zarar verme ihtimalim beni delirtmişti. Haris’i başından yaralamış, sonra ona kurşun sıkmıştım tereddüt dahi etmeden. Zamir’i göğsünden bıçaklamıştım. İkisinden birine zarar gelseydi kendimi nasıl affederdim?

“Psikolojik destek alması gerekecek.”

“Kes sesini, Aras!”

“Psikiyatriste ne diyecek? Özel bir istihbarat ekibiyle Karabağ’da başına gelenleri anlatamayacağını hepimiz biliyoruz!”

Yorgun bir sesle, “Ben burada yokmuşum gibi konuşmayın artık,” diye mırıldandım. “Biraz daha uyuyacağım.” Başımı tekrar Haris’in omzuna bıraktığımda kokusu burnuma doldu. Bu koku bu kadar kargaşanın ortasında hâlâ beni mayıştırabiliyordu.

Tam o sırada, “Burada birileri var!” diye bağırdı On Sekiz. Ardından arabayı ani bir frenle durdurdu.

Gözlerimi açarak etrafa baktığımda elindeki tüfekte aracı durduran bir kadın, arkasında da en az on silahlı askerin olduğunu fark ettim.

Haris, “Ben böyle işi sikerim,” diye küfür etti kısık sesle. “Sen nereye bakıyorsun, Sekiz? Nasıl bizi uyarmazsın?”

“Bölge hareketsizdi,” diye açıkladı Sekiz’in arabaya dolan sesi. “Başına buyruk bir ekip olmalı.”

“Kim olduklarını biliyorum,” dediğinde kadın Haris’in oturduğu tarafa gelmiş, elindeki tüfeği de onu görür görmez indirmişti. Fakat kadının Haris’i görünce yumuşayan yüz ifadesi beni gördüğü an sertleşti.

Başımı omzundan kaldırdığım sırada, On Sekiz aşağıya inerek Haris’in kapısını açtı. Haris tam bir yüzbaşı gibi ağır ağır araçtan indiğinde tüm askerler ona selam durdu.

Kadın ise bir anda tüfeği yere atıp Haris’in kollarına bıraktı kendisini.

“Rob,” diyerek ağlamaya başladığında pürdikkat onları izliyordum. Kadın kollarını sıkıca Haris’e dolarken Haris de ona karşılık verdi. “İyi ki karşıma çıktın! Abim ortalarda yok! Yardım et!”

Zihnimdeki taşlar bir anda yerine oturdu.

“Kız kardeşinin kalbini kırdım. Benden çok hoşlanıyordu ama ona yüz vermedim.”

Bu kadın, Victor’un kız kardeşiydi.

Bu kadın, benim öldürdüğüm adamın kardeşiydi.

Ve o hâlâ Haris’ten hoşlanıyordu.

“Sakin ol,” diyerek teselli etti onu Haris. O da kadın gibi Rusça konuşuyordu ve eliyle kadının sırtını okşuyordu. “Onu arıyoruz her yerde. Bulacağız mutlaka, Mari. Lütfen endişe etme.”

Aynı anda Zamir’in koluma dokunduğunu hissettim. “Bu bir görev,” diye fısıldadı. “Unutma.”

Bu sefer adının Mari olduğunu öğrendiğim kadının gözleri bana kaydı. Yavaşça Haris’ten uzaklaştı ve bir şeyler söyledi. Ermenice konuşmuştu ama adım kadar emindim ki benim kim olduğumu soruyordu.

Haris'in de gözleri bana dönerken, "Sevgilim," dedi Rusça. Ardından elini bana uzattı. Ona ayak uydurarak elini tuttum ve araçtan indim.

Elimi onun elinden çekip "Ekaterina," diyerek Mari'ye elimi uzattım.

Bakışlarındaki öfke herkesin dikkatini çekecek tarzdaydı. Elini gönülsüz bir şekilde bana uzattı. Bir saniyelik tokalaştık. "Mari." Hemen ardından Haris'e döndü. "Hani bir ilişki düşünmüyordun? Hem senin çapkınlıklarına rağmen ciddi ilişkin olması çok tuhaf!"

Çapkınlıklarına rağmen?

Her ikimizin sorgu dolu bakışları ona döndüğünde, "Mari," diyerek tebessüm etti Haris. "Bunun sırası değil bence. Anlat bakalım, abinden bir iz var mı?"

"Yok," dedi omuzları düşerken. "Hiçbir iz yok. Sanki yer yarıldı, içine girdi!"

Kısmen öyle olmuştu aslında. Haris oldukça derin bir çukur kazıp onu oraya gömmüştü.

"Şimdi birkaç işim var, döndüğümde sana yardımcı olurum." Elini bu sefer Mari'nin omzuna koydu.

"Hayır," dedi Mari. "Yorgun görünüyorsun. Yani... Yorgun görünüyorsunuz. Bu geceyi köydeki boş evde geçirin. Hem seninle de hasret gideririz."

Hasret gidermek?

"Konuşacak şeylerimiz var, Rob. Çok önemli istihbaratlara ulaştım. Karşı tarafı tamamen sarsabiliriz ama kimse beni ciddiye almıyor! Lütfen, istihbaratı sen götürürsen kesinlikle dikkate alırlar."

Zamir anında araçtan indi. "Komutanım, daha önümüzde saatler var. İzniniz olursa bu geceyi burada geçirelim."

Bu kısaca Mari'nin teklifini kabul etmesi anlamına geliyordu.

“Tamam,” dedi Haris hiç bekletmeden. “Siz önden gidin. Sizi takip edeceğiz.”

Mari bir anda ayaklarının ucunda yükselip Haris’i yanağından öptü. Gözlerim belerirken Haris de en az benim kadar şaşkındı. “Çok teşekkür ederim, yüzbaşım.” Ve göz ucuyla bana bakarak arkasını dönüp edalı edalı yürümeye başladı.

Kısık bir ıslık sesi duydum. “Bu da neydi?”

“Dalga geçmeyi bırak, Aras.”

“İddialı bir kadın,” dedi Aras. “Sevgilisi olduğunu sandığı kadının yanında yaptığı hareket... İddialı.”

“Aptalın tekiydi,” dedi On Sekiz. “Amacı Hilal’i... Yani Ekaterina’yı kışkırtmak. Ve bunu başaramadı.”

Gülümsedim. “Bilemeyiz.” Hepsinin bakışları bana döndü. “Hilal ve Ekaterina farklı karakterler sonuçta. Ekaterina’nın tepkilerini öngörmek pek de mümkün değil bence.”

SUV’a bindiğimde onlar da geçirdikleri ufak çaplı şoku atlatıp araca yerleştiler ve ardından öndeki arabayı takip etmeye başladık. Zamir, “Bizi tuzağa çekmediğinden emin misin?” diye sordu.

“Teklifi sen kabul ettin,” dedi Haris. “Sorumluluk sende.”

“Dört!”

“Ne? Ne Victor’a ne de kardeşine güvenip peşlerine düşerdim. Bu, senin tercihindir.”

“Kadın sana âşık!”

“Belki de rol yapıyordur,” dedi Haris öfkeyle. “Kalbini kırmıştım, bu kadar sevecen davranması çok tuhaf.”

Aras, “Tuzağa mı gidiyoruz yani şimdi?” diye sordu. O sırada bıçağını parlatıyordu elindeki mendille.

“Yaşayıp göreceğiz.”

“Neden hepsini kurşuna dizmiyorum? Hem kadın Hilal’i -yani Ekaterina’yı- kızdırdı. Onun da intikamını alırım!”

“İstihbarat var ellerinde,” dedi Zamir sakın bir sesle. “Onu öğrenelim önce.”

“Sonra kurşuna dizebilirim yani?”

“He Aras, he!”

“Bu arada mesaj göndermişler şifreli. İbrahim ve Aydın buluştukları ekiple çok önemli bir tepelyi işgalden kurtarmış. Şu an orada önemli konumlara tamamen hâkimler.”

Gülümsedim. “Çok şükür, iyiler.” Sabahın erken saatlerinde yirmi kişilik bir ekip gelmiş ve onlarla vedalaşmıştık. Hâlâ hayatta olmaları bir nebze olsun içimi rahatlatıyordu.

Birkaç dakika sonra yan yana dizilen köy evlerinin önünde durduğumuzda Haris’in peşinden SUV’dan indim. Mari kocaman adımlarla yanımıza gelerek “Bu evde dinlenebilirsiniz,” dedi. “Rob, sen hariç.”

Kaşlarım çatıldı, bakışları beni buldu. “Senin için sorun olmaz diye umut ediyorum. Sonuçta burada dört yatak var. Sığmayacaksınız. Rob benim kaldığım evde kalır.”

Dudaklarım kıvrıldı. Elimi uzatarak Haris’in elini kavradığımda, “Ben onunla sıkışıp tek kişilik yatakta uyuyabilirim. Misafirperverliğin için çok teşekkür ederiz. Çok incessin,” dedim sabit bir ses tonuyla.

Haris elimi bırakmadan, “Çok teşekkürler, Mari,” dedi. “Biraz dinlenelim, sonra sohbet ederiz. Olur mu?”

Mari bozulmuştu ama çaktırmamaya çalışıyordu. Başını sallayarak onayladı. “Olur, canım.” *Canım?* Askerlere dönerek “Bu evin önünden ayrılmayın. Yüzbaşının canı bize emanet,” dedi.

Haris, “Mari,” dedi bu sefer ciddi tavırla. “Benim askerim benden emir alır. Ve böyle bir emir verdiğimi hatırlamıyorum.”

Askerlere çevirdi başını. “Hepiniz dinlenin, tek kişi görmeyeceğim evin etrafında. Bu bir emirdir.”

Elimi sıkıca tutarak beni eve doğru çekiştirdiğinde onun peşinden ilerledim. Gıcırdayan, tahtadan yapılma eski kapıyı kolaylıkla açıp içeriye girdik. Aras ve On Sekiz anında evin her köşesini aramaya başladılar. Fakat yarım saat aradıktan sonra hiçbir yerden dinleme cihazı bulamamışlardı.

“Türkçe konuşabiliriz,” dedi Zamir. “Ev temiz.”

Aras sanki deminden beri bu anı bekliyormuş gibi, “Menemen isteyen var mı?” diye sordu.

On Sekiz gözlerini devirdi. “Bu saatte mi?”

“Menemenin saati olmaz. Soğan yok ama.”

“Soğansız menemen olmaz,” dedi Zamir anında. Ardından kaşları çatıldı. “Ya da boş ver. Kuru ekmeğe bile razıyım.”

Aras ellerini yıkadıktan sonra mutfığa geçtiğinde o an bir duşa ihtiyacım olduğunu anladım. Baştan aşağıya çamur içerisindeydim ve saçlarımın aralarında dahi toz, toprak vardı. “Sıcak su geliyor mu?”

Aras omzunun üzerinden bana bakıp “Evet,” dedi.

“Ben bir duş alayım,” diyerek ayaklandım. Çantadan temiz havlu, şampuan ve kıyafetler alarak banyoya girdim. Eski, kirli fayansların olduğu küçük banyoda kabinin kapısı bile doğru dü-rüst kapanmıyordu. Kapıyı kilitleyerek üzerimdekileri çıkardım ve bir poşete attım. Ardından seri bir şekilde sıcak suyu ayarlayıp suyun altına girdim.

Ayaklarımın dibine vücudumdan süzülen kirler dolmaya başlamıştı. Buraya gelmeden önce en son ne zaman bu kadar kirlenmişim? Sanırım net hatırlıyordum. Kars’ın kırlarında koşturken bir keresinde kocaman bir çamur alanına denk gelmiştik çocukluk arkadaşım olan Atıf’la.

“Banyo yapalım mı?”

“Çamur bu!”

“Daha eğlenceli olur!”

Ve çamur banyosu yapmıştık onunla. Başımızın üzerinde duran çoban köpeği bile bize anlam veremeyen bakışlar atmış, bizim aksimize o çamurda patisini bile kirletmemiştii. Bizden daha akıllı olduğu kesindi.

O gün eve geldiğimde annemin attığı çığlığı asla unutamazdım. Önce bana bir şey olduğunu sanmıştı ama ben gülerek banyo yaptığımı söylediğimde delirecek gibi olmuştu. Tanıdığım en sabırlı kadındı ama o gün onun sınırlarını gerçekten zorlamıştım.

Beni koltuk altlarımdan tutarak banyoya götürmüş, suyun altına sokmuştu. *“Hilal! Bak, eğer bir daha eve böyle gelersen seni şehre götürürüm! Köye adım dahi atamazsın.”*

Başımdan akan sıcak su gözyaşlarımı saklasa da hıçkırarak *“Götürme,”* diye ağlamaya başladım. *“Burada yaşayalım hep. Gitmeyelim şehre!”*

Anne, sen öldün. Ben o sevmediğim şehre taşındım.

Anne, sen öldün. Ben yine çamur oldum. Bu sefer kendi kendimi yıkıyorum üstelik.

Anne, sen öldün. Hep sen beni yıkardın ama o gün seni ben yıkamak zorunda kaldım.

“Hilal?!” Kapıya indirilen yumruklar ve suyun sesine rağmen gelen o ses uzun bir süre sonra irkilip anılarımdan sıyrılmama neden olduğunda suyu kapattım, kabinden çıkıp bedenimi havluya sardım. *“Ses ver!”*

Kilidi çevirerek kapıyı açtığımda altın harelere yayılan endişeye karşı boş bakışlarımla ona baktım. *“İyiyim. Şimdi izin verirsen, giyineceğim.”*

Kapıyı kapatacağım sırada eliyle tutup bir anda içeri girdi. *“İyi değilsin.”* Kapıyı kapatarak bana doğru eğildi, eli yanağıma dokundu. *“Ağlamışsın. Ne oldu?”*

“Hiç,” diyebildim. “Sorun yok, çıkar mısın?”

“Çıkmam,” dedi sert sesle. “Anlat bana, güzelim. Ne ağlattı seni?” Parmağı elmacıklarımından şakağıma doğru yol çizdi, yüzüme düşen saç tutamını alıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Mis gibi olmuşsun yine.”

“Sen benim aksime çok pissin.”

“Çağırsaydın, beraber duşa girebilirdik.”

Gözlerim bir anda öfkeyle parladı. Sol elimle bedenime sardığım havluyu tutarken sağ elimle onun omzuna vurdum. “Haris!”

Dudakları kıvrıldı. “Şakaydı. Gül diye.”

Gözlerimi devirdim ve ardından temiz kıyafetleri alarak kapıyı açtım. “Seninle uğraşılmaz!”

Tam o sırada karşılaştığım Aras’ın ağzı kocaman açıldı. Banyo-
dan üzerinde sadece bir havluyla çıkan bana, ardından arkamdan
bakıp sırttan Haris’e bakarak “Siz?” diye sordu. “Banyo? Duş?”

“He Aras, he! Duş!” Haris öfkeyle banyo kapısını çarpıp söylenmeye devam etti. “Geri zekâlı herif!”

Dudaklarımı birbirine bastırarak Aras’ın şaşkın ve sorgu dolu ifadesine son kez bakıp kendimi rastgele bir odaya attım ve üzerimi giyinerek salona geçtim. Küçük, yuvarlak masanın ortasında kocaman bir menemen tavası vardı. Zamir, Aras ve On Sekiz iş-tahla yemek yiyorlardı.

Zamir’in bakışları beni bulduğunda, “O ıslak saçla bu köy evinde hastalanman iki saat sürer en fazla,” dedi.

“Yedi haklı. Bende başka bir temiz havlu olacaktı. Onu getireyim,” diyerek ayaklandı On Sekiz.

Birkaç dakika sonra elindeki küçük beyaz havluyla geldiğinde Zamir’in yanına oturdum. “Bu çok küçük. Nasıl saracağım?”

“Saç kurutma uzmanı olarak duruma el atayım,” diyen Zamir arkama geçti ve havluyu dikkatli bir şekilde tüm saçımı kaplaya-

rak sardı. Ardından ucunu sabitlemek için On Sekiz'den aldığı tokayla sıktı. "İşte bu kadar."

"Köyümüzdeki mantı yapan Fadime teyzeye benzedi!"

Aras'ın ayağına sert bir tekme geçirdim. "Çok komik!"

Gözlerini kıstı. "Daha komik şeyler de var. Mesela duş?"

On Sekiz, "Anlamadım," diyerek meraklı bakışlarını Aras'la benim aramda dolaştırdı. "Ne demek istedin?"

"Hilal anladı," diyerek sırıttı Aras. "Aramızda."

Zamir ekmeğini menemene banıp ağzına götürürken, "Bakıyorum da aranızdan su sızıyor," dedi. "Hayırdır?"

"Evet, kafalarına saksı düşmüş gibi."

"Dostunu yakın tut, düşmanını daha yakın," dedi Aras omuz silkerek.

"O yüzden mi Hilal'in üzerine atlayıp onun hayatını kurtardın?"

"O bir komploymuş! Ağırlığının altında ezilip ölmesini planlamıştım."

Zamir ve On Sekiz aynı anda kahkaha patlattı. Aras'ın bu tatlı hâllerine baktığımda yüzümde istemsizce bir tebessüm oluştu. Onunla zıtlığımız bir sürü ana rağmen hayatımı kurtarmıştı. Ama bunu hâlâ inkâr etmeye devam ediyordu.

Hikâyesini bilmiyordum. Aslında artık hikâyesini bilmekten korkuyordum. Onu tetikçi yapan hayatını ve acılarını öğrenirsem çok üzüleceğimden emindim. O yüzden artık merak etmeyi bırakmıştım.

Pek iştahım olmasa da açtım. Bu yüzden tabağıma biraz menemen aldım, o sırada Zamir de çayımı dolduruyordu. Ona gözlerimi yumup açarak teşekkür ettim. Düşünceli tavırları insanı hayran bırakıyordu kendisine. Mihrinaz Akşahin gerçekten çok şanslı bir kadındı.

Dakikalar sonra Haris tertemiz olmuş bir şekilde salona girdiğinde burnuma o tanıdık koku doldu.

Kaşlarım çatıldı. Parfümünü neden sıkıyordu? Mari için mi?

“Gel sen de biraz ye.”

“Yok, ben tokum. Çıkıp Mari ile konuşayım. Belki bir şeyler öğrenirim.”

Botlarını giymek için kapıya doğru yöneldiğinde ayağa kalkıp peşinden ilerledim ve kendime bile yabancı olan o tavırla kolunu kavradım. Bana doğru döndüğünde, “Neden parfüm sıktın?” diye sordum. Tüm hücrelerimde dolaşan bu sinir o kadar yabancı ve tuhaftı ki... Şu an kendimi delirecekmiş gibi hissediyordum ve bu duyguyu daha önce yaşamadığıma yemin edebilirdim.

“Ne?”

“O kadın için parfüm mü sıktın?!”

Kaşları havalandı. “Saçmalıyorsun. Neden sıktığımı biliyorsun. Senin için.”

“Benim için mi?” Alayla güldüm ve kolunu hışımla bıraktım. “O kadınla konuşup geldikten sonra sıksaydın o zaman! Zaten senden hoşlanıyor, niyetin onu daha fazla etkilemek mi?”

“Hayır!” Omuzları düşerken, “Pekâlâ,” dedi. “Çıkarıyorum parfümü ve sonra gidiyorum onun yanına. Tamam mı?”

“Nasıl çıkaracaksın?”

“İzle.” Mutfığa doğru ilerledi ve dolapları karıştırmaya başladı. Kısa bir süre sonra eline aldığı votka şişesi ve pamukla geri döndü. Pamuğun üzerine votka dökerek boynunu, yüzünü sildiğinde dudaklarım aralanmış şekilde onu izliyordum. “Alkol ya da sirke parfümü çıkarır. Kokla bakalım.”

Uzanarak üzerini kokladığımda yüzüm buruştu. “Leş gibi kuyorsun.”

“Gidebilir miyim şimdi?”

“Hı hı...”

Ve bir anda beni öptü.

Yanağıma kadifemsi yumuşak bir öpücük bırakıp tepki dahi vermeme izin vermeden kendisini dışarı attığında bıraktığı yerde boş boş dikilmeye devam ettim.

Göğüs kafesimin sol tarafında bir hareketlilik hissettiğimde yutkunmak istedim, yutkunamadım. Nefes dahi alamadım.

Teması neden beni alaşağı ediyordu?

Birkaç dakika sonra anın etkisinden çıkabildiğimde tekrar salona döndüm. Zamir pencereden Haris'i izliyordu. On Sekiz telefonunda balon patlatma oyunu oynuyor, Aras ise televizyonda açtığı Rus kanalındaki haberleri izliyordu. Onun yanına geçerek haberleri izlemeye başladığımda gündemin Karabağ Savaşı olduğunu anladım. Rus medyası her zamanki gibi tarafsız olduğunu iddia etmesine rağmen alenen taraflı olduğunu belli eden bir canlı yayın yapıyordu. Yayında mikrofon uzattıkları Ermeniler, Karabağ'a tahrik edici bir tavırla *Artsakh* diyorlardı.

Histerik bir şekilde güldüm. “Tarafsız olacaklar bir de!”

“Rusya her zaman ikili oynar.”

Zamir'e doğru çevirdim başımı. “Gence’de ölen çocukların haberini neden yapmadılar? Bu mu gazetecilik?”

“Sen bir tarafsın, onlar bir taraf.”

“Anlamıyorsun,” diyerek başımı iki yana salladım. “Ben her zaman haklı tarafın yanındayım. Tek bir Ermeni çocuğunun burnu kanamıyorsa neden Azerbaycan’daki çocuklar ölsün? Haksızlık bu! Savaş cephede, Gence şehri cepheden uzakta?”

“Türk milletinin başı beladan kurtulmaz,” dedi On Sekiz. “Keşke dünyadaki hiçbir çocuğun burnu kanamasaydı ama bu bir savaş... Savaş, masum ya da suçlu dinlemez, acımasızca kendi bildiğini okur.”

“Mari uslu durmuyor,” dedi Zamir bir anda. “Dört’e sırtışıyor.”

“İşimize yarayan bilgi verecekse Dört’ü yatağa da atabilir.” Bakışlarım Aras’a ok gibi saplandığında, “Tövbe,” diyerek irkildi. “O ne biçim bakış?”

“Ekaterina bakışı.”

“Ekaterina da kıskançmış he,” diyerek dalga geçti benimle. “Ya da Hilal mi?”

“Sana ne Aras?” On Sekiz ona yastık fırlattı. “Senin yüzünden yanlış balonları patlattım. Sus artık!”

Aras ona göz kırptı. “Dikkatini mi dağıtıyorum, bebek?”

“Beynini dağıtırım, Aras!”

“Yaparsın, biliyorum,” diyerek sırtıttı Aras. “Çok seksi oluyorsun birilerini öldürdüğünde.”

On Sekiz’le aynı anda gözlerimiz belerdiğinde Aras sanki dünyanın en normal şeyini söylüyormuş gibi umursamaz olduğunu gördüm. Hatta o kadar umursamazdı ki eline kumanda alıp haberlerin olduğu kanalı değiştirmiş, futbol maçı açmıştı.

Zamir, “Eve geçiyorlar,” dedi. “Konuşmaları gayet iyi. Şu an bir tehlike yok ama herhangi bir pürüz olursa bize işaret gönderecek.”

“Sen konuşmalarını mı dinliyorsun?”

“Evet?”

“Ne konuştular?”

“Geçmiştten.” Dudaklarını ıslattı gergin bir tavırla. “Dört bazı şeyler için özür diledi. Gönlünü almaya çalıştı.”

“Bence bundan sonrasını dinleme, Yedi. Yetişkin içerik olabilir.” Bu sefer her üçümüz sanki sözleşmiş gibi ona aynı anda yastık fırlattık. Kahkahalar atarak ayağa kalkıp salonun çıkışına doğru yürüdü. “Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış. Ben uyumaya gidiyorum. Birilerinin öldürülmesi gerekmiyorsa beni uyandırmayın!”

Onun ardından ben de ayağa kalkıp başka bir boş oda buldum. Boş, tek kişilik yatak vardı burada sadece. Yorgun bedenimi yatağa bıraktım ve gözlerimi kapattım.

Babamı ve Alp'i özlüyordum.

Köyümüzü, Atıf'ı özlüyordum.

Ama en çok... En çok annemi özlüyordum.

Annem ölene kadar hep anne olmanın hayalini kurardım ama ondan sonra bu düşüncem bozguna uğramıştı. Ansızın ölürsem eğer o da benim kadar üzülürdü. Ve bu üzüntüyü benden başka birisinin daha yaşamasını istemiyordum.

Hüseyin'in annesi de çok üzülmüş müdür acaba?

Anneler hiç ölmese, üzülme olmuyor muydu?

Dakikalar birbirini kovalarken kapının açılma sesi kulağıma doldu. Ardından üzerime bir yorgan örtüldü, başımdaki ıslak havlu çekildi. Kokusu oldukça yoğundu, parfümü yeniden sıkılmış olmalıydı.

Yatağın yanında yere çöktü, başını başımın yanına yerleştirdi. Sırtım ona dönük olsa da bunu hissedebiliyordum.

"Çok güçlü birisin. Ben bile bazen kaldıramıyorum ama sen... Hayranım sana, Ay Parçası."

Yüzümü ve bedenimi ona doğru döndürdüm. Gözlerimi açıp karanlıkta parlayan harelerine baktım bir süre. "Yorulдум."

"Biliyorum," dedi kısık ve bitkin sesiyle. "Ben de çok yorulдум. Uzun zamandır buradayım, benim için de çok zor."

"Ne zaman bitecek?"

Omuzları ağır ağır yukarı kalkıp aşağıya indi. "Üç Yüz Otuz Beş yıl Savaşını geçmez herhâlde."

"1651-1986."

Gülümsedi gururla. "Tarihin iyiymiş gerçekten de."

"Sen öyle rahat uyuyacak mısın?"

“Evet,” dedi yumuşak bir tınıyla. “Hadi, sen uyu.”

“Annen hayatta mı, Haris?”

Sorumla beraber yüzündeki gülümseme anbean soldu. Gözlerindeki o parıltı da kaybolurken yutkundü ve âdemelması görüş açımına girdi. “Benim bir annem yok.”

Kaşlarım çatıldı. “Kızgın mısın ona?”

“Kızgınlıktan da öte. Sildim ben onu... Onu da diğerini de.”

Ses tonu kalbimi acıttı. Onun bu acımasız tonu ve kindar tavırları çok yabancı geliyordu. Sanki karşımda bambaşka biri varmış gibiydi. “Anne ve baba diyemiyorsun. O kadar mı?”

“O kadar,” dedi tereddüt dahi etmeden. “Bir ablam vardı sadece.” *Vardı.*

“Belki de barışırsın onlarla.”

“Bu iki ülke barışır,” dedi kararlı sesle. “Ben onlarla barışmam.”

“Ablana ne oldu?”

“Çok şey,” diyerek geçiştirdi beni. “Uyuyalım mı?”

Gözlerimi kapattım, üzerime çöken ağırlıkla birkaç dakikada tamamen uyuyacağımdan emindim. Burnuma dolan kokusu bu sürece çok katkıda bulunuyordu üstelik.

Fakat o an...

Taramalı tüfekten gelen sesler kulak zarımı patlattığında bir anda üzerimdeki camdan onlarca kurşun içeri girdi. Camların kırılan parçaları üzerimize dökülürken Haris üzerime çıktı, başımı göğsüne bastırarak beni kurşunlardan saklamaya çalıştı.

“Hayır! Eğil sen de!” Onu üzerimden yere doğru itirmeye çalışsam da asla kıpırdatamamıştım.

“Çıkın dışarı hain köpekler! Oyun bitti!”

Mari'nin sesi kulaklarıma dolduğunda bedenimden bir titreme dalgası geçti.

Deşifre olmuştuk.

“Çıkın yoksa evi patlatırım!”

Haris başını kaldırmak istediğinde onu boynundan tutarak kendime doğru çektim. “Bekle biraz daha.”

“Hilal,” diyerek kolum ve boynuma düşen cam kırıklıklarını aldı özenle. “Çıkmamız lazım.”

“Öldürecek bizi.”

“Çıkmazsak da öldürecek,” diyerek bir anda ayağa kalktı ve ardından beni de kaldırdı. Sandalyenin üzerine bıraktığı askeri montunu saniyeler içerisinde bana giydirdi, ardından elimden tutarak odadan dışarı çıktı.

Koridorda Zamir, Aras ve On Sekiz vardı.

“Ne yapacağız?”

On Sekiz’in sorusuna, “Hepimizin üzerinde çip var. Onları bulmazlarsa yardım gelecek,” diye cevap verdi Zamir. “O zamana kadar mecbur teslim olacağız.”

Evden dışarıya çıktığımız an bedenimi bumbuz hava kucakladı. Bahçede elindeki tüfeği bize doğrultan Mari ve arkasında sayısız askeri vardı. “Son kez soruyorum. Abim nerede?”

Haris ve bana bakıyordu. Olayı çözmüş müydü?

“Hepiniz hainsiniz! Albay anlattı. Ordu senin, Rus İstihbaratı da yanındaki sürtüğün peşinde! Abime ne yaptınız?!”

“Onu ben öldürdüm,” dedi bir anda Zamir. “Bir hesabın varsa benimle gör!”

Gözlerim belerirken ağzımı açmak istedim ama Haris elimi var gücüyle sıkarak beni durdurdu. Mari bu sefer namlusunu Zamir’e doğrulttu. “İşin bitti.”

Teklifi Zamir kabul etmişti, bizi buraya o getirmişti ve gerçek bir lider gibi tüm sorumluluğu almak, cezasını çekmekti niyeti.

Benim işlediğim bir cinayeti üstlenmişti.

Cezası ölüm müydü peki?

16. DÖRT

Tek bir kurşun ne kadar tehlikeli olabilirdi? Sanırım bu, namlunun ucundaki kişiye göre değişiyordu.

Namlunun ucunda bir şehidin emanetiydi.

Namlunun ucunda kendisini vatana adanmış biriydi.

Namlunun ucunda belki de bir ömür kimsenin borcunu öde-meyeceği biriydi.

Zamir'di.

Kalbimin durduğunu hissedebiliyordum. Nefes alamıyordum artık ve boğulmak üzereydim.

“Mari,” dedi yabancı bir sesin sahibi. “Hemen öldürme. Daha eğlenceli şeyler yapabiliriz.”

Gözlerim namlunun ucundaydı. Beş saniye. Tam beş saniye sonra silah tutan parmakları gevşedi, silahı aşağıya doğru indirdi. “Haklısın. Hepsiyle ayrı ayrı eğlenebiliriz. Bağlayın!”

Saniyeler sonra ellerim, gözlerim bağlı bir şekilde bir araca bindirildim. Haris'in kokusu hâlâ burnumun ucundaydı. Yakın-larımda bir yerde olmalıydı.

Daha derin koklamaya çalıştım.

Aynı anda, “Buradayım,” diye fısıldadı. Nefesi yanağıma çarptığında rahat bir soluk aldım. Bu ses kendimi güvendeymişim gibi hissettiriyordu. Her şeye rağmen evimdeymişim gibi...

O sırada bir vurma sesi kulağıma doldu. “Türkçe konuşma!” Haris’e mi vurmuştu askerlerden birisi? Buna rağmen Haris sesi ni dahi çıkarmamıştı.

“Zamir?” diye seslendim karanlığa doğru.

Ardından ayağıma sert bir tekme yedim. “Kes sesini!”

Haris, “Ona vurma şerefsiz!” diye bağırdı Rusça. “Bana vur!” Acıdan yüzüm buruşsa da Haris gibi sesimi çıkarmadım. Fakat yine de Haris bana vurduğunu anladı.

“Buradayız,” dedi Zamir kimseyi umursamadan. “Merak etme.”

“Kesin sesinizi demedim mi size?!”

Asker çileden çıkmış gibi bağıırıp her birimize sırayla tekmeler savurmaya başladığında kimseden çıt çıkmadı. Aksine Aras onu delirtmek ister gibi kahkaha attı.

En sonunda hepimizin ağzına iğrenç kokulu sargı bezleri tıkdığında susmak zorunda kaldık. Dakikalar sonra birisi koluma girdi sertçe ve beni araçtan indirip bir yere doğru sürükledi. Toprak yolda ilerleyerek birkaç basamak çıktım ve ardından düz bir zemine bastım. Benzin kokan bir yerdi burası ve dışarıdan daha soğuktu.

Omzumdan baskı yaptı koluma giren kişi. Tahmin ettiğim gibi bir sandalyeye oturdum ve ardından sıkıca bağlandım.

Korkmayacaktım.

En fazla ölürdüm değil mi?

Umarım... Umarım en kötüsü benim için ölüm olurdu.

“Ne kadar güzel bir manzara...” Mari’nin iğrenç sesi kulaklarıma dolarken adım sesleri gitgide yaklaşıyordu. “Tüm hain köpekler bir arada.” Histerik bir sesle güldü. “Gözlerini açın, ağızlarındakini çıkarın. Böyle çok sıkıcı!”

Gözlerim bir anda açıldığında sarı ışıkla aydınlatılan depo görüş açıma girdi. Tam karşımda Haris, onun yanında On Sekiz oturuyordu. Benim sağ tarafımda Aras, sol tarafımda Zamir vardı.

Ardından ağzımdaki bez de çıktığında iğrenç tadı yere doğru tükürdüm.

“Su ister misin, prenses?”

Mari elindeki su şişesini salladı havada. Susamıştım. Çok susamıştım ama ondan su isteyemezdim.

“Hayır.”

“Mari,” dedi Haris’in hem yorgun hem de yumuşak çıkan sesi. “Onları bırak. Benimle çöz sorununu.”

“Ne saçmalıyorsun sen?!” Mari’nin tiz sesi depoda yankılandı. “Ben seni sevmiştim! Çok hem de! Hainmişsin. Hain olmanı geçtim, abimin katiliyle iş birliği içindeymişsin!” Gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. “Nasıl yaparsın bunu? Nasıl? Yıllardır burada yaşamadın mı? Her şey mi yalandı?”

“Mari...”

“Kes sesini!” Mari elindeki su şişesini ona doğru fırlattı. Pet şişe Haris’in yüzüne sertçe çarptığında aynı anda kalbime bir iğne batmış gibi hissettim, yerimde rahatsızca kıpırdandım.

“Ben seni hep bekledim. Belki omuzundaki yük fazladır, Erivan’a tayin olursa her şey düzelir diye düşündüm. Beni seversin diye bekledim. Ama sen içimize sızan hainmişsin! Türkmüşsün!”

Bana doğru adımladı, çenemi kavrayarak yukarı kaldırdı. “Bu kadına mı âşıksın?”

“Hayır,” dedi Haris yüzüme dahi bakmadan. Mari’ye bakıyordu sadece. “Ben... Ne kadar doğru olmasa da seni seviyorum.”

Yutkunamadım.

“Yani bu kadın umurunda değil?”

“Onlar benim arkadaşlarım,” dedi Haris. “Hepsi aynı. Onları bırak, ben ne istersen onu yaparım. Söz.”

“Katili bırakmam!”

“Peki,” dedi Haris. “Diğerleri?”

“Kadın sana dokundu. Onun da cezası var.”

“Arkadaşım,” diye tekrarladı Haris. Beni değersizleştirip Mari’nin hedefinden çıkarmak için çabalıyordu. “İkimiz baş başa konuşsak?”

Mari kısa bir tereddütün ardından başını onayla salladı. “Tek bir yanlış hareketinde hepsini öldürürüm.”

“Merak etme,” dediği sırada çoktan bir asker onu çözüyordu. Kalbime tuhaf bir acı saplandı.

Haris bana göz ucuyla bile bakmadan, sanki bu ıssız ve soğuk depoda hiç yokmuşum gibi ayağa kalktı, bileklerini ovarak Mari’ye doğru ilerledi.

Ona gülümsedi.

O kadar içten gülümsedi ki bir an ben bile bu anın oyun olmasından şüphe duydum.

Mari’nin ifadesiz suratı gevşerken ikisi deponun arka tarafına doğru ilerlediler.

Dakikalar birbirini kovaladı. İçimi yiyip bitiren, asırlar kadar süren dakikalarının sonunda her ikisini gördüm. Bize doğru adımlıyorlardı.

“Katil hariç hepsini serbest bırakıyoruz. Bizim araçla ıssız bir yere bırakacağız. Bir avuç Türk olarak sizi kendi topraklarımızda, savaşın en kritik bölgesinde kaderinize terk ediyoruz. Hayatta kalıp kalmamak size bağlı artık.”

Zamir’i burada kendi suçum yüzünden ölüme mi terk edecektim? Asla... Asla bunu yapamazdım.

“Katil benim,” diye konuştum. “Abini ben öldürdüm.”

Mari’den önce Zamir ve Haris’in ölümcül bakışları beni buldu.

“Ne dedin sen?”

“Ben öldürdüm. Tam kalbine iki kurşun sıktım.”

Haris birazdan beni boğacakmış gibi bakıyordu artık. Zamir'e ise bakmaya dahi cesaret edemiyordum.

Önce saçlarıma asıldı var gücüyle. "Seni hain köpek! Benim topraklarımda benim yüzbaşımı, abimi nasıl öldürürsün?" Alnımda kırmızı bir lazer ışık belirdi. Saçlarımı bırakıp Zamir'in oturduğu tarafa döndü. "Tek bir hareketinizde arkadaşınızın beyni dağılır. Şimdi ses çıkarmadan dışarıdaki araca binin. Gözleriniz ve elleriniz yeniden bağlanacak. Bu kadını artık elimden kimse alamaz!"

En azından üç kişiyi buradan çıkarabilmiştik.

Geriye Haris ve ben kalmıştık.

Yine ikimiz.

Yine ateşin tam ortasıdaydık. Ama bu sefer kesinlikle yanacaktık.

Zamir, Aras ve On Sekiz'in gözleri alnımdaki lazer ışığın üzerindeydi. Tek bir hareketlerinin sonucunu üçü de hesaplayabiliyorlardı. Bu yüzden üçü de sessizce dışarı çıkıp tek bir ihtimale güveneceklerdi.

Haris'e.

Onların çıkışını izlerken derin nefes aldığım sırada Mari saçlarımı var gücüyle çekti. "Seni mahvedeceğim!"

Haris'in altın harelerinde yanan o alevleri görür gibi oldum. Bilinçsizce bana bakıyordu ve bakışları ona ele veriyordu.

Dokuz saniye.

Tam dokuz saniye sonra Haris gözlerini yumdu, üç saniye sonra açtığında artık karşımda duygularından arınmış bir istihbaratçı vardı.

"Rob... Sandalyeye oturur musun?"

Haris sanki ondan emir almış gibi anında dediğini yaptı. Karşımdaki sandalyeye geçti ve oturdu.

“Şimdi sana üç seçim hakkı vereceğim. Birini seçeceksin ve bu kadının kaderini sen belirleyeceksin.”

Haris’in yüzünde tek mimik dahi oynamadı. “Bir, iki, üç. Seç bakalım.”

“Aklından ne tuttuğunu nereden bileceğim?”

Mari sanki bunu bekliyormuş gibi telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdıktan sonra kilitleyip telefonunu Haris’in yanına bıraktı.

“Her seçimin bir seçimi daha olacak.”

“Nasıl yani?”

“Onu öldürmek de seçimlerinin arasında. Bu hakkı sana tanıyorum.”

Boğazımda kocaman bir düğümün varlığını hissettim.

Haris, “Onun umurumda olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Mari’ye. “Diğerlerinden hiçbir farkı yok. Bana inanmıyor musun?”

“İnanmak istiyorum,” dedi Mari dudaklarını ıslatırken. “Ama o kadının sevgilin olduğunu söyleyen sendin. Sana dokundu... Gözlerimin önünde hem de!”

“Ona neden kırgınsın, Mari? Abini öldürdüğü için mi, yoksa her zaman sevdiğin Rob için mi?”

“Bilmiyorum!” diye bağırdı bir anda. “Üzerime gelme, bilmiyorum! Seçimini yap artık!”

“İki,” dedi Haris bir anda.

Mari yavaşça onun yanına geldi, ardından telefonu açıp Haris’e gösterdi.

O an Haris’in yüzünde gördüğüm o ifadeyi hafızamdan nasıl silebileceğim hakkında zerre kadar fikrim yoktu.

“Hayır,” dedi ürkütücü bir sesle. “Bu olmayacak. Bu olursa eğer beni unut!”

“O abimin katili,” dedi Mari de aynı derecede korkutucu sesle. “Ona ne yapsam hakkımdır ama seçim hakkını sana verdim.”

“Sana *hayır* dedim!”

“Öyle mi?”

“Öyle!”

Kırmızı lazer ışık tekrar alnımın ortasında belirince, “Rob’u bağlayın!” diye bağırdı Mari. Ardından Haris’e bakarak sırtıttı. “Yanlış bir hareket yaparsan ne olacağını biliyorsun, hayatım.”

Kusmak istiyordum.

Bağırarak istiyordum.

Ve... Sormak istiyordum. Neyi seçtiğini sormak istiyordum.

“Yaşayacaksın,” dedi Mari bana. “Eğer Rob seni öldürmeyi seçmezse...”

Gözlerim Haris’in gözlerine doğru döndü ama bana değil yere baktığını fark ettim. “İkinci seçim neydi?” Sesim kısık, boğuk ve bitkindi.

Haris sanki beni duymamış gibiydi.

“Sana sordum... Neydi?”

Türkçe konuştuğum için Mari bana bir tekme savurdu. Onu asla dikkate almadan, “Sana sordum!” diye bağırdım hiddetle. “Bana cevap vermek zorundasın! Susmasana! Konuşsana!”

Mari, “Sanırım merak ediyor,” diyerek iğrenç bir kahkaha attı. “Başlasak mı Rob?”

Parmak şıklatarak askerlerden birini yanımıza çağırdığında, “Biraz eğlenmek ister misin?” diye sordu. “Bu Türk kadınına istediğin gibi dokunabilirsin. İstedığın kadar ileri gidebilirsin.”

Vücudumdaki tüm fonksiyonlar o an durdu.

Dokunmak.

Rusçada bu kelimenin başka bir anlamı olmalıydı. Kelimenin tek anlamı dokunmak olamazdı. Mümkün değildi.

Haris'e baktım.

Haris bana bakmamaya yemin etmiş gibiydi.

Kalbim göğüs kafesime ağır darbeler indirirken, "Söylediklerini bana çevir," dedim. "Ben anlayamadım. Ya da yanlış anladım."

Anadilim gibi bildiğim Rusça kesinlikle burada yetersiz kalıyordu.

"Çevirsene!" O kadar hiddetle bağıırıyordum ki ses tellerim yırtılsa yeriye. "Konuşsana! Bu mu ikinci seçim?"

Asker arkama geçtiğinde çığlıgım tüm depoyu inletti. "Sakın bana dokunma! Sakın!"

Askerin elini saçlarımda hissettim. Saçlarıma asılırken, "Kes seni, orospu," dedi. "Bizim topraklarımıza sinsice girmeden, yüzbaşımızı öldürmeden önce düşünmeliydin başına gelecekleri..."

Diğer tarafta duran askerler, "Hocalı'daki dedelerimizin ruhuyla," dedi nefretle. "Onları gururlandır!"

Bu, kaç yüzyılın nefretiydi böyle?

Bu muydu savaş? Bu kadar iğrenç miydi savaşın asıl yüzü?

Hocalı'daki soykırımdan sonra utanmak yerine gurur mu duyuyorlardı bununla? Peki eğer soykırımla gurur duyuyorlarsa bizi neden bununla suçlamaya çalışıyorlardı?

O kadınların başına gelenleri okumuştum satırlarca. Her satıra gözyaşım düşmüştü ama vazgeçmeden sonuna kadar okumuştum.

Kendi kaderime mi ağlıyormuşum bilmeden?

Askerin eli göğsüme doğru inerken, "Beni öldürsün!" diye haykırdım var gücümle. "Lütfen beni şimdi öldürsün!"

Mari kollarını göğsünde birleştirerek askeri tek bir bakışıyla durdurdu. Askerin eli göğsümden çekildi. Mari ardından Haris'e döndü. Haris'in başı hâlâ eğikti. "Ne diyorsun? Öldürecek misin onu?"

Gözlerimden yaşlar boşalmaya başladığında, “Bana söz vermiştin,” diye hatırlattım ona. “Sözünü tut.”

“Beni öldüreceksin. Bizzat sen çekip vuracaksın alnımın ortasından. Kimsenin eline, insafına bırakmayacaksın. Kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceksin. Pazarlığa oturmayacaksın, kendini ve bildiklerini riske atmayacaksın. Beni öldüreceksin ve tereddüt dahi etmeyeceksin.”

Burnumu çeke çeke ağlamaya devam ederken, “Affetmem seni. Yemin ederim asla affetmem,” dedim. “Yalvarırım sana, öldür beni. Yalvarırım... Yaşatma bunu bana.”

Haris başını kaldırdığında görmeyi istemediğim bir manzara ile karşılaştım.

Altın sarısı gözlerine yaşlar dolmuştu.

Gözyaşları yanaklarını ıslatırken her saniye yeni bir yaş düşüyordu gözlerinden.

Ağlıyordu.

Benden daha hiddetli bir şekilde ağlıyordu. “Sana nasıl kıyarım?”

Sesindeki acizlik tüm son kalan cesaretimi de sömürdü.

“Eğer bunu yaşarsam bana zaten kıymış olacaksın.”

Sesim o kadar cılızdı ki duyduğundan bile emin değildim...

“Yalvarırım sana, kurtar beni. Öldür beni.”

Oysa eline silah bile almayacak gibiydi bakışları. Bu şekilde gerçekten bana kıyamadığını nasıl iddia edebilirdi? Beni öldürmesi, bana yapacağı en büyük iyilik olurdu oysaki.

Onun gözlerinden akan yaşlar benim içime oluk oluk kanlar doldururken etrafı bir ölüm sessizliği sardı.

Cılız sesle, “Lütfen,” diyebildim. “İzin verme. Kurtar beni. Öldür.” Gözlerimden akan nehir gibi gözyaşlarım tüm yüzümü

ve boynumu ıslatmaya devam ederken, “Geçen sefer yaşatıp kurtardın. Şimdi öldür ve kurtar. Bununla yaşayamam...”

“Öldüremem seni...”

“Haris!”

İsmi dudaklarımdan döküldüğü an pişman oldum.

Mari ve diğerlerinin anlayıp anlamadığını ölçmek adına etrafa baktığımda gözlerimiz çakıştı. Bana hâlâ nefretle bakıyordu ve Haris’in bir isim olup olmadığını anlamamış gibiydi.

Çok büyük bir hata yapmıştım yine de...

“Özür dilerim.”

“Dileme, Ay Parçası.”

Ay Parçası... Bu hitap ve onun ses tonundaki nahiflik beni alaşağı ediyordu resmen.

“Öldür beni.”

“Öldüremem,” dedi kederle. “Ben yapamam. Kıyamam...”

Mari, “Sıkıldım artık!” diye bağırdı. “Rob... Kararını ver!”

Haris’in yaşlı ve yorgun bakışları Mari’yi buldu. “Bana on beş dakika verir misin? Askerler kalabilir, onunla son defa konuşmam lazım.”

“Yani onu öldürecek misin?”

Haris cevap vermedi.

Evet, demedi.

Aklında başka bir şey mi vardı?

“Pekâlâ,” diyerek birkaç adım geri gitti Mari. “Yanlış bir hareketinde diğer arkadaşların da ölür, unutma.”

Mari deponun diğer ucuna giderken, “Dört yaşındaydım,” dedi Haris.

Kalbim acıdı.

Daha o anlatmadan benim kalbim çok acıdı.

“Annem ve babamın yıl dönümleriydi. Beni ablama emanet edip dışarı çıktılar. Ablam daha on sekizinde...” Yutkundu zorlukla. Gözlerinden yaşlar boşalmaya devam ediyordu.

“Arkadaşları dışarı çağırdı. Beni de yanında götürmek istedi ama kabul etmedim. Yarım saat ikna etmeye çalıştı ama inat ettim. Çocuk akı... Ablam da en sonunda beni yalnız bırakıp bir saatliğine dışarı çıktı. On sekiz yaşında çocuk... Sorumsuzun tekiydi zaten. Annemle babam asla yalnız dışarı çıkmasına izin vermezdi. O yüzden anında fırsatı değerlendirdi.”

Derin nefes çekti ciğerlerine. Anlatmakta zorlandığı çok belliydi ama anlatmak istiyordu. Belki de bu son konuşmamız olduğu içindi bu telaşı, bilemiyordum.

“Bir saat sonra ablam geldi. Korkmuştu, ağlamıştı. Terden sırlıklam olmuştu. Kapıyı ardından kapatıp hemen üst kattaki lavaboya koştu ve kusmaya başladı. Ben de endişelenip onun ardından gittiğim sırada tekrar kapı çaldı. Annem her dışarı çıktığında beni ikaz ederdi, sormadan kapıyı kimseye açma diye. Unuttum. Dört yaşındaydım ve sormadan kapının açılmaması gerektiğini unuttum. Açtım... Öylece kolu çevirip kapıyı açtım.” Ağlamaya devam ederken kuruyan dudaklarını ıslattı.

“Kocaman bir adam girdi içeriye... Ürkütücü biriydi. Eve daldı ve beni bir odaya sürükleyip kapıyı kilitledi. Sonra basamakları çıkıp lavaboya gitti. Ablamın tiz çığlıklarını duydum dakikalarca. Adımı seslendi, yalvardı bana onu kurtarmam için.” Hıçkırdı.

“Omzum kırıldı. Kapıya o kadar darbe indirdim ki omzum yerinden çıktı. O kadar bağırdım ki sesim kısıldı. O kapıyı kıramadım ben. Ablama tecavüz edilirken...” Tekrar hıçkırdı.

“Ben hiçbir şey yapamadım. Evin kapısını açmasaydım eğer o adam içeri giremezdi. O adam ablama tecavüz etmezdi. O gittikten sonra ablam kendisini avizeden asmazdı... Polisler geldikten sonra ben ablamın cansız bedenine sarılıp annemle babam gelene kadar beklemezdim.

Ölmedi sandım. Uyuyor sandım. Ayaklarını kucaklayarak bekledim dakikalarca. Sonra... O manzarayı gördüğünde annem öyle bir çığlık attı ki gök gürledi sanki. Babam şoktan yanımıza gelip ablamın cansız bedenine dokundu, sonra bana... Gözlerim açıktı ama babam yaşayıp yaşamadığımı kontrol etmek için nabzıma dokundu tam altı kez.

Babama ablamın neden böyle durduğunu sordum. Defalarca.

Sonra bir adamın geldiğini söyleyebildim zorlukla. Beni odaya kilitlediğini, nasıl biri olduğunu anlattım polislerle tam üç kez...

O şerefsizin DNA'sını buldular ablamın üzerinde. Kimliği belirlendi. Ablamdan on yaş büyük, ona takıntılı, evli ve çocuklu sapığın tekiymiş. Sırf birkaç yazışmaları var diye ve cinayet değil, bir intihar olduğu gerekçesiyle cezasında indirim yapıldı.

Adam hapisten çıkar çıkmaz onu buldum. İşkence ede ede öldürdüm. Ne onu boşamayacak kadar onursuz olan eşi ne de çocukları zerre kadar umurumda oldu.

Adamın eşi ne dedi biliyor musun babama? 'Kızın yazışmasaymış kocamla...'

Benim ablam intihar etti belki ama bu bir cinayet değil miydi?"

Nutkum tutuldu, ona cevap verecek gücü kendimde bulamadım.

"Dört yaşında öldüm ben." Burnumu çektim, yüksek sesle hıçkırdım. "Babam benim parmaklarımı kırdı defalarca. Sırf o kapı kolunu çevirdim diye. Ama hiç ona karşı koymadım çünkü hak ettiğim bundan daha fazlasıydı. Ablamı o adamdan çok ben öldürdüm aslında."

Hayır, böyle nasıl düşünürdü? Çocuktuk o daha. Küçücük bir çocuk...

"Ablamın sevgilisi vardı. Sırf kavga ettikleri için onu kıskandırmak istemiş, adamın birkaç mesajına cevap vermiş ama asla

bir yakınlaşma yokmuş. Selam, naber... Bu kadar. Bu mesajlar için takıntı yapılır mı on sekiz yaşında gencecik bir kız?”

“Yaşasaydı ben bir futbolcu olacaktım, biliyor musun?” Gözlerim yandı, burnum sızladı. “Elime ilk kez onun için silah aldım. Sonra da hiç bırakamadım zaten. Katilim ben!” Gözleri gözlerime dokundu korkuyla.

“Ama sen neden bana katil değilmişim gibi bakıyorsun? Yedi demişti ki...” Hıçkırdı. “Anlatma demişti. Anlamaz, seni suçlar, bakışı değişir demişti. Tek bir bakışıyla yerle bir olursun, toparlanamazsın demişti. Kendisinin başına geldiği için beni uyardı. Ama sen neden aynı bakıyorsun bana?”

Her ikimiz ağlamaya devam ederken, “Sen katil değilsin,” dedim tüm içtenliğimle. “Senin hiçbir suçun yok.”

“Benim suçum,” diyerek haykırdı. Sanki canı bedeninden sökülüyormuş gibi acılıydı haykırışı. “Ablama tecavüz edildi, benim suçum. Ablam intihar etti, benim suçum. Şu an burada, bu konumda olman benim suçum! Koruyamadım ne ablamı ne de seni. Gönderemedim seni diğer tarafa zamanında! Hepsi benim suçum! Ben nasıl kıyarım sana? Nasıl basarım o tetiğe? Ya da nasıl gözümün önünde sana dokunulmasına katlanırım? Ben ne yapacağım, Ay Parçam?”

Ay Parçam.

Haris'in Ay Parçası...

“Seni öldüremem...”

“Yalvarırım,” dedim tüm gücümle. “Bunu yaşatma bana. Öldürüp kurtar beni.”

“Yaşamamı istiyorum”

“Ölmek istiyorum.”

“Dayanamaz mıyız? Biliyorum, çok zor ama yaşayanlar var. Beraber atlatırız, beraber sararız yaralarımızı. Her saniye yanında

olurum. Olmaz mı? Ölme ne olur? Öldüremem ki ben seni. Yalvarırım, isteme bunu benden. Kıyamam ben sana.”

“Atlatamam,” dedim başımı şiddetle iki yana sallarken. “Öldürürüm kendimi yine de. O yüzden bunu yaşamadan ölmeme izin ver... Zorlama, ne olur? Çıkmaz sokaktayız. İstesek de başaramayız.”

“Benden senin katilin olmamı istiyorsun,” dedi fısıltıyla. “Senden beş saniye sonra kendimi de öldürecek olmama rağmen o beş saniyede benim içimin nasıl acıyacağını biliyor musun?”

“Sen bana ne yaşatmak istediğinin farkında mısın? Kaldıramam diyorum sana!”

“Sen güçlüsün,” diye directti.

“Bunun güçle alakası yok, ölmek istiyorum. Benim hayatım, kararları ben veririm!”

“Sen de benim hayatımsın!” dedi dan diye.

Zaman durdu.

Haris sanki ne dediğinin farkına varmış gibi duraksadı, yüzündeki ifade dondu. Bu cümleyi içinden, sessiz bir şekilde söylemesi gerekiyordu sanırım.

Cümlesi birazdan durması olası olan kalbimi yeniden attırırken sertçe yutkundum.

Bir cümle... Böyle bir anda bile nasıl iyi hissettirebilirdi?

“Süreniz doldu!” Mari’nin deponun içini dolduran sesini duydum. Bize doğru sallana sallana yürüyordu. “Seçimini yaptın mı, Rob?”

Haris’in gözlerinin içine baka baka başımı şiddetle iki yana salladım. “Lütfen...”

“Silahı bana ver.”

“Rob, yanlış bir hareketinde kızın beyni zaten dağılacak. Keskin nişancı konum aldı.”

“Biliyorum,” dedi kısık sesle. “Silah.”

Askerlerden biri ona küçük bir tabanca verdiğinde yutkundu, âdemelması belirginleşti. Silahı tutan elinin titrediğini görür gibi oldum. Hemen ardından titreyen parmaklarıyla silahı iyice kavradı ve ardından beni hedef aldı.

Tuhaf bir şekilde bu, beni çok mutlu etti.

Gülümsedim.

Minnetle, saygıyla ona gülümsediğimde derin bir iç çekti.

“Birkaç saniye sonra yanına geleceğimi bilmek bile çok zor,” dediğinde başımı şiddetle iki yana salladım.

“Öldürme kendini,” dedim dudak bükerek. “Canlı çık buradan ve diğerlerini bul.”

“Buna karışamazsın,” dedi sert sesle.

“Haklısın...”

“Hadi, Rob!”

Emniyet kilidini açtı, ardından tetiğe dokundu.

17. EV

Hangisi daha korkutucuydu? İnsanın kendisi için mi korkması mı yoksa sevdiği, değer verdiği insanlar için mi?

Korkuyordum. Bu sefer gerçekten korkuyordum.

Hayatım boyunca gerçeklerin peşinden koşmuştum ben. Yaşıtlarım âşık olurken, gülüp eğlenirken ben hep yollardaydım. Hayatın bana sunduğu tüm fırsatları değerlendirmeye çalıştım. Her yeri görmek, her şeyi öğrenmek için çırpındım. Her şeyi öğrenmenin mümkün olmadığını kabullenemedim. İnat ettim. Okudum, gezdim, gördüm, yazdım, yayınladım. Hep işime odaklandım. Kendime acımasız oldum, yetersizliğimden şikâyetlendim. Ve benim yolum bitmedi. Her gün bir gerçek, bir haber uğruna yollara çıktım. Hiçbir zaman o sandalyeye oturup haber yazamadım. Her zaman o haberi yaşadım, sonra yayınladım.

Ben Hilal Uluant.

Yolun sonunda mıydım?

Etrafı mavi, kırmızı renklerinde dumanlar sarmıştı, göz gözü görmüyordu ve ben hâlâ sandalyeye bağlı şekilde oturuyordum.

Etrafta silahlar patlıyordu, kulaklarımın zarları delinmek üzereydi.

Hâlâ sağdım.

Oysa o tetiğe bastığından adım kadar emindim. Beni, benim için öldürmeyi göze almıştı.

Ama ölmemiştim.

Neden ölmemiştim? Kim gelmişti yardımımıza? Bilmiyordum.

“Hilal!” Tanıdık bir ses zihnimin içinde yankılanırken ona cevap vermek için dudaklarımı aralamak istedim ama tam o an boğazımda soğuk bir metalin varlığını hissettim. Bir bıçak.

“Yaklaşmayın yoksa keserim!” Mari bıçağın sivri tarafını damarımı her an kesecek bir şekilde ayarladı.

Dumanların arasından dev bir bedenin karanlık gölgesi göründü, ardından Aras’ın kan ter içerisindeki yüzünü gördüm. “Deneme bile.”

“Buradan sağ çıkacağım. Ve ben gidene kadar kız benimle.” Yalan söylüyordu. Abisinin katilini öldürmeden bırakmayacağını buradaki herkes biliyordu.

Aras’ın ardında duran Zamir ve On Sekiz görüş alanıma girdi. Üçü de bir her an şah damarımı kesecek bıçağa bir de Mari’ye bakıyordu. Hiçbirinin gözü, gözlerime değmiyordu.

Haris yoktu.

Demin bağlandığı sandalye görüş açıma girdi. Fakat orada da yoktu.

“Buradan sağ çıkacağım!”

“Tamam,” dedi Aras. “Onu bize tam depo çıkışında teslim edeceksin.”

“Hayır,” dedi Mari. Elleri titriyordu ve bu bıçağın boğazımı sıyrmasına neden oluyordu. “Biraz uzaklaşacağım araçla. Sonra onu yolun ortasında bırakırım.”

Zamir kaşlarını çattı. Aras’ın bu teklife itiraz edeceği yüz ifadesinden belliydi ama Zamir ona fırsat tanımadan, “Tamam,” dedi. “Bıçağı bastırma artık! Keseceksin!”

Mari beni çözdükten sonra bıçağı boğazımdan uzaklaştırmadan geri geri yürümeye başladı. Tüm bedeni zangır zangır titriyordu ve bu bıçağın her seferinde derimi sıyrmasına neden oluyordu.

Deponun çıkışına doğru vardığımızda Zamir, Aras ve On Sekiz görüş açımdan çıktı. Haris hâlâ yoktu ve bu beni artık korkutuyordu.

Araca doğru geri geri yürümeye devam ederken bir anda bize doğru ateş edildi. Mari anında panikledi ve elindeki bıçak yere düştü. Anında, "Eğil!" diye bağırdı o ses. Dediğini saniyesinde yaparak ellerimi başıma sardım ve dizlerimin üzerinde yere çöktüm.

Hemen ardından tek el ateş edildi.

Mari'nin cansız bedeni üzerime devrildiğinde tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Hilal!" Aras bana doğru koşarken Mari'nin cesedini tek eliyle üzerimden aldı ve beni kucaklayıp oturur pozisyona getirirdi. "İyi misin?" Elleri bedenimi yoklarken boğazımda ilişti gözleri. "Sıyırmış... Dikişe gerek yok ama acıyacak."

"Siz... Nasıl geldiniz?"

Çenesiyle aracın arkasını işaret ettiğinde başımı zorlukla o tarafa çevirdim. Bu canımı acıtsa da gördüğüm manzara bu acıya değerdii. Özel Kuvvetler... Maskeleri, gözlükleri ile yüzleri seçilmeyen, kollarında Azerbaycan bayraklarını taşıyan askerler hayatımızı kurtarmıştı.

"*Efsanevi Yaşma'yı*²² duydun mu?"

Parlayan gözlerim Aras'a döndü. "Gerçekten mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Bunu onlara sorma ama anladım ben. Şuşa'ya doğru ilerliyorlar."

"Dört nereden ateş etti?"

²²Azerbaycan Özel Kuvvetleri'ndeki gizli birimlerden birinin takma adıdır. (e.n.)

“Onun keskin nişancı olduğunu biliyor muydun? Deponun üçüncü katındaydı. Gerçi o olmasaydı da özel kuvvetler aracın hareket etmesine izin vermezdi. Her iki ihtimalde seni kurtarmaya odaklıydık.”

Aras ayağa kalktı, ardından her iki eliyle belime sarılıp beni de kaldırdı. Gözlerim karardı, bunu fark edip beni bırakmadı. “Yürüyebilecek misin?”

Tam ağzımı açıp yürüyebileceğimi söyleyeceğim sırada, “Ben taşıyım,” dedi Haris ve ne olduğunu anlayamadığım saniyeler içerisinde beni kucağına alıp arkada bekleyen zırhlı araçlara doğru ilerledi.

Kar maskesi takmıştı, yüzünü göremiyordum ama gözleri... Altın harelere yerleşen keder, pişmanlık, acı alenen belliydi.

Tüm bedenim kollarının arasında hafıfledi. Başımı omzuna yaslariken gözlerimden sessiz akan yaşların yeni farkına varıyordum. O kadar ruhsuz bir şekilde ağlıyordum ki sanki içimde kalan birkaç duygu kırıntısını dışa vuruyormuşum gibiydi.

Haris beni dikkatli bir şekilde aracın arka koltuğuna yerleştirdi, üzerimdeki kanlı montu çıkardı, yerine kendi montunu giydirdi. Sessizdi. Ve bu sessizliği belki de tüm kelimelerden daha çok yaralayıcıydı.

Kanlı montu yere attıktan sonra yanıma oturdu ve kapıyı kapattı. Onun ardından diğer yanıma da Zamir oturdu. On Sekiz sürücü koltuğuna, Aras da yanına yerleştiğinde askerlerin aracını takip ederek depodan uzaklaştık.

Zamir elime dokunarak ona doğru dönmemi sağladı. Ardından boğazımdan akan kanı temizledi, sonrasında bir krem sürüp sargıyla sardı tüm boynumu. Aras siyah bir atkı uzattığında Zamir sargının da üzerini atkıyla kapatarak önüne döndü.

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Sessizlikleri, kendimi bir ölü gibi hissettiriyordu.

Yutkundum, bu canımı yakmıştı.

Gözlerimi yumdum, uyumak adına ama başarısız olmuştum. Ya konuşurlarsa? Bu sessizliklerinin nasıl bozulacağını gerçekten merak ediyordum.

Başımı yavaşça Haris'in omzuna yasladığımda nefesini tuttuğunu hissettim. Bunu beklemediği aşikârdı ama bana engel olmak gibi bir girişimde de bulunmadı.

"Teşekkür ederim," diyerek sessizliği bozdum. "Hayatımı kurtardınız." Haris'in tüm bedeninin kaskatı kesildiğini hissettim. Kurduğum cümleler hoşuna gitmemişti.

Zamir, "Özür dilerim," dedi boğuk sesle. "O kadınla hiç gitmemeliydik. Benim hatam. Bunu rapor edeceğim, cezama da razıyım. Hepinizin hayatını tehlikeye attım."

Aras, "Bildirme," dedi. "Bu, aramızda kalabilir."

On Sekiz ona döndü şaşkınlıkla. "Cidden mi? Her şeyi raporlayan sendin oysaki."

"Bu seferlik raporlamayalım," dedi Aras. "Kimsenin suçu yok. Sonuçta gizli bilgiler var sandık ellerinde. Önemli olan hayatta kalmamız."

Haris'in hâlâ sesi çıkmıyordu.

"Özel kuvvetlerle nasıl iletişim kurdunuz?"

"Üzerimizde olan çiplerden bir aksilik olduğunu anlamış Sekiz. Önce İstihbarat'a haber uçtu, ardından bölgeye en yakın olan ekip arandı. Şansımıza... Yaşma bize yakınmış. Bizi götürdükleri aracın önünü kestiler. Sonra da depoya döndük sizi almak için. Deponun etrafı sarılmıştı. O deli kadın istese bile seni oradan götüremezdi."

"Babamın haberi var mı?"

"Vardır," dedi Zamir. "Sekiz, iyi olduğun bilgisini bizzat ulaştıracaktı paşamıza. Merak etme."

"Babam sınır hattında mı, yoksa Ankara'ya mı döndü?"

“Şu an nerede olduğu bilgisi gizli,” dedi Zamir. “Ben bile bilmiyorum.” Derin nefes aldı. “Özel Kuvvetler’le birlikte Hadrut’a gidiyoruz şimdi. Orada bizim için bir ev ayarlanmış. Yeni emir gelene kadar tek görevimiz seni korumak.”

On Sekiz, “Bir şekilde Hilal’i gönderemiyor muyuz? Helikopter ayarlanamaz mı?” diye sordu.

Aras, “Risk,” dedi. “Nereden nasıl çıkacakları belli olmaz. Şu an çok dağınıklar. Grup şeklinde her an, her yerden pusu kurabilirler. Elllerinde tehlikeli, yasaklanmış silahlar var.”

Zamir, “Görüşeceğim bizimkilerin komutanlarıyla. Onlar, bölgeye daha hâkim. Belki bir öneride bulunur. Ama bir yolu olsa da paşadan ya da İstihbarat’tan izin çıkmazsa Hilal bizimle kalacak.”

“Hilal, sana birkaç hareket öğreteyim, belki İstihbarat’a girersin. Ne dersin?”

Gözlerimi kısıtım. “Kalsın, Diego.”

Aras’ın kaşları havalandı. “İzledim. Havalı bir karaktermiş. Aynı benim gibi.”

“*Kaplan* olmak hoşuna mı gitti?” On Sekiz’in imalı ama anlamını çözemediğim cümlesinden sonra Aras ona bakarak gözlerini devirdi.

“He... Bayılıyorum *kaplan* olmaya.”

“Yolumuz uzun mu?”

Zamir, “Biraz var. Sen uzansana. Ayaklarını kucağıma uzat,” diyerek beni Haris’in kucağına doğru ittirdi. Botlarımı çıkararak Zamir’in kucağına uzattım ayaklarımı. Başımı ise Haris’in dizlerinin üzerine yerleştirdim. Haris yine sessiz kaldı. Yüzünde hâlâ kar maskesi vardı.

Gözlerinin içine baktım ama bana değil, dışarıya bakıyordu.

Gözlerimi kapattım. Uyku bastırırken Haris’in eli boynuma sarılan atkıyı düzeltti, ardından elini karnımın üzerine yerleştirdi.

Sıcaklığı, varlığı ve temasıyla daha çok mayıştuğimde uykunun kollarına teslim oldum.

En fazla dokuz yaşındaydım.

"Anne, en sevdiğim çizgi film var. Bana kek getirir misin? Onu izleyeceğim."

"Getiririm, annem. Sobaya yakın otur. Üşüme."

Kar'sta, sobalı bir köy evindeydik. O kadar güzel bir yerdeydi ki evimiz. Her tarafı yeşillik, dağ havasının ciğerlerimize dolduğu, kar yağdığında boyumu geçen bir konumdaydık. Evin bazı kısımları asla ısınmazdı ama sobanın etrafı her zaman sıcacıktı.

Annem sık sık sobada bana kestane pişirirdi. Tadı hâlâ damagımdaydı.

Çizgi film başladı, limonlu kekten bir ısırık aldım. Hemen ardından içeriye üstü başı karlar içerisinde olan babam girdi. Önce bana, ardından televizyona bakıp kaşlarını çatı. "Birinci İnönü Savaşı ne zamandı Hilal?"

Yutkundum. Bana en az yüz sayfalık bir kronoloji vermişti. Ve ben ona pek çalışmamıştım. "Ben... Bilmiyorum."

Tok adımlarla yanıma ulaştı, halının üzerindeki kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. "Gidip tarih çalış o zaman. Kekini kendinle götürebilirsin. Akşam soru ve cevap yaparız. İyi cevaplar verirsen televizyon izleyebilirsin."

Gözlerim doldu. "Ama tekrarı olmayacak."

"Hayatının da tekrarı olmayacak. Geleceğini her gün sen inşa edersin. Her saat. Ve boşa geçirdiğin her saat sana geleceğinden kaybettirir. Sen beni temsil ediyorsun. Asla boş, cahil bir insan olamazsın. Asla. Cahil bir evladım olacağına hiç olmasın daha iyi! O tarihler ezberlenecek. Gece uykudan da uyandırsalar hepsini ezberden bilmek zorundasın!"

Gözlerim daha çok doldu. Bu sefer, "Ağlayacak mısın?" diye sordu. Onu sinirlendiriyordum ama ses tonu yükselmüyordu. "Ağlamamalıydın. Kimsenin karşısında zayıflığını gösteremezsin. Ağlayan bir insan en savunmasız insandır. Kimsenin karşısında savunmasız kalamazsın, yoksa seni anında yıkmaya çalışırlar."

Baba, ben dokuz yaşındaydım.

Baba, kimse benimle savaşıyordu.

Baba, ben çizgi film izlemem gereken yaşta tarih ezberliyordum.

"Tamam, baba."

Kekimi alarak odama doğru ilerlediğimde gözlerimden akan yaşlara rağmen sesim çıkmadı. Ağladığımı babamdan saklayarak kendi odama geçtim, yatağa oturdum ve benim için yaptığı kronolojiyi ezberlemeye başladım.

"Baba... Ezberledim." Kendi kendime söylediğim cümlenin sesine uyandığımda bembeyaz bir tavan görüş açıma girdi. Bir yatakta uzanıyordum. Derin nefes aldım, Haris'in kokusu burnuma doldu. Yavaşça sağ tarafa döndüğümde yatakta oturuyordu. Sırtını yatak başlığına yaslamıştı, kulağında kablosuz kulak vardı.

Beni izliyordu.

Ne dinlediğini merak ederek elimi uzattım ve kulaklığın tekini alıp kendi kulağıma taktım.

Aynı anda Mabel Matiz'in hoş ses tınısı kulaklarımı doldurdu.

"Gönlün var mı bende sarmaşık?"

Yol mu karmaşık, her neyse

Alıştık belki, aşk bu sırnaşık

Öldür dersin ölmez de..."²³

Dudaklarını ıslatıp "Ama ben seni öldürdüm," dedi kısık sesle.

²³Mabel Matiz'in 2018'de çıkan "Maya" albümüne ait "Sarmaşık" parçası. (c.n.)

Kaşlarımı çattım, kulaklığı çıkararak yatağa attım ve ardından doğruldum. “Ne diyorsun?”

“Benim yüzümden bu hâldesin.”

“Haris.”

“Tetiğe bastım, Hilal.” Altın harelerinin etrafı kızarmıştı. Ağlamış mıydı? “Ben o tetiğe bastım. Elim titredi, biliyor musun? İlk defa elim titredi.”

“Sen...”

“Iskaladım.” Gözlerini yumup açtı. “Hedef senin kalbindi. Iskaladım. Elim titredi, çok titredi. Sırf ablamın yaşadığını yaşama diye senin katilin olacaktım. Sırf ablam gibi gidip kendini öldürme diye... Acı çekme diye... Ben ne yaptım, Hilal?”

“Doğru olanı yaptın,” diyerek elinden tuttum ama elini ışık hızında benden uzaklaştırdı.

Başını şiddetle iki yana sallayıp “Bana dokunma,” dedi. “Sen, sana kurşun sıkan bir adamın elini tutamazsın. Beni daha fazla utandırma, lütfen. Bugün başını omzuma ve kucağıma koyduğunda zaten vicdan azabından ölmek istedim. Sen bana iyi davrandıkça, sen bana sığındıkça ben vicdan azabından geberiyorum, Hilal.”

“Saçmalıyorsun...”

“Korumam gereken kadının kalbine ateş edecektim!”

Bağırdı. Bana bağırdı.

Dudaklarım aralanırken yataktan kalkıp yumruğunu sıkı. “O kadın bana takıntılı manyağın tekiydi ve senin boğazını kesmek üzereydi! Şu hâline baksana! Ya kesseydi? Ya saplasaydı biraz daha derine?”

“Senin bir suçun yok,” diye mırıldandım kupkuru bir sesle.

Başını şiddetle iki yana sallayıp “Kendini mi kandırıyorsun yoksa beni mi?” diye sordu. “Yapma bunu. Beni teselli etme. Bizim saatler önce yaşadığımız anların hiçbir tesellisi olamaz. Benim

sana kurşun sıkmanın hiçbir mazereti olamaz. Iskalamasaydım şu an karşımda değildin! Oturup elimin titrediğine şükür mü etmeliyiz?”

“Ben istedim bunu,” diyerek ona hatırlatma yaptım. “Benim için yaptın.”

“Ya yine elim titreseydi? Onu değil de seni...”

“Öldürmedin,” diyerek tamamladım cümlesini. “İkinci kez elin titremedi, Haris. Yine benim hayatımı kurtardın. Gerekirse öldür, gerekirse yaşat. Tetiğe bastığın için de kendini asla suçlama çünkü orada çok başka şeyler yaşanabilirdi. Bana verdiğin sözü tuttun...”

“Ölebilirdin.”

“Ama buradayım,” diyerek ayağa kalktım ve tam önünde durdum. “Buradayım.”

Bana baktı sanki burada olduğuma inanmıyormuş gibi.

Ona baktım, sanki saatler önce göğsüme hedef alıp kurşun sıkmamış gibi.

Eli titremese şu an burada olmayacaktım ama umurumda bile değildi. Gerekirse onun elinden ölürdüm, dert değildi. Yeter ki başkasının insafına bırakmasın beni, razıydım bundan başka her şeye.

“Tek bir suçun var,” diyerek gözlerinin tam içine baktım ciddi tavırla.

Endişeyle; “Ne yaptım?” diye sordu.

Omuz silktim. “Bana bağırdın.”

Kaşları çatıldı sorgulayıcı bir tavırla. “Öyle mi yaptım?” Bunu ne zaman yaptığının bile farkında değildi sanırım. Başımı aşağı yukarı salladığım an, “Özür dilerim,” dedi. “Bilerek olmadı. Sana değil, kendime bağıırıyordum aslında. Sana sesimi yükseltmem ben.”

Ciddiyetsiz bir tonla, “Affedeyim mi?” diye sordum.

Haris'in gözleri ansızın dolan yaşlarla parladı. "Affet, Ay Parçası. Sana yaşattığım her şey için beni affet. Belki de yaşatacaklarım için de... Affet. Yüzsüz herifin tekiyim, buna hakkım yok ama affet, olur mu?"

Gözlerim şaşkınlıkla belerirken, "Haris," dedim zorlukla. "Şaka yapıyordum."

"Affetmiyor musun yani?"

"Affedecek bir şey yok."

"Ya olursa ileride? Affeder misin beni?"

"Bilmem. Affı olmayan ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi kısılan bir sesle.

"Güzel," dedim ve hiçbir şey söylemesine izin vermeden ona sarıldım. Kollarımı sırtında birleştirdim, alnımı göğsüne yasladım. Haris'in bedeni kaskatı kesilirken kısa bir süre sonra bana karşılık verdi. Ellerini belimde sabitledi ve beni daha çok kendisine çekti. Çenesini başımın üzerine yasladı ve derin nefes aldı.

Kokusunu ona çaktırmadan içime çekerken, "Parfümüm bitmek üzere," dedi. "Yenisini bulmak zor olacak."

"Sorun değil," dedim yavaşça. "Bundan daha büyük dertlerimiz var bence."

"Bence de."

"Babamdan haberdar olmak istiyorum," dedim ciddi bir tonla. "Bu, benim hakkım. İstihbarat'a bunu iletemez misin?"

"Gizli bir görevde olduğunu düşünüyorum. Günlerdir ona ulaşmak mümkün olmadı. Konum bilgisi de gizli."

Adil değildi.

Küçükken babamın yılbaşını evde geçirememesi, annemle benim doğum günlerimizi kaçırmaması adil değildi. Evlilik yıl dönümlerinde annemin süslenip salonda oturarak babamı beklemesi,

babamın gelememesi, annemin ağlayarak yüzündeki makyajı çıkarması adil değildi.

Şu an... Babamdan haber alamamam adil değildi.

Ama adil olan ne vardı ki?

Sanki o çukura düştüğüm günden beri her gün biraz daha dibe çekiliyor, karanlığa mahkûm oluyordum. Bir yolum, rotam, pusulam yoktu. Kayıptım.

O askerin bana dokunduğu sayılı saniyeler zihnime düştüğünde gözlerimi sıkıca yumdum. Bir anda ayaklandığımda Haris'in şaşkın bakışları beni buldu ama umursamadan yerdeki çantalarımızı açıp içerisinden havlu çıkardım.

"Hilal?"

"Duş alayım," diye fısıldadım. "Sıcak su var mıdır?"

"Bilmiyorum."

"Fark etmez." Fark etmezdi çünkü o an. Sadece arınmak istiyordum. Başka hiçbir şey söylemesine fırsat tanımadan hışımla odadan çıkıp banyoyu aradım ve koridorun sonundaki beyaz kapılı banyoya girip içeriden kapıyı kapattım. Üzerimdekilerden kurtulup kendimi soğuk suyun altına attım. İlk birkaç dakika buz gibi su tenimi dondursa da yavaş yavaş su ısınmaya başladı.

Bandajım ıslandı, canım acıdı ama o an bunu düşünmedim bile. Bulduğum bir keseyle askerin dokunduğu kısımları derim kıpkırmızı olana kadar keseledim. Saçlarımı defalarca şampuanladım. Mari'nin kanının kokusu tenimden çıkana kadar duşta kaldım. Yarım saati geçtiğinde banyonun kapısı tıklatıldı.

"Hilal?"

On Sekiz'e, "İyiyim," dedim. Oysa iyi olmadığını herkes tahmin edebilirdi.

"Temiz kıyafetler bıraktım kapıya."

"Teşekkürler."

Suyu kapatıp havluya sarındım, ardından kapıyı aralayıp kıyafetleri aldım ve giyinmeye başladım. Siyah bir eşofman takımıydı ve deterjan kokuyordu. Saçlarımı diğer havluya sararak aynada kendime baktım.

Temizdim. Kan kokmuyordum. Saçlarımda toprak yoktu, yüzümde lekeler yoktu.

Ama... Boynum kesikti. Canım acıyordu. Ruhum acıyordu. Kalbim acıyordu.

İyi hissetmiyordum.

Tekrar kapı tıklandığında son kez aynada kendime bakarak arkamı döndüm ve banyodan çıktım. Haris'in endişeli gözleri üzerimde gezindi. Onun sormasına fırsat tanımadan, "İyiyim," dedim. "Yiyecek bir şey var mı?"

Soruma şaşırdı ama başını anında olayla salladı. "Aras salçalı makarna yaptı."

"Ve yan komşunun evinden yoğurt çaldı. Mayalanmak için koymuştu kocaman bir tencerede! Biraz ekşi ama idare ederiz. Ama önce boynunu sarayım."

Başımı onayla salladığımda elinde getirdiği poşetten bir krem çıkardı. Kremi dikkatlice kesiğin üzerinde gezdirdi, ardından bandajla kapattı boynumu. Gözleri çıkarmadığım, onun hediyesi olan kolyeye, sonra tekrar bandaja takıldı. Kendini suçladığı barizdi. Sırf bu hâlini görmemek için bir adım geri çekildim.

"Gidelim artık."

Aras'ın yakından gelen sesini takip ederek mutfağa girdiğimde kazağının kollarını dirseklerine kadar çekerek ocağın karşısında durduğunu gördüm. Elindeki tahta kaşıkla tenceredeki makarnayı karıştırıyordu.

"Servise başlayalım mı, hanımefendi?"

"Lütfen," dedim içten olmayan bir tebessüm eşliğinde.

Ben masanın başına geçerken Aras tabağımı hazırlayıp önüme koydu. Yoğurttan çok az alıp çatalla makarnayı karıştırmaya başladığım sırada hem Haris'in hem de Aras'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

“Ne?”

“Hiç,” dedi Haris. “Ye hadi. Çok aç kaldın.”

“Ölmedim en azından,” diyerek ağızma makarna attım. Kurduğum cümle her ikisinin ifadesinin donmasına neden oldu. Özellikle Haris'in yutkunduğunu, başını eğdiğini ve gözlerini benden kaçırdığını fark ettim.

Ölmedim en azından mı? Ölmekten daha beter olacaktım oysa.

“Tadı güzel,” diye mırıldandım ve yemeğe devam ettim. “Ellerine sağlık. Bana da öğretir misin, Aras? Gerçi öğrensem bile yapmam ama yine de bileyim.”

Aras kaşlarını çatarak bana baktı. “Yemek yapamıyor musun?”

“Hayır,” diye yanıtladım sorusunu. “Emekli bir komşum var. Çok güzel yemek yapar. Onunla anlaşıştık zamanında. Gerektiğinde canım ne isterse yapıyor bana.”

“Yani hiç yemek yapamaz mısınız?”

Başımı iki yana salladım. “Tost bile yapmaya üşenip sipariş veririm. Zaten evimde içecek ve atıştırmalık hariç malzeme de olmazdı.”

“Yazık senin kocana,” diye mırıldandı Aras.

Kaşlarımı çattım. “Ne dedin?”

“Kocan olacak adama yazık,” dedi tekrar.

“Kadınlar yemek yapmak zorunda değildir,” dedim sertçe. “Bu dayatma ne zaman bitecek çok merak ediyorum. Beceremiyorum, hevesim de yok. Bu kadar basit. Tatsız yemekler pişirip moralimi bozmaktansa hiç uğraşmam daha iyi.”

“Erkeklerin kalbine giden yol midesinden geçer.”

“Midesini düşünüp âşık olacak erkekten hayır gelmez. Hem ben birinin kalbine giden yolu da arayacak değilim.”

Aras göz ucuyla deminden beri konuşmayan Haris’e bakarak “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Yemek yapamayan bir kadınla bir ömür geçer mi?”

Başını kaldırıp önce bana, ardından Aras’a baktı. “Bence herkes kendisi için yemek yapmayı öğrenmeli. Hayatta kalmak için en azından.”

“Ama ileride evleneceğin kadın sana yemek yapsın isterdin değil mi Dört?”

Aras’la ikimiz pürdikkat Haris’in vereceği cevaba odaklandık. Birkaç saniye sonra Haris derin nefes alıp “Onun elinden bir şeyler yemek elbette isterdim ama bu onun sorumluluğu değil benim gözümde. İçinden gelecekse yapabilir, gelmezse de yemek işini ben de üstlenebilirim,” diye cevapladı.

Aras gözlerini devirdi. “Kılıbık.”

“Düşünceli ve anlayışlı,” diye düzeltti mutfağa giren Zamir onu. “Mesela ben yemek yapamam, beceremem. Mihrinaz mutfak işlerini çok sever. Onun haricinde her işi ben yaparım ama yemeği genelde Mihrinaz halleder. Hiçbir ev işi kadının sorumluluğu değildir. Eşit derecede bölünmesi gerekir ev işlerinin.”

On Sekiz, “Yine Aras’ın geri kafalılığı yüzünden tartışma mı çıktı?” diyerek Zamir’in yanında durdu ama aralarına belirli bir mesafe yerleştirdi. Bu mesafeyi bilerek koyduğu beden dilinden anlaşılıyordu.

Haris, “Her zamanki Aras,” diyerek elini salladı boş ver der gibi.

“Neden geri kafalılık oluyor abi ya? Yine dışladınız beni!”

“Kıyamam sana, ağlama,” diyerek On Sekiz onun yanına gitti ve Aras’ın gür saçlarını elleriyle karıştırdı. Aras hepimize gözlerini

kısrak baktıktan sonra sıra On Sekiz'e geldiğinde dişlerini göstererek güldü.

Acaba Aras... On Sekiz'den hoşlanıyor olabilir miydi?

Bu ihtimali daha sonra değerlendirmem gerektiğini kendime hatırlatarak yemeğime devam ettim. Yoğurt biraz ekşi olsa da tadı fena değildi. Neredeyse hiç nefes almadan tabağımı silip süpürdükten sonra başımı kaldırdım ve bana bakan dört çift gözle karşılaştım.

"Her zaman sanki onu günlerce aç bırakıyormuşuz gibi yemek yiyor." Aras ağzı açık bana bakıyordu.

Zamir ellerini göğsünde kavuşturmuş şekilde duvara yaslanırken, "İştahımı açtı," dedi kısık sesle.

"Dudağının kenarında salça var." Aras...

"Hayır, makarna var." Zamir...

"Tabağı tertemiz, yıkamaya gerek bile yok." Yine Aras.

Onları susturmak adına her ikisine ciddi bir tavırla baktığım sırada bir anda Haris sandalyemi kendisine doğru çekti ve saniyeler içerisinde dudağımın kenarındaki salçayı aldı. Başparmağıyla aldığı salçayı kendi dudaklarına götürdüğünde gözlerim belerdi.

"Oldu o zaman. Bize müsaade."

Üçü de arkalarına dahi bakmadan mutfaktan çıktığında, "Haris," diyerek onu uyardım. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silktili. "Acıktım."

"O zaman makarna ye."

Gülümsedi. "Yedim."

"Tabaktan!"

"Dudaktan," diyerek sıırıttı. "Daha lezzetli."

Kalbim midemde atıyordu! Ve sanki her saniye alevden bir top gibi büyüyüp tüm midemi alaşağı ediyordu.

İmdat.

“Yanlış yorumlayacaklar,” diyebildim en sonunda. Soluklarım düzensizleşmişti ve nefes almakta zorlanıyordum.

“Neyi?” diye sordu.

“Hareketlerini...”

“Hareketlerimde yanlış yorumlanacak bir şey yok.”

“Nasıl yok?”

“Yok işte, Hilal. Anlamıyor musun, yoksa numara mı yapıyorsun?” Altın rengine yakın olan gözlerini kıstı. “Bir savaşın ortasında olmasaydık her şeyin çok farklı olacağını ikimiz de biliyoruz. En azından bu kadar yavaş ilerlemezdi hiçbir şey.”

Dudaklarım büküldü. “Bir savaşın ortasında olmasaydık... Nasıl olurdu?”

Dudakları yavaşça kıvrıldı, yüzündeki o karanlık kayboldu. Düşünceli bir sesle, “Mesela,” diye başladı. “İş çıkışında elimde iki kahveyle seni bekliyor olabilirdim. Hatta kabanımın cebinde bir çiçek saklardım. Sonra sen işten yorgun gözlerle çıkıp beni gördüğünde gülümserdin. Bana doğru koşup sarılırdın boynuma. Kahveler var ama elimde, o yüzden ben sarılamazdım sana. Öperdim ama. Saçlarından, şakağından, yanağından. Sonra kahveni verip hemen elini tutardım ve beraber dolaşırdık. En sonunda rastgele bir mekâna girip akşam yemeği yerdik.”

Tebessüm ettim. “Sonra?”

“Sonra babanın askerleri görüp çekip vururlardı beni topuğumdan.”

Aynı anda kahkaha attık.

“Bundan sonrasını hayal etmek istemiyorum. Babanın üzerimde tüm işkenceleri uygulaması mümkün.”

“Abart, Haris.”

“Daha önce sevgililerine nasıl davrandı?”

“Sence kim paşanın kızıyla sevgili olma cesaretini gösterebilir?”

Kaşları havalandı. “Yani?”

“Çok sevdiğim bir çocuk vardı.” Onu hatırladığım an kederle gülümsedim. “Ölüyordum aşkından. Lisenin sonu... Baş harfini görsem içim titriyor. O derece yani. O kadar beynimi meşgul ediyordu ki derslerime odaklanamıyordum. Okulda sürekli bakışıyoruz. Voleybol oynarken onu izliyordum, o da bana bakıp göz kırptıyordu. Bir keresinde top kafama geldi. Bilerek yapmıştır büyük ihtimal. Yanıma geldi özür dilemek için ve öyle tanıştık.”

“Sonra?” Merakı gözlerinden bile okunuyordu.

“Facebook’un popüler olduğu dönemler. Yazıştık... Sevgili olduk. Üç ay babamdan saklayabildim ama sonra babam öğrendi. Bana tek kelime etmeden çocukla görüşmüş. Sonra çocuk bir daha gözüme bile bakamadı. Mesaj attım, engelledi. Aradım, engelledi. Öyle bitti yani. Ben de uzatmadım. Korkaklık yaptı çünkü.”

“Ama çocukmuş...” Dudaklarını ıslattı. “Adı neydi?”

“Egemen.” İsmi dudaklarımdan yıllar sonra dökülüyordu ve bu çok tuhaf hissettirmişti.

“İçinde ona karşı bir şey kaldı mı?”

“Kaç yıl oldu,” diyerek gülümsedim. “Mümkün mü?” Gözlerimi kıstım. “Senin? İlk aşkın kim?”

“Birisi işte,” diyerek geçiştirdi. “Hatırlamıyorum bile.”

“Peki, hatırladığın bir sevgilin var mı?”

“Yok,” dedi bu sefer ciddiyetle. “Ablasının ölümüne sebep olan ve onu koruyamayan birinin sevgilisi olmasın zaten.”

Kaşlarım çatıldı. “Saçmalıyorsun.”

“Hilal... Asıl sen saçmalıyorsun. Saatler önce ne yaşadık biz? Ben sana kurşun sıktım, kurşun! Iskaladım diye yaşıyorsun şu an. Oturup elimin titremesine mi sevinelim? Öldürüyordum seni! Hadi onu geçtim, az kalsın bana takıntılı o pislik yüzünden elin herifi sana dokunuyordu!”

“Ne yaptın?” Zamir’in sesi arkamızdan geldiğinde gözlerim mutfağın girişinde duran Zamir’e kaydı. “Sen Hilal’e kurşun mu sıktın?”

“Öyle değil,” diyebildim. “Bunu, ondan ben istedim.”

“O depoda ne oldu?! Hangi sebepten seni korumakla mükellef olduğun emanete kurşun sıktın? Derhâl açıkla, Dört!”

Haris omzunun üzerinden Zamir’e baktı ve yorgun bir sesle, “Öldür beni, Zamir...” dedi.

Birbirlerine isimleriyle hitap etmezlerdi onlar.

Zamir kapkara gözlerini Haris’in üzerine dikerek “Senden açıklama bekliyorum, Dört!” dedi sert sesle.

“Zamir...”

“Yedi diyeceksin ve bana durumu açıklayacaksın.”

“Utaniyorum.”

Haris başını eğdiğinde Zamir gelip onu ayağa kaldırdı ve duvara doğru ittirdi. “Derhâl dedim!”

“Ne oluyor burada?” Aras ve On Sekiz içeriye girip karşı karşıya duran Haris ile Zamir’e şaşkınca bakmaya başladılar.

“Ne mi oluyor? Bu herif bize emanet olana kurşun sıkmış!”

Aras’ın şaşkın ve endişe dolu bakışları anında beni buldu. “Sen vuruldun mu, Hilal?”

“Vurulmadım.”

“Nasıl?” On Sekiz bir bana, bir de Zamir’e baktı. “Kurşun sıktı demedin mi, Yedi?”

“Iskaladım,” dedi Haris kısık, boğuk bir sesle.

Aras ve On Sekiz ağzı açık Haris’e baktı. “Iskaladın mı? Sen mi?”

“Hilal,” dedi Zamir bana dönerek. Sesi daha yumuşak ve dikkatliydi. “Bize biraz müsaade eder misin rica etsem?”

“Tabii,” diyerek ayaklandım ve hiçbirine bakmadan mutfığı terk ettim, kapıyı da arkamdan kapattım. Büyük ihtimalle depo da olanları Haris’e anlattıracaktı Zamir. Hakkıydı bilmek ama ben o anları tekrar duymak, anımsamak ve yaşamak istemiyordum. Ve bunu Zamir anladığı için benden müsaade istemişti.

Uyuduğum odaya girerek kapıyı kapattım ve kendimi yatağa attım. Boynumdaki güvercin kolyesiyle oynayarak gözlerimi tavana diktim.

Kesinlikle psikolojik olarak kendimi iyi hissetmiyordum. Bunun bilincindeydim. Eskiden hep kendi kendime yeten bir insandım. Gücüm ve enerjim tükendiğinde, zihinsel olarak çöktüğümde kendimi toparlardım bir şekilde. Bu zamana kadar hiç profesyonel destek almamıştım ama şu an ihtiyacım olduğunun farkındaydım.

Ama nasıl destek alabilirdim? Kime anlatabilirdim savaşın tam ortasında özel bir istihbarat ekibiyle başıma gelenleri?

Yine tek başınaydım.

Her zamanki gibi.

Gözlerim doldu. Babamı, Alp’i anımsadım. Her ikisini çok özlemiştim. Alp bu zamana kadar çoktan delirmiş olmalıydı. Beni kayıp sanıyordu. Babam ona yaşadığımı, kısmen güvende olduğumu söylemezdi.

Babam... O nasıl dayanıyordu? O nasıl bu kadar güçlü ve dirayetli kalabiliyordu?

Yarım saat kadar sonra kapı çaldığında sırtımı yatak başlığına yasladıktan sonra, “Gel,” dedim. On Sekiz başını içeri uzatarak bana baktı ve hiçbir şey söylemeden yanıma gelip bana sıkıca sarıldı.

“İyi misin?” Ağlıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve sanki kemiklerimi kırmak ister gibi bana sıkıca sarılıyordu.

Haris onlara anlatmış olmalıydı depoda olanları ama kesinlikle bu tepkiyi beklemiyordum. Ellerimi yavaşça On Sekiz'in sırtında birleştirdim ve ona karşılık verdim. "İyiyim."

"Özür dilerim," dedi On Sekiz. "Keşke yaşamasaydın bunları hiç."

"Senin bir suçun yok."

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Böyle olmasını hiç istemezdim."

"On Sekiz," diyerek onu kendimden uzaklaştırdım. "Ağlama artık. Geçti."

Bana baktı sanki tüm içimi okuyormuş gibi. "Geçti mi sahiden?"

Yutkundum zorlukla. "Geçecek." Onu mu inandırmaya çalışıyordum yoksa kendimi mi, bilmiyordum.

"Ben seni anlıyorum," dedi hıçkırıklarının arasında ve ardından seri bir şekilde odayı terk etti.

Açık bıraktığı kapıdan üç kişiyi gördüm. Koridorda durup odaya girip, girmemek arasında gidip geliyorlardı. Bakışlarımız çakıştığında Zamir mahcup tavırla başını eğdi ve ardından kayboldu. Aynısını Aras da yaptığında bir tek Haris kalmıştı.

Gözlerimiz birbirine değerken, "Gel," diye fısıldadım. Tereddüt etse de birkaç adım atıp odaya girdi ve kapıyı kapattı. "On Sekiz ağlıyordu."

"İlk kez onu ağlarken gördüm," dedi Haris kederli bir sesle.

"Bana, beni anladığını söyledi." Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Benzeri bir olay mı yaşadı?"

Haris'in göz bebekleri titredi. "Bunu sana onun anlatması gerekir."

"Tamam."

“Hilal,” dedi güçsüz bir sesle. “Ben ne yapacağım? Kendimi iğrenç hissediyorum. Nasıl tarif edilir, bilmiyorum ama çok kötüüm ben.”

“Ben sana kızmadım hiç,” diyerek ayağa kalktım ve hiç düşünmeden ona sarıldım. “Aksine sana minnettarım.” Kolların sırtında birleşirken başımı kalbinin tam üzerine yasladım.

Kalbi sanki birazdan göğüs kafesini parçalayacakmış gibi atıyordu.

Kısa bir süre sonra Haris’in bir elleri bedenimi sararak beni kendisine doğru çektiğinde gözlerimi kapattım. Parmakları önce saçlarımda, ardından sırtımda gezindi.

Sıcacıktı. Varlığı, teması, dokunuşu, kolları evimde, o eski sobanın başındaymışım gibi hissettiriyordu.

“Hep böyle sıcacık kal,” diye mırıldandım. Daha sıkı sarıldım. “Kendine kızmayı bırak. Sen en doğrusunu yaptın. Şu an buradayız, önemli olan bu.”

“Elim titredi diye buradayız, Hilal.”

“Haris,” diyerek başımı göğsünden çektim ve çenemi kaldırarak gözlerimi gözlerine kenetledim. “Susacak mısın yoksa susturayım mı?”

Kaşlarını çattı. “Susmayacağım. Anlamıyor musun?”

Sözlerine devam etmesine izin vermeden dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım.

Haris’in tüm bedeni kasılırken gözlerimi kapattım ve dudaklarımı dudaklarının arasına yerleştirerek onu öptüm.

Saniyeler sonra şaşkınlığı geçerken parmakları belime saplandı ve beni çevirerek kapıya yasladı. Bedenim, kapıyla onun arasında kalırken beni öpmeye başladı. Ellerim omuzlarına doğru kaydığında onun parmakları sanki sırtımı parçalamak istiyormuş gibi daha çok sıkılaştı.

Üst dudağı, iki dudağımın arasına yerleşti ve alt dudağımı daha önce hiç yaşamadığım kadar tutkulu bir şekilde emdi. Bu sırada bir eli enseme çıktı ve başımı kendisine doğru çekti.

Hissettiğim duygu yoğunluğuyla tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Haris'in boğazından yükselen hırıltı dudaklarımızın arasında kaybolurken yer ayağımın altından her an kayacakmış gibiydi. Başım dönüyor, dizlerim titriyordu.

Öpüşüne karşılık vermeye çalıştığımda Haris enseme daha sıkı kavradı ve beni kendisine bastırdı.

Bu öpüşmeyi ben başlatmıştım ama kesinlikle şu an hiçbir şey benim kontrolümde değildi.

Nefesimi dudaklarından içeriye verdiğimde omuzlarını bu sefer okşadım ve ellerimi ensesinde birleştirdim.

Haris, "Yapma," dedi can çekişirmiş gibi. Nefes nefeseydi. Dudakları hâlâ dudaklarıma çok yakındı.

"Neyi?" diye sordum sanki bilmiyormuş gibi.

"Hilal," dedi burnundan sert nefes vererek.

Dudağının kenarına tüy kadar hafif bir öpücük bıraktım. "Efendim?"

Hırıltılı bir nefes verdi, ardından bu sefer dudaklarıma âdeta hücum etti. Dudakları, dudaklarımı talan etmek ister gibi öperken saçlarımı kavradı ve canımı acıtmayacak şekilde başımı kendisine doğru çekti. Bunu yaparken bedenimi de tamamen kendisine bastırmış, beni kapıyla kendisi arasında sıkıştırmıştı.

Önce alt dudağımı, ardından üst dudağımı uzun uzun öptü. Kalbim her an patlayacakmış gibi atıyordu ve ona karşılık verirken nefes almakta zorlanıyordum.

Artık sadece dizlerim değil tüm bedenim titriyordu.

Dakikalarca beni öptü. Her ikimizin nefesi kesildiğinde "Beni neden mahvediyorsun, Ay Parçası?" diye sordu ve çok az

geri çekildi. Parmakları saçlarımda zarifçe dolaştı, ardından enseme kaydı. “Bilerek ya da bilmeyerek... Delirtiyorsun beni.”

“Ben...” Derin nefes aldım. “Senin yanında evimdeymiş gibi hissediyorum.” Ani itirafım aramıza bomba gibi düşerken başımı tekrar göğsüne yasladım. “Kayboldum, sen buldun beni. Dört bir yanımız düşmanla çevriliyken bile bana ev oldun.”

Bedeninin kasıldığını hissettim. “Umarım her zaman evinde mutlu ve huzurlu olursun.”

“İnsan evinde her zaman huzurlu olmaz mı?”

“Olmaz,” dedi düşünceli sesle. “Bazen insanın evi başına yıkılır, Hilal. Umarım seninki yıkılmaz.”

18. FEDAKÂRLIKLAR

Hadrut kasabasındaydım. Botlarım çamura saplansa da yürümeye devam ediyordum. Kameram yoktu, olsa dahi çekmeme izin vereceklerini sanmıyordum.

Burası tarih kitabımın sayfaları gibi kokuyordu.

Tüm evlerin, mağazaların camları parçalanmış, arabalar patlamıştı. Duvarlara ya Azerbaycan askerlerinin isimleri ya da illerin adlarıyla plakaları yazılmıştı. Kasabada tank yoktu, çünkü burayı tankla değil, ayakla işgalden kurtarmışlardı. Dağlık bir araziydi burası. Neredeyse her tarafında geçilmez dağlar vardı ve bu yüzden askerler bu dağları tırmanarak girmişti kasabaya.

Hayatımda gördüğüm en güzel harabeydi. Çünkü bu harabe olarak görülen kasaba, yıllar sonra ev sahibine kavuşmuştu.

Askerî bir kamyonun yanında durunca iki asker anında bana silah çekti. “Kimsin?”

Aras arkamdan çıkarak “İstihbarat,” dedi ve ardından göğsündeki kartı çıkarıp askere gösterdi. “İndir silahını, kardeşim.”

İkisi de anında silahlarını indirdi. “Kusura bakmayın. Dün bir evde kadın bulduk. Yatağın altına saklanmıştı.”

“Ne yaptınız kadına?”

“Takas yaptık. Esir düşen bir askerimizle.”

Başımı onayla salladığım sırada Haris ve On Sekiz camları olmayan mağazaya girdiler. Zamir etraftaki araçları inceliyordu. Aras ise yanımdaydı.

Tuhaf olanı... Hepimiz burnumuza kadar şal takıyorduk. Burnumuzdan yukarısı açıktaydı. Fakat Haris siyah kar maske-sindeydi ve asla çıkarmıyordu.

Kamyonun arkasından bize doğru eğilen asker elinde tuttuğu kırmızı elmaları Aras ve bana uzattı. "Aç olmalısınız."

Tebessüm ederek "Size kalsın. Biz yedik," dedim. Sabah evden çıkarken Aras bize yumurta ve sosis pişirmişti. Şu an öğlendi ama kendimi pek de aç hissetmiyordum. Hem onların benden daha çok yemeğe ihtiyaçları vardı.

"Abla, Karabağ elması bu," dedi asker. "Bence yemeniz lazım."

"Abla mı?" Aras güldü. "Kaç yaşındasın?"

"On dokuz."

Aras tekrar güldü. "O zaman abla doğru bir tercih."

Dirseğimle ona vurduktan sonra askerin elindeki elmayı aldım. "İsmin ne?"

"Ruslan Abbasov."²⁴

"Memnun oldum, Abbasov."

Aras kulağıma, "Soyadları çok havalı!" diye fısıldadı ardından kulağımın tam dibinde elmadan kocaman bir ısırık aldı. Yüzümü buruşturup ona bakarak gözlerimi devirdim.

Elmadan yavaşça bir ısırık aldığımda gözlerimi kapattım.

Ben şu an Karabağ'da elma yiyordum.

Binlerce insanın hayalini yaşıyordum. Binlerce insanın yuvasının işgalden kurtulduğu günlere şahitlik ediyordum.

Gözlerimi açtım. Kasabanın esas yolunda yürümeye başladım ağır ağır. Etrafta mağazalar, onların da arkasında evler vardı.

²⁴İkinci Karabağ Savaşı şehidi Ruslan Abbasov anısına. (c.n.)

Yıllar önce belki de şu an yaşıtılarımın dedelerinin, babalarının alın teriyle tuğlalarını taşıyıp yaptığı evlerdi. Neredeyse otuz senedir çalınan evlerin olduğu yerdi burası.

Bu evlerin sahiplerinin birçoğu ölmüştü belki de. Ama bazıları yaşıyordu ve kısa süre içerisinde buraya geleceklerdi. Şu an evlerinin durumu hiç de iyi görünmüyordu ama tek taş bile kalsa onlara yetmez miydi?

Duvardaki kurşun izi ve kana baktım. Burada gençler savaşmıştı. Savaşın ne olduğunu, neden olduğunu bilmeyenler... Karabağ'a belki de bir kere bile ayak basmayanlar... Bazen onları da suçlamamak istiyordum. Dedelerinin miras bıraktığı savaşı sırtlanmıştı çünkü karşı taraf. Haksız da olsalar savaşmaya mecbur bırakılmıştı birçoğu.

Kurşunun deldiği duvara dokunduğumda içim titredi. Kalın giyinmişim olsaki... Üşümüyordum.

"Düşünme, yoksa uyuyamazsın." Haris'e dönüp bakamadım. Gözüm hâlâ kan ve kurşunun bıraktığı delikteydi. O nasıl dayanmıştı? Ermeni gibi davranmayı, onların içinde yaşamayı nasıl başarmıştı? "Yıllardır buradayım. On sekizinde ve savaşmak istemeyen onlarca çocuğun komutanı oldum. Zorla geldiler bu bölgeye, bambaşka hayalleri vardı olsaki. Bazıları okuyup araştırırdı, haksız bir mücadele olduğunu bilirdi. Bazıları hiçbir şey bilmezdi, korkudan gece ağlardı."

Dudaklarım titredi. "Anlatma..."

"Ben çoğunu kendi ellerimle ölüme gönderdim, Hilal."

"Sus..."

"Bazen merhamet etmek istedim. Ölmelerini istemedim, anneleri ağlasın istemedim."

"Sus artık..."

"İki kere merhamet ettim. Gerçekten savaşmak istemeyen, haksız olduğunun bilincinde olanları kaçırdım İran'a."

Bu sefer ona doğru döndüm. Böyle bir itiraf kesinlikle beklemiyordum. “Ama... Esir olarak aldıkları Azerbaycan askerlerine yaptıklarını gördükten sonra taş kesildi kalbim. Bir daha asla merhamet edemedim. Zihnimde tek cümle yankılandı. *Vatan savunmasında gereğinden fazla merhamet vatana ihanettir.*”

“Çok karışık hissediyorum, Haris,” diye fısıldadım. “Birçok kişi öldü.”

“Zamanında da öldü,” dedi boğuk sesle. “Bu topraklara ansızın girdiler. Evleri yaktılar, yıktılar. Kadınlar ve çocukları işkencelerle öldürdüler. Öldürmekle kalmadılar...” Devam edemedi. Çünkü devamında ne diyeceğini ikimiz de biliyorduk. “Hocalı Katliamı’ndan sonra intikam bu milletin hakkı.”

“Biliyorum. Bunu savunuyorum zaten ben.”

“Ama bazen vicdanın sızlıyor. Benim de öyle... Buna hakkımız yok. En azından dökülen kanların intikamıysa bu... Vicdanımızı dinlemeye hakkımız yok.” Birkaç saniye sustu. “Karşı tarafın esirlerini gördüm. Hepsine yiyecek, su veriliyor. Yaralıları bakılıyor. Savaş ahlakının dışında hiçbir hareket yok. Ama zamanında ben düşman tarafındayken...”

“Kötü mü davranıyorlardı bizimkilere?”

Burnundan sert bir nefes verdi. “Bir defasında bir Azerbaycan askeri canlı olarak ele geçirilmişti. Benim olduğum bölgedeki hapishaneye getirildi. Ben gelmeden önce askerin önüne Türk bayrağı koymuşlar ve bayrağa tükürmesini söylemişler. Yapmazsa tırnakları sökülecekti.” Gözlerini benden kaçırıp duvardaki kana baktı. Altın renkli harelerinde yanan ateş bu sefer tüm ruhumu yaktı. “Dördüncü tırnağı söküldüğünde yetişebildim, engel oldum. O bayrağa saygısızlık etmedi, acıdan bayılmak üzere olsa da. Görsen... Zayıf bir çocuk, o acıya dayanamaz ama dayandı. Sadece bu da değildi. Tüm bedeninde morluklar vardı. Giden gelen tekmelemiş, küfürler etmiş. Hiçbirine boyun eğmemiş ama o. Adı Kerim’di.”

“Kerim şu an nerede?”

“Bir gece yarısı aldım onu ve en yakınımızdaki özel harekâta teslim ettim gizlice. Azerbaycan askerlerini görene kadar beni düşman komutanı sanıyordu ve onu infaz için götürdüğümü düşünüyordu. Bunu düşünmesine rağmen yolda bana yalvarmadı, tek kelime etmedi. Ama... Askerleri gördüğünde gözlerindeki mutluluğu tarif edemem hiçbir cümleyle. Anladı mı bilmiyorum ama bana bakıp minnetle gülümseyerek araçtan indi.”

“Dört!” diye seslendi o sırada Aras. “Buraya gelin!”

Arkamızı döndüğümüzde arka arkaya duran üç tankla karşılaştım. Çamurlu yoldan geçerek tankların yanına geldiğimizde, “Ganimet olarak ele geçirildi bu tanklar,” dedi Aras. “Boyamak ister misin?”

Elindeki mavi, kırmızı ve yeşil boyları bana uzattı. Başımı hevesle sallayıp bayrağın olduğu kısma doğru yürüdüm ve dikkatli bir şekilde üzerine Azerbaycan bayrağının renklerini sıktım.

“Çok güzel oldu!”

Askerler beni izlerken üç tankın da bayrak kısmını özenle boyadım ve birkaç adım geri çekilip gülümsedim.

Tam o sırada Zamir fotoğrafımı çekti.

Onun yanına koşarak elindeki telefona baktığımda gördüğüm görüntü çok güzeldi. Elimdeki boylarla tanklara hayranlıkla bakan ben, arkamda durup beni hayran gözlerle izleyen Haris... Maske takmasına rağmen gözlerindeki ifadede gülümsediği belli oluyordu.

Bu, ikimizin ilk fotoğrafıydı.

Telefonu Zamir bana uzattığında ona kocaman gülümseyerek ön kamerayı açtım. “Buraya baksın herkes!” Zamir ve Haris yanımda, Aras ve On Sekiz arkada durdu. Aras kolunu On Sekiz’in omzuna atmıştı ve diğer elinde boyum kadar bir tüfek tutuyordu.

Ve bu da onlarla ilk fotoğrafımdı.

Kaşlarımı çatarak Haris'e baktım. "Maskeni çıkarmayacak mısın?"

"Yüzüm solgun. Fotoğrafta kötü çıkmak istemem," dedi kısık sesiyle. Uzatmadan telefonu tekrar Zamir'e verdim.

Askerlerden biri bize doğru ilerleyip "Yemek getirdiler, abi," dedi Zamir'e. "Siz de gelin."

Bir araç gelip yakınımızda durduğunda askerler yemek için sıraya girdi. Önceliği bize tanımak istediler ama Zamir buna izin vermedi. Ekmek arasında olan köfteleri ve suyu herkese dağıttıklarında biz de sona kalanları alıp bir taşın üzerine oturduk.

Tam o sırada yanıma bir köpek geldiğinde duraksadım. Tam olarak elimdeki köfte ekmeğe bakıyordu ve aç olduğu her hâlden belliydi.

Yemeğimi ona uzattığımda yiyeceğini düşündüm ama ekmeği ağzında tutarak arkasını döndü ve çamurlu yoldan ilerlemeye başladı.

Ayağa kalktım ve peşinden gittim. Aras, "Nereye?" diye bağırdı arkamdan anında.

"Geliyorum!"

Köpek harabeye dönen bir bakkal ve terzinin arasındaki sokağa girdi, ardından eski bir masanın altına girdi.

Dizlerimin üzerinde çökerek masanın altına baktığımda üç yavrunun parlayan gözleriyle karşı karşıyaydım. Anne köpek, yemeği onlar için almış, yuvalarına kadar getirmiş ve şimdi onları doyurmuştu.

Köfteyi büyük bir iştahla yiyen köpeklere baktığım sırada, "Ne var orada?" diye sordu Zamir.

"Yavru köpekler..."

Zamir seri bir şekilde yanıma geldiğinde gördüğü manzara onu dondurdu. Tereddüt dahi etmeden kendi yemeğini de onlara

uzattığında anne köpek yine yemeği yavrularına verdi, ardından yuvadan çıkıp Zamir'e sırnaştı.

"O evli," diyerek gözlerimi kıstım ve anne köpeğe baktım. "Sırnaşma."

Zamir kahkaha attı.

"Ne yapıyorsunuz burada?"

Omzumun üzerinden geriye baktığımda Haris, Aras ve On Sekiz de gelmişti. Ayağa kalkıp çekildim ve yuvaya bakmalarını sağladım. Üçü de kocaman gülümsedi ve Aras anında bir yavruyu alıp sevmeye başladı.

"Kim bilir ne kadar korkmuşlardır..."

"Onları burada mı bırakacağız?"

"Burada olduğumuz süreçte bakabiliriz hepsine."

On Sekiz, "Aracı getiriyorum buraya. Eve götürelim. Havalar soğuk, burada kalmasınlar," diyerek yanımızdan uzaklaştı. Elimi uzatarak yavruardan birini aldım ve sevmeye başladım. Önce beni kokladı, ardından yüzümü yalamaya başladı.

On Sekiz, birkaç dakika sonra aracı binanın ön kısmına park ettiğinde Aras anne köpeğe köfte koklatarak yavrularıyla beraber dikkatlice araca doğru götürdü. Köpekler sanki onları sıcak bir yere götürdüğümüzü anlamış gibi arka koltuğa oturdular ve Aras'ın köftesini paylaşırıp yediler.

"Hilal, sana bagajın yolu gözüktü," diyerek göz kırptı Aras.

"Sorun değil," diyerek tebessüm ettim.

"Acıyor mu yaran?"

Elimi boğazıma götürdüm çünkü o ana kadar yaramı unutmuştum bile. Aklıma dün yaşananlar geldiğinde yutkunamadım, göğüs kafesim sıkıştı.

Haris bu soruya cevap veremeyeceğimi fark ettiğinde, "Bandajını değiştirmemiz gerekiyor," dedi ve kolumdan tuttu nazikçe.

“Biz yavrularla önden gidelim. Siz yürüyerek gelin. Yiyecek bir şeyler de bulun.”

Kimsenin cevap vermesine fırsat vermeden beni sıkışık iki binanın sokağından çıkarıp arabaya doğru götürdü ve kapımı açarak öne oturmam için sırtıma destek verdi. Ona ayak uydurup ön koltuğa yerleştim, kapımı kapatarak o da sürücü koltuğuna geçti.

Kemerimi takıp “Kemer,” diye uyardım onu.

“Ev şurası, ölmeyiz,” diyerek ileriye işaret ettiğinde ona nasıl bir bakış attım bilmiyorum ama başka hiçbir şey söylemeden kemerini taktı. İki dakika kadar sonra Haris evin önünde durdu.

Onu beklemeden araçtan indim ve arka koltuktan iki yavruyu aldım. Haris de anne ve diğer yavruyu aldı. Köpekler sanki niyetimizin iyi olduğunu fark etmiş gibi seslerini çıkarmıyorlardı.

Haris kapıyı açıp ayakkabılarını çıkarmadan salona geçtiğinde ben de onun peşinden ilerledim ve yavruları kanepeye, annelerinin yanına bıraktım.

Bir adım geri çekilip onlara bakarak tebessüm ettiğim sırada Haris mutfaktan elinde tuttuğu su dolu kâseyle geldi ve yere bıraktı. Kar maskesini çıkarmıştı sonunda.

“Gel, bandajını değiştirelim.”

Elimden tuttu.

Kalbim sanki o an yerinden çıkmak ister gibi çırpındı göğüs kafesimin içerisinde.

Elimi bırakmadan beni koltuğa oturttu ve sehpanın üzerindeki malzemeleri alarak tek dizinin üzerinde çöktü karşımda.

Dudaklarım aralandı... Diz çökerken bu kadar etkileyici görünmesi normal miydi?

Bandajımı çıkardığında çok az canım acıdı ama yüzümü buruşturmadım. Dikkatli bir şekilde yarayı temizledi ve ardından yeni bandajı yapıştırdı. “İzi kalmayacak diye umuyorum.”

“Dert değil,” diyerek omuz silktim. “Anı olarak kalır. Tıpkı senin kolundaki kurşun izi gibi.”

“Hilal, unut artık.” Kaşlarını çatı. “Hem ödeştik? Sen beni vurdun, ben de seni.”

“Ama kurşun beni delmedi,” dedim vurduğum koluna bakarak. “Canın çok acıdı mı?”

“Hayır ama şu an acıyor,” dedi kısılan sesiyle. “Sen böyle konuştuğunda kalbim çok acıyor.”

Yutkundum zorlukla ve ardından elimi kalbinin üzerine getirdim. Avucum kalbinin tam üzerine baskı yaparken, “Şimdi?” diye sordum. Kalbi hızlı attı. “Acıyor mu?” Kalbi çok daha hızlı attı...

“Acımıyor,” diyerek tebessüm etti. “Ama biraz şurası acıyor sanki.”

“Neresi?” dedim panikle.

Parmağını dudaklarının arasına getirdi. “Şurası... Acısından duramıyorum.”

Dudaklarım kıvrılırken “Geçer,” dedim. “Umarım.”

“Öpmeyecek misin?” Kaşları düz çizgi hâlinde gerildi. “Dün öptün ama. Yine çok konuşsam öper misin?”

Kendimi tutamayarak güldüm ve dalga geçmek adına, “Küçük bir kız gibi davranıyorsun şu an, Haris,” dedim.

“Demek öyle?” Dudaklarını ıslattı. “Erkek gibi mi davranmamı tercih edersin, güzelim?”

“Anlamadım?”

“Anlatacağım,” diyerek ayağa kalktı ve ne olduğunu anlayamadığım saniyeler içerisinde beni belimden yakalayıp havaya kaldırdı. Ve sonrasında kendisini koltuğa attı, beni de kucağına oturttu.

Beni. Kucağına. Oturttu.

Gözlerim şokla belerirken yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapattı. “Ne oldu? Korktun mu, Türk kızı?”

“Haris, biri gelecek!”

“Gelseler duyarız,” diyerek bana daha çok yaklaştı. Sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu ve gözleri dudaklarımda geziniyordu. Çok yakındık... Çok fazla yakındık hem de. Dudakları dudaklarımda tam sınırlarında durdu ama beni öpmedi. Gözlerimi kapattım. Kalbimde ve midemde sanki aynı anda binlerce bomba patlıyor-muş gibi hissediyordum. Ellerim titriyordu ve onları nereye koyacağımı bilmiyordum.

Saniyeler birbirini kovalarken “Hilal,” diye fısıldadı. “Ben sana nasıl karşı koyacağım?”

“Aynı soruyu benim de kendime sormam lazım.”

“Soruya cevap bulana kadar o zaman...” Ve beni öpmek için yaklaştığı sırada kapı açıldı.

Kucağından ışık hızında inerek kendimi karşı koltuğa attığımda anne köpek tuhaf bakışlarla bana baktı. Ona bakarak gü-lümsedim ve nefeslerimi kontrol altına almaya çalıştım.

Saniyeler sonra içeriye Aras girdiğinde, “Çamur oldu tüm kıyafetlerim sizin yüzünüzden!” diye homurdanıyordu. Baştan ayağa onu süzdüğümde gerçekten de pantolonunun çamura battığını gördüm.

“Çamur banyosu mu yaptın lan?” dedi Haris.

“He çamur banyosu! On Sekiz’in sayesinde. Bir anda sırtıma atladı, ikimiz de yeri boyladık!”

Haris yüzünü buruşturdu. “İki metre adamsın, 1.55 kızı taşı-yamadın mı?”

“1.60,” diyerek düzeltti onu On Sekiz ve içeriye girdi. O da aynı şekilde çamura bulanmıştı.

“Beklemediğim bir anda zıpladı diyorum!” Aras, gözlerini kısarak On Sekiz’e baktı. “Önce ben duşa gireceğim. Cezan bu olsun!”

“Siz duş aldıktan sonra köpekleri de yıkarız,” dediğimde On Sekiz onaylayarak salondan çıktı ve o çıktıktan sonra Zamir girdi içeriye.

Gelip köpeklerin önünde çökerek onları sevmeye başladı. Anne köpek Zamir’in yüzünü yalarken, “Kıyamam ben size,” dedi Zamir derin bir sevgiyle. Bilal amca zamanında onun çok hayvansever olduğunu söylemişti. Maaşının büyük bir kısmını bağış yaparmış, sokak sokak gezip hayvanları beslermiş... Arabasında her zaman kedi ve köpek maması gezdirir, gördüğü her kedi köpeği beslemeye çalışırmış...

Zamir’e bakarak tebessüm ettim.

Bilal amca...

Oğlun çok iyi bir yetişkin oldu.

O kadar merhametli bir insan ki onun yanında kendimden dahi şüphe duyuyorum.

Bilal amca...

Senin uğruna şehit düştüğün vatan için şu an oğlun Karabağ’da. Elinden geleni esirgemiyor, beni kendi canı gibi koruyor.

Gururlan onunla.

“Zamir... Sen çok iyi bir baba olursun.”

Dudaklarımdan dökülen cümleler Zamir’in tüm yüz ifadesini sarstığında, “Cidden mi?” diye sordu. “Olur muyum?”

Başımı onayla salladım. “Çok şefkatli ve merhametlisin. Herkese karşı hem de.”

Gülümsedi burukça. “Mihrinaz daha buna hazır değil. O yüzden bebek mevzusunu hiç açmadım. Mecbur hissetmesin diye. Zaten o benim bebeğim gibi...”

“Olsun, belki bir gün hazır olur. Çünkü dünyanın senin gibi insanlara ihtiyacı var. En az on çocuk yapın lütfen.”

Bu sefer başını geriye atarak güldü. “Eyvallah.”

“Ben peki?” Haris’in sorusuyla bakışlarım onun üzerinde toplandı. “Benden nasıl bir baba olur?”

“Yalancı herifin tekisin lan sen. Bu kıza söylemediğin yalan kalmadı. Çocuk senden ne örnek alacak?”

Haris ona ölümcül bakışlar attıktan sonra tekrar bana baktı. Cevap vermemi bekliyordu. “Bence sen çocuğunun kahramanı olursun.” *Çünkü beni çukurdan çekip çıkardığında kahramanım, kurtarıcım olmuşsun.*

“Haris’in isminin anlamı da bu zaten,” dedi Zamir yavru köpeği kucağında severken. “Muhafız, koruyan, koruyucu, gözcü...”

Bunu yeni öğreniyordum ama gerçekten de isminin anlamı tam olarak onu anlatıyordu. Muhafız... Beni her şeyden koruyan muhafızdı o.

“Eğer bir gün çocuğum olursa... Babam onu kucağına alamayacak. Annem de alamaz. Mihrinaz’ın anne, babası zaten mümkün değil. Çok eksik büyümez mi o çocuk?”

“Umurumda bile değil,” dedi Haris öfkeli bir sesle. “Yalvarsalar bile çocuğumu göstermem.” Anne ve babası, ablasının ölümü yüzünden onu suçlamıştı. Hatta babası defalarca parmaklarını kırmıştı, sırf o kapıyı açtı diye. Bu, bir çocuğun yaşamaması gereken şeylerdi ama Haris tüm acılarını dört yaşına sığdırmıştı.

“Nefretini artık bir kenara bırak,” dedi Zamir. “Bu sana hiç yakışmıyor.”

“Sen anlamazsın,” dedi Haris. “Sana da küçükken katil dediler ama anne ve baban arkandaydı dağ gibi. Ya ben?”

“Bana da sevdiğim kadın katılmışım gibi baktı. Tam üç ay onsuz kaldım ben,” dedi Zamir. “Hilal ne yaptı? Yanında şu an.”

“Acaba bizi izliyorlar mı? Annem, Bilal amca ve Haris’in ablası?”

“Adı Hare...” Haris bana bakarak tebessüm etti. “Ve bence izliyorlar. Annenin ve babanın gururusun sen.” *Annemin gururu olduğumdan emindim ama babam için emin değildim.*

“Hare... Uyumlu koymuşlar isminizi, ne güzel.”

Zamir, “Hilal,” dedi. Başımı ona doğru çevirdim. “Baban sana hissettirmede belki ama seninle gurur duyuyor. Bundan şüphe etme.”

“Haber alamadın mı daha?”

Başını iki yana salladı. “Belki bambaşka bir görevde, bilemeyiz. Gizli olduğu kesin, paylaşmadılar kimseyle bilgi.”

“En azından yaşadığını bilmek hakkım.”

“Bizler fedakârlıklar yapmak zorundayız,” dedi Zamir. “Çünkü birileri babasını gömmezse birileri küçük çocuklarını gömer, bombalar patlar, siviller saniyeler içerisinde havaya uçar. Benim babam askerleri şehit olmasın diye kendini öne attı. Belki on annenin evladını kurtardı. Ben babama nasıl kızarım fedakârlığı için? Nasıl isyan ederim? Yokluğu çok ağır ama daha ağır acılar, daha fazla kayıplar yaşanmasın diye katlanmak zorundayım.”

“Yıllardır fedakârlık yapıyorum. Annemi kaybettim ben, isyan etmedim. Biz tatildegdik, Zamir. Babam, ben ve annem. Denizin kenarında oturup güneşleniyorduk, dondurma yiyordum. Babama telefon geldi, ardından helikopter. Göreve gitti dakikalar içerisinde vedalaşıp. Annemi saçlarından öpüp kayboldu. Sonra ne oldu? Annemle eve döndük, annem arabayı alıp markete gitti. Annem marketten dönemedi Zamir. Trafik kazası. Kemerini takmamış.” Kahkaha attım. “Yakın mesafe diye kemerini takmamış ve ölmüş.” *Arabada kemer takmak bu yüzden benim takıntımdı.* “Babam gidecekti markete. Öyle konuşmuştuk ama o göreve gitti, annem mezara. Bana fedakârlık deme. Yaptım ben onu çoktan. Yine yapmaya devam ediyorum.”

“Özür dilerim,” dedi anında Haris. “Kemer isteğinle dalga geçmiştim. Bilmiyordum.”

“Sorun yok,” diye geçiştirdim. “Ben biraz uzanacađım.”

Ayaklandığımda Zamir yavru köpeği annesinin yanına bırakıp benim yanıma geldi ve bana sarıldı. Gözlerimi yumdum, ağlamamak için kendimi sıktım. Onunla acılarımız aynıydı, hayatlarımız benzerdi. Beni anlıyor, acımı en derininde hissediyordu.

“Çok güçlüsün,” dedi Zamir beni sıkıca sarmaya devam ederken. “Gurur duyuyorum seninle.”

Kollarım bedenine dolanırken, “Ben de seninle gurur duyuyorum,” dedim. “İyi ki buradasın.”

Hiçbir zaman abim, ablam ya da kardeşim olmasını düşünmemiştim ama Zamir bana sarıldığında bir abim varmış gibi hissettim. Buradaki varlığı bana güç, güven veriyordu âdeta.

“Her zaman yanında olacağım. Ne zaman ihtiyacın olursa bir telefonuna geleceğim. Dünyanın neresinde olursan ol. Söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim,” diyerek sırtını sıvazladım ve geri çekildim.

Odaya geçtiğim sırada banyodan duyduğum sesle duraksadım. Kapı aralıktı.

“Hâlâ onu mu seviyorsun?”

Aras’ın öfkeli ve kısık sesi kulaklarıma dolduğunda duvara sindim. “Sana ne?”

“Yedi evlendi,” dedi Aras. Ses tonunu gitgide daha korkunç bir hâl alıyordu. “Gurursuz musun sen? Hiçbir zaman dönüp sana bakmadı. Bundan sonra da asla bakmaz.” Gözlerim belerdi. Nasıl olurdu? On Sekiz nasıl Zamir’e âşık olurdu?

“Ben onun evliliği için bir tehdit değilim,” dedi On Sekiz. “Kimseyle bir işim yok.”

“O deli karısını fişeklersem ne olur biliyor musun?” Aras alenen On Sekiz’i tehdit ediyordu. “Akşahinler seni gördüğü yerde öldürür. Ölmek mi senin niyetin?”

“Ne yapayım?”

“Ekipten ve takımdan çıkacaksın,” dedi Aras üzerine basa basa. “Yedi’yle olan tüm irtibatını keseceksin.”

On Sekiz güldü. “Sen bana emir mi veriyorsun? Hangi hakla?”

“Aptalsın,” dedi Aras. “Tahtalı köy yolcusu olacaksın, haberin yok. Geri zekâlı. Defol git başka takıma gir.”

On Sekiz bu sefer daha ciddi bir sesle, “Bir şey mi biliyorsun?” diye sordu. “Mihrinaz Akşahin komplo mu kuracak bana? Söylesene.”

Mihrinaz Akşahin sırf birisi Zamir’i seviyor diye onu ölümüne sebep olur muydu? Dahası, Zamir böyle bir kadınla evlenmiş olabilir miydi?

Bilerek ayaklarımı yere vurarak koridordan geçtiğimi onlara duyurup banyonun önünden geçerken On Sekiz kapıyı açtı. Onları sanki şu an görüyormuşum gibi, “Siz?” diye sordum. “Banyo? Duş?” Aras aynı tepkiyi Haris ve benim için vermişti ve şu an ondan tatlı bir intikam alıyordum.

“Çok komik,” diyerek yüzünü buruşturdu Aras.

On Sekiz ise onu sırtından ittirerek banyodan çıkardı, kapıyı kapattı ve saniyeler sonra suyu açarak duşa girdi.

Aras ve ben koridorda tek kaldığımızda, “Hilal,” dedi bana doğru bir adım atıp. “Bizi dinlediğini anlamayacağımı mı sandın?” Yüzüm kaskatı kesildiğinde bir adım daha attı. “Sana dediklerimi unutma. Sana zarar vermek istemem. Demin duydukların mezara kadar seninle gitmezse eğer... Bozuşuruz.”

Bana daha önce dedikleri zihnimde yankılandı.

“Ben kötü bir insanım. Ama kötülerini öldüren bir kötüyüm. İyilere dokunmam. Sen çok iyisin. İyiliğine kötülük hiç bulaşmasın. Çünkü kötü olduğumu düşünürsem... Sana zarar veririm.”

Çenemi dikleştirdim. “Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

“Bilmem,” diyerek omuz silkti. “Sen nasıl anladın?”

“Aras,” diyerek bu sefer ben ona doğru bir adım attı. “Senden korkmuyorum. Ben her zaman doğru bildiğimi yaparım. Gerektiğinde susar gerektiğinde konuşurum. Kimsenin tehditlerine boyun eğmem.”

“Gazeteci,” dedi bu sefer mesafeli bir sesle. “Haddini bil. Paşanın kızı, ordunun emaneti, Dört’ün zaafı demem, harcarım seni. İyiliğine kötülük bulaştığı an... Yok olursun. Seni koruyorsam iyi biri olduğun için. Lekelenirsen, biter her şey.”

“Beni koruma bundan sonra,” dedim sinirle. “Asıl sen haddini bileceksin. Benimle konuşma bundan sonra. Konuştuğunda da karşında kimin olduğunu unutma. Bana ne sizin yasak aşklarınızdan? On Sekiz, Yedi’ye âşık, sen de On Sekiz’e âşıksın. Bana ne?”

Yüz ifadesi donuklaştığında, “Ne dedin sen?” diye sordu. “Kime âşık mışım ben?”

“Boş versene. Kendine bile itiraf edemedikten sonra bana mı doğruyu söyleyeceksin?”

Yanından geçip gitmek istediğim sırada, “Sayıyorum,” dedi Aras. “Dört’ü Victor cinayetiyle deşifre ettin, onu vurdun, Yedi’yi bıçakladın, telefonun yüzünden tehlikeye attın ve bizi sinsice dinledin. Beş oldu.”

“Ben sayarsam ne olur?” Gözlerimi kısıtım. “Beni size emanet ettiler ama defalarca ölümden döndüm. Başıma gelmeyen kalmadı. Bunları bildirirsem hepiniz bedel ödemez misiniz? Eğer Yedi ve Dört için susacağımı düşünüyorsan, unut. Damarıma basarsan sırf canın yansın diye herkesi ateşe atarım. Hilal Uluant’ı karşına almak istemezsin, Aras.” Ve hiçbir şey söylemesine fırsat tanımadan omzuna çarparak yanından geçtim, odaya girdim.

19. AİLE

3 hafta sonra...

Hiçbir zaman monoton bir hayat sürmemiştim. Çocukluğumda babamın görevi yüzünden bir sürü şehir değiştirmiştik. Bir sürü okulda okumuştum, yüzlerce sınıf arkadaşım olmuştu.

Mesleğe ilk başladığımda ofiste oturup yayınlanacak haberin son okunmasını aldığım sırada aniden cam kapıyı tıklatıp içeri giren Alp, “Hilal,” demişti nefes nefese. “Bir terör saldırısı olmuş, acil gitmemiz gerekiyor.”

İlk haberim terörle ilgiliydi. Polis ve askerlerin çevrelediği alanda, insanlar feryat ederken tüm soğukkanlılığımla sunmuş-tum haberi. Canlı yayında sanki arkamda yarım saat önce bomba patlamamış gibi nötr yüz ifademle konuşmuştum.

Bu, birçok şeyin başlangıcıydı.

Belki de sonun başlangıcıydı.

Son neydi? Mesela bu savaş nasıl sonlanacaktı? Ateşkesle mi? Bir tarafın galibiyetiyle mi? Savaş bitse bile, kayıpların yaşattığı acılar dinene kadar sona varmış sayılır mıydık? Gözyaşları akmaya devam ederken hittiğini nasıl iddia edebilirdik?

“Hilal?”

Gözlerimi yavaşça On Sekiz'e çevirdim. “Efendim?”

“Kahve?”

“Olur,” diyerek elinde tuttuğu kupayı aldım. Sert kahvenin dumanı tütüyor, kokusu uzaktan bile burnuma doluyordu.

“Kitabın bitti mi?” Tam üç haftadır deli gibi kasabadan bulduğumuz Rusça kitapları okuyordum. Onun haricinde internete bağlanabildiğimizde haberleri izliyordum.

“Bitti, yeni bir şeyler bulmamız lazım,” dedim. Terk edilen evlerin çoğunu yakmışlardı giderken. Bu yüzden kitap bulmak zordu. Fakat yakılmayan evlerde bırakılan yegâne eşya kitaptı. Tuhaftı. İnsanların giderken yanlarına kitaplarını almaması çok tuhaf geliyordu kulağa.

On Sekiz başını onayla salladı. “Aras’la beraber çıkıp arayabilirsiniz. Dört ve benim birkaç işim var.”

Zamir, Hatay’a geri dönmüştü. Gitmeden önce girdiğı bir çatışmada, göğsünü bıçakladığım yerin dikişlerini patlatmıştı hem de. Acaba Mihrinaz yarayı görünce ne tepki vermişti?

Zamir gittiğinden beri çok içime kapanmıştım. Aras’la uzun süredir konuşmuyorduk, Haris de eskisi gibi değildi. Benimle uyumuyordu mesela. Ve bu, benim de uykularımı kaçırıyordu. Sebebini bilmediğim bir şekilde bana karşı daha mesafeliydi. Öncesinde bunu sorgulamak istedim. Onunla tartışmak, bu şekilde devam etmemesi gerektiğini söylemek istedim ama sonrasında vazgeçtim. Belki de pişman olmuştu. Bir ihtimalimizin olduğuna dair inancını yitirmişti.

“Çok zayıfladın, Hilal,” dedi On Sekiz kupasını sehpaye bırakırken. “Bir şey mi oldu? Günlerdir sormak istiyorum ama sormıyorum.”

“Yorulдум,” diyebildim. “Bu evde otururken yorulдум ben. Sürekli çatışma sesi duymak, birilerinin öldüğünü düşünmek, savaşın bitmesini dilemek... Yordu bunlar beni. Babamdan haber alamamak tüketti beni. Çok yorulдум, On Sekiz. Komik değil mi? Ben savaşmıyorum, bu sıcak evde oturuyorum ama

çok yoruluyorum. Aylarca uyusam bu yorgunluğum dinmez. Ki zaten uyuduğum da söylenemez. Zihnim susmuyor resmen. Uyurken bile düşünüyorum.”

Ona içimi dökerken aslında ne kadar konuşmaya ihtiyacım olduğunu o an anlıyordum. On Sekiz beni anlayışla süzüp, “Az kaldı,” dedi temkinli sesle. “Gerçekten az kaldı. Şuşa birkaç güne bizim olacak. Bu, zafer anlamına geliyor.”

“Sonra ne olacak?” diye sordum kupkuru bir sesle. “Ne zaman bizi alacaklar mesela? Ya da nereye gideceğiz? Sorgulanacak mıyım ben? Sonuçta deşifre ettim Dört’ü.”

“Sorgulanma ihtimalin var,” dedi dudaklarını ıslatarak. “Ama karşı tarafın elinde ne var? Sadece bir yüz. Gerçek ismini biliyorlar mı Dört’ün? Bilmiyorlar. Onun istihbaratçı olduğunu bilen çoğu kişi öldü. Albay vardı, o da kaçmış ülkeden. Yakalanınca vatan hainliği ile yargılanacak, o zaman sözünün de hiçbir kıymeti olmaz. Dört’e zarar veremez.”

“Gerçek ismini biliyorlar mı? Bilmiyorlar.”

Kalbim o an durdu.

Depodayken... Mari ve adamlarının olduğu zaman sadece bir defa ismi dudaklarımdan dökülmüştü.

“Depodaki herkes öldü mü, On Sekiz?”

“Bir kişi hariç,” dedi teessüf eder gibi. “Geri kalan herkes öldürüldü.” O bir kişi kimdi? Ve Haris’in ismini duymuş, anlamış mıydı?

İçim daraldığı sırada, “Merak etme,” dedi On Sekiz. “Şu an ortalık çok karışık, kimse Dört’ü aramaz. İmajını değiştirir, öyle devam eder hayatına. Yüzbaşı Robert olduğunda sakalsızdı ve saçları çok kısıydı. Aksini yapar, fark edilmez.”

“Umarım...”

“Kendine çok yükleniyorsun, Hilal. Sorumluluğu kendine yüklemekten vazgeç. Yedi de senin gibi. Onunla çok

benziyorsunuz birbirinize. Yedi de sahiplenir bizi, her hayatımızı benimser, kendini suçlar. Bu kadar kafaya takma. Bu savaşı sen başlatmadın sonuçta. Dört, yıllardır onların arasındaydı, bir gün deşifre olma ihtimalini değerlendirerek kabul etti bu görevi. Ucunda sadece ölüm değil, bin türlü işkence vardı ve bunu göze aldı. Başına ne gelirse gelsin, asla sen suçlu değilsin. Onun da hataları var. O profesyonel davranamadı belki de, boşluklar bıraktı. Hata varsa sadece sana ait değil.”

Derin bir nefes aldım. “Ben gelene kadar gayet iyi gidiyordu.”

Kaşları havalandı. “Olabilir, belki de sen dengesini bozdun ama bu yine de yüzde yüz seni suçlu yapmaz. Sana kim, ne dedi? Aras mı? Onu hiçbir zaman dinleme, ciddiye alma. Aras’ın derdi sen değilsin, herkes. O herkese ve her şeye öfke dolu bir insan.”

Gözlerinin tam içine bakarak “Sizi duydum,” dedim. “Banyoda konuşurken. Sonrasında beni kenara çekip tehdit etti Aras. O günden beri de konuşmuyoruz.”

İfadesinin değişmesini bekledim ama yüzünde mimik kıpırdamadı. “Yedi’ye bir şey söyledin mi?”

“Hiç kimseye hiçbir şey söylemedim,” dedim kısık sesle. “Ama duyduklarım beni rahatsız etti. Sonuçta o evli.”

“Ona beslediğim duygular bana ait sadece,” dedi. “Profesyonelliğin dışına çıkmıyor ve evliliğine herhangi bir tehdit oluşturmuyorum. Hem ben onu evli değilken sevmiştim. Bu beni kötü biri mi yapar mı?”

“Yapmaz sanırım,” diye mırıldandım. “O biliyor mu bunu?”

“Hissettirdiğim anlar olmuştu. Evlenmeden önce.” Yutkundum. “Evlendikten sonra ona olan duygularımı bastırdım. Hiçbir şey hissettirmedim ona. Takım ve ekip liderim, o kadar.”

“Anladım.”

“Hilal... Aras o gün çok sinirliydi. Benim yüzümden patlamıştır sana. Ona kırılma. Sana değer veriyor, ondan uzaklaşma.

Özellikle bugün. Bugün onun en ağır günü, sebebini sorma. O isterse anlatır. Kafasını dağıt bugün, olur mu?”

Gözleri dolmuştu ve yüzündeki ifadesizlik dağılmıştı. Sebebi ni sormadım, daha doğrusu sormadım çünkü tam o sırada dış kapının açılma sesi kulaklarımıza doldu, ardından içeriye Haris ve Aras girdi.

Her ikisinin kucığında kırılmış küçük parçalar hâlinde odunlar vardı. Onları salonun soba olan köşesine bıraktıklarında, “Aras,” diyerek ayağa kalktım. “Kitabım bitti. Kasabada girmediğimiz evlere gidelim mi? Belki bir şeyler buluruz.”

Onunla konuşmama şaşırdığı yüzünden belliydi. Gözleri belirlediğinde, “Beraber mi gidelim?” diye sordu.

O sırada On Sekiz, “Bizim başkanla konuşmamız gerekiyor,” dedi. “Siz gidin. Yiyeceğimiz de tükeniyor, takviye gelecekti bugün.”

“Pekâlâ,” diyerek salonun çıkışına doğru yürüdü. Ben de onun peşinden çıktım, kapıdaki askıdan montumu alıp giyindim ve şapka taktım. Hava buz gibiydi, bazen kar bile yağıyordu.

Dışarıya çıktığımızda sert ve soğuk rüzgâr anında ellerime değdi, aceleyle ellerimi montumun cebine soktum.

Aras’ın hizasında yürümeye çalıştım. Adımları da kendisi gibi kocamandı ama sanki onunla aynı hizada yürüdüğümü fark etmiş gibi daha yavaş yürümeye başladı.

“Nasılsın?”

Gözleri şaşkınlıkla bana döndü. “Ben mi?”

Etrafa baktım. “Senden başkası var mı?”

“Benimle neden konuşuyorsun? Küs değil miydik?”

“Çocuk muyuz biz?”

“Sen çocuksun,” dedi aniden. “Sana su uzattığımda bile inadından gidip çay içtin. Hatta bana göz devirdin!” Haklıydı.

Bu birkaç haftada asla yüzüne bakmamıştım. O bana defalarca adım atmasına rağmen kendimi geri çekmiştim.

Ona serçe parmağımı uzattım. “Barışalım.” Önce bana, ardından ona uzattığım parmağıma baktı. Birkaç saniye cevap gelmediğinde, “Elim üşüdü,” diyerek homurdandım. “Kangren mi olayım? Parmağımı ampüte mi etsinler? Parmaksız kalmamı mı istiyorsun?”

“Hata bende olmasına rağmen neden ilk adımı sen atıyorsun?”

“Bensizlik sana iyi gelmiyor, Arascığım,” diyerek gülümsedim. “Seni daha fazla kendimden mahrum bırakmak istemiyorum.”

“Çok komiksin,” diyerek bana eldivenli parmağını uzattı ve serçe parmağımı tuttu. “Eldivensiz çıkarken aklın neredeydi? Sok elini cebine.”

Dediğini yaptıktan sonra, “Bayılıyorsun bana, Diego,” diyerek ona göz kırptım. “İnkâr etme.”

“Baş belasının tekisin, Sid²⁵,” dedi ve derin nefes aldı. “Düş peşime hadi. Yoksa donacağız.”

Daha önce girmediğimiz birkaç eve girdik ama kitap bulamadık. Birkaç dergi, gazete bulsak da pek okunacak durumda değillerdi. En son girdiğimiz taş evde küçük bir kütüphane bulduk ve orada kırmızı kalın kapaklı ansiklopediler vardı. Üç ansiklopedi alıp göğsüme bastırdığımda, “Yeter bence onlar sana,” dedi Aras. “Şimdi yemek bulalım.”

Dışarı çıkıp askerlerin toplanma alanına doğru ilerledik. Artık buradaki askerler bizi tanıyor ve gördüklerinde şaşırıp düşman sanmıyorlardı.

Kurşun izleriyle delik deşik olan kapıyı açıp içeriye girdiğimizde, “Hoş geldiniz,” dedi kapıdaki askerlerden biri. “Bir şey mi lazım?”

²⁵Buz Devri animasyon filmlerindeki miskin karakterdir.

“Hoş bulduk,” dedi Aras ve askerle tokalaştı. “Arka cepheden yiyecek takviyesi yapıldı mı?”

“Yapıldı. Biz de size getirecektik birazdan. Buyur, abi. Bu sizin.” Kocaman bir çantayı Aras’a verdi. “Afiyet olsun.”

“Size kaç günlük yiyecek kaldı?”

“Çok var, abi. Her gün de gelecek. Merak etme. Yıllar öncesinde bir helikoptere muhtaç Azerbaycan yok artık. Her şeyimiz var çok şükür. Silahımız, yiyeceğimiz ve en önemlisi sizin gibi kardeşlerimiz var.”

Bir helikoptere muhtaç... Yıllar önce Birinci Karabağ Savaşı’nda Azerbaycan sivilleri Karabağ’dan çıkarmak için hem Türkiye hem İran hem de Rusya’dan helikopter istemiş ama herhangi bir dönüş alamamıştı.

O dönem çok çalkantılı ve karışık bir dönemdi. Ve dönemin cezasını her zamanki gibi masumlar ödemişti.

Şimdi ise... Çok daha güçlüydü Azerbaycan tarafı. Yalın ayak annelerinin kucağında bu topraklardan çıkan bebekler intikam hırsıyla dolarak elinde silahla dönmüştü buraya.

“Eyvallah.”

Aras’la beraber binadan çıkıp kasabanın esas yolunda ilerledik. Uzaktaki dağlardan dumanlar yükseliyor ve çatışma sesleri geliyordu. Bir gün olsun bu sesler dinmemiştii. Ve artık zerre kadar irkilmiyor, tepki veremiyordum bu korkunç seslere.

“Buradaki işin bittiğinde ilk ne yapmayı planlıyorsun?”

Ani sorumla birkaç saniye duraksadı. Ardından, “Dinlenirim büyük ihtimal,” dedi ilgisizce. “Sen?”

“Babam yaşıyorsa ona sarılıırım,” dedim kısık sesle. “Yaşamıyorsa da mezarına. Tabii varsa...”

“Hilal... Babana bir şey olsaydı, mutlaka haberimiz olurdu.”

“Biliyorum ama yine de insanın aklına geliyor o ihtimal.”

“Gelmesin,” dedi sert sesle. “Olumlu düşün.”

“Sen? Olumlu düşünebiliyor musun?”

Omuz silkti. “Benim bir ailem yok. O yüzden olumlu düşünmesem de olur.”

“Bu ekip ailen sayılmaz mı? Birbirinizi kolluyorsunuz, birbiriniz için hayatınızı riske atıyorsunuz. Sofraya beraber oturup her şeyi eşit bölüyorsunuz. Aile gibi...”

“Diyelim ki ben onları ailem gibi gördüm, benimsedim. Ya onlar? Onların önceliği başka olacak her zaman.”

“Dört’ün durumunu biliyoruz,” dedim zorlukla. “Görüşmüyor ailesiyle. Yani bir önceliği yok. On Sekiz’in de kimsesi yok diye biliyorum. Siz, birbirinizin önceliğisiniz. Bana dedin ya Dört’ün zaafısın diye. Aslında hepiniz birbirinizin zaafısınız. Beni de sadece bir görev olarak görüp koruyorsunuz. O kadar.”

Aras bana hayretle baktı. “Sen şu an kendini mi dışladın?”

“Ben bu tablonun dışındayım zaten. Bir sürprizim sizin için. O çukura düşmesem asla tanışmayacaktık, yollarımız kesişmeyecekti. Ama siz farklısınız, bir bütün gibisiniz.”

“Yalnız hissetmemem için uğraşıyorsun...”

“Yalnız değilsin,” diye karşı çıktım ona. “Ekip var. Takım var. Ben de varım.”

“O yüzden de küsmüştün bana?”

“Ama sen de kötü davrandın bana! Tehdit ettin!”

“Kızdım çünkü,” dedi anında. “Gizli gizli bizi dinledin. Hem olanları Yedi’ye anlatma ihtimalin vardı.”

“İspiyoncu muyum ben, Aras?” diye sordum teessüf eden bir tonla.

“İşte... Çocuk gibi davrandığın için insanın aklından o ihtimal da geçmiyor değil.”

“Neyse... Önemli olan barışmamız. Eriyip gidiyordun gözümün önünde, bensizlik zayıflattı seni.”

Gözlerinin kısılmasından güldüğünü anladım. “Sorma bel Geberiyordum az kalsın.”

Eve vardığımızda ses çıkarmamaya özen göstererek kapıyı açtık ve içeri girdik. Başkanla konuşuyorlardı. Anne ve yavru köpekler de yanlarında kıvrılmış uyuyordu. Bu yüzden hiç salona girmeden koridordan geçip odama girdim ve ansiklopedileri dolaba yerleştirdim.

Odam her zamanki gibi dağınıktı. Hayatımın hiçbir evresinde düzenli bir insan olamamıştım. Annem ve babam aşırı titizlerdi. Babamın simetri takıntısı vardı hatta. Ama benim odam, zihnim gibi her zaman dağınık olurdu. Bulaşıkları makineye yerleştirmeye üşenen, yatağımı bile toplamayan bir insandım.

Babamla bu yüzden ayrı yaşıyorduk. O benim dağınıklığıma katlanamıyordu. Zaten aynı evde yaşasak da görüşemiyorduk. Annemden sonra her yurt dışı görevine atılmıştım ve eve nadir gelmiştim. Babam da aynı şekilde annemin anılarıyla dolu olan evden kaçmıştı benim gibi.

Tek yaşadığım iki artı bir evimde bir yardımcı ablam vardı. Haftada bir kez gelir, kıyafetlerimi ütüler ve evi temizleyip giderdi. Her seferinde evi dağıtmamam gerektiğini söyleyip beni azarlardı hatta.

Yatağa uzanıp komodinin üzerindeki telefonumu aldım ve galeriye girdim. Binlerce fotoğraf ve video vardı annemin sayesinde. Her anımızı kaydetmeye çalışırdı. Sanki öleceğini hissetmiş gibi bize bir sürü anı bırakmak istemişti.

Rastgele bir videoya tıkladım. Köydeydik. Kars'ta... Kırdan koşuyorduk çocukluk arkadaşım Atıf'la. Atıf'ın üzerinde hiç çıkarmadığı kırmızı kazağı vardı. Kazağın kolunda kocaman bir delik vardı ama hâlâ giymeye devam ediyordu. Bu kazağı hem düğüne

hem okula hem de benimle oynamaya gelirken giyerdi. Çünkü başka kıyafeti yoktu.

Bir gün öncesinde babam Ankara'ya gitmişti ve Atıf için ondan kazak almasını istemiştım. 23 Nisan'dı.

Atıf'ın peşinden koşarken, "Sana sürprizim var!" diye bağırdım. Duraksadı. "Ne?"

O sırada annem hem videoya çekmeye devam ediyor hem de bize doğru adımlıyordu. Elindeki kocaman paketi bana verdi, ardından, "Bayramın kutlu olsun," diyerek Atıf'ı başından öptü.

Atıf'ın mavi gözleri belerirken, "Bana mı aldınız?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet," diye cıvıldayıp ona uzattım. "Açsana!"

Paketi heyecanla açarken içinden çıkan mavi, yeşil ve siyah kazaklara baktı. Gözleri doldu ve ardından mavi gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Ama ben sana hiçbir şey almadım, Hilal."

"Sen de bana çiçek toplarsın," diyerek ona sarıldım. "Kâğıttan buket de yaparsın. Olur mu?"

"Olur," diyerek bana sarıldı ve omzumda ağladı. "Çok güzeller. Çok teşekkür ederim, Suna teyze."

"Güle güle giy, oğlum."

Video annemin sesiyle bittiğinde telefonu kalbime bastırdım.

Anne... O gün kemer taksaydın olmaz mıydı?

Derin nefes alarak annemin sesinden güç aldığım sırada kapı tıkladıldı. "Gel."

Haris çekingen tavırla, "Uyuyor muydun?" diye sordu. "Saati arıyordum."

"Komodin çekmecesinde," diyerek çenemle diğer tarafı ona gösterdim. Haftalardır oradaydı saat. En son uyuduğumuzda çıkarmıştı.

“Tamam,” diyerek gelip yatağın etrafında dolaştı ve çekmeceyi açarak saati aldı.

Odanın çıkışına doğru ilerlediğinde, “Haris,” dedim aniden. Tekrar bana döndü. “Efendim?”

“Pişman mı oldun?”

Sorum, onu bozguna uğrattığında altın hareli gözlerine yerleşen şaşkınlığı izledim anbean. Dudakları aralanırken, “Ne için?” diye sordu. Oysa neyi kastettiğimi biliyordu.

“Yaşadığımız bazı şeyler için,” diyerek tam gözünün içine baktım. “Yabancı gibi davranıyorsun.”

“Sen farklı mı davrandın?”

“Ne yapmam gerekiyordu?” diyerek çenemi dikleştirdim. “Tavrına aynı şekilde karşılık verdim.”

“Sorgulamadın,” diyerek bana doğru birkaç adım attı, ardından yatağın ucuna oturdu. “Sen pişman oldun belki de. Diyorsun ya yabancı gibi... Yabancıyız biz seninle, Hilal. Yabancı olmasaydık benimle paylaşırdın derdini. Ama paylaşmadın, içine attın, gizledin. O gün tamamen tesadüf eseri Aras ve ben kulaklık takmıştık. Aras’ın mikrofonu bile açıktı. Ben konuşulanları duydum. Keşke duymasaydım çünkü haftalarca susman, yemek yememen, içine atman sana ne kadar yabancı olduğumu gösterdi bana.”

Yutkunamadım. “Ben...”

“Sen beni ötekileştirdin,” dedi tebessüm ederek. “Bana güvenmedin, gelip anlatmadın.”

“Hayır,” diyerek inkâr ettim. “Sadece doğru gelmedi seninle paylaşmak. Sonuçta tesadüfen şahit oldum konuşmalarına.”

“On Sekiz’in hislerini fark etmeyecek kadar geri zekâlı değiliz,” dedi kısık sesle.

“Sen sanki bana hep dürüst mü oldun?” diyerek diklendim. “Hep yalan söyledin. Şimdi ben mi suçlu oldum?”

“Üste çıkmaya çalışıyorsun,” diyerek güldü. “Resmen bunu yapıyorsun! Durumlarımız farklı, anlamıyor musun? Sen bana emanetsin, sen benim emanetimsin. Kimse seninle ters konuşmaz, kimse seni tehdit edemez. Kimse!”

“İsmi bile gizleyen biri için fazla iddialı konuşuyorsun.”

“Evet,” dedi başını sallayarak. “Birçok şey gizledim senden ama sebeplerim vardı. Bunun için her seferinde özür dileyebilirim senden. Psikolojini bozdum, dengeni altüst ettim. Bunların hepsinin farkındayım, pişmanım da. Ama yine olsa yine aynısını yapardım. Daha farklı davranabilirdim ama yine sana yalan söyledim. Bu yine de seni haklı çıkarır mı?”

“Aras’ı sana şikâyet mi etseydim? Barıştık işte, halloldu.”

“Bugün barıştınız. Tesadüf mü? Yoksa On Sekiz sana vicdan mı yaptırdı?”

“Bugünün önemi ne?”

“Aras için önemli, o yüzden ona sor. Ve lütfen soruma cevap ver.”

“Hangi soruna?”

“Hilal,” dedi derin nefes alarak. “Neyse.”

Tam ayağa kalkacağı sırada elinden tutup onu durdurdum. Bu ani hareketime her ikimiz de şaşırdık; Haris bir bana, bir de kenetli ellerimize baktı.

“Sadece sana anlatmadım diye olamaz bu tavrın... Başka bir şey mi var? O yüzden mi uzak duruyorsun benden?”

En son haftalar önce yakınlaştığımızda dediklerini anımsadım.

“Hilal... Ben sana nasıl karşı koyacağım?”

“Aynı soruyu benim de kendime sormam lazım.”

Öpecekti o gün beni gelmeseydiler. Sonrasında da bir daha tekrarlanmamıştı bu durum. Tek sebebi gerçekten Aras’la olan tartışmamı ondan saklamam mıydı?

“Başka bir şey yok.”

“Yalan söylüyorsun,” dedikten sonra elini bıraktım. “Yine bana yalan söylüyorsun.”

“Hiçbir zaman bana inanmayacaksın değil mi?” Yüzündeki kırılgan ifadeyle başını salladı. “İnanma, böyle devam et. Bir an olsun bana inanma.”

“Peki,” dedim sadece. “Çıkabilirsin. Zamanını aldım, kusura bakma.”

Dudaklarının arasında bir boşluk oluşurken, “Resmen bana tavır yapıyorsun şu an!” dedi hayretle.

Omuz silktim. “Haksızsın çünkü. Bin tane yalan söylemene rağmen sana yabancı gibi davranmadım. Kavga da etsem hep konuştum ama sen susmayı tercih ediyorsan... Söyleyecek bir şeyim yok.”

“Ha yani kavga edelim istiyorsun?”

“Susmaktan iyidir.”

“İyi o zaman,” diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Susmuyoruz bundan sonra.”

“Ben dedim diye böyle diyorsun, anlamı kalmadı. Haftalar-
dır fark etmiyordun yokluğumu, bundan sonra da böyle devam
etsin.”

Gözleri irileşti. “Hilal, sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır,” diyerek ayaklandım. “Ben dedikten sonra bir şey de-
ğişecekse değişmesin.”

Odanın çıkışına doğru yürüdüğüm sırada eliyle belimi kavra-
dı ve ardından beni kendisine çekti.

Pekâlâ, bunu kesinlikle beklemiyordum...

Şaşkınlıkla ona baktığımda, gözleri gözlerime dokundu. “Ne yapıyorsun?”

“Kaçmanı engelliyorum, Ay Parçası.”

Bu hitap... Bu hitap beni darmadağın ediyordu.

“Sen kaçıyordun ama!”

“Böyle diklenmene bayıldığımı söylemiş miydin? Çok çekici görünüyorsun.”

“Çekici mi?” Bitik hâldeydim. Zayıflamıştım, gözlerimin altındaki torbaların rengi gitgide daha koyulaşıyordu, hatta çenemde iki sivilce bile çıkmıştı stresten dolayı.

“Hı hı... Çok güzelsin, belki de büyülenmemek için uzak durmam lazımdır senden.”

Kesinlikle çok profesyonel bir yalancıydı.

Belimdeki eli ateş gibiydi. Ve bu ateş sanki tüm vücudumda dolaşıyormuş gibi hissediyordum.

Geri çekilmek için hareket ettiğimde beni daha çok kendisine bastırdı. “Orantısız güç kullanıyorsun şu an.”

“Canını yakmayacağım için sorun yok,” dedi kendinden emin sesle. “Hoşuna gitmediğini söylesene.”

Kaşlarımı çattım. “Haris.”

Yüzünü yüzüme yaklaştıırken, “Söyle, güzelim,” diye fısıldadı. Sıcak nefesi yüzüme değerken yer ayağımın altından kaymak üzereydi.

Düzensiz nefeslerime rağmen, “Kavga,” diyebildim zorlukla. “Kavga edecektik?”

Yüzü yüzüme daha çok yaklaşıırken, “Edelim,” dedi etkileyici tonla. “Bu pozisyon ideal bence.”

Gözleri gözlerimden çekildi, dudaklarına indi. Bakışları gitgide koyulaşırken “Haris,” diye fısıldadım. “Ne yapıyorsun?”

“Kavga,” dedi gitgide daha çok kısılan sesiyle. “Benim seninle kavga anlayışım bu. Başka türlüşünü bilmiyorum. Kusura bakma.”

“Kızgınım ama ben sana!”

“Kırgın olma, yeter,” diyerek dudaklarımızın arasında çok az bir mesafe bıraktı. “Çok mu kızdın?”

“Hı hı...”

Dizlerim titriyordu artık. Beni tutmasa yere kapaklanmam an meselesiydi. “Hilal... Kırılma hiç bana. Kız, bağır, çağır ama kırılma.”

“Kırmazsın ki sen beni,” dediğimde kısa bir an gözlerime baktı. Sonrasında bakışları tekrar dudaklarıma indiğinde aradaki o mesafeyi kapattı ve beni öptü.

Dudakları dudaklarıma dokunurken bayılacakmış gibi hissediyordum. Bu yüzden ellerimi omuzlarına çıkararak ona tutundum. Onun bir eli belimde, diğeri sırtımdaydı ve sırtımdaki eli saçlarımı okşuyordu.

Öpüşmemiz birkaç dakika sonra farklı bir hâl aldığında ona ayak uydurdum. İlk defa beni böyle öpüyordu. Kavga eder gibi... Sanki konuşmadığımız günlerin acısını bu şekilde çıkarıyor, birbirimizden intikam alıyorduk.

Dudakları dudaklarımı talan ederken nefes almak için bile geri çekilecek gücü bulamadım kendimde. Sanki tamamen ona teslim olmuş gibiydim.

Bu his... Bambaşkaydı.

Her zaman bana şefkatle, özenle dokunan Haris şimdi âdeta dudaklarımla savaşıyordu.

Belimdeki parmakları tenime saplanırken ben de tırnaklarımı omuzuna geçirdim sertçe. Bunu yaptığım an inleyerek “Yapma,” dedi can çekişiyormuş gibi.

“Niye?”

“Duramam yoksa,” dedi ve öptü beni yine. Ve birkaç saniye sonra geri çekildi. “Durmam gerek.” Tekrar öptü. Ve tekrar çekildi. “Durmalıyım.” Beş saniye sonra tekrar dudaklarını

dudaklarımla buluşturduğunda, “Sikeyim,” dedi. “Duramıyorum. Delireceğim.”

Ona durmaması gerektiğini söyleyeceğim sırada, “Dört!” diye seslendi On Sekiz. “Yedi arıyor.”

Haris kısık sesle bir küfür mırıldanarak geri çekildi. Parlayan gözleri gözlerime ilişirken her ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Belimdeki elini alnıma getirerek parmaklarını saçımdan geçirdi tarak gibi. Saçlarımı düzelterek bir adım geri çekildi.

Derin nefes alarak “Aile kelimesinin tanımı acıydı benim için,” dedi. “Seni tanıyana kadar.”

Kaşlarım düz çizgi hâlinde gerilirken, “Yani?” diye sordum. Devam etmesini istiyordum çünkü.

“Yanında huzurlu hissediyorum. Dört yaşıma kadar hissettiğim gibi... Ev gibi, aile gibi...”

Kirpiklerimi kırıştırdım. “Eğer bu savaş biter ve her şey yolunda giderse... Sana dört yaşını unutturacağım.”

“Söz mü, Hilal?”

“Söz, Haris.”

20. 8 KASIM

Savaş bana hiçbir zaman uzak bir kavram değildi çünkü her zaman masumların öldükleri yerlere gider, onlar için savaşırdım.

Ölüm de bana uzak kavram değildi. En yakınım dâhil birçok kişinin ölümünü görmüştüm, sayısız cenazeye katılmışım.

Ama öldürmek... Bu bana dünyalar kadar uzaktı. Defalarca poligonlara katılarak şişeleri, cansız mankenleri hedef alıp onlara kurşun sıksam da hiçbir zaman birinin ölümüne sebep olacağımı düşünmezdim.

Arabayı çok dikkatli kullanırdım mesela. Kendimden çok başkasının ölümüne ya da yaralanmasına sebep olmaktan korkar, gözümü dört açardım. Birine zarar verme ihtimali beni delirtirdi.

Attığım adımlara dikkat ederdim. Karıncaları bile düşünür, onların ölümüne sebep olmak istemezdim.

Bu savaş beni, bambaşka bir kadına dönüştürmüştü. Kanın kokusuna aşına, öldürmekten çekinmeyen, eline mikrofon yerine silah almış bir kadın olmuştum artık.

“Sona yaklaşıyoruz sanki...”

Sırtımı yatak başlığına yaslamış şekilde ayaklarımı yatağa uzatıyordum. Haris ise yatağın ucunda oturuyor ve haritayı inceliyordu.

Bakışları bana doğru tırmanırken, “Çok yorgun görünüyorsun,” diye mırıldandım. “Seni ilk bulduğumda böyle değildin.”

“Nasıldım?”

“Hırçın bir deniz gibi,” derken yüzünde o hâlimi canlandırıyordu sanki. “Asi. Öfkeli. Nefret dolu. Suçlayıcı tavrın vardı mesela. Ama karargâha gelip savaşmak istemeyen askerlerle konuştuktan sonra değiştin. Onlarla empati kurdun. Sonrasında kendi içinde çatışmalar ve zihninin içinde kargaşalar başladı. Bu... Seni yoran şey tam olarak bu.”

“Senin yüzünden düşmanla empati yaptım ben. Yalanların yüzünden...” Yutkundum. “Haris... Sen nasıl başardın? Yıllardır onlarlasın ama onlardan değilsin. Onların komutanıydın, onlara belki de birçok şeyi sen öğrettin. Çoğu sana minnet duydu, sevdi belki de... Ama sen içten içe her zaman onlara nefret besledin ve bu savaşı bekledin.”

“Oyunculuk yapanlar o karakterin hakkını verir ama sonra sahne kesildiği an olduğu kişiye dönüşür. Bunu da uzun bir oyunculuk gibi düşünebiliriz. Ve ben... Merhamet duygumu körelttim, Hilal. Mesela Zamir bunu asla başaramadığı ve travması olduğu için kimseyi öldüremiyor. Ama ben düşmana merhamet edersem, o benim milletime merhamet etmez. Ben onun canını almazsam, o daha çok can alır. Bu cümleleri sürekli tekrar edersen, zihnindeki gürültü kesilir ve daha önemli şeylere odaklanırsın.”

“Uzakta olmak kolaymış,” dedim derin nefes alırken. “Tam merkezde olmak...”

“Yanmak,” diye tamamladı cümlemi. “Canın çok yandı, biliyorum. Keşke bunu engelleyebilseydim. İnan bunları yaşaman için her şeyimi feda ederdim.”

Gözlerim dolarken, “Sen de zor şeyler yaşadın, Haris,” diye cevap verdim. “Alnında yara açtım, kolundan vurdum, Victor az kalsın öldürecekti seni, sonra yakalandın, göğsünü dağladılar...”

“Yine de senin gözünden düşen bir damla yaştan önemli değil hiçbir şey... Ben dâhil.”

Boğazım düğümlenirken, “Deme öyle,” diye fısıldadım. “Şu an karşımda bu şekilde durman dünyalara bedel.”

“Önce kendini düşün, Ay Parçası,” dedi kadife gibi bir sesle. Elini uzattı ve yanağımı okşadı. “Ne olursa olsun... Önce kendini düşün. Beş dakika sonra başımıza ne geleceğinin garantisi yok. Eğer bana bir şey olursa...”

Kaşlarım çatıldı. “Sus.”

“Hilal,” diyerek o da kaşlarını çatı. “Dinle önce.”

“İstemiyorum.”

“İhtimallerden konuşuyoruz,” dedi yatıştırıcı ses tonuyla. “Eğer bana bir şey olursa, yalnız kalırsan günün birinde ilk kendini koruyacaksın. Başını belaya sokmayacaksın. Bu topraklardan çıkıp İstanbul’a dönecek, gazeteciliğe devam edeceksin. Bu savaşın travması sana bir ömür yeter. Eskisi gibi tehlikeli bölgelere koşma.”

“Haris,” derken sesim sert çıkıyordu. Çünkü sinirleniyordum artık. Şu an babam gibi konuşuyor, bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu ve ben bundan, karşımdaki kim olursa olsun nefret ediyordum. “Sana bir şey olmayacak. Ve bana ne yapmam gerektiğini söylemekten vazgeç. Hiç hoşlanmam.”

“Güvende olmanı istiyorum sadece. Yanlış anlıyorsun,” dedi benim aksime sakın tavırla. “Normal koşullarda böyle davranmam ama emin olmam lazım. İyi olacaksın...”

“Başka bir göreve mi gideceksin? Onun için mi hazırlıyorsun beni?

“Hayır,” dedi anında. “Uzun süre yeni bir göreve gitmeyeceğim.”

“O zaman?”

“Sen bana bir söz verdirdin. Zorla hem de. Ve ben sana verdiğim sözü tuttum, sana kurşun sıktım. Seni öldürecektim.” Son cümlesinden sonra sustu birkaç saniye. Gözlerine derin bir keder yerleşti. “Şimdi sen de bana bir söz ver. Ben olmazsam bir gün, kendini tehlikeye atmadan sakın bir şekilde hayatına devam edeceksin.”

“Ben de uzun bir süre kendimi tehlikeye atacağımı düşünmüyorum. İzne ayrılacağım hatta döndüğümde,” dedim yorgun bir tebessümle. “Ayrıca sen dokuz canlısın. Hepimizi gömersin.” Dediklerimi düşündükten sonra kaşlarım çatıldı aniden. “Bir dakika... İkimiz de uzun süre çalışmayacağız. Sen Ankara’da yaşıyorsun, ben İstanbul’da. Birimizin taşınması gerek!”

“Cidden mi?” Son söylediklerim onu şaşırtmıştı. “Şu an bunu mu düşündün?”

Gözlerim kısıldı. “Evet? Ben gelemem Ankara’ya. Babam çoğu zaman orada kalır. Topuğundan vurulmak istemiyorsan İstanbul’a taşınırsın.”

“Sen neredeysen ben oraya gelirim. Uğrunda vurulmaya da razıyım, Ay Parçası.”

Sesinin tonu kalbimi ve ruhumu okşarken, “Bir daha söylese-ne,” derken buldum kendimi.

Parmağını saçıma dolarken gözlerime uzun uzun baktı. Dakikalar birbirini kovalarken, “Ay Parçası,” dedi o eşsiz ses tonuyla. “Ay Parçam, çok güzelsin. Bir savaşın ortasında olmasaydık her şey çok daha farklı olurdu ama seni bana getiren de bu savaştır belki de...”

Gülerek “Sen de yakışıklı sayılırsın,” dedim alayla.

Tek kaşı havalandı. “Öyle mi?”

“Yani... Aslında benim zevkime göresin.”

“Nasılmış senin zevkin?”

“Aynaya bak,” diyerek sııttım kocaman.

“Acil çıkmamız gerekiyor!”

Aras koridordan bağırdığında irkilerek demin yaşadığım güzel rüyadan uyandım sanki. Ama rüya değildi. Haris buradaydı, yakınımıdaydı ve bana bakıyordu hâlâ. Gözlerini benden çekerek ayaklandığında toparlanmaya başladık. O sırada yatağın üzerine atılan yeleğe baktım. Bakışlarım Haris’i bulduğunda, “Giy,” dedi itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla.

“Sen giydin mi?”

“Elbette,” diyerek çantasını toplamaya devam etti. “Acele et.”

“Askerler köpeklerle bakacak, değil mi?”

“Tabii. Bizden sonra hemen birkaç kişi bu eve yerleşecek, bakımlarıyla da onlar ilgilenecek.”

Yeleği, ardından askerî montu giydim. Boynumdan M4A1’i geçirdim, belime ise tabanca taktım. “Ağır geliyorsa değiştirelim.”

“Taşıyacak kadar gücüm var. Sportif bir insanım.”

“Güzel,” dedi başını sallayarak. “Kullanmana gerek olmaz umarım ama yine de tedbirimizi alalım. Lazer taktım senin için. Önüne biri çıktığı an alnını nişan alıp tetiğe tereddüt etmeden bas. Bir saniye bile tereddüt etme.”

Çantamı sırtımdan geçirirken ona döndüm. “Endişe etme benim için.”

Hiçbir şey söylemeden çantasını aldı ve bana döndü. Gözleri gözlerime dokunurken göz bebeklerinin kıpırdadığını fark ettim. Daha doğrusu, göz bebeklerinden bir titreme geçti. Anlamını çözemediğim bakışları yüzümde dolaşırken dudaklarını ıslattı ve bana doğru bir adım attı.

“Dikkat edeceksin, tamam mı?”

“Tamam.”

binden çıkardığı tokayla sabitledi. Sonrasında yatağın üzerindeki miğferi başıma geçirdi, kendisi ise kar maskesi taktı.

“Yine kar maskesi taktın,” dedim kaşlarımı çatarken. “Senden başka kimse takmıyor.”

“Tedbir,” diyerek omuz silkti. “Çıkalım hadi.”

7 Kasım’dı. Günlerdir Şuşa uğrunda çatışmalar devam ediyordu ve artık sona az kalmıştı.

Şuşa yerleşkesi çok zor bir konumdaydı. 4 Kasım’dan beri uğrunda çatışmalar başlamıştı ve şu an lehimize ilerliyordu bu sancılı süreç. 4 Kasım’da Çanakçı köyünün kontrolünü ele geçirmişti askerlerimiz ve hiç durmadan savaşa devam etmişti. Şuşa öyle bir yere sahipti ki herkesin gönlünde... Adı bile anıldığında herkesin gözü dolar, tüyleri diken diken olurdu.

Karşı taraf medyada asılsız haberler ileri sürerek Şuşa’nın korunduğunu ve alınamayacağını belirtiyordu ama dün araştırdığım yabancı kaynaklarda da durumun bizim lehimize olduğunu okumuştum.

Hepimiz aceleyle evin önündeki SUV’a bindik ve öndeki kamyoneti takip etmeye başladık. On Sekiz, arabayı mükemmel bir ustalıklarla kullanıyordu yolların zorlayıcı olmasına rağmen. O sırada Aras bıçaklarımızı biliyor, Haris ise haritayı inceliyordu.

“Farları kapattılar,” dedi On Sekiz. “Ben de kapatıyorum.” Kalbim heyecanla çırpınmaya başladı. Camdan dışarıya bakmaya çalıştım ama dumanlıydı hava.

Haris elindeki fenerin ışığını kısarak haritayı incelemeye devam ederken, “Eğer her şey yolunda giderse bu gece Şuşa bizimdir,” diye mırıldandı. Haritaya baktığımda parmağını Şuşa’nın aşağı kısmında bulunan Daşaltı olarak adlanan yere getirdi. “Bir grup buradaki kayalıklardan tırmanacak. Diğer grup ise,” diyerek elini sağ tarafa getirdi. “Kayalıkların arasındaki nehirden geçerek Şuşa Hapishanesi tarafından şehre girmeye çalışıyor. Her yer yüksek kayalıklardan oluşuyor, çok zor ama asla imkânsız değil.”

“En çok hangi taraftan girmeye çalışıyorlar şehre?”

İşaret parmağını Hankendi tarafına getirdi. “Burası çok stratejik ama çok zor. Bu yolu denediler ama pek iyi sonuç vermediği için yeniden Laçın yolundan ağır darbeler indirmeye başladılar dünden beri. Sürekli irtibat hâlindeyiz, bölgeyi ezbere bildiğim için. Karargâhtan en yeni haritaları ve tüm gizli geçit bilgilerini alıp verdim onlara. Yıllardır bu savaş için bu topraklardaydım, sanırım buna değecek.”

“Yürü be Azerbaycan!” diyerek bağırdı Aras. “Kim tutar seni?”

On Sekiz, “Tutmaya çalışan çok,” dedi kinayeli sesle. “Ama ne fayda? Hakkı olan toprakları eninde sonunda alacak bu ülke.”

“Resmen tarih kitaplarında okuduğum bir savaşa tanıklık edeceğim,” diye fısıldadım. “Çok tuhaf.”

Dakikalar sonra ıssız bir ormanda durduğumuzda askerler önümüzdeki kamyonetten indi sessizce. “Neden durduk?”

“Bundan sonrası kayalık alan. Araçla gidilemez.”

Başımı onayla sallayıp araçtan indim ve çantamı tekrar omzuma geçirerek Haris’i takip ettim. O sırada Aras gelip bana bir bıçak uzattı. “Bunu da al.”

Bıçağı alıp cebime attığımda iki sıra hâlinde ilerlemeye devam ediyorduk. Ormanın içerisinden geçerken bedenim ürperdi. Bu ormanlarda kaç sivil can vermişti Birinci Karabağ Savaşı’nda? Kaç aile eksilmişti?

Şimdi önümde yürüyen askerler ölenlerin intikamını almadan durmayacaktı, bundan emindim. Çünkü hepimize güç veren hakkımız olanı geri alma hırsıydı.

Bir süre yürümeye devam ettik, ardından açık bir alana birkaç adım kala durduk. Yüzünde maske olan bir asker öne çıktı. Özel kuvvetlerdendi. “Biz buradan devam edeceğiz, kayalıkları tırmanma emri geldi. Bir kısmımız da arka yoldan ilerleyecek.”

Haris başını sallayarak bir adım attı ona doğru. “Bize de burada durup sizi koruma emri verildi. Düşman grupları dağınık, her taraftan çıkabilirler.”

“Yaptıklarınız için bu vatan her zaman size minnettar olacak,” dedi asker ve ardından Haris’e sarıldı.

“Her zaman, kardeşim,” dedi Haris onu aynı şekilde kucaklarken.

Bu an daha da uzasın isterdim ama kaybedecek zaman olmadığı için askerler aceleyle kayalıklara doğru koştu, ardından tırmanmaya başladılar. O sırada dördümüz de dürbünlerimize sarıldık, hem etrafı hem de kayalığa tırmanan askerleri izlemeye başladık.

Kalbim şiddetle çarpmaya başladığında beraber geldiğimiz askerlerden başka askerlerin de olduğunu fark ettim. Keskin kayalıkları büyük bir azimle tırmanıyorlardı.

Dürbünümle birkaç askeri izlediğim sırada yukarıda başka birini fark ettim. Düşmandı. Ve kesinlikle tırmanan bir askere nişan alıyordu.

Dürbünü atarak silahı omzuma attım ve pozisyonumu ayarladım. Defalarca poligonda buna benzer atışlar yapmıştım ama bu bambaşkaydı. Bu heyecanla elim titrer miydi, bilmiyordum ama başaracağıma inanmak istiyordum.

Hedefi bulmam birkaç saniye sürdü, ardından lazer ışığı tam alnının ortasına getirdim ve tetiğe bastım.

“Mükemmel atış! Helal sana!”

Öldürdüğüm düşman askeri yüksek kayalıktan yere düştüğünde korumaya çalıştığım asker kısa bir an duraksayıp arkasını döndü. Bizi görmedi ama bulunduğumuz ormana bakarak gülmüsedti. Lazer ışığı ona doğru tutup daha yukarıyı işaret ettim pes etmemesi için. Tekrar gülümseyerek tırmanmaya devam etti.

“Dikkatli olun!” Aras’ın kısık sesli uyarısıyla başımı salladım ve tekrar yukarı kısımlara dikkat etmeye çalıştım.

Fakat bu sefer tehlike ormanın derinliklerinden geliyordu. Hışırtılı ayak sesleri kulaklarımıza dolduğunda, “Şu dalların arkasına saklan,” diyerek beni çekti Haris.

Aras ve On Sekiz bir ağaç gövdesinin yanında pozisyon alırken Haris çok açıktaydı. Onu kolundan tutarak aşağıya çekti dim ama tüm dikkati silahındaydı. Gözlerinin keskinliğine o an dikkat ettim. Bir şahin gibi bakıyordu, sanki tüm ormanı görebiliyormuş gibi.

Keskin nişancı...

Uzmanlarla eğitim alırken onlara çok özenmiş, keskin nişancı olmak hayalleri kurmuştum ama sonra daha mutlu olduğum mesleği bulunca vazgeçmiştim bu düştten.

“Aras,” dedi Haris fısıldayarak. “Saat üç yönü.” Ardından sustu, sesleri dinlemeye devam etti. “On Sekiz, saat on.” Herkes pozisyon alırken bana döndü. “Biz ikimize en kalabalık ekip kaldı. Tam saat on iki yönünden geliyorlar.” Cebinden tabanca çıkarıp bana uzattı. “İki eline tabanca al. Daha rahat ateş edersin.”

“Tamam,” diyerek onun tabancasını sağ elime aldım. Sol elime de kendi tabancamı aldım ve silahımı omzumdan astım.

“Korkuyor musun?”

Başımı olumsuz anlamda sallayarak gözlerinin içine baktım. Bakışları, gücüne daha çok güç kattı. “Onları öldürmezsem, onlar bizi öldürür. Buna mecburum ve korkmuyorum.”

“İşte bu,” diyerek gururla bana baktı. “Seninle gurur duyuyorum, Ay Parçası.”

Kalbim heyecanla kanat çırpı. Daha önce çok duymuştum bu cümleleri ama ondan duymak bambaşkaydı. Babam haricinde kimsenin benimle gurur duyması umurumda olmazdı ama

Haris'in cümlesi babamın üzerimdeki etkisinden de farklı hissettirmişti.

Sesler daha çok yaklaşıırken Aras saklandığı yerden ateş açtı ve bir hedefi tam kalbinden vurdu. Aras'ın ateş açmasından sonra kalabalık grup üzerimize doğru geldi. Bazıları ise saklandı.

"Sekiz," dedi Haris kulaklığını takarak. "Konumumuzu biliyorsunuz. Eğer bize bir şey olursa..."

Yutkunamadım. Sekiz ne cevap verdi, bilmiyordum ama Haris susmak zorunda kaldı.

Bir dakika kadar sonra kulakları sağır edecek bir çatışmaya girmiştik. Ben neredeyse her saniye saklandığım yerden çıkarak elimdeki tabancalarla gördüğüm herkese ateş açıyordum. Diğerleri ise saklanarak uzaktaki hedefleri nişan oluyor ve tek atışta mahvediyordu.

Haris ara sıra arkamızdaki kayalıklara da ateş açıyor, tırmanan askerlerimizi koruyordu.

Dakikalarca çatıştık ama çok fazlaydılar. Hedefleri biz değil, tırmanan askerlerdi ama onlara geçit vermiyor, âdeta bariyer rolünü oynuyorduk. Tek şansımız hepsinin donanımsız olmalarıydı.

Haris, "Diğer taraftan geliyorlar," diyerek bana baktı. "Yalnız başına idare edebilir misin?"

"Git," dedim tereddüt etmeden. "Sorun yok."

Sürünerek sağ tarafımızdaki ağacın arkasına geçtiğinde ben tekrar karşıdan gelen bir düşmana ateş açmak için başımı çıkardım ve sağ elimle ateş ettim. Önce kolunu yaraladım, ardından tam göğüs kafesine kurşun sıktım. O sırtüstü yere düşerken arkasından gelen asker afalladı ve durdu. Yerde cansız yatan asker arkadaşına baktıktan sonra silahını yere atıp her iki elini havaya kaldırdığında ona doğru uzattığım elim havada kaldı, tetiği çekemedim.

Teslim oluyordu.

Aras, “Acımak yok!” diye bağırdı. “Çek şu tetiği!”

Asker yalvaran gözlerle bana bakarken bana doğru adımlamaya başladı.

“Hilal!”

Asker başını iki yana sallarken tetiği çekmemem için bakışlarıyla bana yalvarmaya devam etti. Konuşamıyordu korkudan. Zaten konuşsa da onu anlayamazdım ama gözleri haykırıyordu buna rağmen.

Bana doğru birkaç adım daha attığında, “Ben indireceğim herifi!” diye bağırdı Aras. “Yetti bu tiyatro!”

“Yapmayın!” diye bağırdım. Oysa kendim hâlâ askeri hedef almıştım, parmağım tetikteydi. “Teslim oldu!”

“Ne yapalım?” diye bağırdı Aras. O sırada birkaç el daha ateş etmişti ama neyse ki başkalarıyla ilgileniyordu. “Bağrımıza mı basalım? Şu vicdanının sesini kıs, yoksa bozuşuruz!”

Asker bana doğru bir adım daha attığında silahımı indirecektim ama tam o sırada tekmesiyle sağ elimdeki silahımın yere düşmesini sağladı. Sol elimdeki silahı kaldıracağım sırada üzerime atladı, bileğimi bükerek beni önüne aldı ve bıçak çekti şah damarıma.

“Kahretsin!” Aras’ın sesi tüm ormanı inletirken On Sekiz’in tarafından hışırtı sesleri geldi. Sanırım bana doğru yaklaşıyordu. Haris’in olduğu taraftan ise ses gelmiyordu, ölüm sessizliği hâkimdi sanki.

Asker İngilizce, “Yaklaşmayın yoksa öldürürüm,” diye bağırdı.

“Önce ben seni öldürmezsem,” diyen Haris’in kısık sesini duydum. Ardından bir inleme sesi döküldü askerin dudaklarından. Tam alınına isabet etmişti kurşun.

Başım sağ tarafa döndüğünde Haris’i değil, namlunun ucunu görebildim sadece.

Ölen askerin yanına uzandım ve soluklarımı düzene sokmaya çalıştım. Yerden silahlarımı alırken hâlâ nefes nefeseydim.

“Bir daha,” dedi ürkütücü derecede korkunç sesi. “Böyle bir hata yapmayacaksın. Düşmanına acımayacaksın. Sen acırsan, o sana acımaz.”

Onu göremiyordum ama sesi yakınımdan geliyordu. Hiçbir şey söyleyemedim, şarjörü değiştirerek silahımı sıkıca tuttum ve bu sefer bambaşka bir Hilal olarak uzandığım yerden kalktım, ilk gördüğüm düşmanı alnının ortasından çekip vurdum.

“İşte böyle!” Aras heyecanla bağırdı. “Kurşuna dizelim herkesi! En sevdiğim şey bu!”

“Manyak,” dedi On Sekiz.

“Kurşun sesleri çok melodik gelmiyor mu kulağa, bebeğim?” Aras durmadan ateş açıyordu ve neredeyse hepsi isabet ediyordu. “Müzik gibi...”

“He Aras, he! Müzik!”

Yarım saatten fazla süren çatışmada On Sekiz’in kolu sıyrılmıştı sadece. Geri kalan kimsenin burnu bile kanamadı. Neredeyse elli kişiyi öldürmüştük. Burnuma kanın taze kokusu doluyordu ve bu midemi bulandırıyorordu ama şu an kusmanın hiç sırası değildi.

Çıplak gözlerle kayalık alana baktım. Askerler hâlâ tırmanmaya devam ediyor, yukarıya çıktıklarında çatışmalara giriyordu. Gözlerim bir askerin üzerinde toplandığında elime dürbünümü alarak ona baktım. Genç bir çocuktu, ayağını bir oyuga koyarak daha yukarıya tırmandığı sırada durdu.

Daha doğrusu durduruldu.

Askerin cansız bedeni birkaç saniye sonra boşluğa düştüğünde elimle ağzımı kapattım bağırmamak için.

Gözümün önünde şehit olmuştu.

“Kahretsin,” diyen Haris onu şehit eden kişiyi aradı, ardından iki el ateş ettiğinde çalılarının arasından birinin daha kayalıktan düştüğünü gördük.

Azerbaycan askerleri durmadan kayalıkları tırmanmaya devam ederken gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Şu andan itibaren bu olaylar tarihin tozlu sayfalarına karışacaktı, gelecek nesil bu önemli tarihleri ezberleyecek, kutlayacaktı. Ve ben bu anı çıplak gözlerle görüyor, hatta müdahale ediyordum olaylara bizzat.

Bu sadece bir savaş değildi.

Bu, yıllardır Karabağ’dan zorla gönderilmiş, öldürülmüş, kayıplar vermiş bir milletin *felahıydı*...

“Şu an kamera karşısında bu anı kaydetmek isterdim. Tarihi herkese yaşatmak isterdim...”

“Bunları kayda alamayız,” dedi Haris kısık sesle. “Şehit düşenlerin aileleri izlerse neler hisseder?”

Gözyaşlarım şiddetli bir yağmur gibi yanaklarıma yağmaya devam ederken, “Bitiyor değil mi?” diye sordum. “Şuşa... Zafer demek.”

“Evet,” dedi. “Şuşa’yı almak, Karabağ’ı almak demek.”

“Ne kadar fedakâr bir ordu,” derken sesim titriyordu. “Uğrunda ölüm var ama hâlâ tırmanmaya devam ediyorlar. On kişiden beşi çıkabiliyor sadece.”

“O cümleyi hep okurdum ama şu an yaşıyorum resmen... *Ben size taarruzu emretmiyorum, ölmeyi emrediyorum.*²⁶”

Aras seslendirdiği cümleyle bu sefer Haris’in de gözünden bir damla yaşın düşmesine neden oldu.

“Atam rahat uysun... Onun dediği o cümle hâlâ geçerli. *Azerbaycan’ın kederi bizim kederimiz, sevinci bizim sevincimiz.*”

²⁶Mustafa Kemal Atatürk’ün Conkbayır’da savaşırken cephanesi biten askerlere söylediği cümle. (e.n.)

Burnumu çekerek Şuşa kayalıklarına baktım. Şu an her tara-
findan dumanlar yükselse de hâlâ çok güzel görünüyordu. “Dok-
san yaşında bir nine vardı. Onun da ninesi anlatmış bu olayı.
1918’de Kafkas İslam Ordusu onları son anda kurtarmış düş-
mandan. Genç kızları esir olarak almadan hemen önce yetişmiş
Ali İhsan Sabis Paşa komutasındaki 4. Kolordu... Enver Paşa’nın
emriyle kardeşi Nuri Paşa’nın Bakü’nü düşmandan arındırdığını,
bunun uğrunda nice Mehmetçik’in şehit düştüğünü... Şimdi biz
anlatacağız bu savaşı herkese. Çok tuhaf, çok derin, çok anlamlı.
Ama çok da acı.”

On Sekiz derin bir iç çekti. “Dedelerimiz de rahat uyusun...
Onların emaneti olan bu vatani da Türkiye gibi bırakmadık kim-
selere.”

8 Kasım 2020

Şuşa’daydım.

Şuşa Kalesi’nin tam önündeydim.

Kaleye çıkan askerler Azerbaycan ve Türk bayraklarını dalga-
landırıyordu. Ve ben hayatımda daha önce böyle duygusal bir
manzara gördüğümü hatırlamıyordum.

Boğazım düğüm düğümdü... Attığım her adımda zihnimde
o satırlar sesleniyordu çünkü.

“Bastiğın yerleri toprak diyerek geçme, tanı,

Düşün altındaki binlerce kefensiz yatani.”²⁷

Buraya gelene kadar nice şehit görmüştüm. Her birinin üze-
rinde bayrak vardı. Bazılarının rüzgârdan yüzü açılmıştı. Hep-
sinin yüzünde aynı tebessüm, gurur vardı. Ölerken bile mutlu
olabilir miydi bir insan? Şehitler çok mutluydu, çok gururluydu.
Belki de ölmedikleri içindir bu.

²⁷Mehmet Akif Ersoy’un yazdığı İstiklal Marşı’nın altıncı kıtasından. (c.n.)

Yolun kenarındaki Azerbaycan bayrağıyla örtülen şehide doğru ilerledim. Yanında, yere çöktüğümde tüm gücümü kaybetmiştim sanki. “Beni görüyor musun?” diye fısıldadım. Gözlerimden yine yaşlar boşaldı. “Bayrakları görüyor musun? Senin sayende oldu. Şu an bu toprağa ayak basıyorsam sizin akıttığınız kan sayesinde. Çok teşekkür ederim... Kendi şahsım adına çok minnettirim... Utanıyorum adını bilmediğim için. Affet beni. Affet bizi. Rahat uyu lütfen... Hakkını da helal et, olur mu?”

Gözyaşlarım bayrağı ıslatırken, “Keşke seni ve diğer herkesi tanıma imkânım olsaydı. Çok üzgünüm,” diyerek hıçkırdım.

“O üzgün değil. Çok mutlu ve gururlu, kızım.”

Bir an uyuduğumu, rüya gördüğümü düşündüm. Sonra onun sesinin zihnimde canlanma ihtimalini sorguladım. Ama şehidin sol tarafında duran askerî botlar en az sesi kadar tanıdıktı.

Başımı kaldırarak yaşlı gözlerle ona baktığımda, “Baba,” dedim zorlukla. Kalbim göğüs kafesimi parçalamak istercesine çırpınıyor, heyecandan ellerim titriyordu.

Zorlukla ayağa kalktığımda, “Gel,” diyerek birkaç adım geri gidip kaleye doğru yürüdü.

Onun peşinden giderken hâlâ gerçek olup olmadığını sorguluyordum. Ama bu dik duruş, yürüyüş hayal olamazdı. Kalenin yanında durduğunda, “Baba,” dedim tekrar. “Buradasın...”

Bana doğru döndüğünde birbirinin kopyası olan gözlerimiz buluştu. Babam arkasında topladığı ellerini iki yana açtığında tereddüt dahi etmeden kollarının arasına girip ona sıkıca sarıldım.

Aşına olduğum kokusu, bana kanın kokusunu dahi unutturduğunda gözlerimi yumdum ve bu anın gerçekten yaşandığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Babam buradaydı, hayattaydı ve dahası kollarımın arasındaydı.

“Çok şükür,” diyerek boynunu var gücümle kucakladım. “Yaşıyorsun.”

“Binlerce kez şükür,” diyerek boynumdan öptü ve derin nefes aldı. “Yaralanmadın diye biliyorum. İyi misin?”

“İyiyim,” diyerek ondan uzaklaştım. Bir aydan fazla olmuştu onu görmeyeli. Saçları daha fazla beyazlamıştı, yüzünde ciddi bir yorgunluk vardı, gözleri uykusuzluktan dolayı kıpkırmızıydı. “Senden haber alamadığım için korktum.”

“Geçti,” diyerek omzumu sıvazladı. “Buradayız.”

“Paşam,” dedi bize doğru gelen Komutan Bayramov. “Kavuştunuz mu kızınıza?” Bana bakarak gülümsedi. “Hilal... Yeniden seni görmek çok güzel.”

“Sizi de öyle, komutanım. Durumlar nasıl?”

“Bölgede saklanan düşman askerlerini temizliyoruz şu an. Her eve, her deliğe bakıyorlar. Bazıları grup hâlinde saldırdı ama her saldırı geri püskürtüldü.”

Başımı onayla salladığım sırada Bayramov yanımdan uzaklaştı. O sırada bakışlarım yeniden babamı buldu. Gözlerini kısmış şekilde yukarıda dalgalanan bayraklara bakıyordu. Çok derin düşüncelere daldığı her hâlimden belliydi. “Bu sadece Azerbaycan’ın zaferi değil. Bu tüm Türk dünyasının zaferi aynı zamanda. Keşke annen de görseydi bugünü. Her zaman kalbi Karabağ’da atardı, Şuşa’yı ziyaret etmek isterdi.”

Annem doğduğundan beri Kars’ta yaşamış olsa da aslen bir Azerbaycan Türkü’ydü. Buradaki savaşlar onu çok üzerdi, hatırlıyordum. Günün birinde burayı ziyaret etmek istediğini de biliyordum.

“Bizi izliyordur şu an...”

“Suna seninle gurur duyuyordur şu an.”

“Peki ya sen? Sen gurur duyuyor musun, baba? Sen beni takdir ediyor musun?”

“Elbette,” dedi tok bir sesle. “Sen benim tek ailemsin, Hilal.”

“Döndüğümüzde sorgulanacağım. Bu senin için sorun oluşturacaktır.”

“Benim kızım yanlış hiçbir şey yapmaz, değil mi?” Ses tonu beni bile ürküttü. “Baştan sona olan her şeyi anlatacaksın ve bu konu kapanacak.”

Boğazıma dizilen tüm o kelimeleri yutarak “Beni aradın mı?” diye sordum.

“Kim olduğunu Haris Bozkurt’a söylediğin an o beni aradı zaten. Tır ayarlandı, İran’a gelecek ve orada karşılanıp Bakü’ye geçecektin. Ama sen beklenmedik bir şey yaptın. Canın pahasına o tırdan atladın, Haris Bozkurt’un hayatını kurtardın. Üstelik onu düşmanın sanıyordun.”

“Baba...”

Bana bakmıyordu. Bakışları dalgalanan bayraklardaydı. “Sen... Düşmanın sandığın birine merhamet ettin, kızım.”

“Öyle değil...”

“Öyle,” dedi sert sesle. “Ben seni böyle mi yetiştirdim? Ya Haris Bozkurt, gerçek bir Ermeni komutanı olsaydı? O zaman ne olacaktı? Şans eseri karşımdasın şu an. İstihbaratçımız seni buldu diye nefes alıyorsun...”

“Ben...”

Elini kaldırıp beni susturdu. “Ne Zamir’i ne de Haris’i suçla seni kandırdıkları için. Onlar susması gerekirse susar, konuşması gerekirse konuşur. Emirlerin dışına çıkamazlar, hata yapamazlar. Sen de hata yapamazsın ama yaptın. Zaaflarına kurban gidecektin az kalsın.”

Bir anda kendimi geçmişte buldum. Küçüldüm sanki karşısında, küçük kız çocuğuna dönüştüm. Eskiden de böyle yapardı ve ben karşısında dimdik durup odama geçtiğimde hıçkırığa hıçkırığa ağlardım. Çünkü onun karşısında ağlayamazdım. Aslında ona

göre, hiçbir zaman ağlamamam gerekirdi çünkü bu zayıflığının göstergesi olurdu.

Hiçbir zaman ağladığına şahitlik etmemiştim. Annesi, babası, eşi ve en yakını Bilal amca öldüğünde tek gözyaşı dökmemişti babam. Bunu nasıl başarıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

“Paşam,” diyen ince sese doğru döndük her ikimiz. On Sekiz’in kolu sargıdaydı dün kurşun sıyırdığı için. Başını eğerek saygıyla selamladı babamı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Kod adım, On Sekiz. Gerçek adım, *Tomris Soyer*.”

Gerçek adını duymanın şokuyla gözlerim irileştiği sırada onun arkasından Aras ve Haris de geldi yanımıza. “Paşam, çok memnun oldum. Kod adım, Aras. Gerçek adım, *Kaplan Giray Ulukan*.”

İsmiini söylediği an mümkünmüş gibi daha çok şaşırdım. Çünkü ona Diego deyip dalga geçerken aslında bilmeden ismini söylediğimin farkında bile değildim.

Zihnimde On Sekiz’in imalı cümlesi yankılandı.

“*Kaplan olmak hoşuna mı gitti?*”

“*He... Bayılıyorum kaplan olmaya.*”

Tomris ve Kaplan Giray... Bu isimlere alışmam zor olacaktı sanırım.

Onların ardından Haris bir adım öne çıktığında, “Merhaba, paşam,” dedi sadece. Çünkü zaten babam onu tanıyordu. Kendisini tanıtmamasına gerek yoktu.

Babamla onu karşı karşıya görmek bana oldukça tuhaf ve farklı hissettirdi.

“Merhaba,” diyen babamın bakışları üçünün üzerinde gidip geliyordu. “Memnun oldum.” Bakışları On Sekiz’in koluna takıldı. “Geçmiş olsun, kızım.”

“Sağ olun, komutanım.”

“İyi olmanıza sevindim. Burada yaptıklarınız takdir edilecektir, emin olun. Her birinize, özellikle Bozkurt’a teşekkür ederim. Yıllarını verdi bu görev için ve buna değdi.” Haris’e gururla bakarak tebessüm etti belli belirsiz. “Bu gece Bakü’ye, sonrasında da Ankara’ya gideceğiz hep beraber. Hazırlığınızı yapın.”

Üçü de aynı anda, “Emredersiniz, komutanım,” dedi.

“Alp’i şikâyet ettiğin doğru mu beni aradı diye?” Dudaklarımdan bir anda firar eden soruyla beraber bakışlarımı babama çevirdiğimde o da bana baktı.

“Doğru.”

“O cesur davranarak bu bölgeye geldi. Şikâyet edilmeyi mi hak etti?”

“Emirlerimizden çıktı ve kendisini tehlikeye attı.”

“Öldüğümü düşünüyordu.”

“Hâlâ öyle düşünüyor. Neyse ki gittiğinde yaşadığını bilecek.” Sinirlendim. O kadar çok sinirlendim ki ağzımdan yanlış bir kelime çıkmasın diye dişlerimi sıktım.

Babam ise bunu umursamadan arkasını dönerek aşağıya doğru yürüdü. Onun arkasından bakarken, “Oha,” dedi On Sekiz. “Gözlerinden ateş çıkıyor resmen, Hilal. Sakin ol.”

Bu sefer sert bakışlarımla Aras’a baktım. “Tomris ve Kaplan Giray ha... Diego lakabını sana taktığımda bunu benimle paylaşabilirdin. İmalı imalı konuşmayı tercih ettiniz ama yanımda. Bu kadar mı güvensiz görünüyordum gözünüzde yoksa?”

“Hilal,” diyerek bana doğru bir adım attı On Sekiz ya da Tomris. “Kişisel algılama. Paşaya kendimizi o şekilde takdim etmek zorundayız. İstihbarat emri. Ama seninle bunu, savaş bitene kadar paylaşmamamız gerekiyordu. Ağzından kaçırma ihtimalin vardı, başkalarının yanında. Biz birbirimize her zaman kod adlarımızla hitap ederiz. Senin de öyle yapman gerekiyordu.”

Ağızımdan sadece bir kez Haris'in adını kaçırmıştım ve bu günlerdir uykularımın kaçmasına neden oluyordu.

"Küstün mü?" diyerek bana doğru adım attı Aras. "Sid... Lütfen. Bak vallahi söyleyecektim sana. Hatta gittim bu herife sordum! O da görev bittikten sonra bu konuda serbest olduğumu söyledi!"

Bakışlarım ok gibi Haris'e saplandığında, "Yedi'nin emri," dedi. "Böyle uygun gördü. İsimlerimizi bilmen, seni bize daha çok bağlıyordu. Zaten Yedi ve benim ismimi biliyordun. Daha fazlasının seni yıpratacağını düşündü."

Yüzümü ekşittim. "Ne saçma."

"Saçma ya da değil. Liderimiz o, emri de buydu."

"Lan," dedi Aras ya da Kaplan Giray. "Kızın gönlünü almaya çalışıyorum, kaba konuşmasana!"

"Pardon," diyerek gözlerini kaçırdı Haris. "Gerginim."

On Sekiz onun omzunu sıvazladı, ardından başını omzuna koydu. "Deminki şehidin gözlerini kapattın diye mi?"

"Özür dilerim," dedim anında. "Bu durumda konumuz bu olmamalıydı."

"Ben özür dilerim," dedi ve altın hanelerini gözlerimle buluşturup buruk bir tebessüm etti. "Barıştın mı bizimle?"

"Barıştım," diyerek onlara doğru adım attı. "Sarılalım mı? Yedi eksik ama..."

Aras sanki yıllardır bu ani bekliyormuş gibi beni kolunun altına alarak sıkıca sarıldı. Diğer koluyla da On Sekiz'i sardı. Haris de bir elini On Sekiz'in omzuna atarken diğerini de benim omzuma yerleştirdiğinde çemberi biraz daralttık ve sarıldık sıkıca.

Kalbim bu anın güzelliği, burukluğu ile teklerken "İyi ki karşıma çıktınız," dedim. "Hepinize minnettarım. İyi ki varsınız!"

"Baş belası Sid," diyerek miğferimin açıkta bıraktığı saçını çekti. "İyi ki varsın!"

“İyi ki varsın, Hilal.” On Sekiz bana öpücük atarken bakışlarım yavaşça Haris’e kaydı.

Bana baktı. Uzun uzun... Sanki yüzümün her zerresini ezberlemek istiyormuş gibi. Yüzünde bugün kar maskesi yoktu ve bu hoşuma gitmişti.

Beklediğim kişi, “İyi ki varsın, Ay Parçası,” dedi iç gıcıklayıcı bir tonla. “İyi ki *ben* buldum seni.”

“Tümgeneral gelip Dört ve beni öldürmeden önce bence ayrılalım,” dedi Aras. “Tırsıyorum ondan biraz.”

Gülerek ayrıldığımızda göğüs kafesimde tuhaf bir duygu vardı. Onlarla sarılmak çok farklı hissettirmişti bana. Sanki yıllardır kaybettiğim yakın arkadaşlarımla sarılmışım gibi hissediyordum. Oysa onları tanıyalı iki ay bile olmamıştı.

Aras ve On Sekiz aşağıya doğru ilerleyip bizden uzaklaştığı sırada, “Gözlerini kapat,” dedi Haris.

Sorgulamadan gözlerimi kapattım. “Şimdi aç.”

Önce ona, ardından elinde tuttuğu harı bülbüle baktım. Gözlerim belerdiğinde, “Hangi çiçeği sana alırsam, onu seveceğini söylemiştin. Sadece Şuşa’da açan harı bülbül, bundan sonra en sevdiğin çiçek.” Bülbül’e benzeyen, mor tonlarının hâkim olduğu çiçeğe bakmaya devam ederken kalbim tekliyordu.

“Şu an babam etrafta olmasa sana sıkıca sarılırdım,” diyerek heyecanla elindeki harı bülbülü aldım ve dikkatlice göğsümdeki cebe koydum.

Yüzümdeki o geniş gülümseme bir silah sesiyle bozulduğunda ne yapacağımı şaşırdım. Kurşun tam yanımdan geçerken Haris, ılık hızında önüme geçti.

Gözlerim endişeyle babamı ararken Haris tabancayla bizi hedef alanlara ateş açıyordu. Babam yoktu. “Babam?”

“En son araçtaydı. Güvende. En açıkta biziz şu an.”

Onun göğsüne sığınarak silahımı çıkarmaya çalıştığım sırada fark ettiğim bir detayla kanım dondu. “Haris...” Tüm eklemle-
rim buz keserken “Yelek giymemişsin,” diyebildim. “Sen... Yalan
söyledin bana.” Yeleği yoktu! Bu delilikti! Bunu nasıl yapardı?

“Hilal,” dedi ateş etmeye devam ederken. O sırada ben de
kendimi toparlayarak silahımı aldım ve kalenin aşağısından bize
ateş edenlere doğru sıkmaya başladım. “Biliyorum bu zamana
kadar sana çok yalan söyledim. Ama şu an söyleyeceğim şeye inan
olur mu?”

“Ne?”

“Seni seviyorum.”

Kısa bir an ateş edemedim, ona baktım hayretle.

Ve tam o an, üzerime atlayıp yere uzanmamı sağladı.

Daha doğrusu, bana doğru gelen kurşunun önüne geçerek sır-
tını bana kalkan yaptı.

Gözlerimiz birleştiğinde, “Haris,” dedim. “Hayır.” Bedeni,
bedenimin üzerinde titremeye başladığında, “Hayır!” diye hay-
kırdım. Baş göğsüme düştü bir anda.

“Haris,” diyerek elimdeki silaha rağmen her iki yanağını tu-
tup başını kaldırdım. “Ben de seni seviyorum. Duyuyor musun?”

Duymuyordu.

Haris beni duymuyordu.

Gözlerimden yaşlar boşalırken, “Dört!” diyerek bağırان
Aras’ın sesi kulaklarımı doldurdu. Yanımıza vardığında, Haris’in
sırtına baktı, ardından gözleri gözlerime değdiğinde tüm bed-
nimden titreme dalgası geçti.

Aras bana utançla bakıyordu.

“Nabzına bak,” dedim. “Ne olur, nabzına bak...”

Aras beni ikiletmeden nabzına baktığında, “Zayıf,” dedi. “Çok zayıf.” Birkaç saniye sonra, “Yardım edin!” diye haykırdı var gücüyle. “Yaralı var, yardım edin! Durumu ağır!”

Biraz sonra etrafımız kalabalıklaştığında Haris'i benim üzerimden aldılar, kan lekeli sedyeye yatırdılar. Bu sedyede kaç can gitmişti? Haris de mi gidecekti?

Askerî montu delinmişti, sırtından vurulmuştu.

Benim yüzümden.

Sedyeyi kaldırarak götürmeye başladıklarında ayağa kalkmak istedim ama kalkamadım. On Sekiz, beni kaldırarak yardımcı olduğunda zorlukla yürüdüm. Dizlerim titriyordu, bacaklarımın tüm gücü çekilmişti.

Ama hâlâ nabzı atıyordu.

Haris'i küçük bir çadıra götördüklerinde beni içeriye aldılar. Çadırın önünde yere çökerek dizlerime sarılıp beklemeye başladığımda, “Gebertemedim onları,” dedi Aras. “Nereden çıktılar, anlamadım bile!”

Gözyaşlarım her saniye yanaklarıma doğru süzölmeye devam ederken zırhlı bir araç tam çadırın önünde durdu. Başımı ağır ağır çevirdiğimde, babam araçtan inerek bize doğru ilerliyordu.

Aras ve On Sekiz ayağa kalktığımda ben sadece yaşlı gözlerle babama baktım.

Babam tam karşımda durduğunda ise onun ayaklarına sarıldım. “Baba...” Başımı dizlerine yaslayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığımda, “Ne olur, ölmesin!” diye haykırdım. “Yalvarırım, ölmesin, baba. Annem gibi o da gitmesin...”

Babam hareketsiz, cansız bir heykel gibi karşımda durduğu sırada içeriden askerî doktor çıktı. Babama baktı, ardından yerde onun ayaklarına sarılmış olan bana...

Başını eğerek “Başımız sağ olsun. Kahraman gibi şehit oldu,” dedi.

“Hayır...”

“Vatan sağ olsun,” dedi babam. Sesi bile titremedi.

“Hayır,” diyerek ayağa kalkmaya çalıştım. Başım döndü, gözlerim karardı. Düşeceğim sırada doktor tuttu kolumdan. “Bırak beni! Yalan söylüyorsun! O herif yine bana yalan söylüyor! Kandırıyor!”

Doktoru iterek çadıra girdiğimde üzerine Türk bayrağı örtüldüğünü görüp, “Dur,” diye bağırdım. “Yanlışlık var!” Koşarak gelip bayrağı yüzünden çektiğimde onun solgun yüzüyle karşılaştım.

“Hayır... Mümkün değil.”

Gözyaşlarım onun üzerine düşmeye başladığında, “Olamaz,” diye bağırdım. “Kandırıyor yine beni!”

“*Umarım ölürsün.*” Böyle demiştim ona hiç düşünmeden hem de.

“*Umarım ölmezsin.*” Keşke ölseydim, Haris.

“*Senden gerçekten nefret ediyorum. O emirleri verdin ya... Sıfır-sın artık gözümden. Sıfır.*” Hayır, nefret etmiyordum. Çok seviyordum. Çok hem de.

“*Olması gereken bu. Sıfır. Ne eksik ne de fazla.*” Hayır, olması gereken asla bu değildi.

“*Keşke hayatımı kurtarmasaydın... O zaman seni öldürebilirdim belki.*” Öldürdüm. Benim yüzümden öldün...

“*Öldürmek benim işim, Hilal. O konuda bir anlaşalım.*” O zaman neden sen öldün?

Gözlerimi yumup açarak bu anın kötü bir kâbus olmasını diledim. Fakat gözlerimi açtığımda hâlâ cansız bir şekilde karşımda uzanıyordu.

Elimi uzattım boynuna ve nabzına dokundum.

Nabızı atmıyordu.

“Aras!” diye bağırdığımda çadırın girişinde durarak bize baktığını fark ettim. “Nabzına baksana. Ben hissetmiyorum.”

Koskoca Aras küçük adımlarla, boynu bükük yanıma geldiğinde elini uzattı. Fakat bu sefer eli titriyordu. Nabzına dokunduğunda dudaklarından bir inilti döküldü. “Kardeşim benim...” Elleriyle başını kucaklayarak haykırdığında On Sekiz de geldi ve o da son bir umutla nabzını kontrol etti.

On Sekiz’in çığlığı kulaklarımda patladığında son umudumu da kaybettim.

Nabızı gerçekten atmıyordu.

Ve bu bir kâbus değildi.

“Baba...” Güçsüz sesimi duyup çadıra girdiğinde, “Öldü mü?” diye sordum.

“Şehitler ölmez,” dedi hiç düşünmeden.

“Nabızı atmıyor, baba.”

Babam yanıma gelip dizinin üzerinde çöktü ve elini omzuma atarak beni göğsüne bastırdı. “Hilal... O her şehit gibi mutlu ayrıldı aramızdan.”

“Baba... Ben ölecektim, önüme atladı. Allah beni kahretsin... Buraya geldiğim güne lanet olsun! Benim yüzümden... Benim yüzümden öldü!” Babam beni tutmaya çalıştıkça ben çırpınıyor, daha çok bağıırıyordum. “Ölmek istiyorum! Baba, ölmek istiyorum! Ağladığım için kızacaksan da kız. Ölmek istediğim için zayıf olduğumu söyle ama ben ölmek istiyorum!”

Birkaç dakika sonra tüm bedenim uyuştı. Doktor tam dibimdeydi o sırada. Bana ne yapmıştı?

Hissizleşiyordum.

Gözlerim karanlığa hapsoluyor ve bedenimdeki tüm güç çekiliyordu sanki.

Gözlerim kararmadan hemen önce ona baktım. Huzurlu ve mutlu görünüyordu. “Haris...”

Bu... Savaşın hakiki yüzüydü.

Bu... Savaşın tanımıydı.

Bu... Savaşın bana en büyük darbesiydi.

Savaş. Bu kelimenin sözlük anlamı oldukça basittir. Silahlı çatışma, kavga, mücadele. Oysa savaş kelimesinin asıl anlamı kaybetmektir, kazanmaktır, gözyaşdır, ölümdür, kandır, acıdır. Bir annenin feryadı, bir babanın boğuk sesle fısıltısıdır. Bir bebeği bile mezara koyacak kadar acımasızdır.

Savaş yıkımdır.

Savaş kaybolmaktır.

Ben bu savaşta kayboldum.

"Kaybolmadın. Ben buldum seni, Hilal."

Beni bulduğun için öldün. Keşke bulmasaydın...

Çünkü ben asıl şimdi kayboldum.

DEVAM EDECEK...